DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

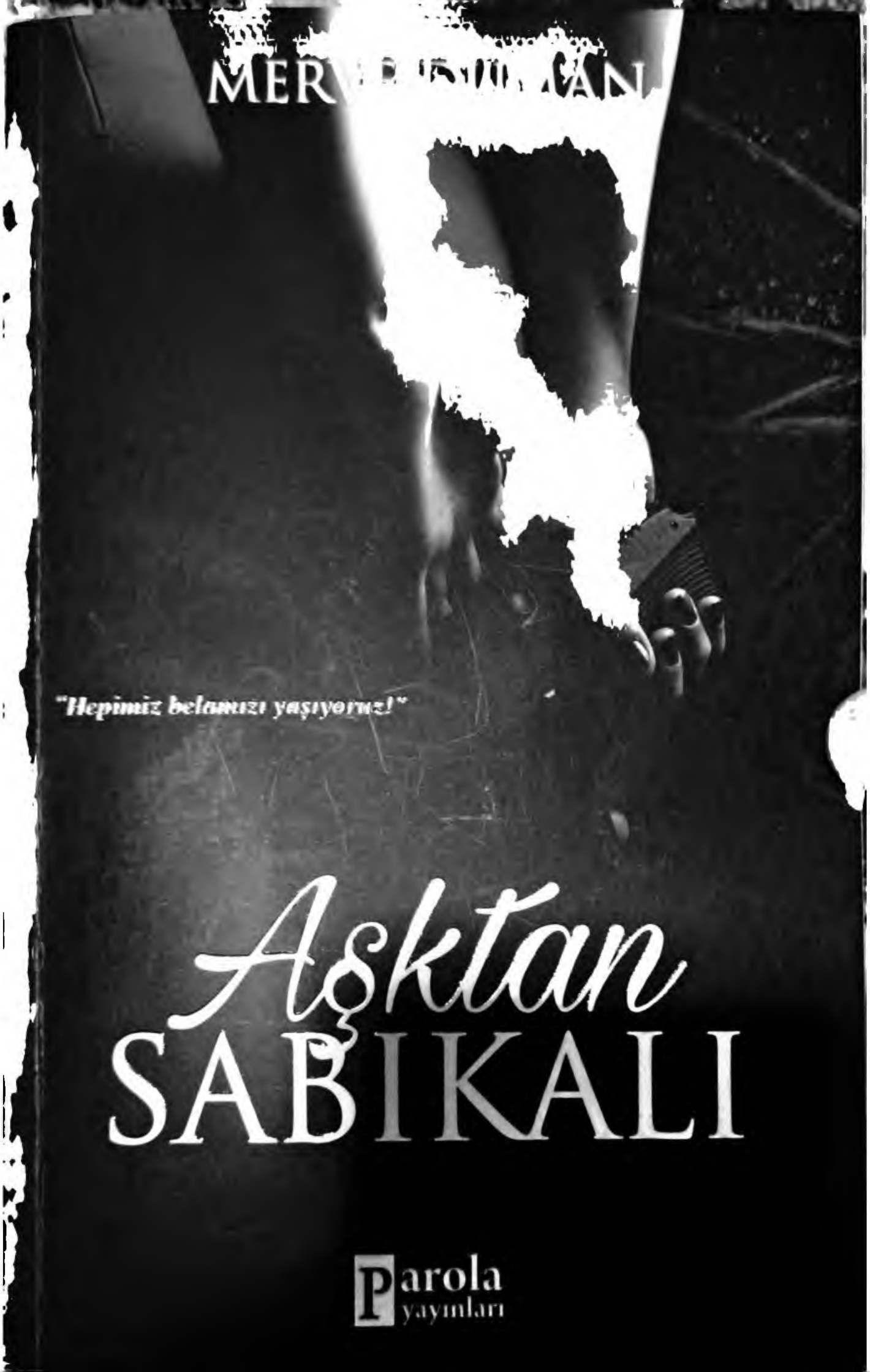
MER
"Hepimiz belamızı yaşıyoruz!"
Aşktan
SABIKALI
Parola
yayınları

En iyi kurbanlar sarışınlardır. Onlar kanlı ayak izlerini gösteren üstüne basılmamış kar gibidirler.

Alfred Hitchcock -The Girl

Bölüm 1

"Size nasıl hayran olduğumu bilemezsiniz, hocam..."

Uzun, sarı saçlarını omuzlarının gerisine atıp, gri gözlerini kocaman açtı. Aptal bir sarışın gibi göründüğünden adı gibi emindi çünkü karşısındaki müzik setinin camından yansımasını görüyordu. Oturduğu krem rengi koltukta arkasına yaslanıp siyah gözlüğünü burnunun üzerinde itekledi.

"Bihter'ciğim, görüyorsun, insanlara bir şeyleri anlatabilmek çok zor. Beyinlerini yıkadığımı düşündükleri için dikkate almıyorlar ama bu düzenin böyle devam etmeyeceğini onlar benden daha iyi biliyorlar. Amacım sadece topluma hizmet edebilmek," diyen yaşlı hoca elindeki votkayı kızın önündeki sehpanın üzerine bıraktı.

Bihter önüne bırakılan desenli bardağa baktı. İçindeki votkanın rengini inceleyerek bardağı eline aldı. Bakışlarını, dudaklarına götürdüğü bardağın arkasından kendisine alıcı gözlerle bakan hocaya dikti. Yaşlılıktan dökülen saçları yüzünden kel olan başı, ensesine doğru uzanan beyaz saçları ile fazlasıyla itici bir adamdı. Adamın silik denecek kadar soluk renkli mavi gözlerine baktı. Bir büyüyüp bir küçülen göz bebekleri ile bir şeyler anlatan adamı incelemeye devam etti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Arada dudaklarına götürdüğü içkisini içmediğini fark etmesi uzun sürmezdi. Heyecanlandığını görebiliyordu. Alnı parlamaya başlamıştı ve daha fazla göz kırpıyordu.

Bihter, karşısında oturan hoca kalkıp yanına gelince zamanı geldiğini anladı.

Dudaklarını yalayarak "Size sadece hayran değilim. İçimdeki duygulara tercüman olabilecek sözcükleri bulmakta zorlanıyorum," diye fısıldadı. Dolgun dudaklarının üzerindeki parlatıcının tadını almıştı. Belki de son tattığı şey dudağındaki parlatıcının çilekli aroması olacaktı.

Yavuz Hoca, asistanı olarak işe aldığı kızın bu kadar saf olmasına şaşırıyordu. Hakkında çıkan dedikodulara rağmen asistanlık teklifini kabul ederek kızın ne yapmaya çalıştığını anlamak için bir dönem boyunca onu göz hapsinde tutmuştu. Geceleri evini gözetlemiş, gezdiği arkadaşlarının sicilini araştırmıştı. Fazlasıyla temiz bir kızdı. Yetimhanede büyümüştü, ailesi yoktu. Tam dişine göreydi. Tereyağından kıl çeker gibi halledecekti bu işi de ve arkasında ötekilere oranla daha az iz bırakacaktı ama bu umurunda değildi. Arkasında iz bırakmayı seviyordu. Hata yapmayı seviyordu. Bu da sapkınlığının bir başka boyutuydu. Filminde kendinden izler bırakan bir yönetmen edasıyla hareket ediyordu. Bu seferki imzasını Bihter'in doğuştan sarı olan saçlarına atacaktı. Son nefesine kadar tadabileceği tüm acıları yaşatacaktı kıza.

Bihter, adamın yanağını okşayan eline yüzünü yasladı. Midesi kalkıyordu ama yüzündeki ifadeyi korumak için kendisini tutuyordu. Adamın gözlerine bakarak konuşmaya devam etti. "Bu ufak dokunuşlar yetmiyor hocam."

Adamın birden ayaklanmasıyla ne olduğunu anlayamadı. Yavuz Hoca ansızın "Neden ben peki?" diye sordu. Bihter, adamın yüzündeki ifadenin saniyeler içinde pek çok kez değiştiğini görmüştü. Çelişkiler içinde boğuşuyordu adam. Bir yanda psikopat ruhu öteki yanda ise son nefesini vermek üzere olan bir insan yatıyordu adamın içinde. Bunu anlamak

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

için yeterince tecrübeye sahipti. Bu yüzden yumuşak bir sesle konuşmaya devam etti.

"Çünkü beni anlıyorsunuz, bunun bir kadın için ne kadar değerli olduğunu anlayamazsınız hocam."

Yavuz hoca dişlerini sıkarak "Bu kadar mı?" diye tısladı. Bir kadının kendisine sadece bu amaçla yaklaşmasından sıkılmıştı. Hepsi aynısını söylüyordu. Anlaşılmak bir kadın için neden bu kadar önemliydi ki? Neden hepsi şefkat istiyordu. Biri de onun istediğini istemiş olsa hiçbirini öldürmek zorunda kalmazdı.

Bihter adamın bu kadar çabuk sinirleneceğini beklemiyordu. Adamın ne zaman uyuşturucunun etkisine gireceğini kestirmeye çalıştı.

"Size âşık olduğumu söylüyorum..." diye diretti. Kontrolü elinden kaçırmamak için her bir saniyeyi hesaplıca yaşıyordu. Ayağa kalkıp adama yaklaşırken ne zaman harekete geçmesi gerektiğini düşünüyordu.

Yavuz Hoca gözlerini kapatıp açtı, kendine gelemiyordu. Karşısında duran kıza baktı. Arkasındaki camdan yansıyan ışıklar kızın güzel yüzünün üzerinde dans ederken, Bihter'in gözlüğünün kıyısındaki bir şey dikkatini çekti. Kızın gözlüğünde bulunan kamerayı fark ettiğinde "Sen... Sen!" diye haykırdı. Bihter dar eteğinin izin verdiği ölçüde geriye doğru bir adım attı. Bacağının üst kısmındaki silahı hızla çıkardı. "Olduğun yerde kal!" Adamla tanıştığından beri kullandığı yumuşak sesin aksine ilk kez bir polis gibi konuşmuştu. Elindeki silahı sıkı sıkı tutarken sıyrılan mini kot eteğini düzeltip tekrardan aynı şeyi söyledi.

"Olduğun yerde kal!"

Aynı anda dışarıdan gelen siren sesleri ile Yavuz Hoca cama doğru koştu. Hırsla arkasını döndüğünde cebindeki poşeti çıkarttı. Öldürücü bir maddeyle birleştirdiği uyuşturucunun poşetini açarak kıza doğru yürüdü. Bihter'in ona silah doğrultmuş olması umurunda bile değildi. Kız kendisini

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

öldürmeden uyuşturucuyu ona üfleyebilirdi. Bunu defalarca kez yapmıştı. Heyecanlanmıyordu bile, şansı varsa içtiği madde vücuduna biraz daha yavaş yayılırdı. Böylece eli bile titremeden son şaheserine imzasını atabilirdi.

"Seni kaltak!" diye fısıldarken belindeki silahı kontrol etti. Ardından elindeki poşeti açmaya yoğunlaştı. Kızın yavaş yavaş geriye gitmesine izin vererek zaman kazanıyordu.

Bihter, "Olduğun yerde kal, Yavuz Hoca!" diye bağırdı. Birçok kızın canını alan karşısındaki psikopat adamın elindeki pakete bakmamaya çalışıyordu ama adam her attığı adımda paketi açmaya devam ettiği için dikkatini toparlayamıyordu. Onun zaman kazanmaya çalıştığını anlamak için âlim olmaya gerek yoktu.

"Elindekini yere bırak!" Onca yıl bekledikten sonra bir uyuşturucu yüzünden ölmek istemiyordu.

"Beni durdurabileceğini mi sanıyorsun, Bihter! Sahi, gerçek adın bu mu?"

"Ölmeden önce öğrenmek istediğin son şeyin bu olduğundan emin misin?"

Adam ince dudaklarını yalayıp "Beni öldürmezsin," diye sırıttı. "Daha doğrusu öldüremezsin."

Bihter "Ya ne demezsin!" dedi. Silahının ucunu sallayarak "Yere çök!" diye emir verdi ama gözü dönmüş hocanın bunu duyduğundan emin değildi.

"Beni öldürürsen işlediğim cinayetlerle ilgili detayları nasıl öğreneceksin küçük fahişe?"

Yavuz Hoca poşeti açmıştı. Eline dolan uyuşturucunun kum taneleri gibi yere döküldüğünü hissediyordu. Yalnız o değil, Bihter de yere dökülen uyuşturucunun çıkardığı küçük sesleri duyuyordu.

"Sen yavaş yavaş ölürken zevk alacağım, Bihter. Cidden gerçek adın bu mu söylesene?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bihter bu sefer fena tosladığını düşündü. Elindeki silahı ateşlese bile adam yüzüne o uyuşturucuyu üfledikten sonra mühim değildi. İkisi de ölürdü fakat bu sefer de aylarca verilen emek çöp olurdu. Ölen kızların cesetlerini bile bulamazlardı! Bir de adam ismine takılmıştı. Bunca derdin arasında gerçek isminin belasına başlatacaktı hoca!

"Ya elindeki silahı indirirsin güzelim ya da ölürsün zira sen de kozların benim elimde olduğunun farkındasın..." diyerek üzerine doğru gelen adam yüzünden gerileye gerileye kapıya kadar ulaşmıştı. Vücudu adama dönükken hızla silahını çevirip arkasındaki kapının baskısını ateşledi. Aynı anda Yavuz Hoca uyuşturucu tozları dolu olan avucunu yüzüne tutup üflemişti. Bihter boynundaki fuları yüzüne çekip adama tekme attı. Arkasını döndüğünde kendisini tebrik etti, kapının kilidini tam on ikiden vurmuştu. Kapıya da bir tekme savurduktan sonra kendisini apartmandan dışarıya atabilmek için tabana kuvvet koştu.

"Buraya gel!" diyen hocayı dinlemeden koşmaya devam etti. Uyuşturucudan korumak için kolunu gözlerine yaslayan hoca koşar adımlarla kapıdan çıktı. Belindeki silahı hızla çıkarıp asansöre yönelen kızı hedef aldı fakat ilk mermisi asansör camına isabet etmişti. Bihter arkasını dönüp gözlerini silen hocaya baktı. Merdivenlere yöneldiğinde ölümün bir adım ötesinden daha yakınında olduğunu hissetti. "Nihayet!" diye fısıldadı. Nihayet, ölüm adabıyla kapısını çalacaktı.

"Sakın yanlış bir şey yapma, Bihter!" Kulağındaki kulaklığa söylemek kolaydı bunu fakat yanlış bir şey yapmak için doğmuş olan Bihter için bu komut yeterli değildi. Arkasından tekrar ateş sesi gelince merdiven kenarlarına oturarak kaymaya başladı. Uzun zamandır merdiven korkuluklarında kaymadığını düşündü. Bunu düşünecek en uygun ortamdı zaten!

"Kahretsin neden bu kadar yüksektesin hoca!" diye bağırdı merdiven boşluğundan. Katlarda dışarıya çıkan herkese, "Evlerinize girin!" diye seslendi. "Herkes evlerine girsin!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seni elime geçirdiğimde çok pişman olacaksın, Bihter!"

Bihter "Dirime bir şey yapamazsın ama ölümü istersen meze yap hoca! Umurumda bile değilsin," derken merdivenlerin sonuna gelmişti. Bina kapısını açıp üç beş basamağı atlayarak indiğinde, "Vay anasını! İşimi merdivenlerde bitirir sanmıştım!" diyerek kahkaha attı. Karşısında bir ordu vardı. Bütün polis arabalarına gözleri bulanarak baktı. Başı dönüyordu, uyuşturucudan etkilendiğini sanmıyordu fakat aynı anda yanmaya başlayan yanağına gitti eli.

"Kahretsin!" diye fısıldadı. Asıl uyuşturucu adamın parmaklarındaydı. Yanağındaki yanma artarken bina kapısının açılma sesini duydu. Tıslayarak kapanan kapının önünde silahıyla bekleyen hoca hiç beklemeden namlunun ucunu hedefine doğrultarak ateşledi.

Renkli fularından damlayan kanlar beyaz askılı atletini kırmızıya boyarken ayakta kalabilmesine şaşırdı. Sırıtarak dizlerinin üstüne çöktüğünde böyle olmaması gerektiğini düşündü, kendini zorlayarak omuzundaki acıya rağmen sırt üstü düşmeyi başardı. Bir erkeğin önünde yüz üstü düşerek ölmeyecekti. "O kadar da değil!" Fısıltısıyla birlikte zayıf bir şekilde gülümsedi. Gözlerini kapatırken acısına rağmen mutluydu. "Nihayet!"

Kendisine seslenen insanları duyuyordu, ateşlenen silahları duyuyordu, hocanın sesini duyuyordu, ambulansın sesini duyuyordu...

Ama hiçbiri ölümün naif dokunuşu kadar dikkatini çekmiyordu. Asıl zaferi ölümdü Bihter'in. Nihayet zaferine kavuşmuştu, filmlerdekinin aksine beyaz bir ışık değil simsiyah bir karanlık onu esir alırken son kez gülümsedi. Evet, dünya üzerinde tattığı son şey dudağındaki çilekli parlatıcının aromasıydı. Ve o, onurlu bir polisti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yavuz Hoca, Türkiye'nin önde gelen profesörlerinden biriydi. Bir hukukçu olmasının yanı sıra sosyolog ve psikolog olarak da bilinen en iyi isimlerdendi. Üniversitede çalışmaya başladığında şimdiye dek öldürdüğü öğrencilerin özel olarak çalıştığı dönemlerde öldürdüğü kadınlardan daha fazla dikkat çektiğini keşfetmişti. Fakat bu bile onu durdurmamıştı, yakalanma tehlikesi arttığında yaşadığı heyecan ve aldığı haz da aynı oranda artmıştı.

Bihter bu soruşturmayı aldığında tek düşündüğü daha fazla zamandı. Çalışacak daha fazla zaman. En nihayetinde görev için tekrardan üniversite yıllarına döndüğünde daha fazla düşünmenin kendisine kazandırdıklarını çabucak görmüştü. Aylarca hocanın asistanlığını yapmış, hocanın kullandığı uyuşturucuları ayrıştırmak için laboratuvarlarda sabahlamıştı. Hocanın derslerinde en önde oturup, adama yanaşmak için her türlü kaşarlığı yapması sonucu da Yavuz Kalamış'ın ağına takılmıştı.

Dengesiz bir adamın elinde büyüdüğü için Yavuz Kalamış'ın şüpheli olduğunu anlaması uzun sürmemişti. Her türlü işareti veren hoca en sonunda ağına taktığı kızın kurbanı olmuştu.

Sonuç, Türk polisi için zaferdi fakat yoğun bakıma alınan Bihter için asıl zafer çok uzaktı. Tahmin ettiğinin aksine zafere tonlarca yolu vardı. Yaşayacak, yaşanacak çok anısı vardı.

YENİ HAVADİS, 7 Mayıs

4 YILDA 22 CİNAYET

"Reyhan KAHRAMAN (19), Leyla AYDIN (23), İclal ZEYBEK (21) ve Ayşen HAVA gibi isimlerin esrarengiz kaçırılma olayındaki sır perdesi aralandı. Dün öğlen sularında konuyla ilgili polis tarafından göz hapsine alınan biri kadın üç kişi gözaltına alındı. Tutukluların ikisi suçsuz oldukları kanıtlandığından serbest bıra-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kıldı. Türkiye'nin önde gelen üniversitelerinden birinde profesör olarak görev yapan Yavuz KALAMIŞ ise suçüstü yakalandı. Bihter DURMAZ isimli genç bir polis tarafından suçu deşifre edilen profesörün, yukarıda ismi geçen genç kızlar haricinde yaşları 19 ile 24 arasında değişen ve genellikle sarışın olmak üzere 18 genç kızın daha katili olduğu ortaya çıktı. Soruşturmanın gizliliği dolayısıyla medyaya daha fazla bilgi vermeyen cinayet masası son olarak tüm cesetlerin KALAMIŞ'ın 5 yıl önce Balıkesir yakınlarında aldığı bir zeytinlik tarlasında gömülü olduğunu açıkladı. Gözü yaşlı aileler ise sadece adaletin yerini bulmasını istediklerini dile getirdi.

Operasyon esnasında KALAMIŞ tarafından vurulan genç polis Bihter DURMAZ, Araştırma Hastanesinde yoğun bakıma alındı. Türk halkı tarafından büyük takdir kazanan polis memuru için Yeni Havadis gazetesi olarak acil şifalar diliyoruz."

"Hayır, baba, hayır!" diyen Buse pembe dudaklarını büzerek elindeki İngiliz anahtarını Savaş'a doğru salladı. "Arabanın tekerine takacaksın o parçayı sonra da çevireceksin. Hayır, hayır... Sarımsak tarafına değil soğan tarafına!"

Savaş arabaya bakıp kaşlarını çattı. Her yerinden bir şeyler fırlayan ve bütün aletlere tepki verip ses çıkaran cismi patlayıcı bir madde gibi inceledi. Buse tekrardan mırıldanmaya başladığında, Savaş elindeki her şeyi bırakıp bir çocuk gibi kollarını göğsünde birleştirdi. Savaş'ın hareketsizliği üzerine başını arabadan kaldıran Buse de kaşlarını çattı.

"Bir de erkeklerin araba tamirinden anladığını söylerler!"

"Bak sen hele şu küçük hanıma!" diyerek tek kaşını kaldıran Savaş, "Benim bildiğim küçük kızlar da bez bebekleri ile oynarlar," dedi.

Elindeki arabanın küçük kapısını kapatan Buse "Ben senin bildiğin küçük kızlardan değilim!" diye cevap verdiğinde kocaman bir kahkaha patlattı Savaş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sabahtan beri Savaş'ın güç bela arkadaşına buldurttuğu araba ile oynuyorlardı. Gerçek bir araba gibi tamir edilen ve çalışan araba, salonlarının ortasındaki sehpada dağılmış durumdaydı. Baş belası kızı tam bir araba hastasıydı, tıpkı annesi gibi!

Buse, dalgınca kendisine bakan babasını görünce gülümseyip ayağa kaktı. Babasının kucağına tırmanırken Savaş ona yardım etmişti. Buse, Savaş'ın ensesine kadar uzanan siyah saçlarına ellerini geçirip burnunu onun burnuna sürttü.

"Küstün mü bana?"

Savaş sesini çıkarmayıp burnunun dibinde duran kızına baktı. Açık kumral rengi kâkülleri yüzünü gıdıklarken ifadesizce durmak çok zordu.

"Baba?" diyen Buse uzanıp adamın yanağına bir öpücük kondurdu.

Savaş ise içindeki gülme arzusunu bastırmaya çalışarak tepkisiz durmaya devam ediyordu. Kızının yeşilimsi ela gözleri dolarken pes etmeye niyetlenmişti ama Buse'yi tanıyordu. Minik kızı tam bir numaracıydı. Savaş bu defa oyununa kanmayacaktı. Fakat Buse'nin iri, ela gözleri yaşlarla parlayıp, küçük pembe dudakları titremeye başlayınca Savaş'ın yüzündeki tepkisizlik yavaşça bozulmaya başladı.

"Küstün mü bana baba?" diye soran Buse sesini de titretince Savaş gülümseyip kızına kollarını doladı. Yüzünü Buse'nin ince boynuna gömüp, kokusunu içine çekti.

"Ben sana kızabilir miyim hiç, minik kelebeğim?"

Buse, babasının omuzlarına gömdüğü yüzünü kaldırıp konuşmak için dudaklarına yer açtı. "Ne zaman pes edeceğini gerçekten merak etmiştim!" diyerek kıkırdarken babasını alt etmenin haklı gururunu yaşıyordu. Yüzünü kızının boynundan kaldırıp tekrardan kaşlarını çatan Savaş ise "Demek öyle, ha?" diyerek tehditkârca kızının ince belini tutup acıtmamaya özen göstererek sıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Baba! Tamam baba, bir daha yapmayacağım!" diye çığlık atan Buse başına neler geleceğini çok iyi biliyordu. Babası tarafından beyaz koltuklara dikkatlice yatırılıp gıdıklanmaya başladığında küçük kızın neşeli kahkahaları bütün evi çınlattı. Minik kahkahalar Savaş'ın keyfini yerine getirmişti. Mutfaktan kıymalı börek kokusu gelmeye başlayınca gülmeyi bırakan baba kız kokunun izini sürdüler ve mutfağı işgal ettiklerinde kötü emellerine ulaştılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Her insanın kalbinde bir boşluk, bir gedik, bir terk edilmişlik ve yalnızlık hissi vardır.

Guillaume Musso - Meleğin Çağrısı

Bölüm 2

"Hiçbir zaman söz dinlemiyorsun. Bunu anlıyorum. Huydur çıkmaz! Ama bu son yaptığın..."

İlaç kokan odanın içinde volta atıyordu. Arkadaşının onu duyup duymadığından emin değildi. İçindeki korkuyu, hınç ve öfkeyle atmaya çalışıyordu. Bihter'in durumu gayet iyiydi ama korkudan ölmek üzere olan Sedef için aynı şey geçerli değildi. Siyah saçlarına geçirdiği elleri başını öfkeyle tutarken çıldırmak üzereydi.

"Hiç kimseyi düşünmezsin, tamam. Ama beni de mi düşünmezsin vicdansız!" diye tıslayan Sedef, yeşil gözlerini odaya giren doktora çevirdi.

"Hastayla konuşuyor musunuz? Uyanmak üzeredir, sesinize tepki verebilir," diyen yakışıklı, sarışın doktora kibarca gülümsedi. *'Öyle bir konuşuyorum ki uyanmazsa canına okuyacağımın farkında. Hoş uyanırsa da canına okuyacağım!'* şeklindeki mırıltısını ağzının içinde yuvarladı.

Bihter yorgun bir sesle, "Öyle bir konuşuyor ki, dır dır dır... Hasta yatağımda bile onu çekiyorum Doktor Bey!" diye mırıldandı.

Sedef doktorla birlikte heyecanla Bihter'e döndü. Beyaz teni solgundu, dudakları kurumuştu ama her şeye rağmen güzeldi. Sarı saçları hastane yastığına dağılmışken gri gözlerini yavaşça araladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Munzur bir ifade takınıp gülümsediğinde Sedef tuttuğu nefesini koyuverdi.

"Allah'ım! Ne zamandan beri hastalar en tehlikeli tekniklerle tedavi ediliyor?"

Doktor kahkaha atarak elindeki raporları inceledi. "Neymiş o tehlikeli teknik?"

Sedef hiç sesini çıkarmadan doktorun işini bitirmesini bekliyordu. Arkadaşının sesini duyunca rahatlayan genç kız ne kadar yorgun olduğunu anca anlayabilmişti. Bütün gece uyumamıştı.

"Ne olacak, kadın çenesi elbette! Bu tedavi yöntemini bulanın, her gece karısının dırdırını çeken bir adam olduğu üzerine bahse girerim!"

Doktor bir kahkaha daha attıktan sonra tetkiklerini bitirdi. "Gayet iyisiniz, kurşun çok tehlikeli yere isabet etmemiş. Yalnız vücudunuza nüfuz eden uyuşturucu yüzünden bedeniniz çok sarsıldı. Birkaç gün daha buradasınız, sonrasında taburcu olabilirsiniz," diyen doktor hızla odayı terk etti. Çünkü biliyordu ki hasta konuşmaya başladığı andan itibaren sinirle soluyan hasta yakını patlama noktasına gelmişti. Bir doktor olarak kadının rahatça içini döküp sakinleşmesini sağlamak Hipokrat yemini gereği şarttı. Yoksa iki kadın arasında kalıp kadın dırdırı çekmek istememekle ilgisi yoktu bunun!

Başında inanılmaz bir ağrı vardı. Birkaç gündür uyutuluyor olmalıydı, ilaçlar yüzünden yatağa hapsolan bedeni uyuşmuştu. Gözlerini kapatıp eliyle alnını ovuşturdu. Serum bağlı olan kolunu kaldırıp hareket ettirdi. Tüm bunlar Sedef'in sorgusundan kaçmak içindi. Sonunda dayanamayıp üzerine dikilen bakışlarla karşılaşmak için gözlerini açtı. Gri gözleri pişmanlıkla dolarken Sedef'e ıslak bir yavru köpek gibi bakmaya başladı.

"Yemezler bu numaraları Bihter Hanım!" diyerek işaret parmağını genç kıza sallayan Sedef, sol elini de destek alırcasına beline koymuştu. Siyah elbisesinin içinde fazlasıyla yorgun, yıpranmış ve sinirli duruyordu. Bihter arkadaşına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

haksızlık ettiğini düşündü. Tüm bunları ona yaşatmaya hakkı yoktu.

"Ben de öyle düşünmüştüm zaten!" diyerek sırıtan Bihter, burnuna dolan hastane kokusundan tiksinerek yüzünü buruşturdu. Uyanan bedeni tüm ayrıntılara tepki vermeye başlamıştı.

Sedef "Senin o sarı saçlarını yolacağım!" diyerek arkadaşının yanına gitti. Kızın doğrulmasına yardımcı oldu. Bihter'in kuruyan dudaklarını görünce bir bardak su doldurup kıza uzattı.

"Ben de ne eksik diyordum, su!" diyen Bihter, mırıldanmalar eşliğinde suyunu içip sırtını yatağın başlığına yaslayarak arkadaşına baktı.

"Hazırım, başlayabilirsin!"

Sedef kaşlarını çatarak kıza baktı. "Neye hazırsın?"

"Sorguna, dırdırına, nasihatlerine, azarlamalarına..."

"Ben senin amcan mıyım kızım? Senin için endişelendim sadece!" diyerek ona sarılan Sedef, kızın yaşadığı hayatı düşünüp fazla üzerine gitmemeye karar verdi. Bihter ise arkadaşının siyah saçları arasından sinsice gülümsedi. Yine yırtmıştı! Fakat sevinmek için çok erken davranmıştı.

"Ama iki gecelik uykusuzluğun bedeli olmayacak sanma! Bir hafta boyunca yemekler senden sorulur!"

Yattığı yerde dikleşen Bihter "Bunu yapamazsın!" dedi telaşla. "Daha yeni yıkattık kızım mideleri! Yine mi zehirlenelim?"

Sedef omuzlarını silkip umursamaz bir ifade ile arkadaşına baktı. "Evlenmeden önce öğreneceksin yemek yapmayı!" Bir haftalık yemek eziyetinden kurtulmak iki genç kızın da tek hayali olduğundan Sedef, Bihter'in yaralanmasına neredeyse şükredecekti.

Çarşafların üzerinde dikkatlice kayarak tekrar yatar pozisyona geçen Bihter ise çarptırıldığı cezadan ötürü yüzünü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

asmıştı. Pis pis sırıtan arkadaşı ise "Hiç bakma bana öyle!" diyerek arkasını döndü.

Kapıya doğru giden kıza bakıp "Nereye?" diye sordu. Sedef arkasını dönüp yüzündeki sinsi gülümseme eşliğinde kaşlarını indirip kaldırdı. "Senin yakışıklı doktoruna gidip durumunla ilgili detaylı bilgi alacağım."

"İyi de adam her şeyi söyledi, daha ne bilgisi alacaksın?"

"Anlarsın ya, dosyalar üzerinde konuşuruz belki," diyerek odadan çıkan arkadaşının arkasından kocaman bir kahkaha patlattı Bihter. Yattığı yerde gülümseyerek saçlarıyla oynamaya başladığında bütün neşesini kaçıran olaylar aklına geldi. Kaşlarını çatarak amirinin bu sefer nasıl bir ceza vereceğini düşündü.

"En fazla bir hafta trafik polisi olurum yine!" diyerek omzunu silkti ama koluna saplanan ağrı ile yerinde büzülüp acının geçmesini beklemek zorunda kaldı. Bu evrenin Bihter'e mesajıydı. Bu sefer kolay kurtulamayacaktı!

"Aman kurtulamayacak ne var? Altı üstü kancalı Seval!" deyip kendini rahatlatmaya çalıştı ve başarılı olunca serumlar sayesinde yine uyuyakaldı.

"Bu sefer kolay kurtulamazsın Bihter! Bu yaptığının cezası var, sen de farkındasın. Sırf uzaklaştırma almaman için kimlerin çenelerini kapattım, biliyor musun?"

Filmlerin, dizilerin, kitapların aksine kadın olan emniyet amirine baktı. Baş komiser Seval Atalay da kıdemli baş polis adayı olan Bihter'e baktı. "Çekilecek dert değilsin! Disiplin yok, düzen yok, söz dinlemek desen o hiç yok!"

Hastaneden çıktıktan sonra bir hafta evde istirahat alan Bihter, Sedef'in çenesinden kurtulduktan sonra bir de merkezde Kancalı Seval'i dinlemek istemiyordu ama bu sefer

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kurtuluşu kesinlikle baş komiserinin elindeydi. Bu yüzden dizini kırıp oturmalı, çenesini tutup susmalıydı. Ya da tüm bunları yapmak için çaba sarf etmeliydi.

"Yavuz pezevenginin evine gittin, hadi bunu anladım. Bu da işinin bir parçasıydı diyelim, kendi başına operasyona başlamak ne oluyor? Kimsin kızım sen? Şurada rütbe almana kalmış bir ay! Yapılacak şey mi bu? Ben hiç mi bir şey öğretemedim sana! Adam bir de deri yoluyla vermiş zehri sana! Doktorları seferber ettik! Ulan şeytan diyor al şu kızı görevden ne bok yerse yesin!"

Seval ağzına geleni sayıyor, Bihter susuyordu. Seval bağırıyor, Bihter yine susuyordu. Fakat Seval görev deyip peşine *'almak'* fiilini ekleyince Bihter'in kayış koptu. Kancasına takıldığı Seval'e en masum ifadesini takınarak baktı.

"Lütfen efendim, bir daha olmayacak!"

"Bir daha olursa cezalardan ceza beğen öyle gel!" diye son kez bağıran Seval'in susmasının tek sebebi kızın *'bir daha yapmayacağını'* söylemesiydi. Bihter'in verdiği sözü tutacağını biliyordu. Her ne kadar laftan anlamasa da sözlerini tutardı. Seval kaşlarını çatarak sinirli bir şekilde "Çık git şimdi, işinin başına!" dedi.

Yer yer beyazlamış sarı saçlarını elleriyle geriye doğru tarayarak stor perdelerin aralıklarından kendilerini izleyen polislere baktı. Cebinden çıkardığı siyah bir tokayla kısa saçlarını toplayıp işinin başına döndü. Eşini bir çatışmada kaybetmiş olan yalnız bir kadındı ve en az Bihter kadar dizginlenemez bir ruhu vardı. O da üst yönetimle sıkça sorun yaşıyordu ama onun rütbesi vardı. Bu yüzden kimse ona sesini çıkaramıyordu. Devletin ilgisini çekmedikten sonra bir problem yoktu ve Seval, kimsenin dikkatini çekmeden suçlu olan herkesin canına okuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bilgi teknolojisi uzmanı olan Başat'tan kendisi yokken olanları öğrenen Bihter nihayet işinin başına geçtiğinde saat öğleni çoktan geçmişti. Öğle yemeğinden sonra toplantı odasına giden Bihter hiçbir zaman anlaşamadığı takım arkadaşlarıyla masaya oturduğunda yeni soruşturma dosyasını eline aldı. İlgiyle her satırını okuyarak dişlerini sıktı. Yine bir kadın, yine bir adam, yine bir cinayet, yine kadına şiddet... Okuduğu her cümlede elindeki dosyayı sıkan Bihter, Kancalı gelince başlayan toplantı ile dikkatini baş komisere yöneltti.

"Dosyayı okudunuz, konuyu biliyorsunuz. Adamın adı Cevat, karısını öldürdükten sonra kaçmış. Kızı da korkup evi terk etmiş. Cesedi komşular bulmuşlar, kadının çürümüş bedenindeki otopsi raporuna göre darp söz konusu. Acilen adamı ele geçirmeliyiz. Hiç olmazsa kızı bulmalıyız ki babası ona da zarar veremesin. Gerçi bu adama baba demek pek münasip kaçmıyor ama..."

Bihter "Şerefsiz diyelim o halde efendim," diyen yapışkan Semih'e baktı. Adamın kendisine olan ilgisini yeni yeni söndürmüştü, tekrardan kendine yapışmasından korkmuyor olsa *'Hay ağzını öpeyim!'* diye bir nida savururdu.

"Peki, ne yapıyoruz o halde?" diye soran Şebnem parmaklarını çıtlatıp arkasına yaslandı. "Önce mahalleyi taraycaksınız sonra kızın peşine düşeceksiniz. Bir grup kızı takip edecek bir grup adamı arayacak. Ayrı ayrı çalışırsanız daha çabuk yol alırsınız."

"Ben kızı alırım," diyen Bihter dosyasını alıp toplantı odasından çıkarken arkasından Atakan da ayaklandı. "Ben de Bihter'e katılırım o halde."

Yüzünü buruşturan Şebnem "Biz de adamı haklarız o zaman," diyerek Semih'e döndü. Pişkin pişkin sırıtan Semih'in Bihter'den sonraki hedefi karakaşlı, kara gözlü Şebnem olmuştu.

"Haklarız güzelim!" diyerek ayaklanan Semih de Şebnem ile birlikte toplantı odasından çıktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Siyah saçlarını ayna karşısında arkaya doğru taradı. Siyah tişörtünün üzerine siyah deri bir ceket geçirdi ve son olarak da parfümünü sıkarak odadan çıktı. Saat daha erkendi, gece kızıyla birlikte film izlemişlerdi bu yüzden Buse hâlâ uyuyordu. Savaş, kızının mavilerle dolu odasına girdiğinde kendi çocukluk odasına girmiş gibi hissetmişti. Beş yaşındaki kızı arabalarla oynar, kıyafetlerini mavi renklerinde alır ve tam bir erkek gibi yetişirken Savaş'ın izlemekten başka yapacak bir şeyi olmuyordu. Kızıyla her gün düzenli olarak savunma sporları üzerine antrenmanlar yapıyordu. Belki de Buse'nin tercihlerini kendi etkiliyordu ama bundan pişman değildi. Eğer kendisine bir şey olursa başının çaresine bakabilecek kadar yetenekli olmasını istiyordu. Belki biraz erkek gibi büyüyecekti. Bu da işin maliyetiydi. Minik kelebeğine bir şey olmasındansa varsın mavi renklerine bürünsün, arabalı oyuncaklarla zamanını harcasındı.

Kızının yüzüne düşmüş saçlarını düzeltip yanağına yumuşak bir öpücük konduran Savaş, kelebeğinin kokusunu içine çekip odadan çıktı. Aşağıya indiğinde Zekiye teyzenin kahvaltıyı hazırladığını gördü. Masadan bir dilim salatalık alıp ağzına attı, hızlıca çiğneyip peynir dilimlerine saldırdı. Son olarak ince belli bardağında dumanı tüten çayından bir yudum alıp kapıya yöneldi. Arkasındaki mutfak kapısından çıkan Zekiye teyzeye yakalanmaktan kaçamamıştı.

"Aa, nereye oğlum? Daha hiçbir şey yemedin!"

"Toplantım var Zekiye teyze, Buse sana emanet. İlyas ve Nazım buradalar. İçin rahat olsun."

"Peki, evladım..."

"Hadi kal sağlıcakla!" diyerek evden çıkan Savaş çiftlik kapısında duran korumaları uyardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Beş yıldır Beykoz'da bir çiftlik evinde kızıyla birlikte yaşayan Savaş'ın şu hayatta yanında olan kişilerin sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu. İlyas ve Nazım ile dolaylı yollardan tanışmış olsalar bile uzun zamandır birliktelerdi. Baba yadigârı sayılan ve ailesi tarafından keyfi yeterince sürülememiş bu çiftlik evinin korunması ve gözetlenmesi İlyas ile Nazım'dan soruluyordu. Eve annelik yapan ise Zekiye teyze idi. Bir pavyon davasının kırık kanatlı *Goncagül*'üydü. Bataklıktan kurtulduktan sonra bir daha o ismi ağzına almamış, kimseye de zikrettirmemişti. Güvenirliği sayesinde Savaş kızını bir tek Zekiye teyzeye emanet edebiliyordu. Arada bir gelip bahçeye bakım yapan ve evin temizliği ile ilgilenen kişiler haricinde bu çiftliğin daimi üyeleri şimdilik Savaş, Buse, Zekiye teyze, Nazım ve İlyas'tı.

"İlyas, ben çıkıyorum. Akşama doğru dönerim. Ev sana emanet, arayan soran olursa ertele. Kimse eve gelmiyor."

"Peki abi," diyerek başını sallayan esmer adam kapıya kadar ona eşlik etti.

Bihter, Akşemsettin'de dar bir sokağa girdi, yanında Atakan vardı. Ellerindeki adres bilgileri yardımıyla önce evi buldular. Fakat kaçıncı kata çıkmaları gerektiğini kestiremiyorlardı. Atakan kaşlarını çatarak ensesini ovdu. Dün geceki nöbet yormuştu. 19 Mayıs akşamı olduğundan gençler kutlama, protesto gibi bahanelerle polise yine kök söktürmüştü. Aralarına giren provokatörler de işin ikramiyesiydi. Bihter, başını kaldırıp bina katlarını saydı.

"Altı katlı."

"Sence hangisinden başlayalım?"

"Benim uğurlu rakamım yedi ama burada yedi numara yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Atakan kafası karışmış bir şekilde Bihter'e baktı. "Enteresan bir kızsın ama bu tuhaflıkları lütfen gece vardiyasından sonra yapma."

Omuzlarını silken Bihter cebinden çıkardığı siyah tokayla saçlarını ensesinde dağınık bir topuz yaptı. Önlerinde dökülen perçemlerini de kulaklarının arkasına tıktı.

"O zaman sırayla başlıyoruz," diyerek zillere uzandı fakat Atakan onu durdurdu.

"Kapıcısı yok mudur bu binanın?"

Bihter şaşkınca adama baktı. Kahverengi saçları kısaca kesilmiş, önlerine doğru son yılların modası yüzünden biraz uzun bırakılmıştı. Saçları gibi kahverengi olan gözleri yorgunluktan kızarmıştı. Fakat hiçbir sebep Atakan'ın bu soruyu sorması karşısında Bihter'in yaşadığı şaşkınlığa çare olamazdı. Genç kız sakince arkasını dönüp beyaz gömleğinin kollarını kıvırmaya başladı. Atakan'a düşünme imkânı tanıyordu ama adamın bunu yapabileceğinden emin değildi. Varlıklı bir ailenin cesur çocuğuydu.

"Atakan, nerede olduğumuzun farkında mısın?"

Kafasını sallayan adam, kaşlarını çatarak kollarını birleştirdi. Bihter'in nereye varmak istediğini merak ediyordu.

"O halde böyle bir mahallede kapıcının nasıl bir lüks olduğunun farkındasındır. Bu tarz yerlerde insanlar kendi çöplerini kendileri atarlar, ekmeklerini kendileri alırlar ve komşularıyla problemlerini kendi yöntemleriyle hallederler," cevabını veren Bihter, Atakan'ı çok merakta bırakmamıştı. Kavuşturduğu kolları serbest bırakan Atakan, pes etmiş bir şekilde "Çal zili!" dedi.

Alt katlardan birinin zilini çalan Bihter, kapı otomatiğinin cızırtılı sesinden sonra dış kapıyı iterek binaya girdi. Peşinden gelen Atakan ile birlikte ilk katı çıktılar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Tamam, teyzeciğim, uyaracağım ben üst kattaki komşunu. Sen şimdi söyle bakalım Cevat kaçıncı katta oturuyor?"

Bu üçüncü kattı ve Bihter ile Atakan diğer iki katta kimseyi bulamadıklarından hızla bir üst kata çıkmışlardı. Yaşlı bir teyzeye denk gelmeleri onların başlarına gelen en kötü talihsizlikti.

"O karısını öldüren mendebur mu?"

"Evet, o. Kaçıncı kat?"

"Ay, evladım... Düşündükçe tüylerim ürperiyor... Evlerden ırak! Tü tü tü!"

Atakan "Hasbinallah..." diye fısıldadı. Daha fazla dayanamayarak "Teyzeciğim kaçıncı kat?" diye bağırdı. Yaşlı kadının yüzü, Atakan'ın gürlemesinden sonra beyaz tülbenti ile yarışır oldu.

"Beşinci kat."

Atakan kocaman sırıtıp merdivenleri tırmanmaya başladığında, kıymetli milletinin anladığı tek dilin bu olmasından ötürü tatlı dil ile yılanları deliğinden çıkaran insanları küçümsedi. Ne gerek vardı canım o kadar dil dökmeye, *iş güç beklerdi!*

"Siz kimdiniz bu arada kızım?" diye soran teyzeye *'bir susup dinleseydin öğrenirdin'* cevabını vermek isterdi Bihter ama yapmadı. İş, güç beklerdi!

"O gün olanlardan sonra hepimiz çok korkar olduk da ondan sordum kızım..." diyerek hâlâ cevap beklediğini ima eden teyzeye üstün körü bir cevap verip merdivenlere yöneldi fakat teyzenin peşini bırakacağı yoktu.

"Ama ben korkuyorum burada!"

"Biraz sıcak süt, güzel bir uyku sonrasında hiçbir şeyin kalmaz teyze!"

"Burada olanları polise anlatmalı mıyım peki?" diye soran teyzeye kaşlarını çatarak baktı Bihter. *'Ulan kadın, her şeye*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

aklın eriyor...' diye düşünüp, "Ben hepsini tek tek aktarırım teyze, sen merak etme." cevabını verdi. İş, güç aldı başını gitti!

"Ama bu vatani bir görev, ben de yardımcı olabilirim. Türk polisine karşı görevimiz bu!"

Bihter gerilen tüm sinirlerine rağmen sessizce cebindeki ince cüzdanı çıkarıp açtı. İçindeki rozeti teyzenin gözüne sokarak, "Bu yeterli mi?" diye sordu. Teyze susup başını sallarken o çoktan merdivenleri çıkmaya başlamıştı bile.

Evin aralık kapısından içeri girip kapıyı kapatan Bihter, kendisini karşılayan salona baktı. İki çekyat ve bir masadan oluşan salonda halı bile yoktu. Arka odalardan birinde elinde kırmızı bir şapkayla gelen Atakan "Ev bomboş, şu şapkadan başka hiçbir şey yok," dedi. İş, güç bitmişti!

Adamın uzattığı şapkayı alıp inceledi. "Kızın bir yağmurluk giydiğini ve renginin kırmızı olduğunu biliyoruz o zaman," diyerek şapkanın yağmurluk ile birleştirilebilecek yerinde olan düğme deliklerini gösterdi.

Binadan ellerinde kırmızı yağmurluk şapkası ile çıktılar. "Bu biraz samanlıkta iğne aramaya benzeyecek. Ben tramvay yoluna bakıyorum, sen de ara sokaklara bak."

Atakan "Samanlıkta kırmızı başlıklı kızı arıyoruz, kurt onu kapmadan başlığını ona ulaştırmamız lazım," diyerek göz kıptı. Belki de grupta anlaşabilme potansiyelinin en yüksek olduğu kişi Atakan olabilirdi.

"Olmazsa Başat'a da haber veririz. Buradaki kameralardan bir kontrol etsin civarı."

"Tamamdır! Hadi kal sağlıcakla!" diyerek arkasını dönüp yürümeye başlamıştı ki Atakan seslendi. "Bunu benim sana söylemem lazım. Cidden kendine dikkat et biraz Bihter!" Genç kadın şaşkınca Atakan'ın arkasından bakarken ne düşünmesi gerektiğini bilmiyordu ama neye karar vermesi gerektiğinden adı gibi emindi. Bu gruptan kimseyle anlaşamayacaktı!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnsanlar benim lanetim.
Markus Zusak
Kitap Hırsızı

Bölüm 3

Yaz ayları gelmesine rağmen ara ara İstanbul'da esip gürleyen ufak fırtınalara anlam veremiyordu. Özellikle kovaladığı biri varken gözüne herhangi bir toz kaçıran her türlü olaya karşıydı. Gözlerindeki son model lenslere zarar veriyordu fakat hızını kesmeden koşmaya da devam ediyordu.

"Kaçma, lanet olsun!" diye tıslayarak önündeki kalabalığı yarmaya çalışarak kızı göz hapsinde tutmaya çalışıyordu. Üç gündür aradığı kırmızı başlıklı kızın artık beyaz bir yağmurluğu olması sinirini katlıyordu. Bir yandan kıza hayran kalıyordu, onu bir yakalarsa alnından öpecekti. Öte yandan ise artık *'dur'* diyen ayakları yüzünden günlerdir sinir küpü olmuştu.

Korkuyla ağlayarak küçük bir bakkaldan aldığı çamaşır suyunu yağmurluğunun üzerine döktü. Annesinin binbir zahmetle çalışarak aldığı yağmurluğa baktı. Annesinden geriye sadece bu yağmurluk kalmıştı. Yaz kış giymek zorunda kaldığı, kışın ısıtmak şöyle dursun daha çok onu hasta eden yağmurluğu beyaza çeviren çamaşır suyundan nefret etti. Annesinin ellerine sinmiş olan koku genzini doldururken sessizce hıçkırdı. Köhne bir mahallenin tekin-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

siz bir arka sokağında işini bitirip ıslak da olsa ince yağmurluğu üzerine geçirdi. Yağmurluk artık bembeyazdı. Ucuz çamaşır suyu daha yıpratıcı olabiliyordu, bunu öğrenmişti. Sızlanmayı bırakarak tekrardan büyük caddelere çıktı. Kalabalık onun tek yuvasıydı.

Bihter kızı takip etmekte güçlük çekiyordu. Öğlen saati olduğundan kalabalık hat safhaya ulaşmıştı. Kızın adımları mı hızlıydı yoksa korkusu mu fazlaydı, bilemedi. Bir gün önce Atakan ile birlikte kızı bulmuşlardı ama o yine kaçmayı başarmıştı. 14 yaşındaki İrem, kaçmak konusunda oldukça ustaydı.

Beyaz yağmurluğu ile günlerce sokaklarda yatmıştı. Tekrardan evine gidip annesinin eve sakladığı parayı bulması lazımdı. Daha uzaklara kaçabilmek için o paraya ihtiyacı vardı. Ortam sakinken evine giden sokağı dönmüştü. Binanın önündeki sivilleri fark edebilmek için onların arkasında kalıp konuşmalarına tanık olması yeterli olmuştu.

"Kızı bir an önce bulmamız lazım, ifadesini almazsak bu işin ucu gelmez."

Sertçe nefesini içine çeken İrem'i önce Bihter fark etmişti. Kızın açık mavi gözleri ile karşılaşınca o, olduğunu anlamıştı. Korkuyla açılan gözler zaten bas bas bağırıyordu bunu.

Küçük kız korkuyordu. Belli ki ona zarar vereceklerini sanıyordu. Bihter bu duyguyu bilirdi. Kimin iyi kimin kötü olduğunu ayıramamanın ne olduğunu ve insandan neler alıp

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

götürdüğünü bilirdi. Tabii tüm bunları biliyor olmak o anda hiçbir işine yaramıyordu. Kız hızla tramvay sırasına girip cebinden çıkardığı akbili monitöre tuttu. Kızın arkasından hızla koşup turnikelerden atlayan Bihter'i güvenlik görevlisi durdurunca ortalık bir anda karıştı.

"Çekil, polis!" diyerek bağıran Bihter, kızın gelen tramvaya bindiğini görünce siren ötmeden ilk kapıya koşup kendini içeriye attı. Üç koltuk mesafede kızla göz göze geldi. Herkes onlara bakarken konuşmaya başladı. Onu ikna etmekten başka çaresi yoktu.

"Sana zarar vermeyeceğim!"

Kızın açık mavi gözleri umursamazca bakıyordu ama duygusuz yüzündeki inci taneleri iplerin inceldiği yerden koptuğunu gösteriyordu. Kıza doğru ilerlemek için yürürken yolu açan insanlara teşekkür etmek isterdi ama bunun sırası değildi. İş, güç beklerdi!

"Onu öldürdü!" diye fısıldadı küçük kız. Artık kaçmıyordu.

Bihter "Biliyorum, canım..." dedi ama arkasından gelen cümlelerle donup kaldı.

İrem kısılmış sesine rağmen "Hepinizden nefret ediyorum!" diye cırladı. Günlerce ağlamaktan ve aç kalmaktan yıpranmıştı. "Kaç kez polise gittik!" dedi arkasından. Mavi gözlerindeki yaşlar kuruyor fakat yenileri geliyordu. Bihter, kızın kirli yüzünde izler bırakan yaşlara baktı. Gözlerindeki saf nefreti gördü.

"Annemi öldürmek için isteyerek dövüyordu. Öldürdü işte! *Yaşarken bir işe yaramazsınız ama ölen birinin arkasından koşturmaya bayılırsınız! Allah hepinizin belasını versin!*"

Yeni gelen durakta kız açılan kapıdan kendini dışarıya attı. Adım adım kıza yaklaşmış olan Bihter de hemen arkasından dışarıya çıktı. Kızı yakaladığında hiç kimseye göstermediği şefkati göstererek ona sarıldı. Hıçkırıklarla sarsılan bedeni sıkıca göğsüne bastırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Allah hepimizin belasını verdi." dedi kız ağlarken. Önünden geçip giden tramvaya baktı dalgınca. *"Hepimiz belamızı yaşıyoruz."*

"Ne zaman girelim?" diye soran Atakan'a "Yemeğini yesin ondan sonra," cevabını verdi. Kızı önce evine götürüp temizlenmesine yardımcı olduğunu, temiz kıyafetler giydirdiğini merkezdekilere söylememişti ama herkes anlamıştı. Ardından merkeze yemek siparişi vermiş, kızı da alıp getirmişti. Şimdi onun yemeğini bitirmesini bekliyorlardı. Kız yolda iki kez uyuyakalmıştı.

"O yağmurluğun rengini ayırt edebildiği için Başat'ın öteki göz muayenesinin ücretini ben ödeyeceğim."

"Sen zaten bu çocuğun bir şeylerini ödemekten cebinde beş kuruşsuz dolaşmaya başladın. Biraz daha zorlarsan Başat'tan hoşlandığını düşüneceğim Atakan."

"Sabrımın sınırlarını geçtim ama erkekliğimden geçmedim güzelim."

Bihter donukça gülümsedi. Arkasından gelen cümleyle bu korkunç gülümsemenin kendisine olmadığını anladı Atakan.

"Üstü başı çamaşır suyu kokuyordu."

Atakan oturduğu koltukta öne eğilip elini Bihter'in dizlerine vurdu. "Babanın sorgusuna ben gireyim, sen kızı al."

Bihter delici, gri gözlerini Atakan'ın endişeli gözlerine dikti. "Hayır, ikisine de gireceğim."

"Bak, Bihter, açık konuşacağım. Benim için bir şey ifade etmesen de takım için yararlı bir parçasın. Her yaptığın hatada şansını zorluyorsun. Yeni rütbeni alana kadar sakin kalmak zorundasın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bihter şimdi daha kötü bakıyordu. "Bizden nefret ediyor, Atakan. Hepimize bela okudu. Annesini öldüren babası değildi çünkü." Atakan sormaya korkuyordu ama korkunun ecele faydası yoktu. "Kimmiş annesini öldüren?"

"Biz."

Bihter ayaklandı. Bu sorgunun başlayacak olmasını gösteriyordu. Alnını ovup dişlerini sıktı Atakan ve hemen ardından da ayaklandı. İş, güç beklerdi.

"Önce yağmurluğumu çamaşır suyu ile yıkadım. Üç gün boyunca alışveriş merkezinin yakınlarındaki bir parkta uyudum. Parkın bekçisi gidince yarısına kadar aralık olan camdan elimi uzatıp kapıyı açtım. Hava sıcak oluyor diye prefabrik kulübenin camlarını açık bırakıyorlardı."

"Seni bulmamızı neden istemedin?"

"Çünkü annemin ölmesine yardım etmiştiniz, benim yaşamama yardım etmeniz hayal gücümü zorladı. Polisten başka herkese güvenebilirdim."

"Polisler sizi nasıl geri çevirdiler?"

"Defalarca dayak yemesine rağmen annemi *'Aile birliğini koruması...'* için evine yolladılar. Babamın amcaoğlu da polisti. Yardımcı oldu."

"Sonra ne oldu?"

"Ne mi oldu? Sizin yapacağınız işi sikeyim! Ne olacak annem öldü!" diye bağıran kıza, "Bu küfrü nerede öğrendin?" diye soruldu.

"Siz bir de *babamı* sorgulayın isterseniz."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Polisten yardım almışsın."

"Anasının orospusu mu söyledi bunu?"

"Soruları ben soruyorum."

"Söyleyin o aşüfteye..."

"Ya adam gibi konuşursun..."

"Konuşmazsam ne olur lan? İt oğlu it! Kimsiniz lan siz! Ne avukat sokturuyorsunuz ne başkasını. Böyle mi işliyor sizin hesaplar?"

Hırsla ellerini sıktı. Odadaki tek ışık kaynağı tepelerinde sinir bozucu bir şekilde yanarken adamla göz göze gelmemeye çalıştı fakat Bihter'le göz göze gelmekten kurtulamamıştı. Genç kadın odanın köşesinde ayakta durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş sorguyu izliyordu. Adam tekrardan "Avukatımı istiyorum ben!" dedi. Atakan, Bihter'in manalı bakışlarına dayanamayıp bayramlık ağzını açtı.

"Ulan şerefsiz! Hem karını öldürüyorsun, hem kızına şiddet uyguluyorsun ve onun hakkında abuk subuk konuşuyorsun! Kalkmış bir de avukat istiyorsun! İtin götüne sokarlar oğlum seni! Sen kiminle kafa buluyorsun ha? Göt beyinli amcaoğlun kurtarabilir mi sanıyorsun seni buradan?"

Adam pişkince gülümseyip "Avukatım gelene kadar konuşmayacağım," deyince Atakan'ın tepesi attı. Masanın etrafında dolaşıp adama bir yumruk çaktığında "Yeni avukatınla tanış orospu çocuğu!" diye kükredi. Bir yumruk daha çaktı. "Ne diyor avukatın?" diye sordu. Adam üzerine abanmış Atakan'dan kurtulmaya çalışıp "Sizi dava edeceğim!" diye bağırdı. Atakan bu sefer adama kafayı gömdü. "Yeni avukatın da aynı şeyi düşünüyor."

Saatlerce süren sorgu sonunda adamın pes edip her şeyi anlatması ile son buldu. Ertesi günkü mahkemede hemen yargılanacaktı. İrem kurtulmuştu. Fakat sorgudan çıkıp kendilerini Kancalı'nın yanında bulan Atakan ve Bihter'i kimse kurtaramayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kancalı direkt olarak "Hanginizi yakayım?" diye sordu. "Adamı öldüresiye döven, sen Atakan, seni mi yakayım?" diyerek bir müddet duraklayıp ardından Bihter'e dönerek "Yoksa tüm bunlar olurken kılını kıpırdatmaya lüzum görmeyen sen, Bihter, seni mi yakayım?" diyerek lafını tamamladı.

Atakan "Hepsi benim hatam," diyerek öne atıldı. "Beni yakın ama altı tutmasın." Bihter gülmek isterdi fakat Atakan'ın esprilerinin zamanları da pek münasipti. Atakan'ı doldurup, onun sinirlerini zorlayan Bihter'di. Hayatı boyunca ilk kez böyle bir ortamda olduğu gibi suçu üzerine alarak kendisini koruyan da Atakan'dı. İçinde sızlanıp duran vicdanına susması için birkaç dakika verdi fakat konuşmaya başladığında süre çoktan dolmuş ve kazanan belli olmuştu.

"Hayır, hepsi benim hatam."

Kancalı şaşkınca kıza dönüp tek kaşını kaldırdı. Bir müddet birbirlerine bakıp kaş gözle anlaşmaya çalışan Bihter ve Atakan ise birbirlerine gireceklerdi.

"Peki, ben sana ne dedim Bihter?"

Bihter yüzünü buruşturarak "Doğrudan beğenme aşamasına geçebilir miyiz?" diye sordu.

"O kısmı da sen halledecektin sanırım."

Bihter kaderine mahkûm olmuş bir şekilde omuzlarını düşürdü. "Bir buçuk ay uzaklaştırma."

Kancalı "Ama... tek onun suçu değil!" diyerek araya giren Atakan'ı dışarıya yolladı. "Merak etme, bu süre zarfı boyunca seni boş bırakacak değilim, yarın yanıma bir uğra sana yeni görevini vereceğim."

Bihter "Hem uzaklaştırılacağım hem de alttan alttan çalışmaya devam edeceğim. Bu durumda benim kârım ne?" diye diklendi. Sinirden gözü atmaya ve atan gözü yüzünden lensi canını yakmaya başlamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kancalı oturduğu rahat koltukta öne eğilip dirseklerini dosyalarla dolu masaya yasladı. Yine tek kaşını kaldırıp "Karşılıklı kârımız olsaydı, benim üst olmamın ne önemi kalırdı ki?" diye sordu.

"Niye dönmek istiyorsun?"

"Başladığım işi bitirmek için."

"Ya geride kimsen kalmazsa?"

"Ya vicdan azabım hiç bitmezse?"

"Peki, oğlum. Gel haftaya başla."

"Burası benim için farklı bir deneyim olacak."

"Sen de bizim için farklı bir deneyim olacaksın."

Savaş, başını sallayarak oturduğu yerden kalktı. Bu da hallolmuştu. Kancalı, giden genç adamın arkasından bakıp kaşlarını çattı. Bir beladan *kurtuluyor* ötekine *bulaşıyordu*. Kendisi mi belaya kanca takıyordu yoksa belalar mı kancasına takılıyordu?

Kapıdan çıkıp çantasını almak için masasının başına giden Bihter'i susmak bilemeyen Atakan takip ediyordu. "Niye yaptın bunu?"

Bihter soğuk bir sesle "Adamı dövmene sebep olduğum için," diye yanıtladı. Ne kadar kaçarsa kaçsın başı yine belaya girecek ve bu cezayı alacaktı. Neden geciktirerek bu işi zorlaştırsaydı ki?

"Sen sebep olmasan da döverdim. Bunu yapmana gerek yoktu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Asansörle bir alt kata inip sorgu odalarının yolunu tuttu. Fakat Atakan adeta susmamaya yemin etmişti. Bihter sorgu odasına daldığında, Cevat'ı yüzü gözü kan içinde sızlanırken buldu. Elindeki çantayı bir köşeye fırlattı.

"Eğer suçu üstlenmeseydim, işte bunun zevki çıkmayacaktı," diyerek adamın suratına okkalı bir yumruk atan Bihter'in arkasından bir ıslık koyuverdi Atakan. "Bazen neyin kafasını yaşadığını merak ediyorum."

Bihter bir yumruk daha çakarken "Sen de merak ediyor musun Cevat?" diye tatlı bir sesle sordu. Topuz yaptığı saçı her yumrukta biraz daha aşağı kayıyordu. "Hayır, hayır..." diyerek başını sallayan adam kurtulmak için çırpınıyordu.

"Ben de öyle düşünmüştüm Cevat."

Bir yumruk daha...

Savaş "Hâlâ bakıcı bulamadım," derken siyah uzun saçlarını parmakları ile ensesine kadar tarayarak tekrardan dağılmalarına izin verdi. Karşısındaki koltukta oturan kızına dik dik bakarken amirine hesap vermekle meşguldü.

"Öyle mi? Tamam, bekliyorum."

Kapanan telefonun ardından gözleriyle savaşmaya başladı baba kız. "Ne diyormuş amirin?" diye soran Buse, babasına günlerdir kök söktürüyordu. Örgülü saçlarını arkasına atıp kollarını göğsünde kavuşturduktan sonra burnunu havaya dikti. Sanki hiç suçu yokmuş gibi davranması Savaş'ı çileden çıkarıyordu.

"Yeni raunt için hazırlansan iyi edersin."

"Raunt mu?" diye soran Buse, şaşkınlıkla kaşlarını çatmıştı. Yeni duyduğu kelimenin anlamını bulmaya çalışıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Savaş "Yani yeni bakıcın demek istedim," diyerek kızının anlayacağı dilden konuşmaya çalıştı.

"Sabah kaçıp giden gibiyse işimiz beş dakikada biter."

Savaş kalkıp kızının yanına gitti. Onu kucağına çekip "Neden anlamak istemiyorsun bebeğim?" diye sordu yumuşak bir sesle. Kızının bu soruyu anlayabileceğini düşünüyordu.

Buse "Çünkü senden ayrı kalmak istemiyorum." diye mırıldanarak başını öne eğdi. Evet, kızı gayet iyi anlamıştı! Dudakları titremeye başlamıştı minik Buse'nin. Akmak için hazırda duran yaşlarını saymıyordu bile Savaş.

"Ama çalışmak zorundayım." Kızının ne zaman pes edeceğini düşünüyordu ya da pes etmesi için ne gibi bir rüşvet vermesi gerektiğini.

Buse, annesi olmadığı için anne sevgisini de baba sevgisini de Savaş'a besliyordu. Bu durumda zorda kalan hep Savaş oluyordu. Hem kızını kırmadan hem de her şeyi düzgünce yola sokabilecek şekilde davranmaktan yorulmuştu. Bir de dinmek bilmeyen vicdanının sesini susturmak istiyordu. Rahat uyku yüzü görmeyeli yıllar olmuştu. Bu yüzden evden yürüttüğü müşavirlik işine bir son verip eski mesleğine geri dönmesi gerektiğine karar vermişti. Alınacak bir intikamı vardı ve bu iş daha fazla bekleyemezdi.

Gece yarısına kadar süren konuşma bir karara bağlanamamıştı ve ertesi gün Savaş işe gitmek zorundaydı. Zekiye teyze ise bir süreliğine köyüne döndüğü için Buse evde yalnız kalacaktı. Ayrıca Zekiye teyze döndüğünde bile Buse yine yalnız kalacak, ev işleri ile Buse arasında mekik dokuyan yaşlı kadın canından olacaktı. Bu yüzden bir bakıcı kesinlikle şarttı ve Savaş, ertesi gün gelen herhangi bir bakıcıya normalin üstünde maaş teklif ederek bu işi bitirecekti. Çünkü kızına sunduğu rüşvetlerin hepsi bertaraf edilmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Now I've had the time of my life[1]
Bill Medley
The Time Of My Life

Bölüm 4

Siyah saçlarını sırtına atmış, yeşil gözlerini belerte belerte Bihter'e bakıyordu. Yüzündeki korkunç ifadeye karşın giymiş olduğu ayıcıklı pijaması karizmayı fena halde çiziyordu. Sedef sol ayağını da yere vurmaya başlayınca Bihter, kaç saatte kurtulurum derdine düşmüştü. Kız dişlerini de gıcırdatmaya başlayınca Bihter, arkadaşının Arap radyosuna bağlayacağını anladı. Hatta yetmeyecek çenesiyle yaptığı şu gıcık ses ile de ayrı bir işkence uygulayacaktı.

Kapının önünde üstünü başını döktükten sonra salona yürümeye başladı. Elindeki telefonu bir koltuğa arabasının anahtarını öteki koltuğa fırlattıktan sonra kapının önünde durup kendisini izleyen arkadaşına kıçını dönerek televizyonun karşısındaki koltuğa çöktü.

Kutu kadar küçücük olan daireleri zaten iki oda bir salondu. Arkadaşının hâlâ arkasında, kapının hemen önünde dikildiğini biliyordu. Dişlerinden çıkan gıcırdama sesleri daha da artmış hatta katlanılmaz hale gelmişti. Çıplak ayaklarının parkede çıkardığı ses ise Çin işkencesini geçmişti. Bihter televizyonun üzerindeki saate baktı.

---

1 Now I've had the time of my life: Şimdi hayatımın anını yaşamış durumdayım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Üç!" diye fısıldadı önce. Geleli beş dakika olmuştu. Sonrasında gözünü kapatıp bekledi ve hemen ardından "İki," diye fısıldadı. Sol kulağını serçe parmağı ile kapatıp "Bir," diye fısıldadığında evde Sedef'in sesi çınladı. Sağ kulağı sağır olalı çok olmuştu!

"Bihterrr!" diye bağıran Sedef'in sesi opera sanatçıları ile yarışırdı.

Sarı saçlarındaki tokayı çıkartarak saçlarını koltuğa yaydı. Başındaki ağrıya, arkadaşındaki ısrara rağmen dayanacaktı. Pes etmeyecekti! Ölmek vardı, dönmek de vardı. Şimdi Allah var, söz konusu Sedef olunca döneğin âlâsı olabilirdi. Zaten ona merkezde boşu boşuna dansöz Bihter demiyorlardı. *Hakları var, iyi kıvırırdı!*

"Efendim, bebeğim?" diyerek sevimli bir yüz ifadesi ile çaprazındaki tekli koltuğa oturup ölüm meleği gibi kendisini izleyen arkadaşına döndü. Sedef yerinde huzursuzca kıpırdandıktan sonra kıçına kadar giren Bihter'in telefonunu altından alıp rahatlayarak işine odaklandı.

"Bak, kızım, hiç uğraştırma beni! Dökül hemen!"

"Ya, sen, sen ne zaman öğrendin ya? Hangi ara?" diyerek koltuğun arkasına yasladığı başını kaldırıp öne doğru eğildi. Sedef tek kaşını kaldırıp bacak bacak üstüne atarak elini *'geç bunları bacım'* dercesine salladı. Bihter anlamıştı, takım arkadaşı Şebnem ile –hatta takımdaki tüm arkadaşları ile– iyi geçinen Sedef, bütün her şeyi birinci ağızdan duymuştu.

"Hangisi öttü?" diye sordu hırlayarak.

"Atakan," diyen arkadaşına şaşkın şaşkın bakıp "Oha!" dedi. Herkesten beklerdi ama Atakan?

"Sen Atakan'la da mı görüşüyorsun?"

"Bihter bazen başına gelenlerin salaklığından mı, yoksa arandığından mı kaynaklandığını çözemiyorum."

"Ne var kızım? Atakan'la ne iş? Sana mı *yazıyor* yoksa?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yok kızım ya, geçen bizim şirketten bir kızla gördüm onu da, bakmış bizim şirket kız kaynıyor bir bulaştı o gün bu gündür peşimi bırakmıyor. Tavuk kümesine dalan tilki gibi ya!"

"O gün bu gün derken samimiyet öyle bir artmış ki altın günü teyzeleri gibi beni çekiştirmeye başlamışsınız!"

Sedef yayıldığı koltukta diklenip "Konuyu değiştirme!" diye çığırdı.

Bihter "Of, Sedef ya, hiç havamda değilim," diyerek alnını ovaladı. Baş ağrısı an be an artıyordu.

"Anlat!"

"Anlatılacak bir şey yok. Üç gündür peşinde olduğumuz küçük kızı bulduk. Sonra babasını sorguladık, ardından kızı sorguladık ve tekrar babayı sorguladık adam suçunu itiraf edene kadar kan kusturduk. Bir güzel dövdük, haliyle de Kancalı'ya çarptırıldık."

"Kızım siz neyin kafasını yaşıyorsunuz ya? Hangi devirde kaldı öyle sorguda adam dövmek? Polisiye dizi mi çeviriyorsunuz?"

"Ne polisiyesi ya? Adama illallah getirtir bu insanlar! Cinnet geçirdim ya! Direkt mesleği bırakacağım!"

"Akşam akşam yine saçmalama saatimiz başladı."

"Ne? Sen de bırakacağım diyorsun!"

"Kızım ben koca şirketle uğraşıyorum. Evraktı, dosyaydı, denetlemeydi derken ömrüm çürüdü masa başında. Sahte saksı çiçeği bile kuruyor benim odamda ya!"

"Hadi sen cansız varlıklarla uğraşıyorsun. Kafanı ütülemiyorlar! Ben ne yapayım?"

"Ben ne yapayım diye diye gitmişsin suçu üstlenmişsin, görevden çekilmen daha mı iyi oldu?"

"Vallahi iyi oldu he, tatil yapmak istiyordum ne zamandır," diyerek arkasına yaslanıp ayaklarını önündeki sehpaya uzattı. "İki soda kap gel kız, dilim damağım kurudu."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Her şeyi anlat ondan sonra," diyerek omuz silken Sedef'e gözlerini kısıp baktı Bihter. "Ulan bana anlatacak bir şey kalmamış ki! Atakan sağ olsun sana raporu vermiş!"

"Yok, hepsini anlatamadı. Onun odadan çıkartıldığı kısım karambolde."

Elini gözlerinin üzerine siper edip bekledi bir müddet. Konuşmaya başladığında yorgunluğu sesinden bile belli oluyordu.

"Yarın Kancalı'nın yanına gideceğim tekrardan. Bana vereceği bir görev varmış."

Merakla öne eğilen Sedef devamını bekledi ama Bihter ona bakarak kafasını *'daha ne istiyorsun'* der gibi salladı.

"Bu kadar mı?"

"Ne bu kadar mı kızım? Görevden çekildik ama ekmek paramızı kazanacağımız bir yer bulduk."

"Aman sanki ekmek yiyorsun da..."

"Var da mı yemiyoruz?"

"Seninle laf yarışına girmeyeceğim!" diyerek ayaklanan Sedef mutfaktan soda almaya gitti.

Kıkırdayarak televizyon kumandasını eline alan Bihter düşünmek için geceye kadar bekledi. Duş alıp yastığa kafasını koyduğunda başladı. İnsanın uyumadan önce düşünecek çok şeyi olurdu. Tavandaki çatlakları, duvarda *tik tak* sesleri ile ilerleyen saati ve kapatmayı sevmediği perdeler sayesinde içeriye yansıyan sokak lambalarının ışıklarını izlerken düşünmek için fazlasıyla müsait oluyordu.

Hâlâ yasını tuttuğu ailesini, nefret etmekten sıkıldığı amcasını, şu dünyadaki tek arkadaşı Sedef'in dırdırlarını, onun mürüvvetini, sırf evlilik için girdikleri iddiayı, yarınki işini, gruptaki arkadaşlarıyla anlaşamamasını, küçük İrem'i, sapık profesörleri, laylaylom yaşayan gençleri, ülkenin akıbetini, kupa maçının sonucunu, yatırdığı iddia için ettiği duaları ve Evreşe'nin dar yollarını...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sabah dinç uyandı. Hatta kahvaltı bile yaptı. Görevinden uzaklaştırılmış olmasına rağmen mutluydu. Bu huzur anca İstanbul trafiğine karışana kadardı. Arkasında onu sollamaya çalışan bir taksiciye acayip sinirlenmişti. En son trafik ışıklarında araç yan tarafında durmuş, içindeki genç şoför el kol sallamaya başlamıştı. Bihter içinden ona kadar saydı ama kırmızı ışığın süresi 24 saniyedeydi. Adam hâlâ küfürler savuruyordu. Bunu anlamak için dudak okumaya gerek yoktu! Bihter, arabanın güneşliğini indirip rozetini çıkardı, cama yapıştırıp adama *'senin ecdadını asıl ben...'* diyen bakışlarını şoföre dikip gaza bastı. Aynı anda yeşil ışık da yanmıştı.

Savaş hazırlanıp aşağıya indiğinde Buse'yi, İlyas'ın hazırladığı kahvaltı masasında otururken buldu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu, kamuflaj desenli pantolonu ve asker yeşili tişörtü ile savaşa fazlasıyla hazır görünüyordu. Kızının yanağından makas alıp "Günaydın asker!" dedi. Buse yüzüne bile bakmamıştı. Yemin ederim sevgililerimden bile bu kadar atar yemedim ben diye geçirdi içinden ve masaya oturdu. Kahvaltı yapmayacaktı ama Buse'yi uyarabilmek için kahvaltı bahanesini kullanmaya mecburdu.

"Bugün yeni bakıcı adayı gelecek. Akşam geldiğimde yeni bakıcınla birlikte bulacağım seni."

Buse yumurtasının dışını çıkarıp içindeki sarısını yemekle meşgulken babasının dedikleri bir kulağından giriyor ötekinden çıkıyordu. Zaten umurunda bile değildi.

"Buse beni duyuyor musun?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Buse tek seferde ağzına tıktığı yumurta sarısı yüzünden ağzını açamazken Savaş sinirle kızına bakmaya başlamıştı. "Sırf cevap vermemek için yaptığına bak, boğulacaksın kızım!"

Omuzlarını silkip meyve suyu bardağına uzanan Buse, iki minik eliyle tuttuğu bardağı kafasına dikti. Aklında ne tür hinlikler barındırdığını babasına çaktırmayacaktı. Kızının ağzındaki yemeğin bitmesini fırsat bilen Savaş "Bugün rahat duracaksın, tamam mı?" diye sorusunu yineledi. Buse ağzına zeytin atacakken Savaş kızının elini durdurarak yüzüne eğildi.

"Duydun mu beni küçük düzenbaz?"

Buse babasına gözlerini kocaman açarak baktı. Sesini çıkarmamıştı. Kahvaltı boyunca kızından bir cevap alamayan Savaş ise sinirle kapıyı çarpıp çıkmıştı.

"Neden en arıza kızlar hep beni bulur ki?" diyerek arabasının anahtarını sıktı. Çiftliğin kapısında bekleyen Nazım'ı uyararak evden uzaklaştı. Biraz daha durursa kızının minik burnunu sinirden ısıracaktı.

"Gelen bakıcı adayını hemen içeri al, merkezden gönderecekler. Güvenilir."

"Peki, abi."

Sabır çekerek merkeze ulaştığında Kancalı'nın yanına gitmek için fazla oyalanmadı. Şu görev zımbırtısı neymiş öğrenmek istiyordu. Kancalı'nın kapısını çaldığında ise öğrendiği tek şey işin *'güvenli'* olduğuydu.

"Gittiğin zaman *'iş'* için orada olduğunu söyle. Sana söyleneni çok sorgulama. Adamın sana ihtiyacı var."

"Kim bu adam? Ne istiyor?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kancalı masasında öne eğilip, önüne düşen saçlarını kulağının arkasına iterek, "Burada çok dillendirmeyelim, uzatma da git hadi!" dedi.

"La havle... İşten ayrılırız bir dert, ayrılmasak bir dert! Dünyanın çilesini çekmeye mi geldim anlamıyorum ki..." diye söylene söylene merkezden çıkarken önüne bakmadığı için birine çarptı.

"Affedersiniz," diyerek yoluna devam etmek istedi ama adam "Gözüne gözlük," diye fısıldadığında başını kaldırmadan cevabı yapıştırdı. "Lenslerim bana yeter!"

Bihter "Vela kuvvete..." diye devam ederek merkezden çıktı. Arabasının önüne park edilen arabayı görünce, "İlla billahil aliyyil azim..." diye mırıldandı. Nihayet yola koyulduğunda ise kudurmak üzereydi. İş, iş diye tutturan Kancalı onu İstanbul'un öteki ucuna, ta Beykoz'a yolluyordu.

"Bekleyen işin gücün gelmişini geçmişini gelmeyeceğini..."

Savaş yeni görev bürosuna girdiğinde onu karşılayan Kancalı'ya gülümsedi. Seval onu beklemediği için şaşırmıştı.

"Çocuk bakıcıyı kabul edene kadar gelmezsin sanıyordum."

Savaş bir sandalyeye oturup aşağıda omuzuna çarpan kadının hasarını inceledi. "Ne yapıyorsun?" diye soran Kancalı'ya "Aşağıda bir füze çarptı da uzun zamandır böyle bir darbe yemediğim için hasar kontrolü yapıyorum," cevabını verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hemen ardından, "Bakıcıyı yolladın değil mi?" diye sordu.

Seval, "Evet, kız kardeşimin tanıdığı biri gelecek bugün," yanıtını verdi.

"İyi, artık incelemeden alacağım. Buse'ye dayanabilen herhangi biri işimi görür."

"Tamamdır, öteki kızı da yolladım senin yanına ama büyük ihtimal seni bekleyecek akşama kadar. Bugün gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Savaş kopkoyu gözlerini Kancalı'ya dikip "Kendi başıma halledebilirim," diye fısıldadı. "Buna başka birini karıştırmak istemiyorum."

"Bir kızın var. Kendini tamamen bu işe adayamazsın. O da yardım ederse çabucak halledersin."

"Dosya çok tehlikeli. Başıma ne geleceği belli değil..."

"Bana güven," diyen Kancalı kalkıp odasına gitti.

Savaş biraz daha orada öyle oturdu, sonrasında Atakan gelip "Ooo, kimler gelmiş!" diyerek kendisini oyalamaya başladığında aklındaki düşüncelerden biraz uzaklaşmış oldu.

"N'aber abi?"

"Ne olsun ya? Dur biraz yüzüne bakayım," diyen Atakan geri çekilip Savaş'ın yüzüne dikkatlice baktı. "Ne yapıyorsun?" diye soran Savaş'a "Cennetlik olmaya çalışıyorum abi," cevabını verdi. Genç adamın kafasına bir tane indiren Savaş "Zevzek!" diyerek sırıttı.

Atakan'la çok eskiden beri arkadaşlardı. Savaş polis olduktan sonra ailesinin karşı çıkışlarına aldırmadan Atakan da polis olmuştu. Uzun süre meslekten ayrı kalıp tekrar geri döndüğünde, Atakan'la bir arada olmak Savaş'a iyi gelmişti. Organizeden cinayete geçişte tanıdık birileri süreci kolaylaştırırdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bihter sonunda ulaştığı adresteki eve şöyle bir bakınca uzun soluklu bir ıslık koyuverdi. İki katlı çiftlik evinin çitlerinden içi adına çok yorum yapamıyordu ama gördükleri ona yeterdi.

"Yanlış mı geldim acaba?" diye sordu kendine ama not aldığı adresin doğru olduğundan da emindi. "Kim derdi ki Allah'ın unuttuğu bu ıssız yerde böyle güzel bir çiftlik olabileceğini?" Çantasını alıp arabadan indi. Etrafı inceleyip çiftlik kapısına ulaştığında zili çaldı. Kapıyı açan genç adama şöyle bir bakıp "İş için gelmiştim," dedi. *Kancalı'nın söylediği gibi.*

İlyas kadını baştan aşağıya inceleyip içeri aldı. "Biraz geç kaldınız ama olsun. Hemen eve geçseniz iyi olur." Bihter adamın dediklerinden çalışacağı kişinin sinir bozucu biri olduğunu anlamıştı ama yine de sormaktan kendini alamadı. Eve kadar çok yolları yoktu, yine de bahçe ayaküstü muhabbete yetecek kadar büyüktü.

"Çok mu sinirli?"

İlyas kafasını *'şöyle böyle'* demek ister gibi sallayarak bıyık altı gülümsedi. "Sevdiği kişiye zararı yoktur ama gözü tutmazsa vay haline..."

"Gıcık bir tip yani?"

"Tam öyle denemese bile herkesi sevme alışkanlığı yoktur diyebiliriz."

Kapıya ulaştıklarında İlyas zili çalıp tekrardan nöbet yerine yürümeye başladı.

"İş için gelmiştiniz değil mi?" diyerek kapıya çıkan Nazım, kızı kolundan tutup içeri çekmeye başladı. Bihter birden kendini evin içinde bulunca şaşırdı. Fakat karşısında bir yetişkin yerine küçücük bir çocuk bulunca asıl şaşkınlığı o zaman yaşadı.

"Nasıl ya?" diyerek arkasından kapanan kapıyı hızla açtı. Nazım daha uzaklaşamamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benim işim ne?" diye bağırdı adamın arkasından fakat genç adam arkasını bile dönmeden ilerlemeye devam etti. Bihter elinde çanta öteki eli kapının baskısında kalakalmıştı. Arkasındaki kız, "İşin benim," deyince kapıyı kapatıp kıza döndü.

Buse karşısındaki düşmanı tartarcasına inceleyerek, "Gönderecek başka birini bulamadılar mı?" diye mırıldandı. Bihter daha üstündeki şaşkınlığı atamadan kızın söyledikleri karşısında daha fazla şaşırıp kaldı. "Sen bana laf mı soktun?" diye sorduğunda aldığı cevap onu daha büyük bir şaşkınlığa sürükledi. "Uyandın yani?"

"Allah'ım... Kaç yaşındasın sen?"

Buse üçlü koltuğa tırmanıp oturdu. Nazım ile savaş oyunu oynuyorlardı. Kendisi komutandı ve çok yorulmuştu. Hatta biraz terlemiş bile olabilirdi. Şimdi Zekiye teyzesi olsa üstünü değiştirirdi. Kapıda dikilen kadının bir soru sorduğunu hatırlayarak "Beş," diye cevap verdi.

Bihter üstündeki şaşkınlığı atıp derli toplu olan salondaki koltuklara doğru yöneldi. Kapıdan girenin karşısına önce salon çıkıyordu. Küçük kızın çaprazında bir koltuğa oturup etrafı incelemeye başladı. Mutfak tam karşısındaki kapıdan gözüküyordu. İki odanın daha olduğu koca salonda yukarıya çıkılan merdivenler haricinde başka bir şey yoktu.

Bihter incelemesini bırakıp "Ulan bu karı beni bebek bakıcılığı için mi yolladı?" diye fısıldadı. Gerçekler yüzüne Osmanlı tokadı gibi çarpmıştı. Bihter çocuk mu bakacaktı?

"Ben bebek değilim," diyerek kaşlarını çatan Buse yeni hedefini nasıl pes ettirebileceğini düşünmeye başlamıştı bile. Öteki adaylar yeterince vasatlardı ama bu seferki aday içlerinden en güzeliydi. Babası gelene kadar kızı postalayamazsa babası gelince üstesinden hayatta gelemezdi. Erkeklerin güzel kızlardan hoşlandığını herkes bilirdi.

Bihter küçük kıza gözlerini dikip "Vallahi bu çeneyle içine koca karı kaçmış gibisin. Sen de haklısın," dedi. Buse bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

cevap karşısında gözlerini kısıp ne demesi gerektiğini düşündü. Yaşına göre tez cevaplı bir kızdı ama karşısındaki rakip de küçümsenecek biri değildi. Bihter oturduğu koltukta biraz daha yayılıp küçük kızın ne yumurtlayacağını merakla beklemeye başladı.

"Sen de bana bakıcılık etmek için gelecek kadar delirmiş olmalısın."

Bihter tek kaşını kaldırıp "Öyle mi? Neden? İnsan mı yiyorsun?" diye sordu. Buse onun gibi tek kaşını kaldırmaya çalıştı fakat iki kaşını da kaldırmaktan öteye gidemedi. *Bihter* bıyık altı gülümseyip kızın çabasını izledi.

"Daha önceki bakıcılarım beş saatten fazla dayanamadılar." diyerek omuz silken Buse, kızı açık açık tehdit etti. Bihter ise kahkaha atmak istiyordu. Kızın özgüvenine hayran kalmıştı. Genelde çocuk sevmezdi. Bebek de sevmezdi. Hatta on sekiz yaşından küçük hiçbir canlıya tahammülü yoktu çünkü hepsi kontrolsüz canavar gibiydiler genç kadına göre. Fakat bu küçük velet ilgisini çekmişti. Böylesine korunaklı bir evde böylesine bücürük bir yaratık ilgisini çekmek için yeterince özelliğe sahipti.

"Elinden geleni ardına koyma." diyerek kışkırttı küçük çocuğu. Buse "Bunu yapmak isterdim ama Nazım abi ile çok oynadım. Yoruldum ve terledim. Bana odamdan temiz bir tişört getir," dedi. Bu tür emir kipleri birkaç bakıcı üzerinde işe yaramıştı. Bihter kıza gözlerini kısarak baktı. "Uşağın mı var burada?" Evde, Sedef'e bile hizmet etmeyen biriydi Bihter. Şu küçük velede istediğini verecek kadar işine düşkün biri değildi. Ve evet, bu taktik Bihter üzerinde işe yaramıştı.

"Uşak kim?" diye soran küçük kıza, "Hizmetçin miyim ben senin demek istedim?" diye açıklama yaptı.

"Bilmem, babama soralım mı?" diyerek lafı yapıştıran küçük kıza ters ters baktı.

Az önce kız ilgisini mi çekmişti Bihter'in? Daha önceki bakıcılarını nasıl kaçırdığı önemli değildi. Bihter'in çekip git-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mesi için bu sinir bozucu tavırlar yeterliydi ama içinden bir ses savaşmasını öneriyordu. Ve her ne hikmetse o da içinden gelen sesi dinlemek istiyordu. Çünkü kaşınıyordu. Ayaklanıp kızı oturduğu koltuktan kibar olmaya çalışarak kaldırdı.

"Ne yapıyorsun sen ya?" diye soran kıza "Odana gidelim bakalım, üstünü değiştirelim," diyerek cevabını verdi. Elindeki minik kolu çok sıkmamaya çalışarak kızı sürüklemeye devam etti.

"Sen cidden kalmayı düşünüyorsun," diyen Buse'ye başını eğip baktı. Güzel bir çocuktu. Büyüyünce çok can yakacağı belliydi ama aşırı sinir bozucuydu. Bihter hiç cinnet geçirmemişti ama bu ihtimalin artabileceğinden kuşku duymuyordu artık.

"Bana odanı göster bakalım." Merdivenleri çıktıktan sonra karşılarına sekiz tane *kapı* çıkmıştı. Buse ortadaki kapılardan birine ilerleyip önünde durdu. Kapı yarı yarıya aralıktı.

"Bakalım beğenecek misin odamı?" diyerek geri çekilen Buse, Nazım onu oyalamadan önce en azından bir tuzak kuracak vakti bulmuştu. Kapının arkasındaki berjere tırmanıp oyuncak böcek dolu kovayı kapının üstüne yerleştirmişti. Gelen çıtkırıldım bakıcıların hiçbiri bu numaraya tepkisiz kalmamıştı. Fakat Bihter kızın bu numarasını yutacak kadar enayi değildi. Üstelik kapının üzerinden bas bas ben buradayım diye bağıran kırmızı kovayı görmemek için ya kör olması gerekiyordu ya da cüce. Buse'ye dönmeden elini kaldırıp kovayı alarak odaya girdi. Kovanın içine bakınca, "Vay be! Ben çocukken de bu böceklerden vardı, hâlâ satılıyor mu?" diye sordu. Buse ise bozulmuş bir şekilde odaya girip kızın suratına dik dik baktı.

"Evet, hâlâ satılıyor. Hatta sen sormadan söyleyeyim para şeklindeki çikolatalardan da var. Acı sakızlardan da var..."

"İyi, yarın bir bakkala falan uğrayayım da alayım, seninle uğraşırken eğlenmiş olurum. Patlayan şekerlerden de var mı?" diye sordu Bihter sinir bozucu bir sakinlikle. Buse ise

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çıldırmak üzereydi. "Ondan da var ama yarına kadar kalamayacaksın," diye tıslayarak giysi dolabına doğru yürüdü. Çekmeceden herhangi bir tişörtü çıkarıp soyunmaya başladı. Fakat terden üstüne yapışmış olan atletini bir türlü çıkaramadı. Bihter ise kız ondan yardım isteyene dek kılını kıpırdatmadı. Kızın yatağına oturmuş onu izliyordu. Keşke elinde çekirdek de olsaydı.

Buse sonunda pes edip boğazına kadar çıkmış olan fakat dolandığı için daha fazla bedenine yapışan atletin içinde kolları havada bir şekilde arkasını dönüp kendisini izleyen kıza bağırarak "Bir şeyler yapmayı düşünüyor musun?" diye sordu. "Hani bakıcımsın ya!"

"Bilmem, AKUT'u[2] falan çağırsam mı diye düşündüm?"

Buse bir an şaşırarak "O ne ki?" diye sorunca Bihter karşısındakinin beş yaşında bir kız çocuğu olduğunu hatırlayıp yataktan kalkarak kızın üzerini giymesine yardımcı oldu. Odadan çıkarlarken Buse "Bir daha yatağıma oturma, bundan hiç hoşlanmam," dedi.

Bihter "Demek bir daha oturacak kadar kalabileceğimi düşünüyorsun," diye söylendi. Buse bunu duysa da cevap vermedi. Dişlerini sıktı. Küçük ellerini yumruk yapıp tekrardan salondaki koltuğa kuruldu.

Saatlerce birbirleri ile didişerek akşamı eden Buse ve Bihter sonunda *acıktıklarında* Nazım'dan yardım alarak pizza söylediler. Pizzayı eve getiren Nazım kapıda Bihter'i "Vallahi bir saat daha dayanırsan madalya takacağım," diyerek destekledi. Gülümseyen Bihter salondaki masaya pizzayı koyduğu gibi yemeye başladılar. Karnı doyan Buse koltukta yarı uyuklar vaziyette "Babamın gelmesine bir saat kaldı, gitmek için şansın var," diyerek kıza kapıyı gösterdi. Bihter ise kızın

2 AKUT: Arama Kurtarma Derneği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

saati anlayabildiğine şaşırmıştı. Hoş onun yaşındaki çocuklar şimdilerde neyden anlamıyorlardı ki? Teknoloji sapkını veletler!

"Ben bir yere gitmeyi düşünmüyorum."

Arkasına yaslanıp elindeki telefondan gelen mesajlarına baktı. Buse ise koltuğuna uzanmıştı neredeyse uyuyacaktı. Bütün gün Bihter'e laf yetiştirmekten yorgun düşmüştü.

"Ben seni göndermeyi düşünüyorum ama."

Bihter birkaç saniyeliğine telefondan başını kaldırıp "Adın neydi bu arada?" diye sordu. Buse ise ayakucunda duran bir yastığı tekmeleyerek "Buse!" diye cırladı. "Bu kadar sinir bozucu olmak zorunda mısın?" diye sorduğunda ağlamak istiyordu. Yeterli sayıda tuzak kuramamıştı ve bu yeni rakip şimdiye dek gelenlerden çok daha sinir bozucuydu.

Bir saat sonra hâlâ laf dalaşı yaparlarken dışarıdan araba sesi geldi. Buse ayaklanıp camdan dışarıya baktı. "Babam geldi!" dedikten sonra arkasını dönüp "Hadi, gidebilirsin. Ben hayır demem," diye ekledi. Bihter kızın arkasından gidip camdan dışarıya bakmıştı. Adamın arabadan inişini göremeden arkasını dönüp kızın boyuna inebilmek için yere çömeldi. Buse burnunun dibinde kızın ne renk olduğunu çözemediği gözleriyle karşılaşmaktan hoşlanmamıştı.

"Bak Buse, baban gelmeden bir anlaşma yapalım."

"İstemiyorum," diyerek uzaklaşmaya çalışan küçük kızı kollarından yakalayıp karşısına dikti. "Bak küçük velet, benim bir yere gittiğim yok, senin de beni kovabilecek gücün yok. Gel anlaşalım, bu işi ikimiz için de kolaylaştıralım."

Buse sinirden titreyen dudaklarına ve dolan gözlerine rağmen durup bekledi. Bihter kızın sözsüz yanıtına karşılık "İhtiyacımız olmadığı takdirde birbirimize bulaşmayacağız ve rahatça takılacağız, sana uyar mı?" diye sordu. Buse şimdiye dek ısrarla yakasına yapışan bakıcılardan beklediği tepkinin tam tersi ile karşılaşınca şaşırdı. Fakat kapının kilidi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

oynamaya başlayınca kızın hâlâ ne renk olduğunu anlayamadığı gözlerine bakıp hızlıca "Bana uyar." dedi.

İki kız da camın önünde dikilip açılan kapıya baktılar. Bihter içeri giren adamı gördüğünde nedensizce hızlanan kalbine ne olduğunu anlayamamıştı. Herhalde küçük kızla girdiği mücadeleyi kazandığından sevinmişti. Kaybetmekten hoşlanmazdı ve zaferler onu heyecanlandırırdı. Ya da burnuna gelen yeni savaş kokularıydı onu *heyecanlandıran*...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kâğıtları dağıtan kaderdir,
ama oyunu oynayan biziz.
Randy Pausch

Bölüm 5

"Ne yaptın Nazım?" diye soran Savaş aslında hemen eve gitmek istiyordu. Bu saate kadar -kendisi eve gelene kadar- bakıcının gittiğine dair haber gelmediği için umutluydu. Bu sefer olumlu sonuç alabilmiş olmayı dileyerek evine girmek ve sonucu gözleriyle görmek istiyordu.

"Abi bu sefer oldu," diyerek gülümseyen Nazım, Savaş'ın içine su serpmişti. "Yalnız iki tane geldi. İkinci gelen bakıcı sanırım yanlış geldi. Ajanstandı, onu içeri almadık. Bizim bakıcı gelmişti zaten," dedi Nazım ek bilgi olarak. Bütün günü kısaca özetlemişti.

"İyi yapmışsın, ben gideyim de bir göreyim evdeki durumu." diyerek koştur koştur çiftlik evinin kapısının yolunu tutan Savaş, tüm günün yorgunluğuna rağmen dinç hissediyordu. Kapıyı anahtarı ile açıp içeriye girdiğinde evi fazlasıyla derli toplu bulmuştu. Ama kızının odasını görmeden karar vermek istemiyordu. Bir an sessiz ve sakin olan salon onu telaşa düşürse de köşede onu bekleyen ikiliyi görünce rahatladı. Fakat bakıcıyı görünce bu rahatlamanın yerini temposunu şaşıran kalbi yüzünden kesif bir heyecan aldı. *'İki adım attın nefes nefese kaldın koçum, bu ne ya? Kopmayacaktık bu kadar işten güçten!'*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Boğazını temizleyerek "Merhaba," dedi. Yan yana durup kendisine bakan ikiliden alamıyordu gözünü. Fakat sessizlik anlamsız gelecek kadar artınca bir giriş yapması gerektiğine karar verdi. Salona doğru ilerleyerek bakıcıya "Hoş geldiniz," dedi.

Bihter'e ne olmuş olabilirdi, belki dilini yutmuştu. Eğer öyleyse bu dünyanın başına gelen en güzel şeylerden biri olabilirdi. Böylesine soğuk bir kızın sonsuza kadar susması herkes için en hayırlısıydı ama eğer aksi durum söz konusuysa... İşte o zaman *'bela'* kapısındaydı Bihter'e göre. Boğazını aynı Savaş gibi temizleyerek. "Hoş bulduk, size de merhaba," diyerek kolunu tuttuğu kızı da beraberinde sürükleyip koltuk takımının yanına kadar geldi. Adam şimdi tam karşısındaydı. Gözlerinin koyuluğunu seçebilecek kadar da yakınındaydı.

"Savaş Karapınar, Buse'nin babasıyım." diyerek sağ elini kıza uzatan Savaş bir yandan da kadının elindeki kolunu çekmeyen kızına göz atmıştı.

'Ne yapacaktık? Heh, evet, elini uzat! Uzat elini! Allah belanı versin Bihter! Elini uzat, elini, ulan el, el!'

Nihayet iç sesine kulak verip kibar bir gülümseme eşliğinde elini uzatan Bihter bir sonraki adımın sonu olduğundan haberdar değildi. En az Savaş kadar masumane bir şekilde elini uzatıp avucunu adamın sert avucu ile birleştirdiğinde, *'Allah senin de belanı versin Kancalı Seval, kancalar girsin sana Seval!'* diye geçirdi içinden. Adamın avucu neden bu kadar sıcaktı? Adam suratına soru sorar gözlerle bakarken Buse kolunu çekerek "Ben de bundan korkuyordum işte," dedi. Küçük kıza dikilen bakışları tekrardan adamı bulunca ismini söylemesi gerektiğini hatırladı.

"Bihter Durmaz."

"Memnun oldum," diyerek elini çeken Savaş kadına fark ettirmeden silkindi. Vücudunda dolaşan elektrik akımını atmak için spor odasına gitmeyi beklemeliydi. Zor bir gün ol-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

muştu onun için. Bu duruma alışması yalnızca birkaç gününü alırdı. O, mesleğine âşık bir adamdı.

"Ben de memnun oldum," diyen Bihter, adamın "Şöyle geçin isterseniz," teklifi üzerine kendisini bir koltuğa bırakmıştı. Bütün enerjisi çekilmiş gibi hissediyordu zaten, biraz daha ayakta kalsa düşüp kalabilirdi ki bu Bihter için imkânsız bir şeydi. Bihter bir *'uçan'* kurşunun karşısında bir de narkozun etkisinde bilincini kaybederdi. Küçücük bir veledin yorgunluğu vız gelir tırıs giderdi.

Buse ters ters Savaş ve Bihter'e baktı. Babası üçlü koltuğa oturmuş kadına bakıyor, kadın da tekli koltukta oturmuş babasına bakıyordu. Nihayet Savaş kızının ayakta, hemen bakıcısının yanında dikildiğini fark etti.

Temkinli bir şekilde "Nasıl geçti gününüz?" diye sordu. Hâlâ bir şeylerin patlamasını bekliyordu. Şimdiye dek bakıcılar kendisi gelmeden gittikleri için bu evde neler döndüğüne şahit olamamıştı ve kızı söz konusu olunca arkasındaki mutfak kapısından TOMA[3] bile çıkabilirdi.

Bihter kaşla göz arasında yanında dikilen kızın omuzuna elini koyarak tehdit edercesine kızın sırtını okşadı. Buse "Güzeldi," diyerek Bihter'e dönüp sinsice gülümsedi. Bihter ise kızın bakışlarını fark edince kendisini *'yine'* neyin beklediğini merak etti. Küçük velet sürpriz yumurta gibiydi ve Bihter, kız kendisini biraz daha zorlarsa bu sürpriz yumurtayı kavrulmuş soğanın üstünde kırıp yiyecekti.

Buse aslında avaz avaz çığlık atmak ve ağlamak istiyordu. Bihter kendisini köşeye sıkıştırmıştı. Buse babası tarafından böylesine *'erdemli'* yetiştirilmiş olmasa şimdi tuttuğu sözü bozar ve bu bakıcıyı da kovdururdu ama yapamıyordu işte! Verilmiş bir sözü vardı!

Savaş, bakıcıyı süzmeye devam ederken duyduğu şeyle şaşkınca kızına döndü. Bihter'in yanından uzaklaşıp kucağına oturan kızı melek gibi gülümsüyordu. Savaş birbirlerine

3 TOMA : Toplumsal Olaylara Müdahale Aracı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sinsice bakan iki kızı da süzdükten sonra tekrardan bakıcıya döndü. Nedense dönüp dolaşıp gözleri kızın bedenini buluyordu. Ortamdaki elektrik iş yorgunluğundan değil, bu iki kızdan kaynaklıydı.

Savaş bu sefer "İşle ilgili konuşabiliriz o zaman?" diye sordu. Bihter'in gözleri kızının gözlerinden ayrılıp kendisininkini bulunca yine o tuhaf kıpırdanmayı hissetti Savaş. Ya da elektrik sadece bu kadının üzerindeydi. Zaten normal biri olsa şimdiye çoktan gitmişti!

"Tabii, konuşabiliriz," diyerek kibarca bacak bacak üstüne atan Bihter, dik bir şekilde arkasına yaslandı. Kendinden emin duruşu Savaş kadar Buse'yi de etkilemişti. Savaş da kızını iyice kucağına yerleştirerek arkasına yaslandı. Kadının tavrı sayesinde rahatlamıştı. Arkasına bile bakmadan kaçmaması büyük bir artıydı zaten.

"İşiniz beş yaşındaki kızım Buse'ye bakmak. Onun haricinde evde başka bir göreviniz yok, dışarıda İlyas ve Nazım adında iki korumamla birlikte ev işlerine bakan Zekiye teyzemiz haricinde kimse yaşamıyor bu evde. Haftada bir temizlikçimiz gelir. Ayda bir bahçıvanımız uğrar. Genel itibari ile düzenimiz bu. İşim dolayısıyla evde sık sık kalamayabilirim. Bu nedenle yatılı bir bakıcı arıyordum, bundan haberdarsınız öyle değil mi?"

Bihter o ana kadar sakince adamı dinlemişti. Adamın ne iş yaptığını bilmiyordu. İlk görüşü genç bir mafya adayı olmasından yanaydı fakat bu sektörde gençler çok dayanmıyordu ki bu da adamın yanında tehlikede olduğunu gösteriyordu. Tüm bunları kenara koymasına neden olacak şey ise bu evde *'yatılı'* kalacak olmasıydı! İç sesi, *'Allah belanı toptan versin, cümleten versin Seval!'* diye çığlık attı.

Savaş kadının suskunluğunu *'yatılı'* mevzusunu bilmediğine yordu. Bihter çok bekletmeden cevabını verdi zaten. "Yatılı olayını bilmiyordum, evet. Ama sorun olmayabilir."

"Seval çok detaylı bahsetmemiş sanırım."

'O yüzden de belasını versinler onun! Ulan bitsin bu ceza, ben onu nasıl hayattan bezdiriyorum görsün!'

"Evet, bahsetmemişti."

"Gizli kalmasını istediğim için bahsetmemiş olması normal, kusura bakmayın," diyerek kızının saçlarını okşamaya başlayan Savaş tamamen gevşemişti. Kızı sorun yaratmadığına göre bu iş oldu demekti!

'Resmen kurtların arasına attı beni köpek karı!' "O halde bu gece evime gidip birkaç parça eşya alabilirim, değil mi? Hafta sonları veya izin günleri nasıl olacak?" diye sordu. Aslında sormak istediği sorudan çok uzak fakat konuya çok yakın bir soruydu. *'Bu karı benden ne istedi?'* diye sormak isterdi. *'Neden belasını benden aradı?'* da bir alternatif olabilirdi.

"Tabii, tabii. Bu günlük böyle olsun, yarından sonra başlarsınız. Hafta sonları bir gün izniniz olacak, onun haricinde önemli bir durum olursa esnek davranabiliriz. Bir hafta sonra Zekiye teyze de gelecek zaten. Fakat sigorta konusunda yardımcı olamayacağım ama her türlü masrafınızı ve can güvenliğinizi bizzat üstleniyorum." diyerek gülümseyen Savaş'a dikkatle baktı. *'Kesin mafya! Kesin! Bir mafyaya bulaşmadığımız kalmıştı kardeşim. Ulan Seval!'*

Bihter "Tamamdır, o halde. Şimdilik bana müsaade o zaman," diyerek ayaklandı. Önündeki sehpadan çantasını ve telefonunu aldığında, babasının kucağındaki kıza uzanıp yanağından bir makas aldı.

"Görüşürüz Buse'ciğim!"

"Görüşürüz," diye mırıldanan Buse kadının yanağını sıkan elini tırmalamak istiyordu. Tamamen köşeye sıkışmış durumdaydı.

"İyi akşamlar Bihter Hanım," diyerek kadının arkasından kucağında kızı ile birlikte giden Savaş, kadın evi terk ettikten sonra keyifli bir şekilde kızına döndü.

"Kelebeğim! Sevdin mi bakıcını?"

"Hıı, sevdim," diyerek babasının kucağından kurtulan Buse gidip koltuğa oturunca oyuncak arabasını kucağına çekti. Savaş kızının tavrına omuz silkmekle yetindi. "Ben duş alacağım, uslu bir şekilde oturup beni bekle!"

"Sanki başka zaman evi başına yıktım baba," diyen Buse oyuncak tornavidayı arabanın aküsüne soktu. Mırıldanarak konuştuğu için ne söylediği duyulmasa da Savaş kızının durumdan hoşnut olmadığını anlıyordu ama bir kez taviz verdiyse bundan sonrası kolay demekti.

"Uyumadan önce sana masal okurum, ister misin?" diyerek kızının gönlünü almaya çalıştı Savaş fakat aldığı tek karşılık "Yarın bakıcım okur bana!" oldu. Zaten kendisi duştan çıkana kadar kızı oyun oynadığı koltukta uyuyakalmıştı.

Küçücük salonda volta atmaktan başı dönmüş olsa da durmadı. Kendi kendine söylenmekten usanmayacaktı. İçinde volkanlar patlıyordu!

"Bana yaptığını görüyor musun? Bana, bana!"

"Bihter'ine!" diye fısıldayıp kıkırdayan Sedef, Bihter'in sert bakışlarının hedefi olunca seslice yutkunup sustu. Hatta elini kaldırıp dudaklarının üzerinde fermuar çeker gibi yaparak sessizliğe gömüldü.

"Resmen küçük duruma düşürdü beni! Görev diye bahsettiği şeye bak! Küçük, sinir bozucu bir velede bakıcılık yapacağım! Ömrümde çocuk bakmış mıyım ki? Sor bir bakmış mıyım?"

"Baktın mı?" diye soran Sedef aslında cevabı biliyordu ama şimdi Bihter'in suyuna gitmezse kız hayatta sakinleşemezdi. Gider elinde namlusuyla Seval'in kapısına dayanırdı.

"Bakmadım tabii! Yetişkin insanlarla zor uğraşıyoruz bir de veletlerle mi uğraşacaktım? Ama ne oldu? Bir hatamda kendimi küçücük bir veledin acımasız kollarında buldum!"

"Bir hata mı?" diye soran Sedef, kuşkuyla kaşlarını çattı. İçten ısırdığı dudaklarını sıkarken bu son sorunun fazla doğaçlama olduğunu kabul etti. Ama ardından, "Acımasız kollar mı?" diye sormaktan da geri kalmadı. Sedef doğaçlamanın anasıydı.

"Sedef sen benim tarafımda mısın yoksa Kancalı'nın mı?" diyerek volta atmayı kesen Bihter, saçındaki siyah tokayı çekiştirerek çıkarıp uzun, sarı saçlarını dağıttı.

"Ben adaletin yanındayım canım! Ayrıca saçlarını yere dökme sakın, evi yeni süpürdüm!"

Gergince koltuğa oturup bağdaş kuran Bihter, tek kaşını kaldırıp çenesiyle yere döktüğü saçlarını işaret ederek "Sen kurban ol bu saçlarıma, bensiz hayata da kendini alıştır! Her akşam kafasının etini yiyebileceğin bir arkadaşın yok artık!" dedi kindar bir sesle.

Sedef "Ya kızım, şaka maka ben sensiz ne yapacağım ya?" diye sorduktan hemen sonra, "Bir de cezan vardı, her gece yemekleri sen yapacaktın, oh ondan da kurtuldun!" diye ekledi.

"Allah'ım ya! Koyun can derdinde kasap et!" diyerek kalkıp odasına giden Bihter, sıcak bir duş alıp kendini bornozuyla birlikte yatağa attı. Başucundaki komodinin üstünde duran telefonu zır zır ötmeye başlayınca zorlanarak kalkıp arayan kişinin numarasını görünce bu sefer yüzüstü tekrardan yatıp inledi.

"Ne istiyorsun be adam, ne?"

Telefon susunca bu sefer içerideki odadan Sedef'in telefonu ötmeye başladı. Birkaç dakika sonra kapısı çalındı ve açılan kapının ardından Sedef'in sesi duyuldu.

"Feridun Amca, uyumuş, ben söylerim sabah aradığınızı." diye fısıldayan Sedef, sessizce odadan çıkarak yeniden Bihter'in hayatını kurtarmış oldu.

"İç çamaşırları?"

"Tamam!"

"Günlük kıyafetler?"

"Tamam!"

"Pijamalar?"

"Tamam!"

"Ev terliği?"

"Tamam!"

"Banyo havlusu?"

"Tamam!"

"Diş fırçası?"

"Tamam!"

"Ped?"

Bihter kollarını göğsünde kavuşturmuş son kontrolden geçmeye çalışıyordu. Arkadaşının son söylediği madde üzerine kaşlarını kaldırıp, "Aa, bak onu unuttum! Ev de dağ başında. Yolda alayım ben onu," dedi. Alışkanlık üzerine gömlek cebinde taşıdığı minik not defterini çıkarıp not aldı.

"Peki, seksi gecelik?"

"O ne alaka ya? Çeyiz mi seriyoruz kızım?" diyerek celallenen Bihter'e bakıp sinsice sırıttı Sedef. "Belki şu kızın babası ile dosyalar üzerinde konuşmak istersin," diyerek kahkaha attı.

"Ne zırvalıyorsun kızım sabah sabah ya?"

"Tamam, sustum. Neyse! Araba?"

Bihter bu sefer de "O ne alaka peki?" diye sordu.

Sedef "Belki bana bırakmak istersin," diyerek sevimlice gülümsedi. Bihter üç yıllık birikimi ile aldığı ve sonrasında

güvenilir bir yerde modifiye ettirdiği arabasını Sedef'e bırakmaktansa 500T'nin[4] içinde can vermeyi tercih ederdi. Bu yüzden küçümsercesine bir bakışla arkadaşına bakıp, "Belki avucunu yalamak istersin Sedef'çiğim, ne dersin?" diye sordu.

"Ay, aman! Yesinler! Neyse her şeyin tamam, savaşa hazırsın! Ordular, ilk hedefiniz Beykoz!" diyerek kapıyı açan Sedef arkadaşının geçmesine izin verdi.

"İlk hedefimiz cehennem! Sonra herkes cennete!" diye mırıldanan Bihter, omuzlarını düşürerek asansöre bindi. Erkenden Beykoz'un yolunu tutup trafiğe takılmadan yeni iş yerine vardı. Kapıda onu Nazım karşıladı.

"Günaydın, Bihter Hanım." diyen Nazım, kızın kapısını açtı. "Bihter, dersen sevinirim." diyerek adama gülümsemeye çalışan Bihter ayaküstü korumalarla tanıştı ve peşinde bavulunu taşıyan Nazım ile birlikte eve doğru yürümeye başladı.

"Bir ihtiyacınız olursa, biz buralardayız." diyerek bavulu kapıya bırakan Nazım, sessizce uzaklaştı. Kapıyı açan Savaş'ın üzerinde gördüğü mutfak önlüğü ve kirli sakallarına bulanan unu görünce içinden *'nefes almaya ihtiyacım var, neredesin Nazım?'* diye geçirdi. Ardından tımarhanesine bir adım atıp "Günaydın," dedi.

"Kusura bakmayın, bizim cadaloz krep istedi de..." diyerek kızın arkasından kapıyı kapatan Savaş "Üst katta, Buse'nin sol yanındaki oda sizin Bihter Hanım," diyerek mutfağa koşturmaya başladı. Kızın karşısında düştüğü durum inanamıyordu. Buse bilerek onu zor duruma düşürmüştü.

Adamın arkasından "Bihter," diye seslendi. Savaş şaşkınca kendisine dönünce "Sadece Bihter," dedi ufak bir gülümseme ile. Savaş başını sallayarak onaylayıp, yanık tava sapı kokusu gelince mutfağa koşmaya devam etti.

"Bir zamanların Bihter'i, çok yakında deli! Sinemalarda..." diye fısıldayarak üst kata çıkan Bihter, bavulunu bir

4 500T: İstanbul ulaşım araçlarının en uzun altıncı hattıdır. Altmış yedi duraktan oluşur.

köşeye koyarak aşağıya indi. Üst katı şöyle bir incelemişti. Aşağı kata inen merdivenlerde birkaç resim asılıydı. Savaş ve kızı, Savaş ve kızı, kızı ve Savaş... Bu kızın annesi yok muydu? Varsa neredeydi diye düşündü. Bu adamın mesleği neydi? Bu çiftlik ve küçük kız neden titizlikle korunuyordu?

Kazanmalı kaybetmeli
Aşk uğruna harp etmeliyim
Bu kızı yeniden büyütmeliyim
Sezen Aksu - Farkındayım

Bölüm 6

Şirketinin yakınlarındaki restorana doğru yürürken genzini yakan sigara kokusu yüzünden gözleri yaşardı. "Zıkkım için!" diye fısıldayarak yürümeye devam etti. Sabahtan beri finans müdürü ile toplantı yaptığı için çok acıkmıştı. Sedef zaten normalde de çok acıkırdı. Su içmeyi de çok severdi. E haliyle küçük abdesti de çok gelirdi! Sedef *'çok'* zarfının somut bir zirvesiydi.

Restorana ulaştığında rezerve ettirdiği masaya götürüldü. Akşam eve gitmeden önce de yemeğini yemek için bu restorana gelmeyi düşündü. Bihter'siz bir evde yemek yapacak kadar duygusuz bir insan değildi. Arkadaşı olmadan evde yemek yiyemezdi. Boğazından geçmezdi bir kere! Boğazından geçemeyecek kadar berbat yemek yapmasıyla bir ilgisi yoktu bunun.

"Buyurun Sedef Hanım," diyen garsonun işaret ettiği masaya oturdu. Gözünü kapatınca bile bilanço görüyordu. O kadar yorulmuştu ki oturduğu masada uyuyabilirdi. Daha da incelenecek bir ton evrak vardı. Gözleri neredeyse kapanacakken önüne doğru uzatılan *'menü'* ile yerinden sıçradı.

"Buyurun, efendim."

Siyah saçları önüne dökülmüştü. Biraz ilerisinde bekleyen garsona rağmen kafasını deri kaplı menüye gömüp sonsuza dek uyumak istiyordu. Uyku eğer gözyaşı olsaydı yeşil gözlerindeki pınarlar kurumuş olurdu. Güç bela başını kaldırıp ilerisinde bekleyen garsona siparişini verdi.

"Sebze çorbası ile başlamak istiyorum, ana yemeğe sonra karar vereceğim," diyerek elindeki menüyü garsona geri verdi. Garson gitmeden önce önündeki kadehi soğuk su ile doldurmuşu. Biraz olsun uykusunu açabilmek için suyundan bir yudum aldı.

Camekân restoranın dışında uzanan trafiği izledi. Görüntü bile mide bulandırıcıydı. Bihter'in ne yaptığını düşündü. Akşam uzun uzun konuşturacaktı zaten onu, ama o keçinin ne yaptığını düşünmekten kendini alamıyordu. Hayal etmesi bile komikti!

"Yemek hazır." diyerek üstündeki önlüğün havlusuyla ellerini sildi. Sarı saçları dağınık bir ev topuzu ile başının tam tepesinde uzay gemisi gibi toplanmıştı. Gri gözlerinden taşan sinire rağmen sakin çıkan sesi yüzünden şaşırdı. Çünkü tam anlamıyla kenar mahalle cazgırları gibi cırlamak istiyordu.

Salondaki sehpayı kenara çekip kendi kendine oynayan Buse, Bihter'i kıçına bile takmıyordu. Amuda kalkıp ellerinin üzerinde yürümeye başlayınca tersten de olsa kadının nasıl şaşırdığını izlemek fazlasıyla eğlenceliydi küçük kıza göre. Tek kaşını kaldırıp Buse'ye doğru yürüyen Bihter, kızın daha neler yapabileceğini merak ediyordu. Sabahtan beri gördükleri onun delirmesine yeterdi fakat ötesini öğrenme arzusunun da önüne geçemiyordu. Küçücük kız bir bilmeceden bile merak uyandırıcıydı ve Pandora'nın[5] kutusu kadar da gizemliydi. Hem de küçücük bir kız!

5 Pandora'nın Kutusu: Antik Yunan efsanelerinde geçen ve içinde kötülüklerin bulunduğuna inanılan sihirli kutu.

"Sana yemek hazır dedim."

Bihter kızın ayaklanmasını bekledi ama nafile bir çabaydı bu. Çalan kapı ile arkasını sinirle dönüp kapıyı açmaya gitti. "Arkamı döndüğümde seni ayaklarının üzerinde bulmazsam bozuşuruz velet!"

"Birbirimize karışmayacaktık sanmıştım!" diye cırlayan Buse açlıktan ölüyordu. Yemek yemeyi seven bir çocuk değildi ama babası ile konuşmadığı için kahvaltı da yapmamıştı. Mutfaktan gelen nefis kokular onu fazlasıyla cezbediyordu ama Bihter'e yenilmek de istemiyordu.

Kapıyı açıp Nazım'ı içeri alan Bihter "İlyas nerede?" diye sordu. Buse'nin tek başına yemek yemeyeceğinden adı gibi emin olduğu için Nazım'ı çağırmıştı. "O kulübede yiyecek, ikimiz de aynı anda nöbeti bırakamayız." diyen adama, *'bu neyin nöbeti'* diye sormak istiyordu ama daha ilk günden bu tarz sorularla insanları bunaltmak istemiyordu. Seval onu buraya yolladıysa bir amacı olmalıydı. Bihter her zamanki gibi bunu kıvrak zekâsı ile çözecekti. Dansöz Bihter olmak bunu gerektirirdi!

Nazım'ın ilgiyle arkasına baktığını görünce aklındaki düşünceleri eli maşalı anneler gibi kovalayıp arkasını döndü. Buse kızaran yüzüne rağmen hâlâ amuda duruyordu. "Sana arkamı döndüğümde seni ayaklarının üzerinde görmek istediğimi söylemiştim." Sesini çıkarmayan küçük kızın ne kadar zorlandığını görüyordu. Kendisine karşı verdiği savaşa hayrandı ama hayranlık Bihter'in sınırlarına kadardı. Kızı ayaklarından yakalayıp kaldıran Bihter, Buse'nin çığlıklarını umursamadan kızı mutfağa götürmeye başladı.

"Bırak beni! Bırak! Nazım abi, bir şey söylesene!" diyerek çığırmaya devam eden Buse, Nazım'ın kahkahaları arasında kendini mutfaktaki masada, kendisine ayrılan sandalyenin üzerinde buldu.

"Ben seninle yemek yemek istemiyorum!" diyerek kollarını göğsünde kavuşturan Buse, en azından yemek yemek is-

tediğini kabul etmişti. Bihter, dumanı tüten çorbaları dişlerini sıkarak kâselere doldurup Buse ile Nazım'ın önüne bıraktı. Kendine hazırladığı yemek tepsisini de alarak salona geçti.

"Benimle yemek yemeyeceksin zaten! İştahımı kaçırmaya niyetim yok!"

Nazım, Buse'ye kınarcasına bakıp "Bu yaptığın çok ayıp, kaçırdın kızı." dedi. Fakat Buse'nin akıllanmak gibi bir niyeti yoktu. "İştahını kaçırmak istemiyormuş işte Nazım abi, ben ne yaptım ki?" diye sorup sonrasında cevabını beklemeden çorbasına gömüldü. Kızla birlikte sakince yemeğini yemeye başlayan Nazım, bıyık altı sırıttı. Bu mücadele fazlasıyla eğlenceliydi!

Salondaki koltukta çorbasını içen Bihter ise iki kaşıkta bir başını kaldırıp "Benimle yemek yemek istemiyormuşmuşmuş!" deyip kendi kendini kışkırtıyordu. "Ben sana meraklıyım sanki! Yemek yapmaya çalışırken beni zehirleyen Sedef'e bile razıyım! Bu nedir ya?"

Bir kaşık daha çorba içtikten sonra "Bu ev yemekleri yapan yer ne kadar güzelmiş, Sedef'e söyleyeyim de aç kalmasın beceriksiz." diye mırıldandı. Uzun zamandır böylesine güzel yoğurt çorbası içmemişti. Beş yaşından beri...

Sedef birkaç saniye kurduğu hayallerle bile en kaliteli komedi filmini izlemiş kadar gülmüştü. Cam kenarında oturduğu için dışarıya doğru döndüğünden sırıttığını kimse görmemişti. Yüzündeki ifadeyi camdaki yansımasından kontrol edip başını çevirdi. O esnada restoranın kapısından giren bir adam Sedef'in radarına girdi. Koyu kahverengi, önlerine dökülecek kadar uzun olan saçları ve esmer teni ile bir bütün halinde güzel olan koyu renk gözleri, Sedef'in gözünde hesapları tutan bir mizan kadar güzel görünmüştü. Kapıda duran garsona bir şeyler söyledikten sonra restoranın içinde iler-

lemeye başlayan adamdan bakışlarını çekemiyordu. Bir ton yakışıklı adam görmüştü. Bu da onlardan biriydi ama doğru zamanda gözüne çarpan numunelerdendi. İşte bu yüzden Sedef sanki boynunu kaşıyormuş gibi yapıp gözleriyle garsonla birlikte yürüyen adamı takip ediyordu. Bütün restoranı yeşil gözleriyle hızlıca taradı. Adamın nereye oturacağını merak ediyordu. Ya da hangi kadınla buluşacağını merak ediyor olabilirdi. Tam önündeki masada sarışın bir kadın oturuyordu. İçinden *'Kesin bu sarışının yanına geliyor, şu yakışıklılıkla... Hiç yakışıyor mu bu kadın sana?'* diye geçirdi. Fakat garson gelip başında durunca şaşkınca garsonun yanında duraklayan adama bakakaldı.

"Kusura bakmayın hanımefendi, rezervasyonunuz var mıydı acaba?" diye soran garsona dönüp "Evet, siparişimi bile verdim." dedi. Garsonun biraz ilerisinde duran adam elini sinirle beline koydu, sıyrılan gömleğinin bileğinden ortaya çıkan kaliteli saati Sedef'in hemen dikkatini çekti.

"Beyefendi o halde sizin rezervasyonunuz bizden kaynaklı bir hatadan ötürü iptal edilmiş, bunu nasıl telafi edebilirim bilmiyorum, bütün masalarımız da dolu..."

"Küçücük bir rezervasyon işini de halledemiyorsanız koca restoranı nasıl işletiyorsunuz anlamadım ki! Bu saatte yemek yemek için nereye gidebilirim acaba?" diye bağıran adam yüzünden dikkatler bir anda Sedef'in oturduğu masaya toplanmıştı. O anda gelen yemekleri ile Sedef'in ilgisi dağılmıştı ama yine de konuşmaları duyuyordu.

"Beyefendi inanın ne yapacağımı bilemiyorum..."

O arada yanlarına gelen restoran müdürü kibarca sorunu çözmeye çalıştı fakat adam daha da sinirlenmişti. Restoran müdürü sıkıntıyla etrafına bakarken çorbasına ekmek doğrayan Sedef ile göz göze geldi. Yunus Bey, hafifçe gülümseyerek Sedef'e döndü. "Sedef Hanım, afiyet olsun, acaba mahsuru yoksa beyefendi ile masanızı paylaşabilir misiniz?"

Sedef'in ekmeği bölen elleri dondu ve yüzündeki tereddütlü ifade ile açlıktan gözü dönmüş adama baktı. Adam da bağırmayı kesip kendisine dönmüştü. Top hangi ara Sedef'e gelmişti ki?

"Ee, tabii... bir mahsuru yok."

Restoran müdürü gergince adama dönüp "Sizin için de bir mahsuru yoksa servisinizi burada açabiliriz." dedi. Adam sesini çıkarmadan sertçe Sedef'in karşısındaki sandalyeyi çekip yerine oturdu. Kırmızının elli tonuna dönen garson ise titreyen eliyle menüyü masaya bırakıp sipariş için beklemeye başladı.

"Anlayışınız için teşekkür ederim Sedef Hanım, afiyet olsun," diyerek yanlarından uzaklaşan restoran müdürü derin bir nefes almıştı. Garsona siparişini veren genç adam "Bana bir sebze çorbası, ana yemeğe sonra karar vereceğim." diyerek menüyü tekrardan garsona uzatıp üzerindeki ince ceketi çıkardı.

Serkan İstanbul'a geleli bir hafta olmuştu. Yurt dışındaki yüksek lisans eğitimi bitmişti ve artık şirketinin başına geçme zamanı gelmişti. Amerika'da ki hayatını bırakıp gelmek zor olmuştu ama buna mecburdu. Babasının sağlığı daha da kötüleşmeden işlerin başına geçmeliydi. Babası daha fazla çalışamazdı, artık evde oturup keyfine bakmalıydı. Belki tatile çıkmalıydı... Annesi ile birlikte dinlenme vakitleri gelmişti ve Serkan onlar için canını verirdi. Bu yüzden yurt dışındaki rahat hayatını geride bırakıp yurduna dönerken üç yıldır flört ettiği Juanita'dan bile ayrılmıştı. Zaten ilişkilerinin de bir geleceği yoktu.

O gün için bir ton işle ilgilenmişti ve müşterilerine uğradığı için öğlen yemeği rezervasyonunu sekreterine yaptırtmıştı. Şimdi arayıp Ceyda'yı işinden edebilirdi ama bu kararı vermeden önce karnını doyurmak istiyordu. Karnı doyunca daha makul kararlar vereceğinden emindi. İlk iş günlerinde ufak bir rezervasyon hatası yüzünden kimsenin kalbini kır-

mak istemiyordu. Hem onu masasına kabul eden esmer bir afet vardı karşısında.

Üzerindeki ceketten kurtulup gömleğinin bileklerini kıvırarak, gömleğinin üstten bir düğmesini daha açtı. Çorbasını içerek göz ucuyla adamı izleyen Sedef ise bir an ağzındaki kaşığı yutacaktı. Adamdan yayılan parfüm kokusu yüzünden bütün bedeni gevşemişti. Sanki üç tane kas gevşeticiyi birden içmiş gibiydi. Adam işini bitirip kendisine bakınca gözlerini kaçırıp yemeğine döndü.

"Masanızı paylaştığınız için gerçekten teşekkür ederim, inanın dışarıdaki trafiğe çıkmaktansa ayakta bile yerdim yemeğimi." diyerek gülümseyen Serkan, kadını baştan aşağıya süzdü. Sedef bu bakışların ne anlama geleceğini çözecek kadar çok insan tanımıştı. İş dünyası bu tür bakışların sahibi olan bir ton adamdan oluşuyordu. Bu yüzden adamın kendisini süzmesinden zevk alsa da ilgisiz görünmeye çalışarak "Önemli değil, afiyet olsun." dedi ve çorbasını içmeye devam etti.

Serkan "Size de," diyerek bardağına su dolduran garsonun işini bitirmesini bekledi.

Sessiz geçen yemek Sedef için de Serkan için de doyurucuydu. Serkan uzun zamandır böylesine sessiz bir yemek yememişti. Yalnız yemeğe çıktığı zamanlardan bir farkı yoktu ama karşısında bir kadın varken bu kadar uzun süre sustuğunu hatırlamıyordu. Elini ekmek sepetine uzattığı esnada aynı anda ekmek sepetine uzanan Sedef ile elleri birbirine değince başını kaldırıp gülümseyerek "Buyurun lütfen," dedi. Kadın zoraki bir gülümseme ile ekmeğini alıp yemeğine devam etti.

Serkan itiraf etmek istemese de uzun zamandır karşısında böylesine tepkisiz kalabilen bir kadınla karşılaşmış olmaktan sıkkındı. Kendisi kadını her türlü kategoriye göre incelemiş, tartıp biçmişti ama kadın ona bir kere bile dönüp bakmamıştı.

Sedef, bambaşka duygular içerisinde yüzerken tatlı yemekten vazgeçip direkt hesabı istedi. Biraz daha bu adamla

aynı masada kalırsa elinden çok ateşli bir kaza çıkabilirdi. Serkan'ın düşündüğünün aksine Sedef adamı çabucak incelemiş ve tüm kategorilerin zirvesine yerleştirmişti.

Elini kaldırıp "Bakar mısınız? Hesap lütfen!" diyerek ilerideki garson grubuna seslendi. Öğle saati bitmek üzere olduğundan ortalık biraz olsun sakinleşmişti.

Serkan kadının gitmek için hazırlandığını ve hesabı istediğini görünce anlamsızca bir şeyler yapma isteği duydu ve her Türk gibi *hesaptan* girmeyi düşündü.

"Lütfen hesabı benim ödememe izin verin, size rahatsızlık vermemin bir özrü olsun."

Sedef adama dönüp kibarca gülümsedi. Kontrolünü nasıl koruduğunu bilmiyordu. İstanbul gibi güzel ve tehlikeli bir şehirde yaşamanın faturası olsa gerekti. Önünüze çıkan yakışıklı müdürler belki yarın katiliniz olabilirdi. Büyük şehirde flört maceralarının sonuçları pahalıya mal olabiliyordu.

"Nazik teklifiniz için teşekkür ederim, fakat hiç gerek yok." diyerek yanına elinde pos cihazı ile gelen garsona hesabını ödeyip ayağa kalktı. "Size afiyet olsun," diyerek arkasını dönüp gitti. Serkan'a cevap verme fırsatı bile tanımamıştı.

Savaş "Olay yeri inceleme ekibinin raporları nerede?" diyerek önündeki evrakları itekledi. Organize suçlardan sonra cinayet masası onu biraz zorlamıştı. Gruptan bir tek Atakan'ı ve dolaylı yoldan Kancalı'yı tanıyordu. Hepsi bu tür cinayetlere alışkın görünüyorlardı. Kendisi de alışkındı ama cinayet masasının uğraştığı cinayetlerin bazıları hayal gücünü zorluyordu. Bir süreliğine burada görev yapacaktı. Yerini doldurduğu komiser işine dönene kadar buna katlanmak zorundaydı.

"İşte burada." diyerek önüne raporu bırakan Şebnem tam yanına oturdu.

Aklı bir yandan evde olduğu için dikkatini işine verememese de olay yeri inceleme ekibinin raporunu alıp bir şeyler çıkarmaya çalıştı. Atakan da gelip tam karşısına oturunca biraz nefes almak için kendisi dışarıya çıktı. Cebinden telefonunu çıkarıp gelen bildirimlere baktı. Arayan soran yoktu. Dayanamayıp İlyas'ın numarasını çevirdi. İlk çalışta açılan telefon sayesinde biraz rahatlayarak "N'aber İlyas?" diye sordu.

"Abi buralar temiz." diyen İlyas sayesinde tamamen rahatlamıştı ama kızının sesini de duymak istiyordu. "Şu Bihter'in numarasını bana atar mısın? Ben almayı unuttum, Buse ile konuşmak istiyorum." dedikten sonra telefonu kapattı. Birkaç saniye sonra gelen mesajı açıp İlyas'ın yolladığı numarayı tuşladı. Birkaç çalıştan sonra açılan telefonu kısık bir ses cevapladı. "Efendim?"

Savaş bir müddet sesi dinledi farkında olmadan. "Alo!" diye tekrar seslenen kıza, "Benim, Savaş." diye cevap verdi. "Buyurun, Savaş Bey." diyen kıza, "Lütfen, sadece Savaş dersen daha rahat olur," dedi. Bunu neden dediğini bilmiyordu. Kendisi için hiç fark etmezdi oysaki. Belki kadının da aynı şeyi teklif etmiş olmasından ötürüydü.

"Peki, Savaş. Buyur," diyen Bihter adamın ne istediğini duymak için bekledi.

"Kızım ne yapıyor?" diye soran adama "Şu anda televizyon izliyoruz," yanıtını verdi. Evde olmayan bir adamın aklını karıştırmamak için birbirlerini yediklerinden bahsetmek istememişti. Tam bir ev hanımı gibi davranmaya başladığını fark edince yine Seval'e saydırmaya başladı. *'Allah seni ıslah etsin Kancalı! O kancana gül takacağım Seval!'*

"Telefonu ona verebilir misin?" diyen adamın isteği üzere kendisini kaçamak bakışlarla izleyen Buse'ye dönüp "Baban seni istiyor," dedi. Buse yüzüne bile bakmadan uzatılan telefonu eline alıp yattığı yerden babası ile konuşmaya başladı.

"Efendim!"

"İyiyim."

"Hayır."

"İstemiyorum."

"Çizgi film izliyorum, sonra konuşalım."

Buse bıkkın bir yüz ifadesi ile telefonu Bihter'e geri verdi. Bihter kızdaki havaya hayran kalmak istemiyordu. Onun yaşındayken Bihter fazlasıyla sessiz sakin bir çocuktu fakat Buse aklı başında bir insandan daha çekilmez davranıyordu. Savaş'ın bu kızı nasıl büyüttüğünü merak etti ama en çok merak ettiği konu kızın annesiydi. Bu güzel yüzlü cadaloz kızın annesini deli gibi merak ediyordu. Neden böyle bir evde tutulduğunu ve daha fazlasını...

Oyalanacak bir şey bulamayınca cep telefonundan film izlemeye başlayan Bihter, kızın kasten çizgi filmin sesini açtığını fark edince dişlerini sıktı. *'Yine başlıyoruz!'* Altyazılı film olduğundan sesleri duymak çok da önemli olmadığından kıza bir şey demedi ama Buse, bu sefer de "Su istiyorum," diyerek dikkatini dağıttı. Sinirle kıza bakıp kalkarak suyu getirdi. Buse yattığı yerden suyu içmeye çalıştığından üstünü ıslattı. "Kuru bir tişört getir." Bihter, kızın odasına çıkıp rastgele bir tişört alıp aşağıya indi. Tişörtünü giyen Buse bu sefer de arabasını istedi. Bihter tekrardan odaya çıkıp oyuncağı indirdi. Küçük kız ardından yastığını istedi, Bihter tekrardan yukarı çıktı. Son inişinde artık nefes nefeseydi. İnip çıkmaktan bacakları sızlamaya başlamıştı.

Buse koltuk arkalığına dirseklerini koymuş sırıtarak kadının kızarmış yüzünü izliyordu. Madem kadın gitmiyordu, o halde onu canından bezdirmek en önemli görevlerinden biri olmalı, kadın kaldığına pişman olana kadar da durmamalıydı.

"Yoruldun mu?" diye soran küçük kıza dönen Bihter, ölümcül bakışlarının hedefindeki kız tırsıp geri adım atana kadar dik dik Buse'ye baktı.

"Oradan bakınca enerjisi tavan yapmış gibi mi duruyorum?"

Buse hafiften korksa da geri çekilmeyerek "Ne zaman pes edeceksin?" diye sordu.

Bihter kıza cevap vermeden kendini bir koltuğa attı. Fakat hemen ardından kalkıp yanan boğazını serinletmek için mutfağa gitti. O esnada sinirden tekrar koltuğa oturan Buse rahat duramayıp koltukta amuda kalktı. Sinir olunca yaptığı en meşhur hareketti bu. Baş aşağıya durunca yatıştığını düşünüyordu.

Bihter koca bir bardak suyu bir dikişte içip rahatladıktan sonra salona gitti. Koltukta amuda kalkmış kızı görünce yüreği ağzına geldi çünkü Buse yumuşak koltukta dengesini sağlayamıyordu ve farkında olmadan düşecek bir pozisyona gelmişti.

"Buse!" diye cırlayarak kızın yanına koşan Bihter, Buse düşmeden onu gündüz yaptığı gibi ayaklarından yakaladı. Tam o esnada açılan dış kapının ardından Savaş gözüktü. Salonda kızını baş aşağı bacaklarından sallandırılırken gören Savaş kaşlarını çatarak kadına "Ne yapıyorsun sen Allah aşkına?" diye bağırdı.

Bihter ayaklarından yakaladığı Buse ile kapıya döndü. Savaş seri adımlarla gelip kızını kucağına aldığı gibi bağırmaya devam etti.

"Bihter Hanım! Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

"Kızınızın hayatını kurtarıyorum!" diye cevap veren Bihter adamın neden bağırdığını anlamaya çalışıyordu.

Savaş "Kızımı baş aşağı sallandırarak mı?" diye gürledi. Kucağında tuttuğu Buse bile irkilmişti.

"Hayır, tabii ki! Düşmek üzereydi, yakalamaya çalışıyordum." diyerek kendini aklamaya çalışan Bihter o kadar şaşkındı ki nasıl bir açıklama yapması gerektiğini bile bilmiyordu. Savaş kadının makul açıklamasından sonra kızına dönüp "Düşüyor muydun?" diye sordu. Buse o anda çaresizce ken-

disine bakan kadını rahatça kovdurabilirdi ama kendi hatası yüzünden bunu yapamazdı. Bihter eğer pes edecekse bu Buse'nin gayreti ile olmalıydı. Bu kadar kolay kurtulmasına izin veremezdi. Bu yüzden "Evet." diye cevap verdiğinde Bihter'i fazlasıyla şaşırttı.

"Az daha düşüyordum, beni yakalayabilmek için mutfak kapısından koştu, son anda yetişti."

Mahcup bir şekilde kadına dönen Savaş "Sert çıkıştım, kusura bakmayın." diye mırıldandı. Bihter başını *'önemli değil'* dercesine salladıktan sonra "Siz de geldiğinize göre odama çıkabilir miyim?" diye sordu. Savaş sadece başını sallayarak yanıt verdi kıza.

Bihter odasına girince kapıyı arkasından kapatıp sırtını kapıya yasladı. O kadar yorulmuştu ki hemen uyumak istiyordu. Bavulundaki pijamalarını çıkarmak bile bir külfetti. Fakat asıl külfet çalan telefonunu kotunun arka cebinden çıkarmaktı. Ama en afili külfet arayan kişinin telefonda en az bir saat rahat konuşan en yakın arkadaşı Sedef'in olmasıydı. Sızlanarak telefonu açtığında Sedef soruları sormaya başlamıştı bile.

"Ne yaptın? Nasıl geçti? Yorgun musun? Adam geldi mi? Bir delilik yapmadın değil mi?"

Son soru ile kendini tutamadı Bihter.

"Buse'yi ayaklarından baş aşağıya tutup sallandırırken Savaş'a yakalandım!"

Kendini yatağa atıp Sedef'in tepki vermesini bekledi. "Ciddi olamazsın!"

"Asıl kötüsü de bunu gerçekten isteyerek değil, kızın canını kurtarmak için yaparken yakalandığım için bir ton da azar işittim."

"Sonra ne yaptın peki?" diye soran arkadaşına "Ne yaptığımı sorma! Ne yapacağımı sor! Yarın Seval'i arayacağım!" diyerek cevabını verdi.

"Saçmalama, pes mi edeceksin küçücük çocuğun karşısında?"

İşte bu yeterli bir bahaneydi. Pes edemezdi. O ki, amcasının karşısında yenilmemişti. Buse'nin karşısında asla yenilmezdi. Savaş'ın ardından bir posta da Sedef'i dinledikten sonra üstündeki kıyafetlerle uyuyakaldı. Uyumadan önce aklındaki tek düşünce eline korsan kancası takıp o kancayı Seval'in kıçına sokmaktı.

Gece; korkularla, uyuyan kuzularla ve artık rengi olmayan çiçeklerle dolu.

Antoine De Saint Exupery
Gece Uçuşu

Bölüm 7

Yattığı yerde defalarca dönmesine rağmen gözüne bir gram uyku girmemişti. En sonunda yatağının başucunda duran komodinden uykusuz geceler için sakladığı sigara paketini alıp aşağıya indi. Üstünde ince beyaz bir tişörtle kendini yaz aylarına ev sahipliği yapan İstanbul'un ay ışıkları altında bahçeye attı. Nöbetçi kulübesinde o gece İlyas vardı. Baş selamı vererek işine geri dönen İlyas, Savaş'ı kendi savaşında yalnız bıraktı.

İçini çekerek ilk sigarasını yaktığında girdiği yolun sonunu düşünmemeye çalıştı. Fakat başarılı olamadı. Yıllardır zincirleme trafik kazası gibi hayatını alt üst eden bütün düşmanlarının sonunu getirecekti. Elinde sadece Buse'si vardı ve ona zarar gelmeden tüm bunları halledecekti. Birden aklına Seval'in göndereceği kız geldi. Fakat hemen ardından gözünün önünde Bihter'in görüntüsü belirdi. Dikkati çok düşünmekten fazlasıyla dağınıktı. Aklı olimpiyat gibiydi ve kalbi, aklına tur bindirmek üzereydi.

İkinci sigarasını yakarken kızının camı altına kurdurduğu kamelyaya gitti. Kendini tahta sandalyeye bıraktığında yeni bakıcıyı düşünmeye başlamıştı bile. Eve geldiğinde kızın üzerine fazla gitmişti fakat gözünden bile sakındığı Buse'sini

öyle baş aşağıya sallanırken görmek ve bunu Bihter'in yaptığına şahit olmak Savaş'ın bütün sinirlerini hoplatmıştı. O anda biraz dikkatli davranabilmiş olsa kızın nasıl yorgun olduğunu rengi atmış yüzünden anlar, salondaki tekli koltuğun üzerine yığılmış Buse'nin kıyafetleri ile de olayı çözerdi. Ama korkmuştu. Korkmuştu işte! Hayattaki tek varlığıydı Buse.

"Abi duman altı yaptın buraları, yeter!" diyen İlyas'ın sesi ile daldığı düşüncelerden kurtulan Savaş, elindeki sigarayı tahta masadaki demir kül tablasında söndürüp ayaklandı.

"Haklısın." diyerek eve doğru yürümeye başladığında yeni gelen bakıcıya fazla yüklendiğini düşünüyordu. Kadın ne yapsa yeriydi! Kızına katlanıyordu daha ne yapabilirdi ki?

Kapıyı anahtarı ile açıp içeriye girdiğinde mutfaktan gelen ışık ve ufak tefek mırıltılar dikkatini çekti. Yavaş adımlarla sessizce mutfağa yaklaştı. Dağınık sarı saçların bir oraya bir buraya salındığını görünce kapının arkasında durarak kadının ne yaptığını görmeye çalıştı. Fakat duydukları yüzünden kahkaha atmamak için kendisini zor tuttu.

"Arkadaş kız yemek bile yedirtmiyor ya! Bu ne tür bir işkence!"

Tekrardan buzdolabını açan Bihter akşam yemeği yiyemeden yattığı için açlıktan ölüyordu. Üzerine giydiği ince şort ve askılı tişört ile teşhircilikten uzaktı fakat üzerini değiştirirken çıkardığı sutyeni yüzünden belli olan hatları pijamasının duruşunu değiştiriyordu. Uzun zamandır bir kadınla beraber olmamış olan Savaş için bu ayrıntıyı fark etmek saniyelerini bile almamıştı.

"Bu hızla giderse olmayan kilolarımı da veririm ben!"

Hızla sandviç hazırlamaya çalıştığı için etrafına hiç dikkat etmiyordu. Savaş artık kapının arkasında değil direkt mutfağın içindeydi. Bihter dolaptan peyniri alırken "Kızı bir dert babası bir dert!" şeklinde söyleniyordu. Eline iki tane de domates almaya çalışırken "Bir daha beni azarlarsa o kara

Murat, yakarım buraları!" dedi. İçinden de *'Seval'i de siktir eder, çeker giderim buradan.'* diye ekledi. Repertuarına iç sesi ile devam etmeyi daha rahat bulan Bihter içinden *'Sıçarım bu işin içine! Hayatımda çocuk mu bakmışım ki zaten? Sedef de aman pes etme pes etme deyip duruyor. Onu getirip buraya koysam yarım saat dayanamaz!'* diye geçirdi.

Arkasını dönüp malzemeleri masaya koyacakken Savaş'ı gördü. Savaş kızın ne zaman arkasını döneceğini merak ediyordu zaten. Duydukları ile kıza az bile yüklendiğini düşündü. Ona kendisini Buse'ye karşı ezdirmemesi konusunda destek çıkacaktı fakat Bihter'in buna hiç de ihtiyacı yoktu.

Savaş "Kolay gelsin!" derken de sahte bir öfkeyle kollarını göğsünde birleştirmişti.

Elinde malzemelerle donup kalan Bihter bir an ne yapması gerektiğine karar vermekte zorlandı. Sonrasında *'aman koyuver gitsin'* diyerek elindeki malzemeleri masaya bırakıp, ortadan ikiye ayırdığı ekmeğin arasına dilimlediği peyniri ve domatesi sıralamaya başladı. Savaş ise kadındaki rahatlık karşısında neredeyse küçük dilini yutacaktı. En azından filmlerdeki gibi elindeki domatesi falan düşürmesi gerekmiyor muydu?

Bihter "Sağ ol." diyerek sanki yakalanmamış gibi rahat bir şekilde üzerini kapattığı sandviçi ağzına götürdü. Tam kocaman açtığı küçük ağzıyla leziz sandviçi ısıracakken kendisine şaşkınca bakan adam dikkatini çekti. Oysa farkında değildi. Beyaz tişörtünün içinden bile belli olan kaslar ve dağınık siyah saçları ile tamamen ilgi odağındaydı.

"İster misin?" diyerek sandviçi adama uzatan Bihter, Savaş'ın hâlâ değişmeyen bakışları karşısında ne yapacağını bilemiyordu.

Savaş o anda kendisine doğru uzatılan sandviçi ısırmak istiyordu, evet. Fakat ondan önce ısırmak istediği başka bir şey daha vardı ki o da kızın dolgun dudaklarından başka bir şey değildi. Savaş *'Lan oğlum, silkelen! Ulan öpüşmeyeli ne kadar*

oldu?' diyerek kendine gelmeye çalışıyordu. Başını farkında olmadan sallayınca kız kalkıp kendisine de sandviç hazırlamaya koyuldu. Keşke kalkmasaydı. Savaş kızın uzun, ince bacaklarına bakarak türkü söylemek istiyordu. *'Uzun ince... Lan hayvan herif, sakin ol!'*

"Akşam yemeğinde uyuyakalmışım, siz evdeyken mesai saatleri nasıl olacak bilmiyorum ama kusura bakmayın, açlıktan uyanınca dayanamadım, umarım bir sakıncası yoktur."

'Yani sakıncası olsa da çok takacağımı sanmıyorum ama eğer mafyaysan bozuşmanın âlemi yok,' diyerek iç sesiyle anlaşma yaptı. Adamın söylediklerini duyup duymadığından emin değildi. Seri hareketlerle bir sandviç daha hazırlarken adamın ne halde olduğunu bilmiyordu.

Savaş kendini sakinleştiremeyeceğini anlayınca kız arkasını dönüp vaziyetini görmesin diye "Ya da vazgeçtim ben, istemiyorum! Sana afiyet olsun! Evi de tepe tepe kullan! İstediği kadar ye!" deyip hemen mutfaktan çıkmıştı.

Bihter arkasını dönünce az önce Savaş'ın durduğu yerdeki boşluğa bakıp "Ulan Seval! Ulan Seval! Seni Bakırköy'e tıktırmayana Bihter demesinler!" deyip hazırladığı ikinci sandviçi de kendi tabağına koydu. Adamın dengesiz tavırlarının üzerinde yarattığı sinir harbi ile iki sandviçi nasıl yuvarladığını hatırlamıyordu bile. Dört aylık hamile karnı ile odasının yolunu tutarken, elindeki sodayı yudumluyordu. "Ne vardı o kadar yiyecek ya?" diye sızlanırken tüm bunların suçlusunun Savaş'ın beyaz tişörtü olduğuna karar verdi. Buse'den bile daha suçlu olan o beyaz tişörtün sahibi ise tüm suçlunun çekmecesindeki kötü geceler için saklanan sigara olduğunu düşünüyordu.

Sabah soğuk duşunu alırken çok erken uyanmış olmayı dert etmiyordu. Başındaki belalar yüzünden aklını yitirmek

üzereydi. Bunu kızının bakıcısı yüzünden uyarılan bedeni ile daha iyi anlamıştı. Soğuk su uzun saçlarının arasından kayıp omuzlarına düşüyordu. Ürperen göğsünde yol çizen soğuk damlalar küle dönmek üzere olan kasıklarına ulaştığında kafasını fayanslara yasladı. Bir erkek için sonuç, kolayca ulaşılan bir şeydi. Bihter'den etkilenmişti. Açık ve de net. Bir erkek için yapılması gereken, karar vermek ise asıl zor olan şeydi. Erkekler kadınlar gibi gurur yapıp oturdukları yerde çürümeyi kabul edecek kadar zor yaratıklar değillerdi. Almak isterlerse alırlardı, alamıyorlarsa başka modelini bulmak için uğraşırlardı ama alırlardı. İşte erkeklerle ilgili tüm bu gerçekler Savaş'ın kafasını fayanslara vurma nedeniydi.

Duştan çıkınca hızlıca hazırlandı. Parfümünü de sıktıktan sonra odasından çıktı. Evde ses seda yoktu. Çıkmadan önce Bihter'i uyarmak istiyordu. Fakat bunu yapacak gücü de kendinde bulamıyordu. Kızın kapısına gidip elini tıklatmak için kaldırdı, sonra hemen indirdi. Ardından yine kaldırdı. Ağzı bir açılıp bir kapanıyordu.

"En iyisi Atakan'ın nöbetlerini de ben alayım." diye fısıldayarak kızın kapısını çaldı. İçeriden gelen 'gir' sesi ile kapıyı yavaşça araladı. Kızın bu saatte uyanmış olmasına şaşırmıştı. Fakat asıl şaşkınlığı kızın dün geceki pijamalarıyla yerde şınav çekmesi ile yaşadı.

"Bir, iki, üç..." diye fısıldayarak sabah sporunu yapan Bihter, Buse'nin sabahın köründe ne isteyeceğini deli gibi merak ediyordu. Topladığı sarı saçları dağılmıştı ve ensesine yapışmıştı. Askılı tişörtünden sıyrılan bel oluğu terden parlıyordu ve bu görüntü Savaş'ın tüm cephelerde mağlup olmasına neden oluyordu.

"Ne istiyorsun Buse?" diye soran Bihter gözlerini açıp içinden saymaya devam ederek kızın durduğu yere baktı. Fakat görmeyi beklediği küçük ayaklar yerine siyah spor ayakkabılar ve kot pantolon görünce başını biraz daha kaldırıp kendisine kısılmış gözlerle bakan Savaş'ı görünce kollarından aldığı güç boşaldı ve yüzüstü yere düştü.

"Ah!" diyerek kalkan kız "Buyurun Savaş Bey!" dedi. Fakat Savaş konuşmamayı tercih ederdi. Ağzını açarsa yanlış bir şey söyleyeceğinden adı gibi emindi.

"Savaş Bey? Ben özür dilerim, sabah sabah sizi beklemiyordum açıkçası... Buse sandım."

Bihter, adamın Buse olduğunu zannederek kaba konuşması yüzünden Savaş'ın böyle baktığını düşünerek "Buse'ye de böyle davranmıyorum genelde. Yani beni zorlamadığı sürece." dedi. Fakat Savaş anlamıyordu! Hiçbir şey anlayamıyordu! Yıllardır arzuladığı bir sürü kadın olmasına rağmen kendisini dizginleyebildiği halde şimdi yaşadığı karmaşayı anlayamıyordu. Bir erkek için karmaşa katlanılması en zor olan şeydi!

"Savaş Bey!" diyerek elini adamın önünde sallayan Bihter, Savaş'ın içinde yaşadıklarını bilse belki kılını bile kıpırdatmazdı. Savaş, kızın ellerinin hareketi ile kendine gelip dişlerini sıktı. Kızın üzerine bakmamaya çalışarak bakışlarını Bihter'in gözlerine dikti. Fakat bu da heyecanlanmış bedeninin ateşi sönmeden yapılmaması gereken on hatalı hareketten biriydi. Kızın grimsi gözleri kendisine bakarken dişlerini daha fazla sıktı. "Ben bu gece eve gelmeyeceğim, Buse ile yalnız kalacaksınız. Nazım ve İlyas nöbette olacaklar." dedikten sonra topuklarının üzerinde dönüp arkasına bile bakmadan odadan çıkan Savaş, merdivenleri uçarak indi.

"Hasbinallah..." diye fısıldayıp tam odasının karşısında olan banyoya gitti. Evde Buse ve Savaş'ın odalarında banyo vardı ama kalan odalarda bu lüks yoktu. Bihter banyonun en azından odasının yakınında olmasına şükrediyordu. Duşa girdiğinde adamın dengesizliklerini unutmuştu bile. Onun yerine adamın sabah sabah fazlasıyla çekici duran yüzü aklına sızmıştı. Ilık su vücudundaki teri alıp götürürken saçlarını şampuanladı. Şampuan gözlerini yakmasın diye gri gözlerini kapattı. Sarı saçları ıslanıp beline kadar inmişti. El yordamı ile şampuanı bütün saçlarına yaydı. Gözlerini kapatınca beliren *'kara gözler'* yüzünden yanlışlıkla gözlerini sonuna kadar

açtı. Aynı anda gözüne akan suya karışmış şampuan bütün gözünü yaktı.

"Ah!" diyerek elini duş başlığına attı. "Ulan adam akıllı erkek bile düşünemiyorum. Ne anladım ben bu hayattan ya!" Bir yandan gözlerini yıkamaya çalışırken bir yandan da söyleniyordu. "Hayır, onca erkek kul köle olsun sana sen git mafyanın tekine hâllen! Bir de eve gelmeyecekmiş! Adamdaki rahatlığa bak! Beni kızıyla bıraktı gitti resmen! Ulan Seval!"

"Nazım! Ev sana emanet, bu gece nöbetim var, tamam mı?" diyerek Nazım'ın cevap vermesini beklemeden arabasına atladı. Arabayı inleterek bahçe kapısından çıktığında biraz ilerleyip arabayı evin yakınlarında durdurdu. Hiçbir şey yapmadığı halde nefes nefese kalmıştı. Arabayı tekrar çalıştırıp eve geri dönmek istiyordu. Kızı biraz daha izlemek istiyordu! Neyin nesi kimin fesi olduğunu bilmediği, sadece Seval'in sözüne güvenerek işe aldığı kız yüzünden bütün bünyesi alt üst olmuştu.

"Sadece birikmiş enerjiden... Enerji... Evet! Uzun zaman oldu..."

Yakın zamanlarda görüştüğü bir kız da yoktu ki nöbetten sonra ateşini söndürebilseydi. Merkeze vardığında kendi katına çıkana kadar aklını toplamaya çalıştı. Büroya girdiğinde onu Atakan karşıladı.

"Ooo, abi n'aber?" diyen Atakan, adamın omuzuna dostane bir yumruk çaktı. Savaş'ın sesi çıkmayınca Atakan gözlerini adamın kara gözlerine dikti. "Ne oldu?" diye sorduğunda sesi tedirgin çıkmıştı. Arkadaşının elini omuzundan itekleyen Savaş, kendini bir sandalyeye attı.

"Ne olmadı ki?"

"Anlat!"

"Abi, benim *'sabahlar olmasına'* ihtiyacım var."

Atakan kocaman bir kahkaha atıp başını salladı. Mesajı almıştı. "Abi, ben sana hep diyorum sabahlar olmasın diye!"

"Oğlum senin sabahlarını ne yapayım ya?" diyerek kaşlarını çatan Savaş önündeki dosyalardan birini açtı. "Bu adamın telefon kayıtları çıkacaktı en son, ne oldu?" diyerek çenesiyle dosyayı işaret etti.

Atakan "Savcı el koydu soruşturmaya, anlarsın ya!" diyerek dosyayı Savaş'ın elinden çekip aldı. "Söyle bakalım sana erkek olduğunu kim hissettirdi?"

Savaş yüzünü sıvazlayıp "Buse'nin bakıcısı!" dedi.

"Vayy... Bakıcı fantezisi! Beyaz önlük de takıyor mu?" diye soran Atakan, eline aldığı sandalyeyi ters çevirip oturdu.

"Oğlum, hizmetçi demedik! Bakıcı dedik!"

Atakan bu sefer de "Tamam işte, baksın senin icabına." diyerek işi gırgıra vurdu. Uzun zamandır Savaş'tan böyle bir şey duymamıştı. Şöyle bir beş yıl kadar uzun bir süredir!

"Atakan!" diye tıslayan Savaş, masadaki kalemi adamın kafasına attı. Genç adam alnını ovuşturarak gülmeye devam etti.

"Tamam ya! Akalım gecelere, sana kız mı yok? Hoş bana kalırsa hazır bakıcıyı yakalamışsın tadına bak derim."

"Saçmalama zevzek! Zor buldum zaten Buse'ye bakıcıyı, onu da tek gece kullanıp başıma bela alamam."

"Niye tek gece kullanasın ki eskiyene kadar kullan işte!"

"Lan hayvan herif, Seval'in bulduğu kıza yan gözle bakayım da kancalar girsin bana değil mi?"

Atakan "Uu, bu çok sertti!" diyerek ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı. Seval'in kancası söz konusu olduğunda hepsi bir değil üç adım geri çekiliyordu.

Savaş başını sinirli bir şekilde sallayarak ağzının içinden söylendi, sonrasında büroya giren Şebnem'e bakıp uzaktan selam verdi. Kız da başını sallayarak karşılık verince Atakan

adamın baktığı yöne dönüp kaşlarını çattı. Uzanıp Savaş'ın kafasına bir tane patlattı. "Höst lan!"

Savaş başını tutup kaşlarını çattı. "Ne oluyor oğlum?"

"Akbaba gibi üşüşüyorsunuz şu kızın başına ya! Semih'ten zor kurtardım zaten!" diyerek az önce Savaş'ın başına attığı kalemi elinde sıkmaya başladı. Ucuz kalem orta yerinden kırılınca Savaş kahkaha attı.

"Oğlum söyleseydin Semih'ten olduğu gibi kurtarırdık kızı ya! Madem gözün var, ne diye ses etmiyorsun?"

"Sen bu numuneyi bilmiyorsun abi, manyak bir parça! Ne yaklaşabiliyorsun ne uzaklaşabiliyorsun! Bizim dansöz varken onunla oyalanıyordum çok kafaya takmamak için..."

"Dansöz?"

"Senin yerini doldurduğun manyak."

Kafasını anlamış bir şekilde sallayan Savaş, Şebnem'i göz hapsine alan Atakan'ı yalnız bırakıp yeni haberler için Başat'ın yanına gitti.

"Bihter, cidden yemek yapamıyor musun?" diyen Nazım, çayı demlerken Bihter de ekmekleri dilimlemeye başladı. "Uzatma Nazım!" diyerek gülümseyen Bihter, tezgâhta ona yardımcı olan takım arkadaşı Nazım'a ısındığını düşündü. Uzun boylu, kahverengi kısa saçlı, esmer tenli bir adamdı. Yapılı ve güçlüydü ayrıca. Fakat az konuşması, konuşunca da gırgır yapması Bihter'in hoşuna gidiyordu. Sorgulamıyordu. Yargılamıyordu. İncelemiyordu. Adam resmen hayatı tespih yapmış sallıyordu ve bu da tam Bihter'in kafasın göre bir adam olduğunu kanıtlıyordu.

"Her şeyi anlarım da domates gibi yumuşak bir sebzeyi doğrarken bıçağı kırmayı ve el yaralamayı anlamam!" diyerek kıkırdayan Nazım, arkasındaki yemek masasında otu-

rup kendilerini izleyen Buse'ye dönerek göz kırptı. Sabah uyanınca sakince Bihter'in kahvaltı hazırlamasını bekleyen Buse, taarruza geçmek için kahvaltı yapmayı beklemişti ama Bihter elini yaralayınca korkmuş ve hemen Nazım'ı çağırmıştı.

Bihter elindeki ekmek sepetini Buse'nin önüne koyup "Nazımcığım! Anlamak zorunda değilsin zaten, zorlama kendini." diyerek güldü. Her nedense mutluydu ve bu Bihter'i ürkütüyordu. Böyle sabahlarda kendini tabutta uyanmış gibi hissediyordu.

Yemek masasında kahvaltı yapmaya başladıklarında da havadaki ateşkes devam ediyordu. Hatta Buse, Bihter'in kendisi için yumurta dilimlemesine bile izin vermişti. Fakat Buse yemeğin yarısında kalktı.

"Tabağını bitirmedin." diyen Bihter'e "Sana o kadar doldurma dedim!" diye karşılık verdi. Genç kadın ağzındaki lokmayı yutup "Ben de ne zaman savaş baltalarını çıkaracaksın diye merak ediyordum." dedi. Ardından "Ellerini yıka!" diye de ekledi. *'Allah'ım, aklıma mukayyet ol! Resmen ev hanımı oldum!'*

"Neyse, ben de kalkayım. Kahvaltı lezizdi. Ellerime sağlık." diyerek ayaklanan Nazım, Bihter'e göz kırpıp mutfaktan çıktı. Çayını yudumlayan Bihter ise bir başına öylece masada kaldı. Fakat çok geçmeden Nazım yüzünde haylaz bir ifade ile geri dönerek "Bulaşıkları tek başına halledebileceğinden emin misin?" diye sorup hemen arkasından kahkaha atıp tekrar dışarı çıktı.

"Allah bulaşık makinesini icat edenden razı olsun!" diye bağırdı Bihter, dış kapının kapanma sesine karışan kahkahalara sinir olsa da sırıttı.

Sedef taksiyle evine dönerken normaline göre fazlasıyla isteksizdi. Tek başına kalmaktan hiç hoşlanmamıştı. Bihter'siz

ev sossuz mantıya benziyordu. Hatta şekersiz çaya, ketçapsız patatese, acısız çiğköfteye...

Evlerinin yakınlarındaki çiğköftecinin önünde taksiyi durdurup indi. Çiğköfte demişken canı çekmişti. Dürümünü yemeye başladığında aklında ne Bihter kaldı ne onu kancasına takan Seval. Ne de aklından çıkmayan restorandaki yakışıklı...

Gece olup Buse'nin uyku vakti gelince Bihter asıl çilenin başladığını iliklerine kadar hissetti.

"Artık uyuman lazım." diyerek esnediğinde ayakta uyumak üzereydi ama lanet velet uyumak istemiyordu.

"Sünger Bob'un tekrarını izleyeceğim." diyerek televizyonun karşısına kurulan Buse kumandayla hemen çizgi film kanalını açtı. Bihter'in bütün sinirleri fokurduyordu. Zaten bu sarışın kadına bir yemek yerken bir de uykusu varken yaklaşılmıyordu ve şimdi Buse bu iki durumun arasındaki ateş hattındaydı.

"Buse!" diye bağırdığında küçük kız sıçrayarak kendisine dönmüştü. Evet, şimdiye dek sesini yükseltmemişti ama Buse de şimdiye dek uykusuzluğun verdiği sinirinin kıyısında gezinmemişti. Topu topu üç gündür bakıcılık yapıyordu zaten.

Buse'nin ela gözleri korkuyla titreşti ama asabiyeti de elden bırakmadı.

"Bana bağıramazsın!"

Bihter kızın elinden kumandayı alıp televizyonu kapattıktan sonra aynı ses tonu ile "Öyle bir bağırırım ki!" diye karşılık verdi. Kızı elinden tutup kaldırırken Buse cırlamaya başladı.

"Bana birbirimize karışmayacağız dedin! Kandırdın beni! Defol git! Yalancı!"

Bihter kızı zorla kaldırdıktan sonra "Büyüklerinle böyle konuşamazsın." diye bağırdı. "Ayrıca birbirimize nasıl karışmayacağız? Ben sana bakıyorum, senden sorumluyum! Ben ne dersem uymak zorundasın! Senin iyiliğini düşünüyorum!"

"Zekiye teyze gibi konuşma!"

"Sensin Zekiye teyze! Kızım bak asabımı bozma kalk yatağa gidiyoruz!"

"Senden nefret ediyorum!" diyerek kolunu Bihter'den kurtaran Buse ayaklarını yere vura vura merdivenleri çıkıp odasına girdi. Kapıyı evi yıkmak istermiş gibi sertçe kapattı. Bihter üst katın korkuluklarına bakarak bağırdı.

"Ben sana bayılıyorum keçi!"

Buse'nin sesi uzaktan da olsa ona kadar gelmişti. "Manda!"

Bihter küçük kızdan duyduğu şeyle küçük bir kahkaha atıp salondaki yastıkları düzeltti. Kendi odasına çıkarken "Manda yuva yapmış söğüt dalına, yavrusunu gördün mü? Ne de manyak çıktı!" diye mırıldandı. "Dur ya! Bu türkü böyle miydi? Manda ne alaka? Ayva değil miydi o? Ulan Bihter! İyice ayvayı yedin kızım!"

Zır zır çalan telefonu ile türküyü mürküyü unutup cebinden telefonu çıkardı. Arayan kişiyi görünce içini çekip telefonu açtı.

"Ne var Sedef?"

Telefonu açtığı gibi Sedef'in "Ay ben sensiz eve girmek istemeyeyim, seni özleyeyim... Tüh yazıklar olsun!" diyen sesini duyunca yüzünü buruşturdu.

"Kızım bak, delirtme beni! Asabımı bozma, yorgunum zaten."

"Ayol şekerim sendeki asap da amma dandik çıktı, bozulmaya pek müsait!"

"Şekerine başlatma kızım gece gece, yorgunluktan ölüyorum, uyuyacağım!"

Sedef pişkin pişkin "Sesini duyayım dedim bu kadarı bana da yeter, sülalemi elden geçirmeden kapatıyorum telefonu." diye karşılık verdi.

Bihter "Senin sülalen de yetmez bana bu sinirle!" diye tıslayıp telefonu kapattı. Üstünü değiştirip yatağına yatmadan önce Buse ile evde yalnız olduğunu hatırladı. Kızı kontrol etmek için odasına gittiğinde Buse'yi yatağında dönüp dururken buldu. Küçük kız hangi ara uyumuş hangi ara kâbus görmeye başlamıştı anlamadı. Böyle durumlarda ne yapacağını da bilmezdi ya... Kendisi kâbus görünce sabaha kadar uyumazdı. Sedef görünce de sabaha kadar zırlardı. Peki, küçük bir kız kâbus görürken ne yapmak lazımdı?

Kızın başucuna gidip "Buse." diye fısıldadı. En iyisi uyandırmaktı. Fakat kız uyanmak yerine daha da terleyerek sayıklamaya devam etti. Ne dediği de anlaşılmıyordu ki!

Bihter bu sefer elini kızın omuzuna koyup fısıldadı. Kızı uyandırmak isterken ne diye fısıldadığını bilmiyordu ama kızın sesinden korkmasını istemiyordu.

"Buse..."

Buse başını sallarken nihayet duyulabilecek bir ses tonu ile "Anne!" dedi. Bihter'in eli kızın omuzunda kaldı. İfadesiz bir suratla kızın terleyen yüzüne baktı. "Anne..."

Elini kızın omuzundan çekip yatağa koydu. O anda elini hareket ettirip bir şeye tutunma ihtiyacı hisseden Buse, Bihter'in elini yakaladı. Sayıklamaya devam ediyordu. "Anne..."

Bihter de annesiz kaldığında Buse yaşlarındaydı. Annesiz büyümenin ne olduğunu bilemeyecek kadar küçük bir yaştaydı. Başına ondan sonra gelmedik şey kalmamıştı. Birçok insanın aksine maddi şeylerle boğuşmamıştı. Onu yıpratıp bugünkü haline getiren şey psikolojik savaştı. Fakat Buse şanslıydı. Yanında babası vardı. Bihter bu mücadelede tek başınaydı. Kalabalığın, gürültünün, kargaşanın içinde yalnızca kendisi vardı. Yapayalnız...

Yine de yatağının içinde masumca gördüğü kâbus ile pençeleşen kıza acımadan edemedi. Zaten buz tutmuş kalbinin tek ısındığı zaman masum bir şey gördüğü andı. Elini tutan kızın parmaklarını okşayarak ona güç vermek istercesine sıktı. Buse nihayet uyanıp bulanık görüşü ile Bihter'i görünce rahatça nefes aldı.

"Beni yalnız bırakma..." diye fısıldadığında ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Babası evde yokken hep kâbus görürdü. O korkunç gecelerden birindeydi ve kesinlikle yalnız kalmaya niyeti yoktu. Bu yüzden neredeyse Bihter'e yalvarmaya başladı.

"İstersen yanımda yatmana izin veririm." diyerek neredeyse çift kişilik olan yatakta yana kaydı. Bihter sesini çıkarmadan kızın yanına yattı. Yazlık pikeyi üstlerine çektiğinde de ses etmedi. Konuşmaya mecali yoktu.

"Kavgamıza yarın devam ederiz." diyen kızın sesi ile uykulu bir şekilde kıkırdadı.

"Keçi!" diye fısıldayıp kıza arkasını döndü. Buse de sırtını Bihter'in sırtına yaslayarak mırıldandı. "Manda..." Yüzündeki gülümsemeyi Bihter görmediği için rahattı.

...çünkü yeryüzündeki hiçbir şey kuytuluklardaki bir çocuğun fark edilmeyen sevgisiyle karşılaştırılamaz.

Stefan Zweig

Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu

Bölüm 8

Savaş "Hastaneye giriş çıkışları kapatın, kamera kayıt odasına giden ekip içeriye kimseyi almasın." diyerek hızla asansörlerin olduğu yere koştu. Telaşla düğmeye bastığı halde asansörün yedinci katta takılıp kalmasına sinir oldu, yumruğunu düğmeye geçirdiği gibi asansörün yan tarafındaki merdivenlere yöneldi.

Doğum yapmış annelerin olduğu kata gelince kulağına dolan acı çığlıkları daha net duyduğundan yüzü kasıldı. Etraftaki telsiz şırıltıları da ortama korkunç bir hava katmıştı zaten.

"Çocuklarım!" diyerek ağlayan annenin odasına girdi. Odadaki polisler babadan ifade almaya çalışıyorlardı. İstanbul korkunç bir cinayete göğüs geriyordu o gece. Haseki Eğitim Araştırma Hastanesi ayaklanmıştı. Yatakta yarı baygın bir şekilde ağlayan anne Meltem, birkaç saat önce üç çocuk doğurmuştu. Fakat bebekler anneleri onları göremeden öldürülmüştü. Anında sıkı tedbirler ile hastane karantinaya alınmıştı.

"Bebeklerim..."

Savaş, kadına sırtını dönüp babanın ifadesini almaya çalışan polislerin yanına gitti. Polisleri uzaklaştırıp gözü

yaşlı babanın karşısına geçti. Kısa sorularla bu işi halletmeye çalıştı. Böyle bir anda uzun soru sormak da o sorulara cevap vermek de zordu.

"Kaç yaşındasın?"

Adam titreyerek, "42." diye fısıldadı.

"İlk evliliğin mi?"

"Hayır, ikinci."

"Karın kaç yaşında?"

"28."

"İlk karına ne oldu?"

Adam yüzündeki yaşları silip "Boşandık." diye cevap verdi.

"Düşmanın var mı? Şüphelendiğin biri?"

"Bilmiyorum, yok sanırım."

"Mesleğin ne?"

"Psikoloğum."

"Karının mesleği?"

"O da büromdaki asistan."

Alnını sıvazlayan Savaş daha zor sorulara geçmesi gerektiğine karar verdi.

"Önceki karın ne işle meşgul?"

Adam kaşlarını çatarak cevap verdi. Sanki orada değilmiş gibi olan hareketleri yüzünden odaklanmakta zorlanıyordu. "Hemşire." O anda odaya giren polis memuru ile Savaş sorularına ara verdi.

"Komiserim, güvenlik kayıtlarındaki tespit edilen ilk görüntü bir kadına ait. Hemen çıktı aldık." diyen polis memuru görüntüleri Savaş'a verdi. Sarışın, orta yaşlı bir kadın önce hastaneye giriyordu. Sonra doğumhane katına inip bir hemşire ile konuşuyordu ve aynı kadın yarım saat sonra bebeklerin olduğu odaya giriyordu. Yanında yine bir hemşire vardı. Kadının çıkarken ki görüntülerinde yüzü net bir şekilde

seçiliyordu. Savaş boştaki elini yumruk yaparak görüntüleri babaya gösterdi.

"Bu kadın... Tanıyor musun bu kadını?"

Adam sildikçe akmaya devam eden yaşlarını tekrardan silip fotoğraflara göz atmak için Savaş'ın yanına geçti. İlk görüntüyü gördüğü gibi "Nermin..." diye fısıldadı. Sonraki görüntüleri de hızlıca gösteren Savaş adamın her karede "Nermin..." diye fısıldaması üzerine, "Kim bu Nermin?" diye sordu. Fakat baba, bayılmıştı.

"Doktor çağırın!"

Savaş hastanedeki işini bitirince mobese kayıtlarında tespit edilen kadını buldurup şubeye aldırmıştı. Kadın kaçmak şöyle dursun saklanmaya bile tenezzül etmemişti zaten!

"Nerede?" diye sorarken daha yeni büroya giriyordu. Ceketini sandalyenin birine fırlatıp kollarını sıvazladı. Sorgu odasına alınan kadının yanına girdi.

"Nermin Bayrak, sen misin?"

Sarışın kadının, odadaki ışığın altında parlayan beyaz saç tellerine baktı. Başını hiç kaldırmadan "Evet!" diyen kadın ellerini masada birleştirip yumruk yapmıştı.

Savaş bu sefer de teyit etmek amacıyla "Yusuf, eski kocanmış?" dedi. Masanın karşısındaki sandalyeyi ters çevirip kadının karşısına oturdu. Önüne dökülen siyah saçlarını elleriyle tarayarak geriye yatırdı.

"Doğru."

"Kaç yaşındasın?"

"39." diyen kadın hiçbir harekette bulunmuyordu. Savaş bu kadar vahşi bir cinayeti bu soğukkanlı kadının işlemiş olduğundan emindi. Emin olmasa bile bir ton delil vardı. Suç her türlü kadının üzerine kalırdı.

"Yusuf'un başına ne geldiğini biliyorsundur, eminim."

Başını sallayan kadın biraz bile olsun yüzünü kaldırmamıştı. "Çocuğun var mı?"

"Yok."

"Hiç mi?" diye soran Savaş, az buçuk da olsa olayı çözmüştü. Kadın itiraf ederse işi kolayca bitecekti. Nermin bu soruyla başını kaldırdı. Masmavi gözlerini Savaşın koyu renk gözlerine dikip "Benim çocuğum olmuyor." dedi.

"Yusuf'un çocuklarını niye öldürdün?"

"Üç yıldır o kadınla beraber. Biz daha altı ay önce ayrıldık."

Savaş gerçeği kadının ağzından duyabilmek için bir kez daha "Yusuf'un çocuklarını niye öldürdün?" diye sordu. Bu en meşhur numarasıydı.

"Beni aldattı."

"Çocukları niye öldürdün?" diye sorusunu tekrarlarken biraz daha öne eğildi. Kadının üzerinde yeterli baskıyı oluşturmuştu.

"Daha boşanmadan peydahlamıştı o çocukları."

"Niye öldürdün?"

Kadın ellerini çözüp sağ elini masaya indirdi. "Beni bırakıp gitti! Çocuklarım olmuyor diye benden vazgeçti. Beni yakın arkadaşımla aldattı! Anladın mı? Ben her gün ölüyorum, acı çekiyorum. Gidecek kimsem yok! Ailem yok! Çocuklarım yok! Onun mutlu olmasına katlanamadım! Bensiz mutlu olmasını hazmedemedim. Bir anda karar verdim. O küçük çocuklara zarar vermek istemedim ama kendimi durduramadım! Yapamadım işte! Benim olmuyorsa onun da olmamalıydı! Anladın mı?" diyerek ayağa kalkmıştı Nermin, gözlerinden akan yaşlar masayı ıslatıyordu. Savaş üstlerinde ışıldayan ışığın altında onun parlayan mavi gözlerine baktı. Kadının zayıf bedeni tekrardan sandalyeye çöktüğünde çenesindeki iki günlük sakallarını kaşıdı.

"İfaden yazılı olarak alındıktan sonra imzalayıp bekliyorsun. Sabah savcının karşısına çıkacaksın."

"Müebbet mi?" diye fısıldayan kadına şöyle bir bakıp ayaklandı.

"Şanslıysan neden olmasın?" diyerek odadan çıktı. Kadın daha beterinin olabileceği gerçeğiyle yüzleşmeliydi. Kin, nefret, öfke ve kıskançlığa karşılık üç bebeğin canı... Müebbet böyle bir vaka için fazlasıyla masum kalırdı.

İnce belli bardağın içindeki çay kaşığını çıkarıp demli çayından bir yudum aldı. Gözlerinden akan uykuya rağmen dinç kalmaya çalışıyordu. Yanındaki sandalye çekilip Atakan'ın sesini duyduğunda en azından onu ayakta tutacak birinin yakınlarında olduğunu bilmek Savaş'ı rahatlattı.

"Abi, o hastanedeki vahşet nedir ya?"

"Sorma, eski eş davaları..."

"Üç çocuğu da boğmuş. Bari bir tane bıraksaymış be! Annenin ne durumda olduğunu düşünsene, sen dokuz ay taşı tam kucağına alacakken..."

Savaş, Atakan'ın sözleri ile Sinem'i düşündü. Dokuz ay çocuğunu taşı ama göremeden... Kendisinin durumu farklıydı. Kendi hikâyesinde ölen çocuk değildi, anneydi. Sinem'in nasıl heveslendiğini hatırladı. Her gün eli kolu eşyalarla dolu gelirdi eve. Eli hep karnında dolaşırdı. Düşüncelerinin arasına ince bir sızı şeklinde karışan Atakan'ın sesi ile dikkatini arkadaşına vermeye çalıştı ama yapamadı. Gözünün önünden açık kumral saçları, beyaz teni ve Buse gibi ela gözleriyle baştan aşağıya harikulade bir varlık olan Sinem gitmiyordu. Onun neşeli sesi kulaklarına dolduğunda unutmak biraz daha zorlaşıyordu. Zaten her geçen gün unutmak yerine daha da kazınıyordu beynine. Ona olan aşkı. Ve yaşayamadıkları...

"Ee, vardiyadan sonra ne yapıyoruz? İşe geri dönmeni kutlayalım bence. Yarın gece dışarı çıkalım." diyen Atakan'ın sesi ile kendine geldi.

"Şu Buse'nin gönlünü alabilsem çıkardık da..."

Atakan, Savaş'ın iç karmaşasından habersiz, "Buse'yi de al gel diyeceğim ama küçücük kızın yanında çapkınlık yapamam." diyerek güldü. Savaş da durgunca gülümsedi. Gözünden, kulağından, ruhundan anılar gitmiyordu.

Eve geldiğinde ayakta duracak gücü yoktu. Nöbette olan Nazım'a selam verip sessizce evin yolunu tuttu. Nöbet tutmayalı uzun zaman olmuştu. Beş yıldır hayatı baştan aşağıya nöbet gibiydi zaten. Gecesi gündüzü yoktu. Belirli bir düzene alışmak zaman alacaktı. Bu seferliğine nöbetten sonra eve gelmişti. Kapıyı anahtarı ile açıp sessizce kapattı. Çaprazındaki mutfak kapısına bakmamaya çalışarak yukarıya çıktı. Buse'nin odasına uğrayıp yatmaya karar verdiğinde bu karardan pişman olacağını hiç düşünmüyordu. Kızının odasına sessizce girdiğinde Bihter ve Buse'yi sırt sırta yatarken buldu. Gece lambasının loş ışığını söndürüp sabah ışıklarının odayı aydınlatmasına izin verdi. Kendisine sırtı dönük olan Bihter'e aldırmadan kızının alnını öptü ve doğrulup yataktaki manzarayı izledi. Buse birden dönüp Bihter'e sarıldı. Yattığı pozisyon kısıtlanınca Bihter de dönüp farkında olmadan Buse'ye sarıldı.

Savaş'ın aklı yeterince dağınık olmasa bu görüntüyü ölümsüzleştirip kızına karşı kullanırdı ama her yanı farklı duyguyla kuşatılmışken adını bile unutmuştu. Kızı bakıcısına sıkıca sarılıp uyumaya devam ederken ne yapacağını düşündü.

Neden diye hiç sormamıştı. Kızı dünyaya geldiğinden beri hep ne yapacağına odaklanmıştı. Nasıl mutlu edebilirdi

kızını? Annesizliğini nasıl hissettirmeyebilirdi? Zekiye teyze de yardımcı oluyordu ama yine de olmuyordu. Küçük kızı uykusunda ara sıra *'anne'* diye sayıklıyor, kendi koynunda avunmaya çalışıyordu. Savaş farkında olmasa da gözünün önündeki manzaradan etkilenmişti. Fakat Sinem'in anıları etrafını kuşattığından Bihter'in yarısı açılan göğüsleri bile dikkatini çekmiyordu. Odadan çıkarken *'O kadar da değil.'* diye düşündü. *'Görmemezlikten geldim sadece.'*

Stor perdelerden sızan güneş ışıkları gözüne batmaya başlayınca yüzünü buruşturdu. Burnunu kıvırıp uyumaya devam etmek istiyordu ama kollarındaki sıcak beden yüzünden uykusu açılınca gözlerini zorla araladı. Buse'nin uyurken kollarına girdiğini görünce sırıttı.

"Keçi."

Kollarını kızdan çekip kalkmaya çalıştı fakat Buse yine sarılmıştı ona. Bihter kızı uyurken tanımış olsaydı sevimli bulabilirdi ama kızın nasıl cadaloz olduğunu bildiğinden böyle bir ihtimalin saçma olduğunu düşündü.

"Ama bunu kullanmayacağım anlamına gelmez." diye kıkırdayıp komodinin üzerinde duran telefonuna uzandı. Birkaç saat önce Savaş'ın yapmaya cesaret edemediği şeyi yapıp kızın kendisine sarılmış görüntüsünü cep telefonu ile çekip o anı ölümsüzleştirdi. Kızın kollarından sıyrılıp kendi odasına geçti. Sabah sporunu yapıp hızlıca duş aldıktan sonra mutfağa indi. Çayı demlemeye başladı. Kahvaltı hazırlamakta bir şey yoktu. Fakat öğle yemeğini ve akşam yemeklerini dışarıdan söylüyorlardı.

"Aslında çaba sarf etsem yemek yapmayı öğrenirim, kendimde bu potansiyeli görüyorum." diye kendi kendine konuşup ekmekleri dilimledi. "Ama istemiyorum!" diye omuzları-

nı silkti ve kaynayan su ile çayı demledi. Duyduğu ufak adım sesleri ile arkasını döndü.

Mutfağa giren kıza "Günaydın!" dedi. Küçük kız cevap vermeden kahvaltı masasına oturdu. Üstünde pijamaları vardı. "Elini yüzünü yıkadın mı?" diye sorduğunda Buse ona ters ters bakıp "Ev kurallarını senden öğrenecek değilim herhalde!" yanıtını verdi.

"Çıkardık yine dikenlerimizi desene." diyen Bihter "Ev kuralları mı?" diye sordu hemen ardından. Açık kahverengi kaşları çatılmıştı.

Buse kocaman esneyerek "Ellerini yüzünü yıka, yatmada önce dişlerini fırçala, ev pabuçlarını ortada bırakma..." diye sıraladı.

"Tamam, tamam..." diyerek ellerini teslim olan bir suçlu gibi iki yanından havaya kaldırdı. "Daha fazlasını duymak istemiyorum."

Buse ilgiyle kadına bakıp bir salatalığı ağzına atarken "Annenin ev kuralları var mı?" diye sordu. Kumral rengi saçlarını küçük elleriyle yüzünden çekti. Bihter kendi çayını doldururken bir saniyeliğine tutukluk yaşadı. Kız beklentiyle yüzüne bakarken cevap vermeyi erteledi. Buse'nin portakal suyunu doldururken küçük kız "Sevmiyorsun galiba anneni." diye devam etti.

Bihter kızın ne kadar etkileyeceğini tahmin edemeden cevap verdi. "Annem yok ki ev kurallarımız olsun."

Buse'nin ağzına götürdüğü zeytin havada kaldı. "Ne oldu ki annene?"

"Öldü!" diyen Bihter, ekmeğine reçel sürüyordu. Buse ile oturup iki çift laf edebildiğine şaşırmıştı. Kız yavaş yavaş kendisine alışıyordu. Başını öne eğen Buse ekmeğini bölerek "Benim de..." diye yanıt verdi. Bihter cümlelerini özenle seçmeye çalışıyordu. O yaşta bir kızla bu kadar derin bir muhabbet yapmak istemiyordu. Nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu çünkü. Şakaya vurmaya çalışarak konuyu değiştirdi.

Zoraki bir şekilde gülümseyip "Düşününce ortak yönlerimiz çok," dedi. Buse merakla başını kaldırıp kadına baktı. Buse küçümsercesine "Benim seninle ne gibi ortak bir yönüm var ki başka?" diye sordu. Beş yaşındaki bir kızdan çok okulun belalı popüler kızı gibi bakmıştı ve Bihter kızın büyüyünce çok canlar yakacağından bir kez daha emin oldu.

"Mesela gece uyurken benim sana sarıldığım gibi sen de bana sarılıyorsun." diyerek ağzına bir zeytin atan Bihter, gevşek bir gülümseme ile kızı sinir etmeye çalıştı. Kızı sinir etmenin verdiği keyifle yüzü aydınlanmış ve gözleri parlamıştı.

Buse gözlerini şaşkınca açarak "Ben mi? Hiç de bile!" dedi. Anne mevzusu böylelikle kapanmıştı.

Bihter öne eğilip "Kanıtlarsam ne yapacaksın?" diye sordu. Buse hiç düşünmeden, "Kanıtlarsan bir daha seninle kavga etmeyeceğim!" dedi. Bihter sinsi sinsi sırıtıp kotunun arka cebinden telefonunu çıkardı. Tuş kilidini açıp galeriye girdiğinde ilk sırada duran fotoğrafı açıp Buse'nin gözüne soktu. Buse göz bebeklerine kadar kızararak arkasına yaslandı.

Kollarını göğsünde birleştirip yüzünü buruşturduktan sonra "Tamam, çek şunu gözümün önünden!" diye bağırdı.

Bihter çayından bir yudum alıp telefonu masaya koydu. Kızı sinir etmeye devam ederek "Cık, cık... Verdiğin sözü hatırla! Bu cümleleri artık bana karşı kullanamazsın. Kavga etmeyeceksen biraz kibar olmayı öğreneceksin!" dedi.

"Ben zaten kibarım!" diyerek sesini yükselten Buse yüzünden küçük bir kahkaha attı.

"Bana karşı kibar olmayı öğreneceksin o zaman küçük cadı!"

"Beni resmen tuzağa düşürdün..." diye tıslayan küçük kıza göz kırpıp "Etrafın sarıldı, eller havaya!" dedi.

"Ha ha!" diyerek somurtan Buse, meyve suyu bardağını iki eline alıp içmeye başladı. Cidden etrafı sarılmıştı ve bu his Buse'yi çatlatıyordu.

'Bir polisin espri kabiliyeti de bu kadar oluyor güzelim.' diye içinden geçirip çayını yudumlayan Bihter, orada o sandalyenin üzerinde, Buse'nin karşısında ne yaptığını düşündü. Seval'e saydırması gerekirken küçük kızla muhabbet etmeye çalışması ne demek oluyordu?

Mutfağı toparladıktan sonra televizyonun karşısında tembellik eden Buse'nin yanına gitti. "Bana evi gezdirsene," diyerek kızın yanına oturunca kumandayı kızın elinden çekip maç yayını yapan bir kanalda durdu. Denk gelen tenis maçını merakla izlerken Buse derin derin nefes almaya başladı.

"Çizgi film izliyordum!"

Bihter "Şiştt!" diyerek kızı susturdu. "Tenis maçı izlerken sessizliğini korumak zorundasın."

"İyi de ben bunu izlemek istemiyorum ki!"

"İzlemeyeceksin zaten, sen yukarı çıkıp üzerini değiştireceksin ve gelince de evi dolaşmaya başlayacağız. Kaç gündür buraya tıkılıp kaldım. Kocaman çiftlik, havalar da ısındı, kendimize yeni uğraşlar bulmalıyız."

Buse ayağa kalkıp ellerini belinde birleştirdi. Bihter kızın sessizliği yüzünden merakla Buse'ye döndü. Kendisine öldürücü bakışlarla bakan küçük kıza gülümsedi. "Yüzünü böyle büzersen yaşlanınca suratın buruş buruş olur."

Yüzü şaşkınlıkla gevşeyen küçük kız, ellerini yüzüne götürdü. Bihter, Buse'nin zorluk çıkaracağını anlayınca kalkıp kızın arkasını döndürdü. Buse'nin poposuna bir şaplak atıp "Hadi marş marş!" diyerek kızı yukarı çıkardı.

"Popoma vurdun!" diyerek cırlayan Buse'ye bakıp "Amma değerli kıçın varmış!" cevabını verdi. Buse "Çok iğrençsin!" deyince sırıttı.

"Sen de çok sinir bozucusun ama ben sesimi çıkarıyor muyum?"

"Bu çıkarmamış halin mi?" diye soran Buse, yüzündeki alaycı ifadeyle o kadar tatlı duruyordu ki Bihter, kızı tatlı bulduğunu fark edince yüzünü buruşturup "Çok konuşma hadi," diyerek kızı çekiştirmeye devam etti.

"Yüzünü böyle büzersen yaşlanınca kırış kırış olursun." dedi Buse, Bihter'i kendi silahıyla vurmuştu. Ardından "Senin yüzün güzel de değil, buruşunca belki bir şeye benzersin." diye de ekledi. Bihter tek kaşını kaldırıp dik dik kıza baktı.

"Hem benim laflarımı kullanıyorsun hem de sinirimi bozuyorsun."

Bihter cebindeki telefonu çıkarıp kıza göstererek "Fotoğrafımızı herkesin görmesini falan mı istiyorsun?" diye sordu. "Eğer öyleyse açık açık söylemeni tavsiye ederim. Dolambaçlı yolları sevmem."

Kızın odasına girince yerini öğrendiği kıyafetlerin arasından birkaç kıyafeti seçip yatağa koydu. Küçücük kızın derli toplu odasına bakıp kendi odasını düşündü. Bavuldaki eşyalarını bile yerleştirmemişti. Yatağı da toplu değildi.

Bihter "Hazırlan bakalım, ben de üzerimi değiştireyim." diyerek Buse'nin odasından çıktı. O anda kendi kullandığı banyonun kapısı açılmış ve dışarıya yayılan buharların arasında belinde siyah bir havluyla Savaş süzülmüştü. Bihter'in bir eli hâlâ kapının kolundayken öylece donup kalmıştı. Bir sürü erkek görmüştü. Bir sürü erkekle haşır neşir olmuştu. Morgda bile ölümüne üzüleceği kadar yakışıklı erkek bedeni görmüştü. Hatta bir tanesine âşık olmak üzereydi. Fakat durup düşününce zıvanadan çıkmış bu dünyada âşık olmak başlı başına belayken bir de ölü birine âşık olarak başını saçma sapan bir derde sokmak istememişti. Bu yüzden adamın yüzündeki örtüyü hemen geri örtmüş ve morgu terk etmişti. Ama şimdi, sıradan bir günde, Seval'in verdiği lanet görevde bir adamın bedenine tutulmak üzereydi. Savaş da onu görün-

ce donup kalmıştı. Adamın bedeninden akan su damlalarına dikkat etmemek o kadar zordu ki...

Savaş havadaki cızırdayan elektriği dağıtmak ve sessizliği bozmak amacıyla "Ben... Banyodaki musluk bozulunca senin banyonu kullanmak zorunda kaldım..." dedi.

Sabah kalkınca uzun zamandır hissetmediği bir heyecanla söz dinlemeyen vücudunu hizaya getirmek için kendisini hemen soğuk duşun altına atmak istemişti. Fakat musluk bozuk çıkınca evin genel banyosunu kullanmak zorunda kalmıştı. Sakinleşen bedeni ile hemen odasına gitmek için banyodan çıktığında Bihter'i görmeyi beklemiyordu. Bu yüzden kontrolsüz bedeni tekrardan heyecanlanırken dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı.

"Evet... Tabii..." diyerek elini baskıdan indiren Bihter çaktırmadan terleyen ellerini üstüne sildi. Savaş kızın bu hareketinden bile feyz alan bedenine lanet okuyarak "O zaman ben odama geçeyim, günaydın bu arada." diyerek kaçarcasına odasına gitti.

"Günaydın!" diye fısıldayan Bihter, üstü çıplak erkek kaynayan reklamların amacını öğrenmiş oldu. Arkasındaki kapı açılınca yerinde sıçradı.

"Ben hazırım!"

Bihter "Zamanlamana sıçayım Buse!" diye fısıldayıp arkasını döndü.

"Sen üzerini değiştirmemişsin." diyen kıza "Fena değiştirdim üstümü, sen farkında değilsin." diye cevap verdi. Kızın peşinden gelip gelmemesine takılmadan aşağıya inen Bihter'in ardından "Ne dedi şimdi bu?" diye sordu Buse. Cevapsız sorusu havada asılı kalınca omuzlarını silkip Bihter'in arkasından aşağıya indi.

Aşk bir fetihtir. Aşk bir savaştır, savaş. Ben aşktan bunu anlıyorum işte.

Marissa Meyer-Levana

Bölüm 9

Karşısındaki kapı açılıp sis bulutunun arkasından siyah havlusu ile Savaş süzülürken yapacak tek şey kalp atışlarının durmaması için dua etmekti. Her sağlıklı kadının göstereceği tepkilerdi bunlar, fakat Bihter kabul etmek istemiyordu. Adam banyonun buharını peşinde sürükleyerek dibine girdiğinde elini kaldırıp o karın kaslarını okşamak işten bile değildi. Elini uzatıp dokunacakken "Sana diyorum!" diyen tiz bir ses yüzünden olduğu yerde donakaldı. *'Neredeyim ulan ben?'* diyerek havada duran elini hızla indirdi. Önünde durup yüzünü meraklı bakışlarla izleyen Buse'ye baktı. *'Bihter! Kızım bak kendine gel!'*

"Ne demiştin?" diye sorarken sesi kısılmıştı. İki saattir evi turluyorlardı ama o, banyonun önündeki *'di'* li geçmiş zamanda takılıp kalmıştı. Koca çiftliğin ön bahçesini, garajını sonrasında arka bahçesini, havuz başını, atölyesini, serasını, ahırlarını hatta Zekiye teyzenin yapmış olduğu gül bahçesini bile dolaşmışlardı. Ama Bihter bir tur daha atsa sadece garajın içinde bile kaybolabilirdi. Çünkü aklı, tası tarağı toplamış cehennemin dibine yollanmıştı.

"Yetmez mi diyorum? Her yeri dolaştık! Hava çok sıcak eve gidelim artık!" diyerek sızlanan Buse tam o anda gerçek yaşını yansıtıyor ve yapması gerekeni yaparak mızmızlanı-

yordu. Giydiği açık mavi askılı tişörtü ve kot şortu ile çok sevimli gözüküyordu. Ta ki konuşana dek... Dışı ne kadar masumane ise içi yani dili de o kadar zehirli ve tehlikeliydi. Buse, Bihter'in ilgilenmek zorunda kaldığı tek çocuktu fakat genç kadının gördüğü ilk ve tek zehir yumağıydı.

"Diş önüme mızmız keçi!" diyerek evin yolunu tuttuklarında Buse her zamanki gibi taarruza geçmişti.

"Sen kendine bak dalgın manda!"

"Buse, senin bu diline bir çare bulmak lazım." diyerek kızın arkasından ilerleyen Bihter, Buse soru sormadan bu çarenin ne olduğunu söyledi. "Mesela biber falan mı sürsek?"

"O numara biraz eski değil mi?"

"Ha, benden önce biri bunu denedi yani?" diyerek sıntan Bihter, çatılmış kaşlarla arkasını dönen Buse'nin yüzünü görünce tutmaya çalıştığı kahkahasını bıraktı. Evin önüne geldiklerinde İlyas'ın kaş göz yaptığını görünce bir an telaş yaptı. Eli istemsizce silahının bulunması gereken yere, yani sol kalçasına gitti. Nerede olduğunun farkına varınca telaşla Buse'yi arkasına aldı.

"Ne oluyor?" diye fısıldayarak sorduğunda İlyas evin kapısını açmaya çalışan kadını gösterdi. Bihter hızla arkasını dönüp, "Olduğun yerde kal!" diye gürledi. Kadın kapının önünde öylece kalınca "Ellerini yavaşça havaya kaldır, silahın varsa yere bırak!" dedi. Kadın ellerini de havaya kaldırınca İlyas "Bihter, ne yapıyorsun?" diye sordu. Kadın arkasını dönünce Buse "Zekiye teyze!" diye bağırarak koşmaya başlamıştı. Küçük kız yaşlı kadının kollarına atlayınca Zekiye teyze de evdeki bu zır delinin kim olduğunu görebilmek için Bihter'in durduğu yöne döndü.

Savaş'ın ilk gün Zekiye teyze adında birinden bahsettiğini hatırlayarak durumu çaktı.

"Ben bir an telaş yaptım, kusura bakmayın... Hırsız sandım..." diyerek toparlamaya çalışması boşunaydı. Herkes ona şüpheyle bakarken ne yapabilirdi ki?

"Dizilerde de görürdüm, hep heveslenirdim bunları söylemek için..." demekten başka çaresi yoktu. Anca rol kesebilir, bu şekilde üstündeki kuşkulu gözlerden kurtulabilirdi. Kaç yıldır polisti hâlâ kendini yeterince kamufle edebilmeyi öğrenememişti.

"Bayağı iyi kapmışsın o halde, neredeyse polis sanacaktım." diye gülen İlyas'a kibarca gülümseyerek karşılık verdi. *'Neredeyse polis mi?'* diye tıslayan iç sesine cevap verme tenezzülünde bulunmadan kendisini dik bakışlarla süzen yaşlı kadına döndü.

"Bihter, ben. Buse'nin bakıcısıyım."

Yaşlı kadın gür ve kömür karası saçlarına karışmış beyaz saç telleri ve mavi gözleriyle Fatma Girik'in yandan çarklısı gibiydi. Üzerindeki ince krem gömlek ve altındaki açık kahverengi pantolonu ile o kadar dikkat çekici duruyordu ki Bihter kadının nasıl hırsız olduğunu düşünebilmişti, anlayamıyordu. Tüm bunlar İlyas'ın aptal gibi oynayan kaşının gözünün suçuydu.

"Zekiye, ben de. Evin..." diyemeden bacaklarına sarılmış olan küçük kız kadının cümlesini tamamladı.

"Evin Zekiye teyzesi, yani her şeyi!"

Zekiye teyze "Oy benim kuzum! Çok özledim seni!" diyerek kızı yaşlı başlı haliyle hiç zorlanmadan kucağına alarak arkasında bavulunu bırakıp eve girdi.

"Zekiye teyzenin bavulunu getir Bihter!" diyerek sırıtan Buse, müttefiki olarak gördüğü Zekiye teyzenin dönüşüne çok sevinmişti. Bihter ise bir anda değişen düzenden ötürü rahatsızca yerinde kıpırdanıp yaşlı kadının bavulunu sapından tutarak evin kapısından girdi. Ardından kapıyı kapatırken kıkırdayan İlyas ile göz göze geldi. Adama işaret parmağını sallayarak, *'görürsün sen'* diye fısıldadı.

"Ne yapıyorsun sen kapıda?" diyen Zekiye teyzenin sert sesi ile kapıyı kapatıp, topuklarının üzerinde arkasına döndü.

"Bavulunuzu alıyordum."

Zekiye teyze ifadesiz bir suratla "Geç, otur şöyle." diyerek karşısındaki koltuğu gösterdi.

Buse, Zekiye teyzenin kucağına kurulmuş, yaşlı kadının Bihter'i nasıl çileden çıkaracağını merak ederek olacakları izlemeye başlamıştı. Neredeyse bir haftadır yaşadıklarını Zekiye teyze, Bihter'in burnundan getirecekti. Bundan emindi.

"Kredilendirme sürecini yansıtan raporu öğlen masamda istiyorum, onun haricinde rakip firmanın ihaleye katılıp katılmayacağını öğrenmenizi istemiştim. Şu anlık gerekli bir bilgi değil ama eğer katılacakları kesinleşirse Konya'daki istediğimiz arsayı hemen almak zorunda kalabiliriz. Pazarlık etme şansımız var mı yok mu bunu bilmek istiyorum. Şimdilik bu kadar Turan Bey."

Sedef elindeki dosyayı kapatıp gözlüğünü çıkardı. "Yarın sabah tüm istedikleriniz hallolmuş olur." diyerek ayaklanan kırklı yaşlarındaki adamı başını sallayarak yanıtladı. Bu sessiz bir *'çık'* emriydi. Fakat her zaman altında çalışanlara saygısı olduğundan emirlerini olabildiğince kibar bir şekilde vermeye çalışırdı. Turan Bey odadan çıkınca topladığı saçlarını dağıtıp başını koltuğuna yasladı. Gözleri yarı kapalıyken masadaki telefonuna uzanarak Bihter'e kısa bir mesaj attı. Ona takılmayınca yeterince enerjik olamıyordu sanki. Bu bir rutin haline gelmişti. Sedef, Bihter için bir çeşit terör gibiydi. Kızı sinirden çatlatıyor, yakıyor, yıkıyor, parçalıyor ve bundan hunharca zevk alıyordu. Bu yüzden Bihter'in Sedef'ten kurtulabilmesi mümkün değildi. Sonu gelmeyen çözüm süreci halt etmişti yanlarında!

'Ne yapıyorsun?'

Mesajına cevap alabileceğinden şüpheliydi. Fakat cevap birkaç dakika içinde gelmiş ve Sedef'in telefonu iki kere titremişti. Sedef mesajı açınca ekranına düşen fotoğrafa ağzı açık bakakaldı. Koyun koyuna yatan Bihter ve Buse'nin görüntüsü Sedef'i anca bu kadar sarsabilirdi. Belki üçüncü dünya savaşı bile onu bu kadar şaşırtmazdı. Beş dakika boyunca fotoğrafa baktıktan sonra yeni gelen mesajı açtı. Bu sefer Buse yaşlı bir kadınla konuşuyordu.

'Hayaller, hayatlar...' açıklaması ile gelen fotoğraf üzerine kocaman bir kahkaha patlatan Sedef üzerindeki şaşkınlığı atıp hemen cevap yazdı.

'Şoktayım, biri beni çimdiklesin!'

'Yanımda olsan seve seve hallederdim.'

'Yelloz!'

'Ne dedim şimdi ya?'

'Kim o yaşlı kadın?'

'Evin Zekiye teyzesi. Yani her şeyi!'

'Hahahah! Olmayan pabucun dama atılmış gibi görünüyor.'

Bihter bu sefer de kendi sinirli yüzünü çekip attı. Altına da *'Bu şekilde nasıl görünüyor?'* diye sormuştu.

'Buse yeni bir müttefik bulmuş gibi görünüyor.'

'Şimdi de psikolog mu kesildin başıma Sedef? Seans başı kaçtan çalışıyorsun?'

'Sana tanıdık indirimi yaparım ayağın alışsın diye.'

Sedef mesajı gönderdikten sonra durup birkaç dakika sırıttı. Ardından kocaman bir kahkaha patlattı. Soğuk nevale, içi çekilmiş frijit ve hayattan soğumuş hayaletten başka bir şey olmayan arkadaşı Bihter, ona iyi geliyordu. Aklına kızla ilk tanışıkları gün geldi. Gözleri camın önündeki küpe çiçeklerine kayıp dalınca o anlar hayalinde tekrar canlandı.

Bomboş sınıfa şaşkınca bakıp, derse geç kaldığını düşünerek koştur koştur geldiği için nefes nefese kalan Bihter, dersin hangi sınıfta olduğunu karıştırdığını düşündü. Arkasını dönüp boş koridora bakarak kaşlarını çattı. Sırtını okulun soğuk duvarlarına yaslayıp yaz ayları geldiği halde bitmeyen dersler yüzünden terleyen sırtını serinletmeyi umdu. Elleriyle amcasının zorla kestiği kısa saçlarını taradı. Sarı tutamlar ensesine yapışmıştı. Yan tarafından bir ses duyana kadar bulunduğu katta yalnız olduğunu düşünüyordu. İrkilerek sağ tarafına döndüğünde gördüğü konuşan kızı bir an iç sesi zannetmişti. Sedef o kadar sessiz ve sinsi hareket ediyordu ki böyle düşünmemek elde değildi.

Sedef "Dersi mi bekliyorsun?" diye sormuştu. Kızın şaşkın yüzünü inceleyip gülümsedi.

"Evet!" diyen Bihter ise kızın kendisi ile konuşmasına şaşırmıştı. Onunla kimse konuşmazdı. Sık sık yüzü gözü morarmış bir şekilde okula geldiğinden kimse ona yanaşmazdı. Herkes durumun farkındaydı fakat kadına şiddete sırt dönenler önce kadınlar olmuştu.

"Bugün ders yok." diyen Sedef de Bihter gibi duvara yaslandı.

"Öyle mi? Bilmiyordum, teşekkürler." diye mırıldanan Bihter hemen öteki dersin olduğu fakülteye gitmek istiyordu Oturup biraz dinlenmeye ihtiyacı vardı.

"Tahmin etmiştim, hiç arkadaşın yok. Haberin yoktur diye geldim zaten."

"Benim için mi?" diye soran Bihter kolunun altındaki kitapları sıkıca tutarak kıza kuşkuyla baktı. Dünya üzerinde onu düşünen tüm insanlar ölmüştü. Bir tek yaşadığı evdeki bahçıvan onu düşünüyordu. Başka kimsesi yoktu.

Sedef iki dönemdir ilgisini çeken kızı tek başına ve sessiz bir ortamda yakaladığı için elindeki tüm şansı kullanmaya çalışıyordu. Hep bir köşede kalan şeyler ilgisini çekmişti. Bir köşeye sıkışmış küçük beden etekler, mağazalarda en alt raftaki kıyafetler, rengi yüzünden tercih edilmeyen ayakkabılar, tadı güzel olmayan yemekler... Hayatı boyunca çok az kişinin tercih ettiği şeylerden zevk almıştı ve yeni oyuncağı Bihter olacaktı. Bu yüzden "Evet." diye cevap verdi kendinden emin bir şekilde.

"Aval aval etrafına bakmana gönlüm razı olmadı."

Bihter "Eyvallah," diye fısıldadı. Kızın şaka yaptığını düşünüyordu. Kimsenin umurunda değildi.

"Herkesi kendinden nasıl uzaklaştırıyorsun? Çok başarılısın!" diyen genç kıza alaycı bakışlarla baktı.

"Demek ki yeterince iyi değilmişim." diye cevap verip kızı işaret etti. Sedef ise kıkırdayarak "Ben numuneyim kızım bana bakma," diye karşılık verdi. Bihter kızın numune olduğunu anlamıştı zaten.

"Onu anladık canım." dediğinde de yüzünde oluşmak için kaslarını zorlayan gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu.

Sedef "İltifat ediyorsun ama..." diyerek kıza göz kırptı.

Bihter üzerindeki gerginliği biraz olsun atıp "Bakış açına hayran kaldım!" diyerek sol elindeki kitapları sağ eline geçirdi.

"Tanıdıkça daha nelerime hayran kalırsın, ohoo! Bende ne cevherler var!"

"Tanımak istediğimi pek sanmıyorum." diyerek omuzlarını silken Bihter yavaş yavaş yürümeye başlamıştı. Sedef'in de ona ayak uydurması çok sürmemişti.

"Ben sanıyorum ve bu yeterli!"

Bihter "Kim karar veriyor?" diye sorarak tek kaşını kaldırıp kıza baktı.

"Karma."

"Kim, kim?" diyerek kıza eğilen Bihter, kızın zır deli olduğunu düşünüyordu.

"Ay, evren, samanyolu, falan filan!"

"Sakın inatçı kişiliğin olmasın?" diye soran Bihter'in dudakları fark edilmeyecek kadar kıvrılmıştı fakat bu Sedef'in gözünden kaçacak bir ayrıntı değildi.

Sedef "Bak tanımaya başladın bile!" diyerek yerinde zıplamaya başladığında kahkaha atıyordu.

"Hasbinallah!" diyerek daha hızla yürüyüp kızdan uzaklaşmaya çalışan Bihter, hayatı boyunca böylesine enerjik biriyle muhatap olmamıştı.

"İnşallah canım inşallah!" diye kıkırdayan Sedef işte o günden beri Bihter'in peşini bırakmıyordu. İkisi de aynı üniversitede işletme okumuştu. Fakat Bihter, okulu bitince polislik sınavına girerek Sedef'ten aldığı gaz ile amcasına karşı çıkmıştı. O sınavı kazandıktan sonra da bütün hayatı değişmişti. En azından artık intihar etmek için plan kurmuyordu. Fırsatlar kızın ayağına geliyordu. Ama Sedef nasıl dua ediyorsa hep dört ayağının üzerine düşüyordu. Kız artık evreni mevreni bırakmış, Allah yoluna baş koymuştu.

Sedef anılardan sıyrılıp dümdüz göbeğinin sesine kulak verdi. Karnı sanki içeride biri varmış da oradan onunla konuşuyormuş gibi sesler çıkarıyordu. O kadar çok yemek yiyordu

ki karnı açlığa hiç alışkın değildi. Vücudu da kiloya alışık olmadığından kilo alamıyordu.

Odasından çıkarken asistanına talimatlar yağdırdı ve iş yerine biraz uzak olsa da arkadaşının yeni açtığı mekâna gitmek için bir taksi çevirdi.

"E abi istiyorsan git konuş bence!"

"Oğlum, Atakan! Sen beni kıçınla mı dinliyorsun?"

"Abi ben seni oramla da dinlerim de sonuç aynı olur söyleyeyim."

"Göt kafalı! Malak!"

"İltifat ediyorsun, bebeğim." diyerek kıkırdayan Atakan, göz hapsine aldığı Şebnem'in dar gömleğinden taşmak için hazırda bekleyen göğüslerini kesiyordu. Elindeki telefonu işaret parmağı ile tutarak altındaki sandalyeyi Şebnem'in gittiği yöne doğru çevirdi.

Arkadaşı "Allah belanı versin Atakan!" deyince kendine gelip kaşlarını çattı.

"Höst lan! Bana ne veriyormuş, sana versin!" diye karşılık verdi.

"Bana yeterince verdi oğlum! Azıcık da sana! Götlük yapma!"

"Abi sen bu göt kelimesine çok taktın, ne oldu? Kızın kıçını mı gördün açıkta?"

"Görmediğim çok az yeri kaldı zaten." diye tıslayan Savaş kulağından düşmemesi için omuzu ile boynu arasında sıkıştırdığı telefonu düzeltip ayakkabılarını giydi.

"E kızın odasına balıklama dalarsan vurgun yersin böyle." diyen Atakan kucağına atılan dosyaya baktı. Semih yine Şebnem'den azar yemişti belli ki. Bunun verdiği zevkle pişkince sırıtan Atakan sinirle dolanan Şebnem'i görünce ayaklarını masaya uzatıp manzarayı izlemeye devam etti. Ağzında tükenmez kalem, kucağında yeni bir dosya, karşısında sinirli bir Şebnem... Neredeyse hayali kadar güzeldi. Hayallerinin artı on sekizlik görüntüleri gözünün önüne gelmeden kovaladı onları.

"Atakan, benim asabım daha fazla bozulmadan kapatalım oğlum telefonu. Telef ettin lan beni!"

"Sen daha aşağıya inmedim diyorsun, bir de insen neler olur kim bilir! Vuhuu!" diyerek kahkaha atan Atakan arkadaşının tekrardan bir şeyler hissedebiliyor oluşuna seviniyordu.

"Neydi bu kızın adı?"

Savaş "Sana ne oğlum!" diyerek cüzdanını ve arabasının anahtarını alıp odadan çıktı.

"Nüfusuma geçireceğim bebişim."

"Ulan bebişim falan, bak Atakan dağıtacağım ağzını yüzünü ha!"

"Ay hoşt ulan!" diyerek travesti taklidi yapan Atakan'ı kimse yargılamıyordu. Bir kişi bile dönüp bu adam ne yapıyor demiyordu çünkü herkes alışmıştı. Ağır abiliğine diyecek söz yoktu ama takılacak bir şey bulunca kimse Atakan'ın dilinden kurtulamıyordu. Bir tek Bihter istisnaydı, o da takılacak bir şeyi olmadığındandı. Eğer o evde bulunan ve Savaş'ın salyalarının akmasına sebep olan kızın Bihter olduğunu öğrenmiş olsa neler olurdu neler. Bir de Bihter'in yanlış bir göreve sazan gibi atlamış olduğunu bilse...

"Ben kapatıyorum oğlum, sen Şebnem'den pas alamayınca bana gözü dikeceksin belli ki ama benim kestaneyi çizdirmeye hiç niyetim yok! Siktir git başka yerde otlan..." diyerek telefonu arkadaşının yüzüne kapatan Savaş son merdiveni de inip salondaki üçlüye şöyle bir göz gezdirdi. Keskin, kara ba-

kışları Bihter'in üzerinde işkence edercesine uzun uzun oyalanmış olabilirdi. Fakat Zekiye teyzenin geri döndüğünü fark edemeyecek kadar uzun olması büyük bir hataydı.

"Zekiye teyze! Geri dönmüşsün!" diyerek kadına sarılan Savaş, kadının birkaç gün daha köyünde kalacağını düşündüğünden şaşırmıştı.

"Göreceğimi gördüm oğlum." diyerek adamın gözlerine manalı bir şekilde bakan Zekiye teyze, sonra anlatacağını ima etti.

"Hoş geldin." derken kızını kucağına alan Savaş da mesajı almıştı. "Nasılmış benim küçük amazonum?"

Buse "İyiyim, babaların en mükemmeli!" diyerek babasının yanağına kocaman bir öpücük bırakıp geri çekildi. Zekiye teyzenin gelmiş olmasına bir tek diken üstüne oturan Bihter sevinememişti. Kadın resmen yerine çivilemişti onu ve bunu başaran üçüncü kişiydi. İlki amcası, ikincisi Kancalı idi.

Savaş ayaküstü kızı ve Zekiye teyzesi ile muhabbet ettikten sonra çıkacağını söyledi. Bihter adamın mafya olduğunu düşünüyordu. Ama bir mafyaya göre fazla dışarılarda dolanıyordu. Oturduğu yerden halledemiyorsa mafya çırağı falan mıydı? Hiç de mafyanın karıştığı dosyaları almamıştı ki şubede. O tür dosyalar eline bile geçmiyordu zaten. Hemen kapılıyordu. Türk milletinin mafya sevdası pek de hafife alınacak şey değildi. Küçük çocuklar daha genç yaşta *'mafya'* lakabını alabilmek için ellerinden geleni artlarına koymuyorlardı. Fakat sonuç Bihter'in adli tıptaki raporlarını incelemek oluyordu ve adli tıptaki raporlarda lakaplar değil gerçek isimler esas alınıyordu. Kemalettin, Cabbar, Zekeriya gibi...

Adamın her gün dışarıda ne yaptığını merak ediyordu Bihter ama daha fazla merak ettiği bir şey varsa o da geceyi kiminle bitirdiğiydi. Ha, bir de, çıplak sırtı göğsü kadar seksi duruyor muydu?

'Ya kızım! Olur olmadık yerde ne yapıyorsun?'

Bihter'in iç sesi yine fazla mesaiye kalmak için can atarken Savaş ona dönmüş ve bir şeyler söylemişti. Fakat gözünün önünden adamın siyah havlusu bile gitmezken odaklanmak o kadar zordu ki...

"Bihter!" diye kıza ikinci kez seslenen Savaş, kız yine cevap vermezse Bihter'i kendine getirmek için onu deli gibi öpmeyi düşünüyordu. Tabii bunun kızın balık gibi açılıp kapanan dolgun dudakları ile bir alakası yoktu.

"Efendim?" diyerek silkelenen Bihter, Savaş'ın aklındaki fikri bilse belki sonsuza dek alık gibi adama bakardı.

"Dışarıda konuşabilir miyiz?"

"Tabii." diyerek adamın peşinden giden Bihter kapıdan çıkmadan önce Zekiye teyzenin sesini duydu.

"Her zaman böyle saf gibi mi bakıyor?"

Buse "Aslında bugün böyle oldu, hep sinir bozucudur." diye cevap verip kadının göğsüne başını gömdü.

Zekiye teyze "Hasta mı ettin kızı?" diye sorunca da hemen cevap verdi.

"Ben mi? O beni delirtti asıl Zekiye teyze!"

"Hadi oradan, ben malımı bilmez miyim?"

Dudaklarını büken Buse "Senin benim tarafımda olman lazım ama teyze ya!" dedi.

"Ben adaletin yanındayım!" diyerek gülümseyen Zekiye teyze, küçük kuzusunu koynuna çekip yıllardır içinde yaşattığı evlat arzusunu Buse ile dindirmeye devam etti.

Dışarıya çıktığında adamdan bilerek uzak duran Bihter sakince bekledi. Fakat Savaş'ın arabasının ruhsatı ile olan bakışması bitmek bilmiyordu. Bunun üzerine boğazını temizleyip "Dinliyorum." diyerek adamı konuşmaya teşvik etti.

"Evet." diyerek başını kaldıran Savaş, kızın yüzüne bakmanın içinde yarattığı hisler yüzünden konuşmayı olabildiğince kısa tutmaya çalıştı.

"Zekiye teyze geldi diye lütfen Buse'yi başıboş bırakma diyecektim. Buse tamamen sana emanet. Arada elbette dinleneceksin, Zekiye teyze sana yardımcı olur ama Buse'den her şekilde sen sorumlusun. Bizzat bakıcı istememin sebebi zaten tek bir kişinin Buse'yi koruyup kollamasını istememdi."

"Anladım." diyerek başını sallayan Bihter, *'koruyup kollamak'* kısmına takılmıştı.

"Buse'yi tam olarak neyden korumam gerekiyor?" diye sorduğunda sorunun kendisinden çıktığını bile fark edememişti ama içindeki meraka da engel olamıyordu.

"İşte ev kazaları falan..." diyerek lafı çeviren Savaş kıza "İyi günler," deyip hızlı adımlarla uzaklaştı. Biraz daha orada dursa Bihter'in açıkta kalan boynuna burnunu gömecekti. O koku... Savaş'ı alt üst eden bir afrodizyak gibiydi!

"Ne oyunlar dönüyor bu evde? Allah'ım... Seval! Ah, Seval ah!" diye sızlanarak eve giren Bihter kendisini bekleyen sürprizlerden habersizce Buse ile mücadelesi için kollarını sıvadı.

Sedef arkadaşının açtığı küçük kafede karnını doyurduktan sonra kafenin her bir karesini dolaşıp arkadaşını takdir etmişti. Kafe ilk günleri olmasına rağmen tıklım tıklım doluydu.

"Vallahi tebrik ederim Ahmet, harika bir iş çıkarmışsın!"

"Beğendin mi gerçekten?" diyerek etrafına bakınan Ahmet, gülen gözlerini tekrar Sedef'e çevirdiğinde kızın masasına doğru yürüdüğünü gördü.

"Gidiyor musun?"

"Bir ton işim var Ahmet, trafik sıkışmadan kalkayım ben. Yine uğrarım." diyerek göz kırpan Sedef, kapıdan çıkmak üzereyken başını çevirip Ahmet'e el salladığı için biri ile

çarpıştı. Kibarca özür dileyip başını kaldırdığında birkaç gün önce aynı masayı paylaştığı adamla göz göze geldi.

"Siz!"

"Merhaba Sedef Hanım!" diyen Serkan kızı düşmesin diye kolundan yakalamıştı. Hâlâ adamın kollarında olan Sedef "Size de merhaba," dedi.

"Bu ne tatlı bir tesadüf!" diyerek kızı ince kollarından tutmaya devam eden Serkan'ın iç sesi de bu tatlı tesadüften oldukça memnundu.

"Öyle." diyerek adamın kollarından sıyrılan Sedef, Serkan'ın kokusundan nasıl sıyrılacağını düşünüyordu. O enfes koku burun deliklerine bayram yaptırırken elinden hiçbir şey gelmezdi ki! A, bir dakika! Burnunu koparabilirdi ama burun ameliyatı yaptırdıktan sonra yaşadıklarını düşününce burnunu koparmak çok kötü bir fikir gibi geldi. Yüzünü bu düşünceyle buruşturduğunda Serkan bu ifadenin kendisine olduğunu sandı. Kızın kollarından sıyrılmasına da bozulmuştu.

"Gidiyordunuz sanırım?"

"Evet, çekilirseniz çıkmam lazım."

"Bir kahvemi içseydiniz, size teşekkür edemedim."

"Çok teşekkür ederim ama gitmem lazım."

"Başka bir zamana ne dersiniz?"

"Bilmem, neden olmasın?" diyen Sedef bu konuşanın kendisi olmadığından adı gibi emindi. Kendisini uzaylılar kaçırmış ve yerine de kendisine benzeyen bir robot koymuşlardı. Bu tepkiler onun olamazdı. Ya da o an gerçekleşen her şey gaflet anına denk geliyordu.

Serkan kızın teklifini alelacele kabul ettiğini sanıp numarasını vermeyi teklif etti. "O zaman numaramı vereyim size, ne dersiniz?"

"Olur." diyerek telefonunu uzatan Sedef, kendisinden bağımsız bir şekilde çalışan vücudunun kontrolünü kazanmak için hiçbir şey yapamıyordu. Sanki karabasan çökmüştü

üstüne ve Sedef bütün duaları hatim ettiği halde bu şeyden kurtulamıyordu.

Serkan kızın telefonunu uzatması ile memnun kalarak numarasını kaydedip kendisini de çaldırdı. Yurt dışından döndüğünden beri oyalanacak kimsesi yoktu. Fakat bilmiyordu ki Sedef oyalanacak bir kız değildi.

"Kaydettim, beni geri çevirmediğiniz için teşekkürler!"

Sedef "Bir şey değil." diyerek telefonunu adamın elinden alıp ardından, "Size iyi günler," diyerek kafeyi terk etti. Taksiyle şirkete gelene kadar aklı beş karış havadaydı. Ne olduysa adam onu kollarından yakalayınca olmuştu. İşten çıktığında bile kendinde değildi ki bu çok büyük bir faktördü. Sedef işten hoplaya zıplaya çıkardı. Fakat iki eli yanda sarkmış ve yüzü ifadesiz bir şekilde yürümek Sedef'e göre değildi.

Gece olup yatağına yattığında da kendisine ne olduğunu çözememişti. Sanki saatlerce sakinleştirici etkisinde kalmış gibiydi. Yarın tüm bu olanları Bihter'e anlatmalıydı. O kendisine ne olduğunu bulamazsa bir doktora gidecekti. Belki de grip başlangıcı falandı! Adamdan hastalık bulaşmış olabilirdi!

Bihter herkes uyuduktan sonra her zamanki gibi mutfağa inip bir şeyler atıştırdı. Buse'nin abur cuburlarını da mideye indirince rahatlayarak sandalyeye yayıldı. Gündüz yediği öğünler Buse yüzünden burnundan geldiği için geceleri karnını doyurabiliyordu. Oturduğu yerden sesler duymaya başlayınca ayaklanıp mutfaktan çıktı. Kapıdan zar zor giren Savaş'ı görünce şaşıran Bihter, adamın sarhoş olduğunu hemen anladı.

"İyi akşamlar!" diyerek adama yaklaşırken Savaş'ın yaya yaya, "İyi akşamlar," demesiyle adamın sarhoş olduğundan emin oldu.

"Sarhoşsunuz sanırım?"

"Alkol kontrolü mü yapıyorsun Bihter?"

"Üfletmeme gerek yok 1,5 promil.[6]"

Seval'in vakti zamanında ona trafik polisliği yaptırmasından ötürü bu konuda tecrübeliydi. Sağ olsun Kancalı'nın cezaları hayat dersi gibiydi.

"Ooo... Küçük polis!" diyerek kıkırdayan Savaş, kapının arkasındaki askılığa çarpınca Bihter "Yardım etmemi ister misiniz?" diye sormak zorunda kaldı.

"Olurrrr..." diye sırıtan Savaş'ın kolunun altından girip adamın merdivenleri çıkmasına yardımcı olan Bihter'in üzerinde yine kısa bir şort ve askılı atlet vardı.

"Harika kokuyorsun... böyle... böyle... aromalı bir şey..." diyen Savaş o gece Atakan'la kafayı çekmişti. Fakat Atakan'a uymakla hata etmişti çünkü evin yolunu zor bulmuştu. Sabah uyanınca her şeyi hatırlarsa tam teşekküllü dayak atacaktı adama. Sadece Savaş'ın içmesini sağlayarak içini döktürmüş sonrasında adamı evine kadar bırakmıştı. Aslında vefakâr arkadaş sayılırdı. Sadece Savaş buna karar veremeyecek kadar sarhoştu.

"Böyle şeftali mi desem? Çikel değil ama!"

Bihter adamın bayağı sarhoş olduğunu adamın vücut ağırlığından anladı. Savaş'ı resmen sırtında taşıyordu.

"Evet, çikel diye bir meyve ya da aroma yok zaten!"

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diyerek kahkaha atan Savaş'ı "Biraz sessiz olun, herkesi uyandıracaksınız..." diye uyardı.

"Bir de elini şuraya koysan tam hemşire olacak kadınsın!" diyerek işaret parmağını kızın dudaklarına yaslayan Savaş'ı zar zor odasına sokan Bihter, adamın bedeninin kendisinde yarattığı etkiyi görmezden gelerek onu yatağa yatırmaya çalıştı.

---

6 1,5 promil: Ayakta durma, yürüme ve konuşmada güçlük çekme, denge ve koordinasyon kaybedilmesi, belirgin sarhoşluk hali.

"Lütfen rahat durun!"

"Tam şuraya..." diyerek tekrardan kızın dudaklarına dokunan Savaş, kızın yumuşak dudaklarına neredeyse salyalarını akıtarak baktı. Bihter bu bakışların anlamını bilmiyordu ama o kara bakışlarda boğulmamak için elini çabuk tutmaya çalışıyordu.

Savaş "Yumuşacık dudakların var..." diyerek yatağa uzanıp sırıttı.

Bihter adamı tamamen yatağa devirdiğinde "Ulan adam sarhoşken bile çekici ya, ellemesi bile hoş geliyor!" diye fısıldadı. Çünkü genç ve sağlıklı bir kadın olduğunu hatırlayacak en doğru zamandı.

"Dudaklarının yumuşak olup olmadığını nasıl test ederiz biliyor musun?"

Adamın sorusu ile kaşlarını kaldırıp "Nasıl?" diye sordu. Bu arada adamın ayakkabılarından kurtulmuşlardı.

"Böyle!" diyerek kızı elinden yakaladığı gibi üzerine deviren Savaş, onun kaçmasına fırsat vermeden kızı yüzünden yakalayıp dudaklarını kendi dudakları ile örttü. Bihter şok ile açılan gözleri ve burnuna dolan alkol kokusu ile önce ne olduğunu anlayamadı ama birden dudaklarının üzerindeki dolgun dudakların hareket etmesi ile geri çekilmeye çalıştı. Fakat Savaş, sarhoş biri için bile fazla kuvvetliydi. Kızı ensesinden yakalayıp kendisine çektiğinde dili ile kızın dudaklarını arşınlıyordu. Bihter alkol kokusunun arasından sızıp gelen adamın kokusu ile nasıl olduğunu anlayamadan gözlerini kapattı ve kendini kasmayı bıraktı.

... o bir an içerisinde yeniyetmeliğimde
saklı olan kadın artık uyanmıştı; o kadın,
sonuna kadar sana vurgun kaldı.
Stefan Zweig
'Bilinmeyen Bir Kadının Mektubu'

Bölüm 10

"Nerede olduğunu öğrendiniz mi?" diye sordu. Yandan taradığı beyaz saçlarının altında parlayan gri gözleri ve beyaz çehresiyle hem karizmatik duruyor hem de etrafına hafif bir tehdit yayıyordu. Uzun boylu ve atletik yapılıydı. Feridun Kanmaz, sağ elinin işaret parmağını dudaklarına vurup önündeki manzaraya baktı. Yemyeşil bahçede bakıcısı tarafından sandalyesinde gezdirilen babası ile göz göze gelince bakışları sertleşti. Yanında dikilen adamı "İşten uzaklaştırılmış." dediğinde kaşlarını çattı. Sol elindeki içkisinden bir yudum alıp "Ne yapmış?" diye sordu.

"Birinin suçunu üstlenmiş sanırım."

Feridun kararan gözleri ile adamına dönüp "Biz burada gümrükteki malları nasıl halledeceğimizi düşünelim, kızımız el âlemin suçunu üstlensin." diye söylendi.

"Babama söyle, onu hafta sonu burada istiyorum. Kendisi gelmezse getirtmesini biliriz!"

Genç adam başını sallayıp dışarı çıktığında Feridun tekrardan bahçeyi gören camın önüne gitti. Birkaç dakika sonra adamı babası ile konuşmaya başlayıp babasının gözleri kendisine dönünce camın önünde dimdik durdu. Ellerini rahatça

cebine koymuştu. Babası ona kaşlarını çatarak baktığında da duruşu değişmedi.

Bu mücadele güç ve hırs için değildi. Para için de.

Sakin bir şekilde salatalıkları dilimledi. Sonrasında kaynayan su sesi ile tezgâhtan ayrılıp çayı demlemek için ocağın başına gitti. Birkaç dakika önce dilimlediği ekmekleri masaya koyduğunda saat sekiz olmuştu. Giydiği kapri kot ve üzerindeki beyaz gömleği içerisinde gayet rahattı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. Sarı saçları henüz ıslaktı. Bedeni sıcaktı. Bir alev topu kadar sıcaktı hem de. Bütün dokunuşları vücudunda hissediyordu. Zeytinlerin üzerinde kırmızıbiber gezdirirken elleri titremişti. Kalbi yine tur bindiriyordu. İfadesizliğinin aksine içinde bir volkan patlıyordu.

Tekrardan salatalıklara döndüğünde arkasında Zekiye teyzenin sesini duydu. "Günaydın."

Bihter sakince arkasını dönüp kadının mavi gözleri ile karşılaşınca başını kibarca eğip "Günaydın." dedi. Zekiye teyze uykusuzluğun getirmiş olduğu gözaltı torbalarını ve morlukları iyi tanırdı. Fakat bilmese bile Bihter'in geceyi uykusuz geçirdiği her halinden belliydi.

"Uyuyamadın sanırım."

"Sıcaktı."

"Klimayı açsaydın." diyerek kızın yorgun gözlerine baktı.

"Beni çarpıyor, daha kötü oluyorum." diyerek konuyu kapatmaya çalışan Bihter dilimlediği salatalıkları da masaya koydu. Kahvaltı hazırlamaya saat altıda başladığından acele edip yüzüne gözüne bulaştırmamıştı. Hatta kahvaltı hazırlamanın müthiş bir kafa dağıtma yöntemi olduğunu keşfetmişti.

"Bugün çok yorma kendini, akşam erkenden uyursun. Gündüz odandaki klimayı açık tutarsan gündüz güneşi yüzünden odan cehennem gibi yanmaz."

Bihter kadını duyuyordu. Ama çok uzaklardan... Sesi boğuk boğuk geliyordu ona. Boynundaki iz alev gibi vücudunu yakarken, bütün vücudu uyuşurken ne yapabilirdi ki?

"Haklısınız." diye cevap verip kapıdan giren Buse ile göz göze geldi. Kız Zekiye teyzeyi öpüp masaya oturmak üzereyken "Yüzünü yıkadın mı?" diye sordu. Bihter'in sorusu ile sinirle kaşlarını çatan küçük kız yüzünü yıkamayı unuttuğunu fark ederek masadan hızla kalktı.

Zekiye teyze uzaklaşan küçük kızın arkasından gülümseyerek baktı. Ardından bakışları ayakta dikilip masayı ifadesizce izleyen Bihter'i bulunca "Otursana." dedi. Kızın durgunluğu içine kurt düşürmüştü. Kız itaatkâr bir şekilde oturunca onu dikkatle inceledi. Kızın gri gözleri kendisine dönünce birden nefesi düzensizleşti.

Bihter'in uzun sarı saçlarına, beyaz teninde ışıldayan gri gözlerine ve dolgun dudaklarına baktı. Uzun kirpiklerinin gizlediği gri gözlerden çok uzaklaşmadan kaşlarına, burnuna hatta kulaklarına bile göz attı. Kızın yüzünü kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefese incelerken Bihter'in kaşlarını çattığını fark etti. Genç kız sonunda üstündeki tutukluğu atıp kadına, "İyi misiniz?" diye sordu. Zekiye teyze o kadar ürpermişti ve beyazlaşmıştı ki...

Mutfağa girip Zekiye teyzeyi o halde gören Buse de telaşlanıp yanlarına koşmuştu. "Zekiye Teyze!" diye seslendiğinde kadın gözlerinin önündeki sis perdesinden kurtulmak için gözlerini sıkıca yumup açtı.

"Ne yaptın Zekiye teyzeye?" diye Bihter'e çıkışan Buse gözünü Zekiye teyzeden ayırmıyordu.

Bihter "Ben bir şey yapmadım, birden böyle oldu." diyerek kadının eline bir bardak su tutuşturdu, kadının suyu içip biraz olsun toparlanması ile rahatça nefes aldı.

Buse küçük eliyle kadının kolunu tutup "Zekiye teyze iyi misin?" diye sordu. Zekiye teyze başını sallayarak tekrardan Bihter'e döndü. Kadının ağzından dökülen cümleyle yerinde kaskatı kesilen Bihter gri gözlerini kadının mavi gözlerine dikti.

"Bana birini hatırlattın sadece..."

Savaş kaşlarını çatarak gözlerini aralamaya çalıştı. Yatağında yan dönerek yüzünü güneşten sakladı. Fakat başındaki felaket ağrı yüzünden uyanmak zorunda kaldı. Gözleri çıplak bedenini bulunca kaşlarını daha derin çattı. Yatağının yanında istif olmuş eşyalara göz atıp sırtüstü döndü. En son ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. Bütün bir gece gözünün önünden geçince kimisinin rüya olduğunu sandı. Yoksa Bihter'i öpmüş olamazdı! Yattığı yerde hızla doğrularak etrafa baktı. Yatağında tek başınaydı. Fakat niye çıplaktı? Başını eline yaslayarak düşünmeye başladı.

"Hatırla... Hatırla..."

Dudaklarındaki tadı hissediyordu, sanki burnunda bir koku vardı. Ama her şey o kadar silikti ki işte bu yüzden olanların bir rüya olup olmadığından emin değildi. Eğer gerçekten bunu yaptıysa kızın yüzüne bir daha nasıl bakacaktı? Kalkıp duşa girdi. Kimseye görünmeden evden sıvışabilirdi belki. Üzerini giyinip odasından çıktığında dağınık yatağının yanındaki eşya yığının üstünde duran lacivert toka, üzerine yansıyan güneş ışığı altında ışıldadı.

Kendine hâkim olamayıp mutfaktaki seslere kulak verdi. Farkında olmadan yaklaştığı mutfakta bir gerilim olduğunu anlayınca içeriyi dinlemeye başladı. Zekiye teyzenin son söyledikleri ile mutfağa ister istemez girmek zorunda kaldı. Yaşlı kadın ile gözleri kesişince nefesini tuttu.

"Günaydın baba!" diyerek bacaklarına dolanan Buse'yi kendinde değilmiş gibi kucağına aldı. Yaşlı kadının gözleri üzerindeyken Bihter'e döndü. Kızın beyaz yanakları kızarmaya başlayınca iç sesi *'yapmamışımdır ya!'* diye isyan etti. Bihter ise daha fazla ısınan bedenine küfürler ederek, "Günaydın." dedi. Sesi gayet doğal ve her şey yolundaymış gibi çıkmıştı.

"Günaydın, hemen çıkmam lazım. Seninle konuşamadık Zekiye teyze, akşam erken gelirim olur mu?" diyerek kadına köy macerasının irdeleneceğini belirtti. Zekiye teyze anlayışla başını sallayınca Savaş tekrardan Bihter'e dönüp ortaya bir soru attı.

"Akşam geldiğimi duyanınız oldu mu?"

"Hayır, oğlum. Geç geldin sanırım." diyen Zekiye teyzeye hızlı bir bakış atıp kızına döndü. Buse de başını olumsuzca sallayınca kara gözleri Bihter'i buldu.

"Ben de duymadım." diyen kız gayet ciddiydi.

"Alkolü biraz kaçırmışım da ne yaptığımı hatırlamıyorum." diyen Savaş kızın ifadesi değişmeyince hatırladıklarının bir rüya olduğuna karar verdi. Hem de sıcak bir rüya...

"Tamam, o zaman, çıkıyorum ben. Görüşürüz!" diyerek kızını yere bırakan Savaş, Buse'yi alnından öpüp arkasına bile bakmadan evden çıkmıştı.

Bahçede İlyas'ı gören Savaş "Abi gece benim geldiğimi göreniniz oldu mu?" diye sordu.

"Arabadan inip eve girdin abi, ben yeni devralmıştım nöbeti."

"Nasıldım peki?"

"Sarhoştun ama yardım istemediğin için evin kapısını biraz zor buldun."

Çenesindeki sakalları sıvazlayan Savaş "Evde hiç ışık yanıyor muydu peki?" diye sordu. İşin peşini niye bırakmadığını anlamıyordu. Eğer tüm yaşanılanlar rüyaysa boşa kürek sallıyordu. Eğer değilse Bihter neden yalan söylemişti? İçin-

deki kuşku gitgide büyürken İlyas "Hiç ışık yanmıyordu." diye cevap verince boşuna pimpiriklendiğini düşündü ama beyni onu rahat bırakmıyordu. Her geçen saniye bir başka sahne gözünün önüne geliyordu. Bihter o kadar sinsice ve ağır bir şekilde beynine sızıyordu ki... Bundan kurtulmak için başını soğuk sulara da soksa, kafasını şiddetlice sallasa da hatta amuda da kalksa işe yaramayacağından emindi. Bu Savaş'ın en kötü özelliğiydi.

"Bir şey mi oldu abi?"

İlyas'ın sesi ile kendine gelen Savaş "Tamam İlyas, yok bir şey görüşürüz sonra." diyerek uzaklaştı. İlyas şaşkın bir yüz ifadesi ile kulübesindeki koltuğuna oturdu tekrardan.

Sedef masasındaki işleri toparladıktan sonra eline aldığı telefonla ilk Bihter'i aradı. Kaç gündür konuşamamışlardı ve üzerindeki gerilimi atmak için Bihter'e ihtiyacı vardı. Telefon üçüncü çalışında açılınca rahatladı.

"Selam!"

"Aleyküm selam." diyen Bihter, Zekiye teyze ile birlikte çizgi film izleyen Buse'yi yalnız bırakıp odasına çıktı.

"Nasıl gidiyor?"

"Alışıyorum. Sende ne var ne yok?"

"Ben çok kötüyüm Bihter!"

Bihter telaşla odasının kapısını kapatıp "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir adamla tanıştım!"

"E, kızım ne var bunda ya? Ödüm patladı bir şey oldu sandım! **Oyun için polisi arayan** veletler gibisin!"

"Kızım bir dur da dinle ya!"

Bihter oflayarak "Dinliyorum..." dedi. İçi rahatlamıştı. Dünya üzerindeki tek dostu ve tek sığınağı Sedef'ti. Ona bir şey olma ihtimalini bile düşünmek istemiyordu. Bu yüzden onun ölümünü görmektense ondan önce ölmeyi tercih ederdi. Bencillikte zirveydi!

Sedef başından geçenleri bir bir anlattıktan sonra kaşlarını çatan Bihter "Numaranı nasıl verdiğini anlamadım. Sen ve öylece numaranı vermek. Ahmet'in mekânındaki yemeklerde bonzai falan kullanılmış olmasın?" diye sordu.

"Ya kızım saçmalama! Ahmet uyuşturucu kullanacak olsa o kadar ucuzuna kaçar mı?"

"He tek derdimiz o zaten şimdi!"

"Of... Ben ne yaptığımı biliyor muyum ki kızım ya! Bana ne olduğunu söyle..."

"Adamın ismini ve soy ismini öğrenirsem yardımcı olabilirim."

Sedef saçlarını karıştırarak "Bu sefer öyle bir yardım istemiyorum Bihter, bu sefer karşı tarafı araştırmanı istemiyorum. Bana ne olduğunu öğrenmek istiyorum." dedi. Bihter kızın talebi karşısında sessizliğini korudu fakat içine kurt düşmüştü bir kere. Sadece Serkan adında birini nasıl araştırabilirdi?

"Sonra gelip bana zırlamak yok o zaman, adam kaçakçı falan çıkarsa diyorum yani."

"Of saçmalama! Adamın kılık kıyafetini ve tarzını görseydin ne demek istediğimi anlardın."

"Amcamın da ne kadar şık ve beyefendi bir insan olduğunu bildiğimden bu sözlerine itimat edemiyorum."

"Yardımcı olacak mısın?"

"Kızım ben gırtlağa kadar boka battım! Sana nasıl yardımcı olayım?"

"Sana ne oldu?"

"Senin bavula koymamı istediğin saten gecelik mevzusu oldu, ne olacak?"

Sedef telefonun karşısında kitlendi. Öyle ki yüzünde tek bir kas bile oynamıyordu. Kalın dudakları bir 'o' şeklini alana kadar açıldı. Gözlerinin biri seğirirken "Yanlış duydum herhalde!" diyerek kızı teyit etmeye çalıştı.

"Hayır, gayet doğru duydun!"

Sedef "Bana hemen her şeyi anlatıyorsun!" diye cırladığında Bihter'in taramalı tüfeğe bağlamaktan başka çaresi yoktu.

"Ulan piç herif! Senin yüzünden başıma gelenlere bak ya!" diyerek volta atmaya devam eden Savaş, toplantı odasına hapsettiği Atakan'ı öldürücü bakışlarıyla da göz hapsine aldı.

"Abi ben ne yaptım ya? İçindeki şehvetten aldın gazı kökledin rakıyı sonra piç ben oldum."

"Oğlum frenleseydin ya beni! Eşek oğlu eşek, abi evin var, yuvan var dur deseydin ya bana! Ne yapacağım ulan ben şimdi?"

"Abi doğru dürüst anlatmıyorsun ki ne olduğunu!"

"Ya eve gelince odama çıktığımı hatırlıyorum sonra birden gözümün önüne bakıcıyı öptüğüm görüntüler geliyor!"

"Yuh!" diyerek oturduğu yerde öne eğilip kollarını masaya dayayan Atakan, iki günlük sakalları ve hafif uzamış kahverengi saçları ile fazlasıyla geceden kalma duruyordu. Üstü başı darmadağınıktı.

"Sorsaydın kıza." diyerek çözüm önerisi getiren arkadaşına bakıp "Sordum zaten, gece geldiğimi duyan oldu mu diye, ama hiçbiri görmediğini söyledi." dedi.

"O zaman senin kıçın açıkta kalmış abi, rüya görmüşsün!"

"Ben de öyle düşündüm ama her geçen saniye yeni bir şey geliyor gözümün önüne..."

"O zaman durum vahim abi. Sen balataları sıyırmışsın rüyayı yaşamaya başlamışsın," diyerek kıkırdayan Atakan'a masadan aldığı tükenmez kalemi fırlattı Savaş.

"Ulan senin ecdadını..."

Atakan "Benim ecdadım ilgini çekmez abi, sen git bakıcının sülalesine gir!" diyerek kocaman bir kahkaha patlattı. Savaş, korkunç bakışlarının hedefini toplantı odasına yaklaşmakta olan Kancalı'ya yöneltti. Atakan kahkaha atmaya devam ederken "Eğer bir şey yaptıysan ve bu bir rezillik doğurursa..." diyerek nefeslenip "Kancalı siker belanı!" diye eklediği esnada kapı açılıp içeri Kancalı girmişti.

Seval açık kahverengi kaşlarını kaldırıp bir Savaş'a bir Atakan'a bakarken konuyla ilgili bilgi alsam mı almasam mı diye düşünüyordu. Zira her duyduğu şeyde sinir krizi geçirmekten sıkıldığı için artık birçok şeye aldırmıyordu. Ömer Seyfettin'in Yüksek Ökçeler öyküsündeki Hatice gibiydi. Topuklu ayakkabılarını çıkarınca duydukları onu alt üst ettiğinden, sağlığını hiçe sayıp topuklu ayakkabı giymeye devam eden Hatice Hanım son zamanlardaki idolüydü.

"Ne oluyor diye sormayacağım, Şebnem ile Semih gelince hemen konuya gireceğim. Siz de toparlanın. Atakan lama gibi sırıtmayı kes oğlum."

Savaş geldiğinden beri diken üstündeydi fakat Seval'in benzetmesinden sonra güçlü bünyesine rağmen neredeyse küçük bir çocuk gibi kıkırdadı. Atakan ters ters ona bakınca da ergen gibi omuzlarını silkti. Savaş'ın kulağına eğilip "Oğlum ben bu Semih'i geçen uyarmadım mı lan? Bu niye kızın götünden ayrılmıyor?" diye sordu tıslayarak Atakan.

"Abi sen şu sözü duydun mu hiç?"

"Hangisini?"

"Yemeyenin malını yerler!" diyerek kıkırdamaya devam eden Savaş nihayet gece yaşadıklarını biraz olsun unutmuştu. Ya da yaşayamadıklarını.

"Şebnem mal mı oğlum, kırarım ağzını gözünü!"

"Ulan seviyorsan git konuş ibnenin evladı!"

"Lan babamı ne karıştırıyorsun!"

Yüzü gülmekten kızaran Savaş bir nefes boşluğunda "Adam olmaz senden Atakan." dedi. Semih ve Şebnem gelince ikili fısıldaşmayı kesip kendilerine ters ters bakan Seval'i dinlemeye başladılar.

"Ya işte böyle..."

"Diyecek söz bulamıyorum. Adamın hatırlamamasına hiçbir şey diyemiyorum zaten!"

"Hatırlamaması iyi oldu."

"Saçmalama!"

"Tamam Sedef, yeter bu kadar... Aşağıya inmem lazım."

"Peki, canım, ne zaman geliyorsun eve?"

"Yarın cumartesi olduğuna göre, pazar günü izinliyim."

"O zaman pazar günü görüşürüz."

"Görüşürüz."

Bihter aşağıya indiğinde tekrardan çalan telefonu yüzünden yukarıya çıkmak zorunda kaldı.

"Efendim?"

"Merhaba Bihter Hanım, ben dedenizin hemşiresi Oya."

Bihter tedirginçe kolunu kaşıyıp o soruyu sordu. "Ona bir şey mi oldu?"

"Yok, hayır. Bu hafta sonu dedenizi ziyarete gelmenizi isteyecektim ben."

"Bir problem mi var?"

"Hayır. Fakat uğrarsanız sevinirim."

"Peki." diyerek telefonu kapatan Bihter, elinden geldiğince o evden uzak dursa da bu yaşlı adam için her defasında geri dönmek zorunda kalıyordu. Hemşireyi konuşturanın kim olduğunu biliyordu, zaten canını sıkan da buydu. O adamın bir şeyleri kullanarak kendisini ayağına çağırması Bihter'i deli ediyordu.

Sedef elinde çevirip durduğu kalemi şimdi de masaya vurmaya başlamıştı. Siyah saçları yüzünü tamamen kapatmış, yeşil gözlerini gizlemişti. Uzun kirpikleri odaya vuran güneş ışığı sayesinde yanaklarına gölgeler düşürmüştü.

Bihter ile konuştuğundan beri biraz olsun toparlayabildiği aklıyla işlerini tamamlamaya çalışıyordu. Fakat odadaki sessizliği delip geçen bir ses etrafta çınlamaya başlayınca, başını dalgınlıkla kaldırıp telefonunun yanıp sönen ekranına baktı. İsmi çıkaramayınca telefonu eline alıp ekrandaki yazıyı inceledi.

'Teşekkür etmek için' arıyor...

Telefonun ekranına bir kez daha bakıp saçlarını karıştırdı. Dün Serkan'ın telefonuna numarasını kaydettiğini biliyordu ama böyle bir isim seçtiğinden haberi yoktu. Telefon susunca numaraya girip son aramalarda dün de aradığını görünce Sedef'te jeton düştü. Başta ufak kıkırtılarla başlayıp kocaman bir kahkaha patlattığında adamın numarasının kaliteli olduğuna karar verdi. Fakat buna rağmen telefon ikinci kere çalmaya

başladığında da açmadı. Üçüncü aramadan sonra adamın ısrarcı olduğunu aklındaki listeye ekledi.

Zekiye teyze, Buse'yi zorla öğlen uykusuna yatırdıktan sonra evi toparlamaya başladı. Küçük kızı öğlen uykusuna yatırmak aklına gelmeyen Bihter ise Buse uyuduktan sonra kendi odasına çekilip hâlâ bavulda duran eşyalarını odadaki dolaba yerleştirdi. Eşyalarının alt gözüne silahını sıkıştırdı. Boşalan bavulu da bir köşeye kaldırdığında işi bitmişti. Darmadağınık duran yatağının çarşaflarını Zekiye teyzenin getirdikleri ile değiştirip odasına çekidüzen verdiğinde bir eksiklik duygusu içini doldurdu. Bütün gün dağınık duran saçları kendiliğinden kuruduğu için uçları kıvrılmıştı. Dağınık duran saçları! Bihter'in eli hızla saçlarına gitti ardından bütün üstünü başını aradı. Yetmeyince yatağının karşısında duran beyaz makyaj masasını ve yeni yerleştirdiği eşyaların arasını bile aradı fakat bulamadı. Aklına gelen düşüncenin gerçekliğine ihtimal vermek istemiyordu fakat odadan çıkıp Savaş'ın odasına geldiğinde, kapıdan elinde lacivert tokası ile çıkan Zekiye teyze ile burun buruna geldi. Yaşlı kadın bir elinde toka öteki elinde kanlı krem rengi bir çarşaf tutuyordu.

"Bu toka sana mı ait?"

Bihter bir Zekiye teyzenin elinde tuttuğu tokasına bir de **kan lekesi olmuş çarşafa** bakıyordu. Üstünde sarı bir saç teli **olan toka, kan lekesi olan** krem rengi bir çarşaf ve şüpheyle **bakan bir Zekiye teyze**... Bihter hayatı boyunca hiç kalp krizi **geçirmemişti. Dağınık sarı** saçlarının uçlarına kadar, dik burnunun **üzerindeki siyah** noktaların içine kadar hatta gri göz-

lerini çevreleyen siyah çembere kadar kızarmıştı. Bu yüzden her an kalp krizi geçirebilirdi.

"Ben..."

"Sen?" diyerek tek kaşını kaldıran Zekiye teyze, en az kendisi kadar korkutucu görünüyordu ki Bihter gerçekten bu konuda ustaydı.

"Ben açıklayabilirim..." diye fısıldadı. Sanki biraz daha yüksek sesle konuşsa tüm dünya onu duyacakmış gibi tırsıyordu. Ve Bihter hayatı boyunca –üniversite yıllarına kadar- hiç bu denli çıkmazda kalmamıştı.

"Umarım."

Zekiye teyze ile birlikte salona inip karşı karşıya oturduklarında Bihter yavaşça anlatmaya başladı. Bilerek yavaş ilerliyordu; yalanları birbirlerine iyi bağlayabilmek ve karşısındakinin tepkilerini kontrol edebilmek için tutarlı olması lazımdı.

"Dün gece Savaş Bey geldiğinde uyanıktım."

"Kaçta geldi Savaş?"

"Bir sularında."

"O saatte ne işin vardı ayakta?"

"İlk geldiğimde Buse'yi öğle uykusuna yatırabilmek aklıma gelmiyordu. Bütün gün onunla ilgilenince Savaş Bey geldiğinde hemen odama çekiliyordum sonra gece kalkıp yemek yiyordum. Alışkanlık olunca her gece midem kazınmaya başladı. Yine bir şeyler atıştırmak için aşağıya inmiştim."

"Sonra Savaş geldi."

Başını olumsuzca salladı Bihter. "Hayır, ben yemeğimi yedim. Tam odama çıkmak için merdivenlere yöneliyordum ki kapıdan yalpalayarak Savaş Bey girdi."

Bihter kadının ilgiyle dinlediğini görünce devam etti. "Sonra yardıma ihtiyacı olup olmadığını sordum. O da cevap verirken düşmek üzere olduğu için direkt koluna girip odasına çıkardım. Ayakkabılarını falan çıkarırken sanırım tokam düştü. Bütün gün odamda aradım ben de."

Bihter nefesini tutup bekledi. Dağınık olan saçları sol omuzundan aşağıya dökülüyordu. Yanaklarındaki kan akışı hızlanıp kızarma oranı artarken kulaklarından dumanlar çıkıyordu. Boğazından yukarıya adeta bir volkan patlamıştı.

"Peki kan?"

"Onun konumuzla hiç alakası yok. Nereden geldiğini bilmiyorum."

Zekiye teyze kuşkuyla tokayı uzattı fakat tam Bihter alacakken geri çekti.

"Sabah niye yalan söyledin o zaman?"

Bihter kendisi için değerli olan tokaya uzanmışken yine yarı yolda kalmış olmanın getirdiği öfkeyle kadına ters ters bakıp "Savaş Bey sabah öyle sorunca çekindim. Yanlış anlaşılmak istemedim." dedi. Daha çok tıslamıştı.

Kadın tokayı uzatmadan önce bir soru daha sordu. Buna cevap vermek daha zordu.

"Bu tokayı nereden buldun peki? Eski model bir toka bu."

"Hatıra."

"Kimden olduğunu sorsam çok mu ileri gitmiş olurum?"

"Sabahtan beri beni sorguladığınız ve geldiğinizden beri beni gerdiğinizi saymazsak çok da ileri gitmiş olmazsınız." diyerek tokasını topladığı saçına geçirip tokanın ucunu kilitleyen Bihter kadını baştan aşağıya süzdü.

Zekiye teyze yerinde kıpırdanıp "Beni yanlış anlama. Bu evin neşesi Buse'dir. Ona kimin ya da nasıl birinin bakıcılık yaptığını anlayabilmek için üzerine gelmiş olabilirim ama amacım Buse'nin iyiliğini düşünmekti." diye düşüncelerini açıkladı.

"Yüzünüz kireç gibi olduktan sonra size birini hatırlattığımı söylemeniz ne demekti?"

Zekiye teyze buz gibi olan ellerini kucağında birleştirip donuklaşan mavi gözlerini kızın gri gözlerine dikti. Hiç konuşmadan birkaç dakika öyle kaldıktan sonra Bihter kadının

konuşmayacağını anladı. Bu konu kadını etkileyen konulardan biriydi belli ki.

"Madem konuşmayacaksınız o zaman bir anlaşma yapalım?"

Kadın merakla kendisine bakmaya devam ederken, sorgu odalarında ikna kabiliyetini yükseltmek için yaptığı gibi öne eğilip kollarını dizlerine yasladı. İnce boynunu öne uzatıp kadına daha fazla yaklaştığında "Siz benim canımı sıkmayın ben de sizinkini. Siz bana yardımcı olun ben de size. Nasıl?" diye sordu. Kadın ona bakmaya devam ederken tekrardan arkasına yaslanarak, öldürücü vuruşunu yapıp gaza getiren bakışlarla kadını süzdü. Karar vermekte zorlandığını görebiliyordu. İşaret parmağı inip kalkıyordu. Kadın bunun farkında değildi ama Bihter, kadının işaret parmağından da, gözünün önüne düşen saçtan da ve kadının bundan rahatsız olamayacak kadar konsantre oluşundan da haberdardı.

Bihter "Anlaşıyor muyuz?" diye sorduğunda arkasında duyduğu sesle doğrulup geriye döndü.

"Sakın anlaşma Zekiye teyze! Seni de tuzağa düşürecek!"

Merdivenlerin başında üzerinde yeşil pijamalarıyla dikilip onları dinleyen Buse, iki kadın da onu görünce çıplak ayaklarını yere vura vura aşağıya indi. Küçük kız Zekiye teyzenin kucağına oturup "İlk geldiği gün sen beni rahat bırakacaksın ben seni diyerek beni kandırdı. Onu gönderecektim ama beni kandırarak oyaladı." diyen Buse yerine iyice yerleştikten sonra da "Ama ne oldu?" diye sordu.

Zekiye teyze gülümseyerek "Ne oldu?" diye tekrar etti kızı.

"Hiç."

Zekiye teyze "Ne hiç?" diye sordu bu sefer.

"Hiç rahat bırakmadı!"

Bihter kıkırdayarak kadına dönüp tek kaşını kaldırdı. Yaşlı kadın "Sözünü tutan biri değilsin anlaşılan?" diye sordu Bihter'e.

"Tam olarak öyle sayılmaz, koşulları belli olmayan anlaşmaları kendime uydurmakta ustayım diyelim."

"Peki, anlaştık o halde."

"Ne yaptın Zekiye teyze ya?" diyerek kadının kucağından kalkan Buse, onu uyardığı halde Bihter'le anlaştığı için sinirlenmişti.

Zekiye teyze ile kahkaha atan Bihter, kızı odasına götürüp pijamalarından kurtardı. Üzerini değiştirirken fazla surat asamayan Buse ise Bihter'e yardımcı bile oldu.

"Herkesi kandırmayı başarıyorsun."

"Etkilemek diyelim." diyerek kızın pijamalarını katlayan Bihter, pijamaları yatağın ucuna koyup kıza döndü.

"Senin hiç eteğin, elbisen falan yok mu?" diye sorduğunda kızın dağılan dolabını düzeltiyordu.

"Alışverişe babamla çıkarız, kıyafetlerimizi birlikte alıyoruz." diyen Buse saçındaki tokadan kurtulmaya çalışıyordu.

"Bu her şeyi açıklar." diye fısıldayarak kızın imdadına koşan Bihter, Buse itiraz edemeden tokadan kurtararak onu önüne oturtup saçlarını ördü.

"Baban seni güçlü bir kız gibi yetiştiriyor anlaşılan." diyen Bihter'in iç sesi, *'daha çok erkek gibi aslında'* diye fısıldadı.

Buse farkında olmadan "Amazonum ben!" diyerek başını Bihter'in ellerine doğru eğdi. Kapı aralığından onları izleyen Zekiye teyzeden habersiz sohbet ederlerken birbirlerine fazlasıyla alıştıklarından habersizlerdi.

"Amazonların bile eteğe ihtiyaçları olur ama..." diyerek direten Bihter, aynı Sedef gibi konuştuğunu fark edince isyan eden iç sesine kulak verdi.

'Ne bok yemeye etekten devam ediyorsun ya! Azıcık anasını araştır şu kızın! Sıçtırma eteğine de amazonuna da be! Sanki sen etek giyiyormuşsun gibi!'

Omuzlarını silken kızın da aslında bunu istediğini anlayacak kadar beden dilinden haberdardı. Fakat sonrasında sunduğu teklifi neresine güvenerek yapmıştı onu bilmiyordu işte.

"Belki seninle alışverişe çıkarız, sana etek falan alırız..."

Arkasını heyecanla dönen Buse'nin ela gözleri iri iri açılmıştı. Bihter kızın bu tekliften hoşlandığını anlamıştı.

"Babam izin vermez ki!" diyen Buse ise birden sönen heyecanıyla tekrardan arkasını döndü. Bihter kızın uzun saçlarını örmeyi bitirince tokayla ucunu bağladı. Önden dökülen kâkülleri de tel tokayla kızın alnının gerisinde tutturmuştu. Evdeki klimalara rağmen kızın o kâkküllerle rahatsız olmasını istemiyordu. *'Fazla mı anaç oldu?'* diye soran iç sesine *'Siktir et! Göz zevkimi bozmasındansa anaç olurum ne olacak?'* dedi.

"Ne demek izin vermez? Ben yanındayken bir şey diyemez!" diyen Bihter'e iç sesi bu sefer de *'Sahiplenmek miydi o?'* diye sordu. Fakat Bihter'in buna verecek cevabı da vardı elbette! *'O uçkur düşkünü babası beni öpmeseydi böyle olmazdı!'*

"Babam Zekiye teyze ile beraber dışarı çıkmama bile izin vermiyor." diye cevap veren Buse'nin sesi istemese de *'sen kimsin ki'* tonunda çıkmıştı. Bihter kızın doğrulup kendisine dönmesiyle "Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum." diyerek omuz silken kıza "Hiç dışarı çıkıyor musun peki?" diye sordu. Buse başını sallayarak "Babamla lunaparklara, tiyatrolara, sinemalara gidiyoruz ama arada." diye cevap verdi.

Bihter kıza dikkatle bakıp cevap verdi.

"Ben babanı ikna ederim."

'İnşallah baban bu gece de sarhoş gelir de azıcık konuştururu onu. Bu ne gizem kardeşim? Kendimi Yılan Hikâyesi[7] dizisinde

7 Yılan Hikayesi: Memet Ali Alabora ve Meltem Cumbul'un başrolünü pay 1999-2002 arasında gösterilmiş polisiye bir televizyon dizisidir.

Zeyno gibi hissediyorum. Farkında olmadan nasıl bir boka bastım böyle? Belki de katil bakıcıdır? Of Bihter! Resmen kimlik kayması yaşıyorsun kızım, toparla!'

Şebnem ile birlikte adli tıptan çıkan Savaş, alnındaki terleri silerek sıcak havayı teneffüs etti.

"Of! Çok sıcak!" diyen Şebnem de tişörtünü çekiştirip serinlemeye çalışıyordu. Merkeze ait arabaya bindiklerinde Savaş kızı süzüyordu. *'Atakan'a bak be! Nasıl da biliyor ağzının tadını.'* diye düşünen adamın önüne doğru neredeyse bütün mal varlığını sererek eğilen Şebnem radyoyu açtı.

'Ulan bunu tavlamakta ne var be? Varını yoğunu tabakta sundu resmen!'

Şebnem bu sefer de Savaş'ın koltuğunun arkasına eğildi. Bunu yaparken nefesini adamın boğazına doğru vermişti. Arabanın arka koltuğundaki gazeteyi alırken tırnağı sanki yanlışlıkla adama çarpmış gibi Savaş'ın kolunu kışkırtıcı bir şekilde çizdi.

'Ne yapıyor lan bu?' diye tıslayan Savaş'ın iç sesi ne yorum getireceğini şaşırmıştı.

Şebnem tüm bunları elbette ki bilerek yapıyordu. Bu Bihter ile birlikte nadiren konuştukları zamanlarda geliştirdikleri bir yöntemdi. Merkeze yeni gelenlere bu yöntemle yaklaşıp adamları ısıtıyorlar, aralarında ibne çıkanları da buzdan duvarları ile tanıştırıp darp ediyorlardı. Bu arada Şebnem'in eli uzundu. Adli tıp raporları önce onun eline geçer ve belki bir daha kimsenin eline geçemezdi. Bu yüzden geldiğinden beri Atakan ile takılan adamı yoklamak istemişti. Kendisine yan gözle bakmamıştı ama kimin ne olduğunu bilemezdi. Önlemi baştan almak lazımdı. Aynı ekiptenlerdi sonuçta.

Savaş sinirle direksiyona sarıldı. Atakan'ın yazdığı kız resmen kendisini kışkırtmaya çalışıyordu. Midesi bulanmıştı! Şebnem ise adamın iç karmaşasından habersiz oyununu devam ettirmek için elini adamın eline koyup direksiyonu sıkan güçlü elleri okşadı.

"Biraz daha hızlı!" diye fısıldayan Şebnem'in elini ateş değmiş gibi silkeleyen Savaş hayalet görmüş gibi kıza bakmaya başladı. Şebnem karakaşlarını serseri bir hareketle kaldırıp kırmızı dudaklarını yaladı. Topuz yaptığı saçından kurtulan birkaç tutamı elinde çevirirken adama alıcı gözlerle baktı. Uzun siyah saçları ensesinde tıraş edilmişti.

Birkaç günlük sakalları ve beyaz teninde zeytin gibi duran siyaha yakın gözleriyle fazlasıyla karizma adamdı ama Şebnem'in o taraklarda bezi yoktu. Fakat adamı zorlamaktan da geri kalmıyordu. Elini bu sefer tekrardan yola odaklanan adamın kaslı bacaklarına koydu. Bu şekilde adamın ellenmedik yeri kalmamıştı.

Savaş'ın kulağına "Çok mu sertsin?" diye fısıldadı fakat adamın kendisini iteklemesini daha doğrusu fırlatacağını beklemeyen Şebnem kapıya çarpınca ufak bir çığlık kopardı.

"Sana ne kızım benim sertliğimden?" diye bağıran Savaş ise bir yandan yol ile ilgileniyor bir yandan da kıza bağırıyordu.

"Ne bağırıyorsun be?" diye soran Şebnem adamın ne diyeceğini merak ediyordu.

"Bağırırım tabii! Resmen ayaküstü yokladın her yerimi! Uzak dur benden, ilgilenmiyorum seninle."

"Ha, ilgilensen oluru var yani?" diye pişkince soran Şebnem içinde büyüyen kahkahası yüzünden konuşmakta zorlanıyordu. Trafik ışıklarında duran araba sayesinde kıza dönen Savaş "Kıçını başını da açsan ekibimden birine yavşamam ben kızım, elini ayağını çek yoksa keserim cezanı!" diye cevap verdi.

"Nasıl bir ceza, şaplak var mı mesela?" diye sordu Şebnem. Bir yandan da kıkırdamaya başlamıştı.

"Şebnem!" diye böğüren adam yüzünden kahkahasını salan Şebnem, "Tamam!" dedi.

Savaş kızın deli gibi gülmesine anlam veremeyip onun kendine gelmesini bekledi. "Ne gülüp duruyorsun kızım?" diye bağırdığında Şebnem yeni yeni kendine geliyordu.

"Oyun oynadım sana! Nasıl bir adam olduğunu çözebilmek için yani... Yoksa tipim değilsin!" diye cevap veren Şebnem yine nüksetmek üzere olan kahkahalarının arasından, "Namusuna göz dikmedim yani merak etme!" diyerek tekrardan kahkahalara boğuldu.

"Kızım sapık mısın nesin sen ha? Ne biçim bir yol bu? Resmen elledin beni!"

"Ay aman! Ne kıymetli vücudun varmış!" diyerek kıkırdayan Şebnem "Bu Dansöz ile geliştirdiğimiz bir yöntem. Haftalarını harcamadan karşındaki adamın şerefsiz olup olmadığını anlayabileceğin en etkili yol." diye ekledi.

"Dansöz?" diye soran Savaş yine unutmuştu bu lakabın sahibini. Şebnem "Senin yerini doldurduğun sarışın cadaloz." diye Atakan gibi cevap verdiğinde Savaş'ın aklı *'sarı'* kelimesinden sonra başka diyarlara yelken açmıştı bile. Bihter'e dansöz kıyafeti giydiren hayal gücü kızın spor yaparken terleyen bel oyuğunu gözlerinin önüne serdiğinde az daha bariyerlere çarpacaklardı. Kendine geldiğinde kıza "Sizin bu Dansöz amma çatlakmış ya!" diye cevap verdi.

"Sorma, kaçığın tekidir! Hiçbir şeyden korkusu yoktur!"

"Atakan da öyle demişti."

"Atakan başta çok takıldı ona. Ama kız değil gülmek, gerekmese konuşmuyordu bile! Atakan da sıkıldı bıraktı. Senin anlayacağın, dünya dursa umurunda değil kızın!"

"Bundan mustarip gibisin sanki?" diyerek soran Savaş, kızın normalleşen hareketleriyle rahatça konuşmaya başla-

mıştı. "Delinin tekine uyup birkaç iş yaptıktan sonra sana da kancalar girseydi böyle bir soru sormazdın bile!"

"Of! Kanca mı? Çok sert!"

"Hem de ne!" diyen Şebnem'e dönüp "Yani benim ufaklık kadar sert olmasın ama eminim o da serttir!" diyen Savaş, kızın yaptığı imayı anlayıp hemen kendisine dönüp bağırmasıyla kahkaha attı.

"Savaş! Piçlik yapma!"

"Niye sen yaparken iyi oluyordu ama!"

"Ben şimdi bu şekilde diline mi düşmüş oldum?" diye kuşkuyla soran Şebnem kaşlarını çatmıştı. Telsizden yükselen sesle ikisinin de dikkati, merkezden gelen anonsa kilitlendi.

"3451-Merkez!"

Şebnem telsizi alıp "3451 dinlemede." diye cevap verdi.

"Boğaziçi Köprüsü'nde bir ceset bulundu! Olay yerine intikal edin!"

Arabanın direksiyonunu kırıp son kavşaktan geri dönen Savaş sinirle söylendi. Bu trafikte Boğaziçi'ne nasıl gideceklerdi?

"Olay yeri inceleme varmış mı? Sor bakalım." diyen Savaş hızını biraz daha arttırdı.

"Olay yeri inceleme ulaştı mı?"

"Siz kıçınızı kaldırana kadar 3451!" diyen ses Atakan'a aitti. Savaş kızın elinden telsizi alıp "Biz Şebnem'le olay yerine intikal ediyoruz. Sen de orada otur kıçını büyüt!" diyen Savaş, Atakan'ın cümleyi sadece Şebnem'li tarafından anlayacağından adı gibi emindi.

"Merkez belanızı sikiyormuş efendim kolay gelsin!"

"3451 de ebenizin ellerinden öpüyor merkez, tamam!"

Telsizi arabanın önüne bırakıp yola devam etti Savaş Şebnem kıkırdayarak "Telsiz fantezisi... İyiymiş!" dedi.

"Şebnem yemin ediyorum Atakan'ın kadın hali gibisin! Sizden çok vurucu bir çift olurdu!" diyen Savaş bir yandan başını sallıyordu sinirle bir yandan da ikinci kuşu vurmaya çalışıyordu.

"Vurucu derken? Sert vuruş mu?"

"Şebnem!"

"Efendim sert çocuk?"

"Siktir git kızım başımdan!"

"Çok yanlış bir kelime seçimi oldu bu!"

"Bak elimden bir kaza çıkacak!" diyen Savaş çatık kaşlarla yan aynaları kontrol ediyordu.

"Korkma sert çocuk, kanım kaynadı sana, takılıyorum sadece!" diyerek kıkırdayan Şebnem elini dostane bir tavırla Savaş'ın omuzuna geçirdi.

"Ah! Ne biçim kanın kaynamış, taş gibi elini geçirdin öyle!"

Kahkaha atan Şebnem "Hızlı sür sert çocuk!" diye cevap verdi. "Bizi bekleyen taze bir ceset var!"

"Ulan onu da hiç anlamadım, eğer intiharsa çok pis söveceğim! Kıyıya kadar gelmişsin atla da deniz polisinin başına ekşi bizden ne istiyorsun kitapsız..."

Şebnem bu sefer de kıkırdayarak "Sakin ol sert çocuk." deyince Savaş susup arabayı sürmeye devam etti. Biraz daha Şebnem'le çene çalarsa kızı sonuna kadar açık olan camdan dışarı fırlatacaktı. Hem de *'sert'* bir şutla!

Bu takımda herkesin bir ismi vardı. Dansöz Bihter, yavşak **Semih, otopsi** Şebnem, Kancalı Seval, çakma ağır abi **Atakan ve sert çocuk** Savaş.

Boğazdaki eşsiz ceset incelemesinden sonra tekrar merkeze gelen Savaş ve Şebnem ayaküstü bir şeyler atıştırırlarken yanlarına Kancalı geldi. Kadın, Şebnem'e sadece tek bir bakış attığında Şebnem yavaşça uzaklaştı.

"İhtiyacın olan bütün dosyaları evine yollayacağım yarın. Kızla istediğin gibi incele."

Savaş elindeki sıcak açmayı bırakıp çayından bir yudum aldı. Dudaklarındaki susamı yaladıktan sonra "Senin kız gelmedi ki!" diye cevap verdi.

Kancalı anında bal rengi kaşlarını çattı. Yüzüne düşen birkaç saç telini başındaki tel tokaya tutturarak "Nasıl gelmedi?" diye sordu. Seval burnundan solumaya başlamıştı.

"Bildiğin kız piyasada yok."

"Niye daha önce söylemedin peki?"

"Haberin vardır sandım, nereden bileyim?"

Seval tek elini kumaş pantolonunun cebine sokup "Ben sorarım bunun hesabını." dedi. Savaş açmasını bitirdikten sonra "Bana kalırsa hiç gerek yok, tek başıma halledebilirim." diye karşılık verdi. Oysa Seval'in sol gözü seğirmeye başlamıştı bile.

"Hayır, küçük Dansöz de yardım edecek. Başıboş kalınca çıldırıyor o! Benim verdiğim görevi nasıl ekermiş göstereceğim ona!"

Savaş omuzlarını silkerek uzaklaştı.

Akşam yemeğini Zekiye teyze hazırlamıştı. Bihter o anda Sedef için cidden üzülüyordu. İki yeteneksiz bir yerde sürünüyorlardı. Zekiye teyzenin yaptığı yemeklerin kokusunu içine çekerken bile suçluluk hissediyordu. Mutfak kapısının çıkışında bulunan yemek masasını kurarken Buse yanına geldi. Sessizce kızın gömleğini çekiştirip "Gerçekten babamla kon

şacak mısın?" diye sordu. Bihter kızın bu halinden hoşlanıp işi uzatmaya karar verdi.

"Hangi konuda?"

"Hani birlikte dışarı çıkacaktık ya!"

"Benimle dışarı çıkmak istiyorsun yani?"

"Of Bihter! Mızıkçılık yapma! Beni dışarı çıkartırsan seninle çok iyi arkadaş olurum."

Bihter kızın hiç arkadaşı olmadığını o anda fark etti. Günlerdir küçük bir kızla ilgilenmekten iyice eriyen buzdan duvarlarında bir çatlak oluştu. Bu yüzden daha fazla uzatmayıp cevap verdi.

"Tamam, konuşacağım, merak etme!"

Buse yerinde bir kez zıplayarak Zekiye teyzeye yardım etmek için mutfağa koştu. Bihter masaya tabakları dizerken dış kapıda anahtar sesi duyuldu. Kapının açılmasıyla başını kaldıran Bihter bir anda Savaş ile göz göze geldi. Bütün bedeni karıncalanırken elinde tuttuğu çatal masaya sert bir düşüş yaptı.

Savaş'ın da durumu ondan farklı değildi. Nefesini tutup anahtarını portmantoya bıraktı.

Genç adam "İyi akşamlar," derken sesi gür çıkmıştı. Mutfaktan koşarak gelen Buse sayesinde ikisinin de dikkati dağıldı. O arada 'iyi akşamlar' diyerek mutfağa kaçan Bihter ise ışık görmüş tavşan misali tutulduğu için kendisine lanetler yağdırıyordu. Fakat asıl küfürler kıyametler yemek masasında gerçekleşti. Masanın başında Savaş, onun iki yanında Zekiye teyze ve Buse oturmuştu. Kendisi de Buse'nin yanında oturduğu halde sık sık adamla göz göze geldiği için yediği yemek kursağında kalmıştı. Adamın karşısında oturmuş olsa başına kim bilir neler gelecekti? Yemekten sonra ertesi gün hakkında konuşmak için Savaş'ın karşısındaki koltuğa oturan Bihter, elini ayağını nereye koyacağını bilemiyordu.

"Savaş Bey?"

Savaş'ın Buse'yi sarmalayan kolları gerildi. Genç kadına dönüp "Savaş." dedi. Bihter kibarca gülümseyerek "Savaş!" dedi tekrardan.

"Efendim?" diyen adamın gülümseyen yüzünü dağıtmak istiyordu. Böyle gülmeseydi, böyle bakmasaydı, böyle olmazdı!

"Yarın hakkında konuşmak istemiştim. Pazar günü izinli olduğumu söylemiştiniz, erkenden çıkabilir miyim?"

Savaş'ın ilk düşündüğü şey *'Erkek arkadaşı mı var yoksa?'* oldu.

"Tabii, istediğin saatte çıkabilirsin ama pazartesi sabahı erkenden burada ol lütfen."

"Elbette, o halde izninizi isteyeyim. Bugün çok yorulduk. Buse hadi sen de yatağına."

Küçük kız zaten yarı uyuklar vaziyette olduğu için dudaklarını büzerek babasının kollarından çıkıp hiç itirazsız Bihter'in peşinden gitti. Bihter merdivenleri çıkarken *'hâlâ karısını seviyor mu acaba?'* diye düşünüyordu.

"Buse'nin hakkından anca Bihter gelebilirdi." diyerek Savaş'ın yanına oturan Zekiye teyze adamla konuşmanın vakti olduğunu düşünüyordu. Savaş ise Buse'nin itirazsız Bihter'in sözünü dinlemesinin vermiş olduğu şaşkınlık içindeydi.

"Kesinlikle!" diyen Savaş kara gözlerini Zekiye teyzeye dikti, silkelenip kendine gelmesi lazımdı. "E anlat bakalım Zekiye teyze, nasıldı köy?"

Yaşlı kadının yüzünde kederli bir gülümseme oluştu. "Her şey sanki bıraktığım gibiydi fakat bir yandan da her şey değişmiş gibi..."

"Aileni gördün mü?"

Zekiye teyzenin gözleri doldu. "Kız kardeşimin torunlarını gördüm. Sebahat beni gördü ama tanımadı. Herkes öldüğümü fakat cesedimin bulunamadığını sanıyor. Genç kızlık arkadaşlarımın hepsi başka köylere evlenmiş."

"Kardeşine kendini tanıtmadın mı?"

Zekiye teyze gözünü kapatıp tekrar açtı. "Oğlu da evlendikten sonra hafızası gelir gider olmuş..."

"Alzheimer mi olmuş?"

Başını sallayan kadının birazcık acısını yaşamasına müsaade eden Savaş "Peki, bu sabah Bihter'e söylediğin şey neydi?" diye sordu.

"Çok yakın bir arkadaşıma benzettim sadece..." diyen Zekiye teyzenin soru kabul etmeyen sesi ile konuşmanın bittiğini anladı Savaş. Biraz daha televizyon izleyip yukarı çıktı. Sinir, stres ve heyecanla yorulan bedeninin biraz uykuya ihtiyacı vardı. Aslında başka şeylere de ihtiyacı vardı ama Savaş ne zaman vücudunun sözünü dinlese kendini olur olmadık en saçma durumda buluyordu. Bu yüzden nefsine küfrü basıp kızının odasına gitti. Buse'ye iyi geceler öpücüğü vermeden uyumazdı.

Buse'nin pijamalarını giymesine yardımcı olan Bihter, tam gidecekken küçük kız tarafından durduruldu. "Uyumamı bekler misin?"

Arkasını dönüp kızın yarı açık gözlerine bakan Bihter "Zaten ayakta uyuyorsun." dedi.

"Uyumamı beklemezsen kâbus görürüm."

Bihter kızın yatağına oturdu. Bu pes ettiğinin bir göstergesiydi.

"Saçlarımı da okşar mısın?"

"Bugün pek bir uysalız?"

"Bir kere de karşılık vermesen ölür müsün Bihter?"

"Ne yalan söyleyeyim içimde kalır!" diyerek kızın yanına uzanan Bihter, Buse'nin açık kumral saçlarını farkında olmadan şefkatle okşadı.

"Ben kötü bir kız mıyım?" diye soran küçük kızın sesi ile eli bir süreliğine durakladı. Sonrasında halinden memnun, elleri işine devam ederken cevap verdi.

"Hayır, neden böyle düşündün?"

"Hep bunu söylüyormuşsun gibi geliyor..."

"Cadaloz bir şeysin ama kötü bir kız değilsin Buse. Her kadının sahip olmak isteyeceği bir kız çocuğusun."

"Annem yaşasaydı beni sever miydi?"

Bihter'in eli birkaç saniyeliğine daha durakladı.

"Eminim annen seni kollarına almak için bir kez daha canını verirdi."

Buse gözlerini huzurla kapatırken Bihter'in duvarlarında bir çatlak daha oluştu. Yorgunluktan başı kızın yastığına düşünce eli de duraklayıp kollarında Buse ile uyuyakaldı. Birkaç dakika sonra odanın kapısı yavaşça açılarak Savaş sessizce içeriye girdi. Fakat karşılaştığı manzara yüzünden genç adam dondu kaldı. Kızı yine Bihter'le uyumuştu. Görüntü o kadar cazipti ki... Görüntü o kadar hayal gibiydi ki... Kızının başucuna gidip yumuşak saçlarına küçük bir öpücük konduran Savaş, burnuna dolan kadınsı koku yüzünden hızla doğruldu. Fakat güçlü bir hisse boyun eğmek zorunda kaldı ve tekrardan kızının üzerine eğildi. Fazla yaklaşmadan kadının boynunu koklayan Savaş gözlerini kapattı. Göz kapaklarının ardında kızın altındaki görüntüsü belirdi, sonra elinin yavaşça bir tokaya gittiğini hatırladı... Tokanın kancası elini kesip kanı çarşafa sildiği görüntüyle birlikte altındaki yumuşak bedeninin içinde yarattığı duyguları da hatırlayınca gözlerini hızla açtı. O anda karşılaştığı gri gözler de her şeyin gerçek olduğunu haykırıyordu.

"Seni öptüm!"

Bihter'in uykulu şaşkın gözleri hızla açılırken Savaş bundan emin oldu.

Bir erkeğin hayatında ses etmeyip, pes ettiği anlar vardır...
Murat Menteş - Dublörün Dilemması

Bölüm 11

Bir Gece Önce, Savaş'ın Odası

Savaş kızın dudaklarını hırsla hırpalarken Bihter'in boşluğundan yararlanarak kızı sert bir hareketle altına aldı. Krem rengi çarşafla bütünleşen kızın sarı saçlarına kısa bir an bakıp tekrardan dolgun dudaklarda hüküm sürdü. Sarhoş bedeni kızın sıcaklığı ile uyanırken Bihter de kendisine karşılık vermeye başlayınca inleyerek kızın dudaklarını ısırdı.

Bihter dudaklarını istila eden dudaklar yüzünden bulanmaya başlayan bilincini bir ucundan yakalamaya çalışıyordu ama tüm kontrolü koşarak uzaklaşırken bunu yapmak çok güçtü. Bir de bedenini çizen sakallar tüylerini diken diken ederken her bir hücresinin alev aldığını hissediyordu. Sert hareketlerle tişörtünü çıkaran adamın çıplak gövdesine hayran gözlerle baktı. Adam tekrardan dudaklarına kapanırken bacaklarının arasına yerleşmişti.

"Savaş Bey..." diye inlerken aslında demek istediği *'durun'* gibi bir şeydi fakat Savaş bunu işitecek durumda değildi. İpi kopmuş bedeni usta hareketlerle Bihter'in içindeki ateşi harlıyordu. Kendi içindeki ateş çoktan bacayı sarmıştı.

"Savaş Bey!" Bu sefer ki adamın dişlerinin boynunda bıraktığı izden dolayı daha çok nida şeklinde fırlamıştı dudaklarından.

"Savaş!" diyen adam ise kızı defalarca kez uyardığı halde hâlâ isminin yanına *'bey'* kelimesini getirdiği için birazcık sinirlenmişti.

"Lütfen durun..." Bihter'in söyledikleri ile yaptıkları öylesine birbirinden uzaktı ki... Adama beni bırak derken bir yandan da onu daha çok kendine çekiyordu. Sert dudaklar kendi dudaklarını bulunca adamın oyununa katılıyor, kendisini yine kaybediyordu.

Savaş'ın sağ eli uzanıp kızın saçlarının ucuna kaymış olan lacivert tokayı Bihter'in canını yakarcasına çıkarmıştı. Tokanın üzerindeki küçük kanca elini kesince tokayı tişörtünün üzerine fırlatıp elini de krem rengi çarşafa silmişti. O anlarda dudaklarını çekiştiren Bihter yüzünden elinin acısına aldırmamıştı. Dudaklarını kızın dudaklarından kurtarıp gözlerini Bihter'in mahmur bir şekilde açılan gri gözlerine dikti.

"Büyük bir hata yapıyoruz..."

Bihter adamın dediği gibi *'büyük bir hata'* yapıyordu. Fakat bacaklarının arasındaki baskı, dudaklarındaki ateş ve çılgınca atan kalbi tam tersini söylüyordu. Çok harika bir hataydı bu. Hayatındaki en ateşli hataydı! Adam yavaşça hareket ederken bunun bir hatadan çok doğru gibi gözükmesi haksızlıktı. Fakat ne olursa olsun Savaş sarhoş da olsa haklıydı! Adamın altından sıyrılmaya çalıştığı halde Savaş onu daha sert bir hareketle yatağa yaslayıp tekrardan dudaklarına uzandı.

"Yapmışken doğru bir hata yapalım bari..." diye fısıldayan adamı yıllar önce savunma sanatları dersinde öğrendiği ufak bir el hareketiyle ensesine vurarak bayılttı. Üzerine yığılan adamın altında önce nefessiz kalsa da seri bir hamle ile adamı üzerinden atarak ayağa kalktı. Yatakta yarı çıplak yatan adamın pantolonundan da kurtulmasına yardımcı oldu. Sonrasında adamın bedenini hızlıca inceleyip arkasını döndü Gece lambasını söndürüp odadan çıkarken içindeki o tuh his bütün bedenini kapladı.

Az önce neredeyse Savaş ile sevişecekti. Adamı durdurmasa büyük finale ulaşacaklarından adı gibi emindi çünkü hayatı boyunca ikinci kez böylesine kontrolünü kaybetmişti. İlkinin aksine ikinci kontrolsüz davranışı fazlasıyla zevk verici olsa da büyük bir hataydı. Birincisi adamın kimliği ile ilgili hiçbir bilgi yoktu elinde, ikincisi Kancalı'nın verdiği görevde adamın altına yatamazdı ve üçüncüsü elindeki işle ilgili ufacık dahi olsa yol kat edememişti. Tüm bunlar bir araya gelince az önce yaptığı Savaş'ın da dediği gibi büyük bir hataydı.

"Hataların âlâsı!" diye fısıldayarak kendisini yatağa attığında, Savaş'ı bayılttığı için pişmanlık duymaması gerektiğini tekrarlıyordu. Fakat içinde uyanmayı başaran erkek bağımlısı Bihter çığlık çığlığa bela okuyordu. Huysuzca uykuya daldığında boynundaki iz hafifçe morarmaya başlamıştı.

Bir Gece Sonra, Buse'nin Odası

Bihter sol kolunun üzerine kıvrılmış olan Buse'yi uyandırmadan doğrulmaya çalıştı ama bu fazlasıyla yanlış bir hareketti. Aniden olmasa bile ona yakın bir hızla doğrulduğu için üzerine eğilmiş olan Savaş ile burun buruna geldi. Gri gözleri adamın kara gözlerine hapsolunca "Buse'yi uyandıracaksın!" diye fısıldadı.

Savaş kaşlarını çatıp dümdüz olan dudaklarının arkasından dişlerini sıktı.

"Bana yalan söyledin!"

Bihter hızla doğrulduğu gibi hızla geri yattı. Kolu Buse'nin başının altındaydı. Savaş kızın kaçışını algılayıp üzerine daha fazla eğildi. İki kolunu yatağın iki yanına bastırarak Bihter'i ablukaya aldı.

"Neden bana yalan söyledin?"

"Buse daha yeni uyudu!"

"Ba-na ne-den ya-lan söy-le-din?" diye heceleyen Savaş biraz daha eğildi. Burnunu dolduran enfes koku yüzünden bedeni yine gerilmişti.

"Niye uzatıyorsun?"

"Bana neden söylemedin?"

Bihter yastığa öylesine yapışmıştı ki kaçacak deliği bile yoktu. Burnunun dibinde kokusunda boğulduğu bir adam ve onun yüzüne çarpan nefesi yüzünden hipnotize olmuştu. Kendisini kekeme olmuş bir çocuk gibi hissediyordu. Şu eve geldiği günden beri başına gelen olaylar zincirinin onda birini bile yirmi sekiz yıllık hayatı boyunca yaşamamıştı. Çetrefilli hayatında bir de bu tarz olaylarla boğuşsaydı, büyük ihtimalle giderken sağda gelirken solda kalan Bakırköy'e kapatılırdı.

"Utandım!" diye mırıldandığında içindeki gerçek Bihter dışarıya çıkmak için tırnaklarını göstermeye başlamıştı. Savaş kafası karışmış bir şekilde geri çekildi. Bihter'in ise o andan sonra susmaya niyeti yoktu.

"Utandım! Hayvan gibi üzerime abandınız! Sizi itemedim de! Sonra da sabah söylemeye utandım!"

"Bihter! Beni bacaklarının arasına çektiğini çok net hatırlıyorum!"

"Sizin altınızdaydım!"

"Siz biz muhabbeti ile sıyrılabileceğini mi sanıyorsun?"

"Sıyrılması gereken kişi ben miyim?"

"Kim peki?"

Bihter kolunda yatan Buse'ye o sinirle sıkıca sarılmıştı. Bir yandan da kızın saçlarını okşuyordu. Karşısında dikilip bir elini beline koyarak kendisine laf yetiştiren Savaş ile kırk yıllık karı kocalar gibi kavga ettiğini fark etse yine Seval'e bela saydıracaktı. Neyse ki son günlerde kendisini kabullenen Buse hayatını kurtaran bir hamle yapıp tam o anda uyanın

"Baba?"

İkisi de aynı anda Buse'ye dönünce havada asılı kalan sorular ve heyecanla atan kalpler baş başa kaldı.

"Kızım..."

"Benimle uyusana bu gece."

"Tabii ki bebeğim..." diyerek yatağın boş kalan tarafına uzanan Savaş, Buse'yi kollarına aldı. O esnada hızla ayaklanan Bihter de kaçarcasına odayı terk etti. Çıkmadan önce *'iyi geceler'* demeyi unutmamıştı. Savaş kızın arkasından kapattığı kapıya Bihter'miş gibi bakarken Buse tekrardan uykuya daldı. Genç adam ise gün ağarana kadar geçen gece yaşadığı yakınlaşmanın etkisiyle uyarılıp duran bedeni yüzünden gözünü bile kırpamadı.

Bihter'in de Savaş'tan farkı yoktu. Pazar sabahı erken saatte kalkıp hazırlandı. Önceki günden kalma gözaltı morlukları daha da belirginleşmişti. Beyaz teninde çember şeklini alan uykusuz gecelerin izlerine aynada şöyle bir bakıp yüzünü yıkadı. Uzun, sarı saçlarını sıkıca örüp toparladı. Banyodan çıkıp tekrar odasına gitti. Tüm hareketleri evde olağanüstü hal ilan edilmiş gibi sessizdi. Çiftlik evi İstanbul'un en güzel ve en serin yerinde olabilirdi, ama İstanbul esasında cayır cayır yanıyordu. Bu yüzden kapri kotlarından birini giyip üzerine ince askılı beyaz bir tişört geçirdi. Üzerine de ince, kırmızı ekose desenli gömleğini giydi. Böylece çıplak kalan omuzları onu rahatsız etmeyecekti. Cep telefonunu, cüzdanını ve birkaç özel eşyasını küçük kol çantasına koyduktan sonra yine hızlı ve sessiz hareketlerle aşağıya indi.

Sabahın yedisi olmasına rağmen erken saatlerde uyanıp kahvaltı hazırlamaya başlamış olan Zekiye teyze ile merdivenlerin sonunda karşılaşınca az daha tuttuğu nefes ağzından kocaman bir çığlık olarak fırlayacaktı.

"Hı!" Sesi ile sendeleyip son basamağı da indiğinde "Korkuttunuz beni." diye fısıldadı.

"Neden fısıldıyorsun?" diye soran Zekiye teyze de fısıltıyla konuştuğunun farkında olmadan kızın yüzüne bakıyordu.

"Herkes uyuyor sandığım için sessiz olmaya çalışıyordum!"

"Bana daha çok evden kaçan kız çocuklarını hatırlattın!" diye fısıldayan Zekiye teyze dostane bir şekilde güldü. Bihter de rahatlayarak "Daha önce evden kaçmış bir kız çocuğu gibi konuştunuz." dedi. Hâlâ fısıltı ile konuşuyorlardı.

Zekiye teyze hüzünlenen gözlerini kısarak kıkırdadı. "Haşere bir çocuktum, bu arada lütfen Zekiye teyze diye hitap edersen sevinirim. Kendimi bankada gibi hissediyorum sen böyle konuşunca."

"Pekâlâ, ben kaçıyorum o zaman Zekiye teyze!" diyen Bihter'i kolundan tuttu yaşlı kadın.

"Sen yine uyuyamadın mı?"

Bihter dişlerini sıkarak *'uyumak ne mümkün evde ateş elementi varken'* diye içinden geçirip cevap verdi. "Yine uyku tutmadı!"

"Senin eşyalarını Savaş'ın yan odasına taşımamı ister misin? Bu kadar sıcak oluyorsa ne diye o odada kalasın?"

Bihter telaşla karşı çıktı. "Yok, yok, yok! Odamdan çok memnunum ben, hiç zahmet etme Zekiye teyze!"

Zekiye teyze kuşkuyla genç kıza bakıp başını salladı. "Peki, öyleyse... Yarın görüşürüz, iyi eğlenceler!"

Bihter de fısıltıyla karşılık verdi. "Görüşürüz!" Kapıdan çıktığında ise yine aynı fısıltı tonuyla "Ne eğlence ama!" dedi.

Bihter, Arnavutköy'deki villanın önüne geldiğinde birkaç dakika öylece durup bekledi, arabasını park edip indiğinde sıcak hava yüzüne çarptı. Bahçe kapısından girerken elleri titremeye başlamıştı bile. Bu kapıdan her girdiğinde çocukluğu aklına geliyordu. Villanın girişine doğru giden patika yolu yavaş adımlarla bitirdi. Etrafta çınlayan o sesleri hâlâ duyuyordu. Sanki görünmeyen gözler bedenini delik deşik ediyordu. Dik duruşunu bozmadan kapıyı çaldı. Etrafta kamufle edilmiş kim bilir kaç tane koruma vardı. Bu evden ayrıldığından beri evin asayişi ile hiçbir ilgisi kalmamıştı. Kapıyı açan genç bir hizmetçi Bihter'i büyük salona aldı. Kapıdan girildiğinde karşılarına çıkan koridorun sonundaki büyük salon boştu, etrafta kimsecikler yoktu. Elindeki arabanın anahtarını ortadaki masaya bırakıp üçlü koltuğa oturdu. Böylece tekli koltuğa oturup kendisini ufak görmesini engelleyecek ve egemen olduğu evde rahat davranıldığı için onu sinir edecekti. Sol bacağını öteki bacağının üzerine atıp etrafı izledi. Her şey ne yazık ki aynıydı! Keşke bir şeylerin yerini değiştiriyor olsalardı.

"Mesajımı almışsın." diyen sesi duyduğunda boydan boya cam olan ve havuzun olduğu bahçeye açılan kapıdan dışarıya bakıyordu. Söğüt ağacı az ötedeki havuzu kapatacak kadar büyümüştü. Nazlı nazlı dallarını yere eğmişti. Sağ elini oturduğu koltuğun arkalığına yaslayarak geriye döndü.

"Mesajlarını başkaları yoluyla iletecek kadar düştüğünden haberim yoktu."

Feridun Bey her zaman etkileyici olduğunu düşündüğü bakışlarıyla kızı süzdü. Elleri yine pantolonun cebindeydi. Dünyanın hâkimi benim diyen tüm erkeklerin favori hareketi bu olsa gerekti.

"Kendine bu kadar güvendiğinden haberim yoktu." diye karşılık veren Feridun Bey, her zamanki gibi belden aşağıya vuruyordu. Fakat Bihter de dersini ondan almıştı.

"Yüzümü bu kadar özlediğinden haberim yoktu."

"İşinden aptalca uzaklaştırıldığından haberim yoktu."

Bihter dişlerini sıktı. "Bana mahkûm olduğundan haberim yoktu." diye karşı atakta bulundu. Feridun Bey uzun bacaklarıyla dört adımda genç kızın yanına ulaştı. Bihter'in oturduğu koltuğa ve oturuş stiline bakıp kaşlarını çattı. Kendisi rahat bir hareketle tekli koltuğun kolçağına yaslandı. Böylece kıza tepeden bakmış oluyordu. Hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Bihter'e yüksekten bakma ihtimallerinin hepsini aynı anda değerlendiriyordu. Bihter de bunun farkındaydı. Koltuk arkalığına yasladığı eli yumruk oldu. Feridun Bey bu ayrıntıyı da kaçırmadı. Alaycı bakışları kızın elini bulduğunda beyazlamış kaşları keyifle havaya kalktı.

Feridun Bey her zaman yandan ayırdığı saçlarının önüne düşen kısımlarını arkaya doğru yatırdı. Hafif çekik gözlerinin içindeki griler keyifle parlıyordu.

"Bütün kozların benim elimde olduğunu bildiğin halde nasıl bu kadar cüretkâr davranabiliyorsun?"

"Elinde olan sadece mesleğimi kaybetmemi sağlar Feridun Bey."

Feridun Bey kaşlarını merakla çattı. "Ve senin umurunda değil, öyle mi?"

Bihter keyifle oturduğu yerde pozisyonunu değiştirdi. Son günlerde yaşadıkları onu değiştirmiş olamazdı. Sadece hayata bakışını geliştirmiş olabilirdi. Küçücük bir çocuğun sorumluluğu kadar hafif bir iş onu bu kadar rahatlatmış olamazdı. Bunu o anda kabul etmemek kolaydı.

"Yine başını nasıl bir belaya sokmak üzeresin Feridun Bey? Benimle uğraşmaktan başka işlerin olduğunu biliyorum."

Feridun Bey kızın tavırları karşısında gerçekten gerildi ve sinirlendi. İnce dudakları dümdüz bir çizgi halini aldı.

"Yine ne işler çeviriyorsun Bihter?"

"Lakaplarıma ne oldu? Lütfen şu gereksiz kibarlığı kaldıralım aradan!"

Ayaklanıp kızın karşısına dikilen Feridun Bey, Bihter'in bir şey içtiğinden şüphelendi.

"Kafayı bulup mu geldin?"

"Senden âlâ uyuşturucu mu var amca?"

"Ne bu halin? İşinden geri çekilmişsin, suç falan üstlenmeler?"

"İçeriden de istihbaratın olduğunu bilmiyordum!"

Bihter yüzünde kocaman bir gülümseme ile adama baktı. "Beni hafife mi alıyorsun Bihter?"

"Sen hafife alınmayacak kadar harikulade bir adamsın amca, sana bu haksızlığı asla yapmam."

"Bihter!" diye bağıran adam üzerine eğilince Bihter kıkırdadı.

"Ne oldu? Sinirlendin mi?"

"Gümrükten malları çekemiyoruz. El koydular."

"Elimden bir şey gelir mi sence amca? Ver parayı al malları. Bir daha bulaşır mıyım sanıyorsun?" diyerek gülümsedi. Yüzündeki masumane gülümsemeye rağmen gözlerindeki pırıltılar yüzünden Feridun Bey çileden çıkmıştı.

"Eve gitmiyorsun, nerede kalıyorsun?" diye sordu. Taktik değiştirmek her zaman işe yarardı.

"Seni ilgilendirmez." diyen Bihter konunun kapanmasını istiyordu ama Feridun Bey yeğenini çok iyi tanıyordu.

"Ne işler çeviriyorsun Bihter?"

İşte bu soruyla üzerindeki bütün rahatlık uçup gitti Bihter'de. "Sana yardım edemem çünkü öğrendiğin gibi görevden bir süreliğine uzaklaştırıldım. Ne halt yiyeceğin de inan umurumda değil!"

Feridun Bey kızın burnunun dibine girdi. "Bihter! Seni mahvederim!"

Bihter de adamın gözlerine dikti bakışlarını. "Ne duruyorsun?"

Feridun Bey cevap vermedi. Bihter üzerindeki gerginlikle adamın gözlerine bakmaya devam etti. Hayatını zindana çeviren adamın kendisi ile aynı renk olan gözlerine bakarak bağırdı.

"Ne duruyorsun Feridun Kanmaz? Neyi bekliyorsun?"

Bihter bir adım geri çekilip adamın bütün yüzünü görüş açısına soktu.

"Senden korkmuyorum Feridun Kanmaz! Boş tehditlerinden korkmuyorum artık!"

"Ne oldu sana Bihter? Kime güveniyorsun? Nedir seni bu kadar korkusuzlaştıran?"

"Senin bir boka yaramayan varlığın beni korkutmak şöyle dursun sindiremez bile Feridun! Kendine ne çok güveniyorsun böyle?"

Feridun Bey sertçe içine çektiği nefes ile birlikte sağ elini havaya kaldırdı. Fakat kıza vurmadı. Yüzündeki korkunç ifade ile kıza bakarken öylece durdu.

"Vursana!" diye bağıran Bihter adama yine yaklaştı.

"Niye vuramıyorsun Feridun? Sen demez miydin düşene bir de biz vuralım diye!"

"Bihter, defol git."

Feridun Bey elini indirip kıza dik bakışlarıyla bakmaya devam etti.

"Yıkıl karşımdan."

Bihter masadaki anahtarı alıp koridorun başına gitti. "Sen de siktirip gitsen ne güzel olur be Feridun!" diye mırıldandı durduğu yerden. Feridun Bey arkasını dönüp kıza baktı. Hızlı adımlarla Bihter'e yaklaşarak kızın çenesini avuçlarının içine aldı.

"Bu sınırsız halin de yeterince eğlenceli fakat sabrımı zorluyor. Sana haddini bildirmemi istemiyorsan defol git yoksa kendini yine o karanlık zindanda bulacaksın."

Bihter adama gülen gözlerle bakıp çenesini kurtardı. "Bana yeni şeylerle gel Feridun." derken tükürürcesine söylemişti adamın adını.

Feridun Bey kızdan yalnızca 20 santim uzundu. Başını kızın başının hizasına kadar eğip öldürücü vuruşunu yaptı.

"Evimi terk et orospu."

"Zevkle..." derken boğazı acımıştı fakat fısıltısı titremeden adamın yüzüne çarptı. Bahçeye çıktığında havuz başından gelen yolda dedesini ve hemşiresini gördü. Adamın kendisine yaklaştırılmasını izledi. Yüzündeki ifadeden her şeyi anladığı belli oluyordu.

"Seni böyle bir durumda bırakmak istemezdim."

"Neden avukatlarınla konuşup üzerime yığdığın miras zımbırtısından kurtarmıyorsun beni? Tek bir kuruşunu bile istemediğim şey yüzünden onun öfkesinin hedefi oldum ve peşimi bırakmıyor!"

Yaşlı adam kaşlarını çatarak kıza baktı. Yıllar önce felç geçirdiği için boynundan aşağısını kullanamıyordu. Bu yüzden kendisini anca bakışları ve mimikleri ile ifade edebiliyordu.

"O para senin."

Bihter tüm sesini kullanarak bağırdı. Etrafta kamufle olan birkaç koruma öne çıkmıştı.

"İstemiyorum! Senden gelecek hiçbir şeyi istemiyorum! Anlamıyor musun? Allah belanı versin! İstemiyorum!"

"Buna sen karar veremezsin!" diyen dedesine tiksinircesine baktı Bihter.

"Annemle evlendiğinde babamı evlatlıktan reddeden bir adam mı diyor bunu? Neden ben karar veremiyormuşum?"

Kemal Bey "Çok sinirlisin belli ki. Böyle bir durumda konuşmamız çok anlamsız olacaktır." diyerek hemşiresine baş işareti ile gitmek istediğini belirtti.

Adamın tekerlekli sandalyesinin önünü kesip yaşlı adama az önce amcasının üzerine eğildiği gibi eğilip fısıldadı.

"O zaman bir an önce geberip gitsen de mirasını çatır çutur yesem. Neden kendini merdivenlerden aşağıya bırakmıyorsun?"

Hemşire gerginliğin daha fazla uzamasına müsaade etmeyerek adamı eve soktu. Elindeki anahtarı sıkıp villayı terk eden Bihter hırsla arabasına bindi. Arabayı Sedef'le kaldığı eve sürerken aklına dönen planları birbirine bağlıyordu.

"Ne yapacaksın?" diye soran Sedef başını eline yaslamıştı. Bacaklarını altına alarak oturduğu koltukta Bihter'i izliyordu. Kız önüne düşen örgüsünün ucuyla oynuyordu. Gri ve delici bakışları duvardaki bir noktaya kilitlenmişti.

"Aklımda bir şeyler var ama kesin değil. Kancalı'nın beni görevden uzaklaştırması iyi oldu ama. Şu anda Kancalı'ya şükrettiğime inanamıyorum."

"İçimden bir ses Kancalı'ya Savaş yüzünden şükrettiğini söylüyor."

Bihter duvardaki noktayı siktir edip kıza döndü. Sinirli bakışlarının yeni hedefi olan Sedef rahatsızca yerinde kıpırdandı. "Tamam be! Bakma öyle! Demedim varsay!"

"Hayır, herkesi geçtim Savaş da bana taktı. O geceyi hatırlamış, dün gece bana hesap sordu!"

"Ne diyorsun?" diye bağırarak öne eğilen Sedef'in detayları beklediğini gösteren en meşhur hareketiydi bu.

"Anlatılacak bir şey yok. Bana neden yalan söyledin deyip durdu sonra Buse uyanınca konuşmamız yarım kaldı ve umarım hep yarım kalır!"

Tekrardan duvardaki noktaya kilitlenmeden önce "Senin restorandaki dallama ne oldu?" diye sordu.

"Arayıp duruyor..."

"Ver numarasını hemen halledeyim, ona göre rahat rahat konuş adamla."

"İstemiyorum."

"E telefonlarını da açmıyormuşsun, ne bok yiyorsun o zaman?"

"Uf Bihter! Karışma..."

"İyi! Böyle sap gibi kalalım o zaman."

"Ben halimden memnunum."

Bihter alayla "Ona ne şüphe!" diyerek gülümsedi.

"Sen kendine bak kızım!"

"Bakamam."

Bihter başını koltuğun arkalığına yasladı. "Bakamam..." dedi tekrardan.

Ertesi gün geç de olsa uyanabilmeyi başaran Bihter, en azından günlerdir çektiği uykusuzluğunu biraz olsun bastırabilmiş olduğundan memnundu. Pazartesi sabahı erkenden İstanbul'un öteki ucunda olması gerektiğini hatırladığı anda yataktan hızla fırlayarak üzerini giyindi. Duş almayı akşama erteleyip evden çıkmadan önce arabasının anahtarını bir not eşliğinde Sedef'e bıraktı.

*'**Bir süreliğine tepe tepe kullan fakat** yavrumun başına bir şey **gelirse o estetikli burnunu sökerim! İnan** bana elim senin seksi doktorunki **gibi hafif değildir!'***

Binadan çıkmadan önce saçlarını toparlayıp kasketinin altına soktu. Eğer Feridun piçi peşine birini takacak olursa hiç yoktan Buse'yi tehlikeye atmak istemiyordu. "Ulan kızım, ulan Bihter..." diyerek yürümeye başladı. Caddeden bir minibüse binip metrobüse attı kendini. Beykoz'a gidene kadar inip bindiği araçların sayısını unutmuştu fakat çiftliğin yolunu yürüyerek kat ederken nefes almayı unutmamıştı. Kapıda onu İlyas karşıladı.

"Bihter! Bu ne hal?"

Üzerindeki her şey sırılsıklam olmuştu. İstanbul cehennem sıcaklarını yaşıyordu.

"Ölüyorum İlyas!"

"Fark ettim ve anladığım kadarıyla ağlayanın da yok!"

"Yok..." diye fısıldayıp adama el sallayarak eve doğru yürüdü. Her an düşüp bayılabilirdi. Yolda üç şişe su bitirmişti ama boğazı aylardır susuz kalmış gibi kurumuştu. Kapıyı çalmasıyla açılması bir oldu, nefes nefese yaslandığı kapının kenarından doğrulup açan kişiye baktı. Savaş ile karşılaşmayı beklemediği için şaşırdı. Saat on civarında olmalıydı, adamın her zamanki gibi erkenden çıkmış olduğunu düşünmüştü.

"Hiç gelmeseydiniz Bihter Hanım."

İçinden *'Aha, Bihter Hanım olmuşuz. Bir şeyler oluyor...'* diye geçirdikten sonra adama cevap verdi.

"Üzgünüm geciktim, kusura bakmayın."

Eve girmesi için kapının önünden çekilen Savaş kızın üstüne başına bakıp konuşmaya devam etti.

"Sabah erkenden burada olmanız gerektiğini söylemiştim."

"Arabam bozulduğu için geç kaldım." diyen Bihter, koltukta kıpkırmızı bir suratla oturan Buse'ye ve endişeli bakışlarla kendisine bakan Zekiye teyzeyi şöyle bir süzüp adama döndü.

"Bir daha olmazsa sevinirim."

"Keyfimden geç kalmışım gibi muamele etmezseniz ben de sevinirim."

Savaş bir elini beline koyup kızı izledi.

"İçimden bir ses ikimiz de sevinmeyelim diye bu durum tekrarlanacak diyor."

"İç sesinizi bilemem ama ben bir daha pazar gecesi geç vakitte yatmayacağım."

"Özel hayatınızla işinizi ayırabileceğinizi düşünüyorum."

"Hiç kuşkunuz olmasın!" diye sesini yükseltti Bihter.

"Olmaz!" diyerek kapıyı çarpıp çıkan adamın arkasından öylece baktı. Kendini bir koltuğa atıp tedirgince kendisine bakan ikiliye dikti gözlerini.

"Ne yaptınız bu adama?"

Zekiye Teyze "Hepsi Buse'nin suçu!" diyerek kalkıp gitti.

"Ne yaptın bakalım?" diyerek kıza göz kırpan Bihter, Buse'nin hemen çözülmesine şaşırdı ama belli etmedi.

"Ben bir şey yapmadım Bihter! Gerçekten bak! Dünden beri sinirli zaten! Sen sabah erkenden sıvışınca da sinirlenmişti!"

Tek kaşını kaldırarak "Sıvışmak mı?" diye sordu.

Buse masumca "Babam öyle söyledi." diye cevap verdi.

Kaşlarını çatan Bihter kızın devam etmesi için sustu. "Bugün de Zekiye teyze ile alışverişe gitmek istediğimi söyledim. Sonra böyle oldu!" diyerek ellerini iki yana açan Buse, elinden geldiğince suçsuz olduğunu söylüyordu ki haklıydı da. Küçük kızın tek istediği dışarı çıkabilmekti. Buse yanına gelip Zekiye teyze duymasın diye fısıltıyla, "Sen babamla konuşacak mısın?" diye sordu.

"Bu durumdan sonra mı?" diye soran Bihter kaşlarını itiraz edercesine kaldırmıştı.

"Peki." diyerek omuzlarını düşüren kıza bakan Bihter, "Baban dünden beri sinirli mi?" diye sordu.

İçine kurt düşmüştü bir kere, eğer adam yarım kalan konuşma yüzünden bu kadar sinirliyse ne yazık ki o konuşmanın devamı gelecek demekti. Fakat Bihter ortada konuşulacak bir şey görmüyordu. Ne diyebilirdi ki? *'Sen beni öptün ben de seni. Sen beni elledin ben de azıcık yokladım. Sonrası malum, iki çaktım sen bayıldın. Ha, bir de ben polisim! Senin mafyalığın bana sökmez!'*

"Evet, Zekiye teyzeye de çok kızdı."

"Benim hakkımda bir şey dedi mi?"

"Yok, ama Zekiye teyze, kızın belki erkek arkadaşı vardır dediğinde *'yok efendim daha neler'* dedi."

"Buse!"

"Efendim?"

Bihter kendisine dönen ela gözlere bakıp "Suç ortağı olmaya var mısın?" diye sordu. Küçük kız heyecanla bütün vücudunu kendisine döndürünce "Bir planım var, bugün evden azıcık uzaklaşıp gezintiye çıkacağız!" dedi.

"Ben varım!"

Bihter kanında çağlayan isyan arzusuyla "Tamam, o halde!" diyerek cep telefonunu çıkarıp Başat'ı aradı.

"Başat, sana vereceğim telefon numarasının izini sürebilir misin? Hatta kalacağım, hemen haber vermen lazım bana."

"Söylemen yeter!"

"Sağ olasın..." diyerek Savaş'ın telefon numarasını veren Bihter, birkaç dakika karşı taraftan gelen klavye seslerini dinledi.

"İyi de bu Savaş'ın telefonu..." diyen Başat'ın sesi ile dut yemiş bülbül gibi kalakaldı.

Kendisini toparlayamadan adam "Senin yerine Savaş geldi, sen dönene kadar bizimle takılacak ama kalıcı da olabilir. Ne yapacaksın onun sinyalini?" diye durumu anlatınca beyninde şimşekler çaktı. Tek söyleyebildiği "Oraya geliyorum. Ben gelene kadar kimseye bir şey söyleme!" oldu.

Kalp ağır bir yüktür.
Yürüyen Şato

Bölüm 12

"Abi ne demek öpmüşüm ya?" diyen Atakan kafası karışmış bir şekilde kollarını masaya yasladı. Koyu kahverengi saçları ellerinin eseri sayesinde darmadağınıktı.

"Öpmüşüm işte oğlum, tüm hatırladıklarım gerçekmiş. Rüya falan değilmiş!"

"Ne kadar ileri gitmişsin peki, onu da hatırlayabildin mi?" diye soran Atakan pis pis sırıtıyordu. "Nirvana'ya ulaşmış mısın?" Savaş ciddi bir şekilde adama bakınca Atakan da oturduğu yerde doğruldu. Mesajı almıştı.

"Tamam be!"

"Sen anlamıyorsun galiba beni Atakan. Kanca diyorum kanca, göte giren şemsiye misali olacağım!"

"Abi, ne diye bu kadar korkuyorsun ya? Ertesi gün senden utandığı için olayı örtbas eden kız neden çıkıp olanları Seval'e anlatsın? Ayrıca Seval'in işi gücü bitti sizin seks hayatınızı mı didikleyecek?"

"Of! Ne bileyim abi ya! Ne için geri döndüm, ne ile uğraşıyorum?"

"Nedir bu kızın adı abi? Cidden merakımdan soruyorum, nüfus meselesi değil."

Savaş kara gözlerini Atakan'ın kahverengi gözlerine dikti. Uzun siyah kirpiklerinin çevrelediği koyu renk gözler tuhaf bir parıltıyla ışıldadı.

Bihter, Zekiye teyze alışveriş için Nazım ile birlikte evden çıkınca bir müddet İlyas'ı gözetledi. Sonra genç adamı bozulan musluk bahanesi ile eve çağırdı. Salonda numaradan televizyon izleyen Buse heyecanla bekliyordu. Bihter, İlyas'ı banyoya soktuktan sonra sessizce aşağıya indi. Kapıyı sessizce kapatıp evi terk eden bitirim ikili nöbetçi kulübesinden yedek arabanın anahtarlarını aldılar. Araba E5'e çıkana kadar hız kesmeden yoluna devam etti.

"Nereye gidiyoruz şimdi?" diye soran Buse arka koltukta oturuyordu. Bihter, emniyet kemerini güzelce takmıştı kızın üzerine. Bihter farkında değildi ama Buse bütün hücrelerine nüfuz etmişti. Nerede ve nasıl olmuştu sorularının hiçbir önemi yoktu. Geri dönüşü olmayan bir şekilde bağlanıyordu bu küçük kıza. Onun her türlü güvenliğini düşünecek kadar...

"Merkeze gidiyoruz." diyen Bihter dikiz aynasından arkasını kontrol etti. Gözü arada bir heyecanla arabanın camından bakan Buse'ye kayıyordu.

"Merkez nerede?"

"Gayrettepe."

Bihter *'cinayet masası'* ayrıntısını kendisine sakladı. Küçücük çocuğa bu kadarı bile fazlaydı. Başat numaranın Savaş'a ait olduğunu söylediğinde Kancalı'nın verdiği işi yüzüne gözüne bulaştırdığını düşünmüştü fakat asıl oyun bambaşkaydı. Bihter ise oyuncak olmadığından fazlasıyla emin olduğu için başta Kancalı olmak üzere herkese gününü gösterecekti.

"Babam kızar mı?" diye soran Buse artık camdan dışarı değil, aynadan Bihter'in gözlerine bakıyordu.

Bihter her ayrıntıyı düşünmüştü ama Savaş'ı unutmuştu. İç sesi geri dönmesini öğütlerken mantığı gidip her şeyi öğrenmesi gerektiğini söylüyordu ve Bihter hayatında ilk defa mantığının sesini dinleyerek kararından dönmedi ve arabayı şubenin önüne park etti.

Yine Buse'nin elini tutarak şubeye girdiği anda kalp atışları hızlanmaya başlamıştı. Kendisini neyin beklediğinden haberi yoktu ve bu durum işin içinde Savaş'ın olması sebebiyle kalp atışlarına yansıyordu.

"Bihter!" diye fısıldayan Savaş'ı duymadığı için "Ne, duymadım?" diye adamın tekrar etmesini istedi Atakan.

Asansörden inince kendi bürosuna kadar elinde Buse'nin eli ile ilerleyen Bihter, ona selam verenlere başını sallayarak karşılık verdi. Arkasından fısıltılar yükselmeye başlamıştı.

"Dansöz gelmiş..."

"Kancalı şokundan sonra bir daha gelmez diye düşünmüştüm..."

"Bu çocuk kim peki?"

"Bihter!" diyerek tekrar eden Savaş kaşlarını çattı.

"Bihter mi?" diyen Atakan da kaşlarını çatmıştı.

"Evet, ne olmuş?"

"Bir şey olduğu yok abi bizim Dansöz'ün de adı Bihter o yüzden şaşırdım."

"Dansöz mü?" diye tekrar eden Savaş'ın gözleri odağını kaybetti. Zekiye teyzenin geldiği gün Bihter'in bir polis gibi davrandığını ve bunu filmlerde gördüğünden hep öyle davranmak istediğini kendisine söyleyen İlyas'ın sesi kulaklarında yankılandı.

"Dansöz mü dedi biri?" diyerek yanlarına oturan Şebnem'e baktı bu sefer Savaş. Şebnem'in sarı yelloz dediğini hatırladı. Ardından Kancalı'nın gelmek bilmeyen bir kızı vardı yolladığı.

"Ne olmuş Dansöz'e? İşten kaytarması dışında bir şeyler yaptığını duyan oldu mu?" diyerek elinde kahvesi ile başlarına gelen Seval'e baktı Savaş.

"Senin yolladığın kızın adı neydi amirim?"

Bihter sonunda bürosuna ulaştığında herkesi bir masanın etrafında toplanmış buldu. Başat'la karşılaşınca adamın bakışlarındaki korkuyu gözleriyle gördü. Bir şeylerin ters gittiğini anlayacak kadar zekiydi, bütün gün bilgisayarla uğraşmaktan gözleri kızarmış olmasına rağmen gözlem yeteneğini kaybetmemişti belli ki.

"Bihter'di, neden sordun?"

"Bihter mi?" diye haykıran Savaş ayağa fırlamıştı.

"Bihter ya!" diyerek arkalarından yaklaşan genç kız Buse'nin elini daha sıkı tuttu. Sanki ondan güç alıyormuş gibi sarılmıştı küçük kızın eline.

"Bihter!" diyen Atakan bir kıza bir de Buse'ye baktı. Arkasından Semih de "Bihter!" deyince her şey birbirine girmeye başlamıştı. Şebnem aradan "Bu çocuk kimin?" diye sordu.

Savaş ve Bihter aynı anda "Benim!" deyince kafalar iyice karıştı. Buse kıkırdayarak etrafı izlerken sık sık buraya gelse ne güzel olur diye düşündü.

"Neredesin sen?" diye bağıran Seval'e elindeki çocuğun avucunu kaldırıp "Nerede olacağım? Çocuğumun başındayım!" diye bağırarak karşılık verdi.

"Senin çocuğun mu vardı?" diyen Semih'e ters ters baktı Savaş.

"Anne neler oluyor?" diye soran Buse de Bihter'e dönünce Bihter, küçük kıza sanki gök taşı parçaladığını söylemiş gibi baktı. Oysa Buse'nin tek amacı ortalığı daha beter karıştırmaktı. Masumane bir plandı.

"Anne mi?" İşte bu soru hep bir ağızdan fırlayıvermişti.

"Bir şey olduğu yok anneciğim, gördüğün gibi hepimiz travma atlatıyoruz!" diye karşılık veren Bihter, Buse'nin tavrını yadırgamadı bile.

"Yeter!" diyerek araya giren Seval Atakan, Semih ve Şebnem'e bakıp, "Yeni gelen anonsla siz ilgileniyorsunuz. Bihter, Savaş ve Buse, siz de benim odama. Hemen!" diyerek seri adımlarla odasına gidip kapıyı ardına kadar açtı. Arkasına dönünce herkesi bıraktığı yerde gördüğünde avazı çıktığı kadar bağırdı.

"Ne duruyorsunuz oğlum? Neyi bekliyorsunuz? Davetiye mi yollayalım?"

Herkes aynı anda harekete geçti ve birden etraf boşaldı. Fakat herkes hareket esnasındayken aynı şeyi fısıldıyordu.

"Abi en heyecanlı yerinde ya!" diye mızmızlandı Atakan.

"Ama olmaz ki..." dedi Şebnem de.

Sonrasında okul kütüphanesi kadar sessizleşen büroda sadece telsiz sesleri ve kâğıt hışırtıları duyulur oldu.

Bihter, Savaş ve Buse Kancalı'nın odasına girince Bihter ilk kez kızın elini bırakıp Buse'yi deri koltuklardan birine oturttu. Karşısına da kendisi oturduktan sonra Savaş'ın kenardaki bir sandalyeye yerleşmesini izledi. Kancalı masanın öteki tarafına geçip kendi koltuğuna oturunca "Anlatın bakalım." dedi.

Bihter sinirle tek kaşını kaldırdı. "Ne anlatalım? Bizi görev görev diye Allah'ın unuttuğu bir semte yolla, oraya ne için gittiğimi söyleme sonra da geç karşıma neredesin sen diye sor!"

Kancalı oturduğu yerde dirseklerine yaslanıp Bihter'e doğru eğildi. "Sen benden hesap mı soruyorsun?" diye fısıldadığında Bihter yutkunmak zorunda kaldı. Yolda gelirken Kancalı'ya gününü göstereceğini mi düşünmüştü? Delirmiş olmalıydı!

Buse'nin bile gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bihter'i ilk kez böyle görüyordu.

"Hayır, sorunuzun cevabını veriyorum!" diye karşılık verdiğinde sesini kontrol edebilmişti.

"Hani gelmemişti kız?" diye soran Seval bu sefer Savaş'a dönmüştü.

"Ne bileyim ben yanlış göreve alındığını, o gün bir kız bir de bakıcı yollayacağını söyledin. Çocuklar da Bihter'i bakıcı sanmış!"

"Ben bakıcı değil miyim yani?" diye soran Bihter daha neler duyacağını merak etmek istemiyordu.

Seval ters ters kıza bakıp "Sen ne sandın Bihter? Seni iş için yolladım oraya bakıcı ol diye değil." cevabını verdi.

"Beni mafyanın kucağına attığını sandım, ne sanacağım başka? Korunaklı bir ev, korumalar, tek bir hizmetli, ıssız bir çiftlik!"

O arada herkesi pür dikkat dinleyen Buse babasının Bihter'e kilitlenmiş yüzüne bakarak, "Baba, mafya ne demek?"

diye sordu. Hepsi aynı anda küçük kıza dönünce Buse utanarak kızardı. Savaş, Buse'yi elinden tutup odadan çıkardı. "Ben sana sonra açıklayacağım kelebeğim, tamam mı?"

"Sonra Bihter'le alışverişe çıkmama da izin verir misin?" diyerek fırsattan istifade etmeye çalışan küçük kızının ne dediğine dikkat etmeden "Olur, tabii!" karşılığını verdi ve Başat'a seslendi Savaş.

"Başat!"

"Buyur abi."

"Buse, sana emanet! Kılına zarar gelirse alırım aklını!"

Tekrardan içeriye dönen Savaş kaşlarını daha da derin çatarak Bihter'e "Mafya mı?" diye sordu. "Bunu neye dayanarak düşündün acaba?"

Omuzlarını silkip arkasına yaslanan Bihter, tokasından fırlayan saçları kulağının arkasına tıkıştırıp "Beykoz'un dibinde bir çiftlik evi, iki koruma, bir hizmetli, arkadaşı olmayan bir çocuk ve evden erken çıkıp eve geç gelen ketum bir ev sahibi." diye saydı. Sonrasında gözlerini adamın o delip geçen koyu renk gözlerine dikti.

"Yeterli mi?"

"Her şeyimi takip mi ediyorsun Bihter?"

"Görevimin ne olduğunu anlayana kadar *herkesi* takip ediyordum."

"En azından dikkatini kaybetmemişsin." diyerek araya giren Kancalı orada olduğunu hatırlatmak ister gibiydi.

"Bihter, seni Savaş'ın yanına yakın zamanda incelemeye başlayacağınız dosya için yolladım. Tehlikeli ve problemli bir dosya. Öyle herkesin kıvırabileceği bir iş değil, ayrıca da herkesin girmek isteyeceği bir dosya değil."

"Benim girmek istediğimi nereden çıkardınız?"

"Ölümü gel pisi pisi diye çağırdığın için olmasın sakın?"

Kollarını göğsünde kavuşturan Bihter "Ne olacak yani şimdi?" diye sordu. Savaş da Buse'nin az önce oturduğu kol-

tuğa oturup Bihter'in tam karşısındaki yerini aldı. Kızı baştan aşağıya incelerken tek düşündüğü aptallığı oldu. Bir ton ayrıntı yakalamıştı. Bir sürü şey duymuştu ama hiç ihtimal vermemişti. Kızın kendisini mafya sanması da ayrı bir ironiydi. Peki, şimdi ne olacaktı? Kıza duyduğu apaçık ilgiye rağmen onunla çalışmayı kabul edecek miydi? Kancalı kesinlikle kafayı yemişti! Eğer Bihter'le aynı ortamda olursa hayatta kendini tutamazdı!

"Birlikte çalışacaksınız."

"Zorunda mıyım?" diye soran Bihter belki bir ihtimal şansım vardır diye düşünüyordu. Sadece bakıcıyken bile işler yeterince zordu. Bir de birlikte çalışırlarsa Sedef'in dediği gibi dosya incelemekten öteye gidemezlerdi. Ya da dosyaları birbirlerinin üzerinde incelemekten ötesine gidemezlerdi.

Kancalı kaşlarını çatarak kıza baktı. "Düşündüğümüz bir şeyler var herhalde. Bir şey bilmesem seni bu göreve yollamazdım. Yine maaş kesintisi ve hafif bir uzaklaştırmayla atlatırdın."

"Şu *'bir bildiğimiz var* herhalde' tamlamasından nefret ettiğim kadar hiçbir şeyden nefret etmiyorum. Bir bildiğin varsa neden paylaşmıyorsun amirim? Söyle de içinde kalmasın!" diyerek ayağa kalkan Bihter, Kancalı'nın kapattığı jaluzileri açarak Buse'yi aradı gözleriyle.

Savaş oturduğu koltukta ne yapacağını düşünüyordu. Kesinlikle Bihter'in yardımını kabul edemezdi. Onunla çalışması söz konusu bile olamazdı. Çiftlik evini de cenabet etmek istemiyordu. Zaten Atakan yüzünden yeterince dinden imandan çıkıyorlardı!

"Dosyanın içeriği tehlikeli. Bütün dokümanları özel bir kutuda güvendiğim biri ile eve yolladım. Bihter, eğer çalışmak istemiyorsan seni zorlayacak değilim. Fakat kararını hemen bildirmen gerek. Savaş'ın süresi çok uzun değil, birinin yardımı ile hemen bitirmeli bu işi."

Bihter, Başat'ın masasında gülerek oynayan Buse'ye baktı. Buse de kafasını kaldırıp ona bakınca kalbinde bir çatlak oluştu. Bir de üzerine küçük kız ona el sallayınca bir parça daha yerini buldu. Fakat Savaş'ın konuşmaya başlaması ile bu duygusal an bölündü.

"Ben Bihter'in yardımını istemiyorum amirim."

'Şerefsiz herif! Demek ırzıma geçse mendil gibi atacakmış beni! İt herif! Senin ağzından girip burnundan çıkmaz mıyım ulan ben? Sen kiminle dans ediyorsun dingil! Dansözüm ben Dansöz!'

"Benim de bu mafya kılıklı herifle ortak bir iş yapmak gibi bir istediğim yok." diyerek tekrardan koltuğa oturan Bihter, bir de bacak bacak üstüne atıp en delici bakışlarını Savaş'ın üzerine saldı. Gri gözleri öfkeyle parlarken adamın oltaya gelmesini izledi.

"Buusseee!"

"Atakan Abiiii!" diyerek Atakan'ın kollarına koşan Buse adamın sakallı yanağına bir öpücük kondurdu. Atakan kızı kucağına oturtup yavaşça konuşturmaya başladı.

"Söyle bakalım bakıcından memnun musun?"

Buse dudaklarını büzerek bir müddet düşündü. "Memnun gibiyim..."

"Gibiyim ne demek?"

Ela gözlerini adamın kahverengi gözlerine diken Buse sanki büyük bir insanmış gibi konuşmaya başladı.

"Yani Bihter ötekiler gibi çıkmadı. Beni çok zorladı. Onu başta sevmedim ama şimdi iyi anlaşıyoruz."

"Babanla iyi anlaşıyor mu peki Bihter?"

"Bihter'in babamla bir sorunu yok ama babam Bihter yüzünden çok sinirleniyor. O gidince çok kızdı."

Atakan'ın kaşları keyfi yerine gelmiş bir şekilde kalktı. Sırıtırken kısılan gözleri Kancalı'nın odasında olan Savaş'ın kaslı cüssesini buldu.

"Neden kızdı?"

"Zekiye teyze, Bihter'in erkek arkadaşı olabilir deyince sinirlendi. Bir kızın erkek arkadaşı olursa bu kötü bir şey mi olur Atakan abi? Babam o yüzden mi izin vermiyor arkadaş bulmama?"

Atakan duydukları ile sevinse mi üzülse mi karar veremedi. Uygun bir dille açıklamaya çalışırken imdadına Şebnem yetişti.

"Buse'ciğim, erkek arkadaş da kız arkadaş da kötü bir şey değil. Arkadaşın cinsiyeti olmaz, senin iyiliğini düşünen her insan arkadaşındır."

"Erkek arkadaşın olabilir miyim Şebnem?" diyen Atakan kızın aklı başında açıklamasını dinlerken yine mest olmuştu. Şebnem gözlerini Atakan'ın eğlenen gözlerine dikti.

"Yavşaklık yapma Atakan!"

"Yavşaklık ne demek?" diye soran Buse'ye ikisi de endişe ile baktı.

"Çok kötü bir kelime Buse'ciğim, sakın bir yerde kullanma. Ben de senin yanında kullandığım için özür dilerim."

Başını sallayan Buse tekrar Atakan'a döndü. "Ee o zaman erkek arkadaş iyi bir şeyse babam niye sinirlendi?"

"Bunun cevabını zaman verecek Buse." diyerek kızın yumuşak saçlarına bir öpücük kondurdu Atakan. "Ve biz zamandan dersimizi alırken fazlasıyla eğleneceğiz..."

Gözler tekrardan harareti dinmeyen odaya çevrilince konuşmalar kesildi.

"Gördüğün gibi mafya değilim!"

"Yani seninle çalışmak istemem mi gerekiyor?"

"Kendinize gelin çocuklar!"

"Seninle asıl ben çalışmak istemiyorum!" diye bağırdı Savaş.

"Aslı maslı yok ben de istemiyorum, açık ve de net!" diye karşılık verdi Bihter de.

"Bence de çalışma zaten erkek arkadaşın izin vermez!"

"Benim erkek arkadaşım seni ilgilendirmez!"

"Bihter erkek arkadaşın mı var?" diye sordu şaşırarak Kancalı. Kızın şimdiye dek erkek sineğe bile hoşgörülü yaklaştığı görülmemişti.

"Hayır, yok!" derken gri gözlerini adamın karanlık dehlizleri andıran gözlerinden çekmemişti.

"Erkek arkadaş muhabbeti ne o zaman?" diye soran Kancalı'ya dönüp başını salladı. Kızın bir sevgilisi olduğunu düşünüp bir tam gün boyunca kendini yemişti başkasının kadınına el sürdüğü için!

Bihter Savaş'a bakarak ellerini iki yana açıp "Ne bileyim, ben hiç öyle bir şey söylemedim ki!" diye bağırdı.

"Erkek arkadaşın yoksa benimle çalışacaksın yani?" diye sordu Savaş bu sefer rahatlamış ve keyfi yerine gelmiş bir gülümseme ile.

"Seninle çalışmak istemediğimi söyledim!"

"E ben de istemiyorum zaten!" diye karşılık verdi Savaş. O andan itibaren tek derdi Bihter'i sinir etmekti.

"Ne bok yemeye sorup duruyorsun o zaman?"

"Ağzını topla Bihter!"

Bihter Kancalı'yı kıçına bile takmadan bayramlık ağzını açtı.

"Sikerim böyle işi! Gidiyorum ben!" deyip ayaklanan Bihter'in arkasından "Bir denesene merak ediyorum nasıl bir şey

ortaya çıkaracağını." dedi Savaş. Hiddetle arkasını dönerken saçındaki tokanın kancası açılmış ve metalik bir ses çıkararak yere düşmüştü. İkisinin de bakışları tokadan sonra birbirini bulunca o geceyi tekrar yaşamış gibi heyecanlandılar.

İlk toparlanan Bihter oldu. Tokasını alıp dağılan saçlarını toplarken etrafına yaydığı kendine has kokuda Savaş'ın sarhoş olduğundan habersiz "Kabul etmiyorum ben bu işi." dedi.

Kancalı elindeki en büyük kozu oynamak zorunda kaldı. "Seni kurtarabilirim."

Bihter kaşlarını çatıp kadına bakarak "Benim zaten bir planım var." dedi. Kancalı geri çekilmedi. "Bu da B planı olur o zaman."

Tam o anda kapıyı çalmadan içeri dalan Buse, Bihter'e dönüp "Babam alışverişe çıkmamıza izin verdi!" diyerek neşeyle şakıdı. Herkesin aklına aynı soru düştü. Buse ne olacaktı?

"Ne zaman izin verdim?" diyerek kızına döndü Savaş.

"Az önce beni odadan çıkarırken!"

"Hayır, öyle bir şey olmaz Buse'ciğim. O zaman dikkatim sende değildi."

"Hayır, baba! İzin verdin! Sözünden geri dönemezsin!"

"Bu konu hakkında tek bir söz daha duymak istemiyorum."

Bihter, kızın dolmuş gözlerle kendisine dönmesini kaşları çatık bir şekilde izledi.

"Babamdan izin alacağını söylemiştin." diye fısıldayan Buse gerçekten iyi numara yapıyordu. Bihter kızın bu yüzü ile daha önce tanışmadığı için yine sazan gibi atladı. Kancalı'ya dönüp "Buse ile alışverişe çıkmama izin verilirse bu işi alırım." diye teklifte bulundu.

"Seninle çalışmak istemiyorum ki neden izin vereyim." diyen Savaş yine pişkince sırıttı.

"Savaş, saçmalamayı kes artık! Millet bir uyanırsa dosyanın tekrardan açıldığını işte o zaman görürsün ebeninkini!" dedi Kancalı adeta tıslayarak.

"Ebeninki ne baba?"

"Allah aşkına şu kızın yanında küfürlü konuşmayın artık!" diyerek odaya dalan Semih, kızı elinden tutup dışarıya çıkarttı tekrardan. Bihter açık kalan kapıyı kapatmadan önce Semih'in arkasından bağırdı. "Senin gibi sütoz mu olalım bebe ruhi?" Arkasını döndüğünde Kancalı devam etti.

"Hepimiz kârlı çıkacağız bu işten. Kabul mü?"

"Buse ile alışverişe izin çıkarsa, kabul."

Buse yüzünden kendini feda etmişti Bihter. Her şeyini feda ettiğini bilmeden...

"Bir ton düşmanımız var. Tek başınıza çıkamazsınız."

"İzin veriyorsun yani?" diyerek tek kaşını kaldırdı Bihter.

"Nazım ya da İlyas ile birlikte." diyerek şart koştu Savaş. Kancalı tek kaşını kaldırıp kuşkulu gözlerle ikisini süzdü. Sezgilerinin kuvvetli olmasına gerek yoktu. Görünen köy kılavuz istemiyordu. "Birlikte çalışacaksınız yani?" diye sorduğunda sesindeki kahkaha kırıntılarını gizlemek için dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı Seval.

"Bana uyar." diyerek yine istemem yan cebime koy havalarına büründü Savaş ve Bihter artık kaynama noktasına gelen su gibi hissediyordu kendini.

"Yine aynı sistemde devam edersiniz. Bihter senin evinde kalır ve çocuk bakıcılığı yapıyormuş gibi davranır ama evde araştırmaları yürütür. Sen de ne gerekiyorsa onu yaparsın Savaş."

"Bana uyar." dedi yine adam ve Bihter'in elleri kaşınmaya başladı. O iki günlük sakalların üzerine bir tane Osmanlı tokadı indirse ve sonrasında o yanağı o gece olduğu gibi okşamaya başlasa...

'Ne yanağı ne okşaması Bihter! Kendine gel lan! Kendine! Yanak mı görmedin?'

"Sen ne diyorsun Bihter?" diye sordu Kancalı. "Tamam mısın?"

Bihter adamın kendisine dönen koyu renk gözlerine baktı. Pişkince kıvrılan dudaklara ve o oynayıp duran çeneye bakmak istemiyordu ama baktı. Adamın tavrına o kadar sinir olmuştu ki o gün yeni bir Savaş ile tanışmıştı adeta. Ve ne olduysa o anda oldu. Kendine bir söz verdi. *'Bu piçliğine seni pişman etmeyene de ne dansöz ne Bihter desinler!'*

Ardından Seval'e dönüp "Tamam." dedi. "Bana uyar."

Silahlar kuşanılmıştı. Kimse neye adım attığını bilmiyordu. Bir kişi hariç.

Sedef, Bihter'in arabasıyla eve dönerken keyifle gaza bastı.

"Seviyorum seni bebek! Uçur beni!" derken kahkaha atmıştı. Kızın kokusunun sinmiş olduğu arabayla yolların tozunu atarken telefon çaldı.

'Teşekkür etmek için,' arıyor...

Sedef sıkıntıyla nefesini yanaklarına doldurarak nefesini dışarıya bıraktı. Akşam, yemeği olmayan evinde aç kalmamak için *onunla* tanıştığı restorana gitti. Neden orayı tercih ettiğini elbette biliyordu ama bilmezlikten gelmek daha iyi geliyordu. İçeriye girdiğinde rezervasyonu olmasa dahi kendisi için boş olan bir masa ayarlandı ve siparişini verdi. Telefonundaki bildirimlere bakarken karşısındaki sandalye çekildi. Aynı anda telefonu yine çalmaya başlamıştı. Kafasını kaldırıp gördüğü kişi yüzünden ağzı beş karış açılırken zır zır öten telefona döndü.

'Teşekkür etmek için,' arıyor...

"Açmayacak mısın?" diye soran Serkan yanına gelen garsona siparişini verdi. Sedef yine paralel evrene geçmişti. Adam kendisine dönünce "Ne işiniz var burada?" diye sordu.

"Yemek yemeye geldim." diyen Serkan çapkınca sırıttı.

"Ne diye beni arıyorsunuz o zaman?" diye soran Sedef bozguna uğramıştı. Öfkeli bir suratla adamın yüzünü inceliyordu. Emrivakilerden hiç hoşlanmazdı! Her nedense adam da hep bunu yapıyordu. O zaman adamdan da hoşlanmaması gerekiyordu.

"Yemekte bana katılıp katılmayacağını öğrenmek için."

"Ben buradayım zaten!" diyen Sedef çileden çıkmak üzereydi.

"Ama kaç gündür telefonlarıma cevap vermiyorsun."

"Canım istemiyordur belki?" diyen Sedef adamı kışkışlamak için eline süpürgesini almıştı. İşte şimdi kendisi gibi davranıyordu. Nihayet!

Serkan ise aldığı cevap karşısında fena bozulmuştu. Neden bu kıza taktığını da bilmiyordu ki! Kime anlattıysa dalga konusu olmuştu. Sedef onun gözünde çözmek istediği bir bulmacaya dönüşmeden kızdan kurtulmak istiyordu ama yapamıyordu.

"Tanrı misafiriyim o zaman, kovacak değilsin ya?" diye soran Serkan'ın yüzü Sedef gibi asılmıştı.

"Doğru kovacak değilim." diyerek kucağına serdiği peçeteyi kaldırıp masaya koydu. Çantasını da aldığında "Ben gideceğim çünkü!" diye cevap verdi. Serkan da aynı hızla kalkıp arkasını dönen kızın kolunu tuttu.

"Kolumu bırakın!"

"Sadece bir akşam yemeği."

"Kolumu bırakın dedim!"

"Altı üstü bir yemek yahu! Korkuyor musun yoksa?" diyen Serkan kendinden fazlasıyla emindi. Bu yemi yutmayan hiçbir kadın yoktu yeryüzünde. Çünkü kadınlar öfkelendik-

leri zaman hiçbir şeyden korkmazlardı. Sedef de onlardandı. Kolunu adamın elinden kurtarıp tekrardan masaya oturdu.

"Ev arkadaşım polis, eğer bu akşamdan sonra beni rahatsız edecek olursan seni bir gece merkezde ağırlamaktan gurur duyar."

O anda yemekler servis edilmeye başlandığı için Serkan cevap veremedi ama garson gidince "Bir erkekle aynı evde mi kalıyorsun?" diye sordu hafif bir şaşkınlık ve öfkeyle.

Sedef adamın sazanlığına gülmek isterdi ama adama yüz vermek istemiyordu. *'Yakışıklı makışıklı ama sadece erkeklerin polis olabileceğini düşünecek kadar da ataerkil bir şaşkoloz!'*

"Bir mahsuru mu var?"

"Bilmem, şaşırdım sadece." diyen Serkan kızın rahatça çorbasını içmeye başlamasına sinir oldu. Kendisi kızın bir erkekle aynı evde kaldığını öğrendiğinden beri içine üşüşen o sıkıntıda boğuluyordu.

Sedef adamın üzerindeki etkisinden kurtulabilmiş olduğu için rahat bir şekilde çorba içerken o gecenin bir sonu olduğundan habersizdi.

"Demek bir erkek arkadaşın var?" diyen Serkan kahverengi gözlerini kısıp kıza baktı. Suyunu yudumlayıp çatalına batırdığı eti ağzına attı. Kaç gündür iş güç derken düzgün yemek bile yiyememişti. Evde annesi ile babası dışarıda işleri derken yorulmuştu. Kısa molalarında da aklına Sedef geliyor, sap gibi gezmektense kızla takılmayı düşünüp kızı arıyordu. Fakat alamadığı her karşılık onu fazlasıyla hırslandırmıştı ki hızını alamayıp o akşam kızı takip etmişti.

Sedef'in ağzına götürdüğü kaşık yarı yolda kaldı. Bu Serkan'ın gözünden elbette kaçmadı. Genç kız içine düştüğü durumdan ötürü hem sinirli hem heyecanlı bir şekilde adamın sorduğu soruyu düşündü. Bir erkek arkadaşı olduğunu söylememişti.

"Bunu ne zaman söyledim?" diye sorarken de bu yüzden en sinir bozucu ses tonunu kullandı. Kimse -özellikle böyle yoldan geçen hiç kimse- onun hayatına müdahale edemezdi.

Serkan tekrardan yudumladığı suyunu elinde tutup dolgun dudaklarını geren bir gülümseme ile "Az önce ev arkadaşım polis dedin?" diye sordu.

"Bu durumda kızlardan polis olmayacağını düşünüyorsunuz?"

"Belki de beni başından savmaya çalışırken takındığın tavır bu kişinin bir erkek, senin sevgilin olan bir erkek olduğunu düşünmemi sağlamıştır."

"Bu sizin probleminiz." diyerek tekrardan yemeğine dönen Sedef, yüzüne düşen siyah saçlarının arkasına saklanırken bu yemeği hemen bitirmek istediğini açık bir şekilde ifade ediyordu. Aslında sonsuza dek o masada yemek yemeye devam edebilirdi. Kaç kızın başına böyle bir Biscolata bela oluyordu ki?

Serkan kızın tavırları yüzünden şaşkına dönmüştü. Kafede karşılaştıklarında kızın kendisinden etkilendiğine bahse girecek kadar emindi. Ama şimdi karşısında oturan kıza bakıyordu da... Yanlış yapıyorum diye düşünmekten kendini alamıyordu. Ayrıca neden bu kıza takılmıştı ki? Annesinin gözdesi İnci de vardı. Ve neden başka biri gibi davranıyordu? Biraz dinlenmeye ihtiyacım var diye düşündü Serkan. Çok yorulmuştu. Çok gergindi...

Peçeteyle dudaklarını silip "Ben sizi yeterince rahatsız ettiğime göre kalkayım. Zaten bu yemek de fazlasıyla yanlış bir hamleydi..." dedi. Sedef şaşkınca ona bakarken ayağa kalktı. İşte tam bu anda Sedef'in susması gerekiyordu ama kendini tutamadı. "Daha yemeğinizi bitirmediniz?"

"Daha fazla rahatsızlık vermektense gitmeyi tercih ederim."

Sedef'in içini büyük bir huzursuzluk kapladı. Aslında iyi bir adam olabilirdi. Zaten bu yakışıklılıkla kötü bir adam

olması da çok büyük bir problem yaratmazdı. Ama adamın yemeğini yarıda bırakıp gidecek kadar kendisinden rahatsız olması, işte bu Sedef'in canını sıkmıştı. Serkan ceketini de eline aldığında "Ben rahatsız falan değilim. Lütfen yemeğinize devam edin." dedi. Serkan yeterince gerilmişti. Eve gidip dinlenmek istiyordu ama kızın gayet doğal olan ısrarı yüzünden ayakta durakladı. Tek kaşını kaldırıp kıza baktı. "Ben yanlış anlaşılmak istemem, evet sizden hoşlandım ve sizinle görüşmek istedim. Ama siz bu yemeği istemiyorsanız ikimiz için de bunu zehir etmeye gerek yok."

Sedef *'hoşlanmak'* kelimesinden sonrasını duymamıştı. Fakat kendisi adına karar verip adamı cevaplayan çenesi onunla aynı durumda değildi.

"Ben rahatsız değilim, asıl yemeğinizi benim yüzümden yarım bırakıp giderseniz rahatsız olurum." Böylece adamın kalmasını yeterince açık bir dille belirtmiş oldu fakat *'hoşlanmak'* konusuna değinmemişti. Bu kadar açık sözlü olmak zorunda mıydı bu adam?

Serkan sandalyesine oturup yemeğine devam etmek için peçetesini kucağına serdi. Garson içeceklerini tazelerken Sedef adama kaçamak bakışlar atıp "Afiyet olsun." dedi. Serkan bir süre sessizce yemeğini yedi fakat Sedef yemeğini bitirince "Tatlı ısmarlamama izin var mı?" diye sordu.

İkisi de o masadan kalkıp gitmek istemiyordu. İkisi de birbirini tanımak istiyordu ve ikisi de birbirinden hoşlanmıştı. Serkan bunu erken kabul eden taraf olmuştu. Fakat Sedef de geri çekilmeyerek bunu kabul ettiğini gösteriyordu.

"Çok yedim ama tatlıya da hayır diyemem." diyerek gülümserken adamın da gevşemesiyle rahatladı. Bir şeyler olacaksa olsundu. Sedef istiyorsa sıkıntı değildi. Bir kadın karar verdikten sonra önünü görmek için uğraşmazdı. Karar vermeden önce fazlasıyla baktığı için buna gerek duymazdı.

Tatlılar gelince Serkan "Burada kaldığına göre bir erkek arkadaşın yok demektir." dedi. Ucu açık bir soru gibi orta-

da asılı kalan bu cümle karşısında kibarca gülümseyen Sedef, "Hayır, hayatımda kimse yok." diye yanıt verdi.

"Oh, be! Rahatladım." diyerek künefesini yemeye başlayan Serkan'a gülerek baktı. Serkan kızın güldüğünü duyunca başını tabağından kaldırıp sırıttı. İşte bu gülüşlerden sonra iki kalbin de ritmi değişmeye başlamıştı.

Tatlılardan sonra çaylar gelmiş, yetmemiş kahveler bile içilmişti.

"Ailem bu mevsimde Edirne'deki yazlıkta kalıyor."

"Ne güzel sen en azından bir mevsimliğine kurtuluyorsun. Yurt dışından döndüğümden beri peşimdeler ve kaçacak bir deliğim bile yok!" diyerek yüzünü buruşturan Serkan aslında ailesi yüzünden döndüğünü söylemek istememişti. Babası daha da kötüleşmeden şirketin işlerini devralması gerektiğini göz ardı etmeye çalışıyordu.

"Bu konuda haklısın işte, arada sırada da olsa yalnızlık işe yarıyor ama ben zaten ailemle kalmadığım için onları çok özlüyorum."

"Kaç yıldır burada yaşıyorsun?"

Sedef kahvesin içip "Üniversiteyi kazandığımdan beri buradayım. Çakıldım kaldım!" dedi.

Sohbet sohbeti açmıştı ve geç saatlere kadar restorandan çıkamamışlardı. Hesabı ödeyip ayaklandıklarında valeden arabaları getirmelerini istemişlerdi.

"Buradan başka bir yere geçelim diye sormak isterdim ama iş hayatı o kadar yorucu ki eve gidip hemen uyumak istiyorum."

Sedef adamın uykulu yüzüne baktı. Adamın bu hali bile güzeldi. "Benim de çok uykum var." diye yanıt verdiğinde kocaman esnedi. Serkan kızın esnerken kısılan gözlerine ve açılan dolgun dudaklarına baktı.

"Bir daha görüşecek miyiz?"

Sedef uykulu bir sesle omuzlarını silkip "Neden olmasın?" dedi. Kalbi dörtnala koşmaya başlamıştı bile. Elbette olur dememek için kendini zor tutuyordu.

Serkan "En son böyle dediğinde telefonlarımı hiç açmamıştın!" diyerek kaşlarını çattı.

"Yarın öğle yemeği yiyebiliriz istersen?"

"Neden olmasın?" diyen Serkan kıza, kızın cevabı ile karşılık verdi. Sedef kahkaha atıp başını iki yana salladı.

"Cidden çok sinir bozucu oluyormuş!"

"Demiştim!"

"Sen yine de bir kıza çok sinir bozucusun demesen iyi edersin!"

"Neden yoksa telefonlarıma cevap mı alamam?"

Tam o anda Sedef'in arabası gelmişti. Adama dönüp "Hayır, direkt tekmeyi yersin!" deyip arabasına doğru yürümeye başladı. Sürücü koltuğunun kapısında durup "İyi geceler!" diyerek arabasına bindi. Serkan arabanın içine doğru eğilip el salladı. Arabanın camını açan Sedef'e "Tekme iyiymiş!" diye karşılık verdi.

"Türk usulü! Özlemişsindir!" diyerek kahkaha atan Sedef gaza bastı. Arkasında keyifli bir erkek bırakmıştı.

Lacivert gökyüzünde ışıl ışıl parlayan ay ve sıcak havasıyla İstanbul yine insanı iki arada bir derede bırakıyordu. Ne vazgeçiliyordu İstanbul'dan ne de tam manasıyla teslim olunuyordu... Ve insana çok büyük kumarlar oynatıyordu. Sürprizler hazırlayıp tutsağı ediyordu kendine insanı! Serkan ve Sedef de bu tutsaklardan yalnızca birkaçıydı sadece...

Sedef evin kapısını açarken iki kere anahtar değiştirmek zorunda kalmıştı, nihayet doğru anahtarı kilide yerleştirdiğinde gülümseyerek karanlık eve adım attı. Sakince salona

gidip tam ışığı açacakken "Hiç gelmeseydin!" diyen sesi duyunca evi inleten bir çığlık atıverdi. Elinin altındaki düğmeye basıp odanın aydınlanmasını sağladıktan sonra üçlü koltukta kendisine arkası dönük bir şekilde oturan Bihter'i gördü.

"Ne işin var senin burada?" deyip nefeslenerek kendini tekli koltuklardan birine bıraktı. Dehşet içindeki yüzü ve korkuyla açılmış yeşil gözleri ile bütün keyfi uçmuştu. Bihter'in de keyifsiz olan yüz ifadesine bakıp ters giden bir şeyler olduğunu anladı. "Savaş'ın evinde olman gerekmiyor mu senin?"

Bihter donuk bir ifade ile "Yanlış görevdeymişim!" dedi.

Sedef kaşlarını çatarak "Nasıl yanlış görevdeymişsin?" diye sordu. Bir yandan da yavaş hareketlerle üzerindeki takılardan kurtulmaya çalışıyordu.

"Bakıcılık falan değilmiş işim ayrıca Savaş da polismiş!"

Kulağındaki küpeyi çıkarmaya çalışırken duyduğu şey ile şaşırıp küpeyi biraz fazla çekebilmişti. Acının vermiş olduğu can havliyle "Ne!" diye cırladı. Bu bir soru değil aksine bir şok nidasıydı. Elindeki küpeleri ve kucağındaki anahtarı ortada duran küçük sehpaya fırlatıp oturduğu koltukta rahat bir pozisyon buldu. Bu dinleme duruşuydu.

Bihter yine televizyon ünitesindeki bir nesneye odaklanıp dalıp gitmişti.

"Bir müddet görüşemeyeceğiz."

Bihter aynı pozisyonda konuşmaya devam etti. "Çok sık görüşmeyeceğiz. Hattımı değiştireceğim zaten. Ben seni aramadan sen beni aramayacaksın."

"Bihter neler oluyor?"

Sedef bütün duruşunu bozmuş ve kalkıp Bihter'in yanına gelmişti. Kızın profilini incelerken Bihter'in yüzünde en ufak bir mimik aradı ama bulamadı. Kız donmuş gibiydi.

"Lütfen açık konuş benimle."

Bihter kızın sesindeki endişeyi fark edip kendine çekidüzen verdi. Sedef'e dönüp onun yeşil gözlerindeki endişeyi gördükten sonra daha aklı başında konuşmaya başladı.

"Kancalı beni özel görev için Savaş'ın yanına yollamış. O gün gelen bakıcı ile karıştırmışlar beni, yanlış görev için alınmışım yani. Bugün Buse'yi de alıp Savaş'ın izini sürdük, bir de baktım bütün ipuçları bizim merkeze çıkıyor!"

Sedef iki elini de ağzına kapatıp 'hı' nidası ile gözlerini sonuna kadar açtı. "Aksiyona bak!"

"Öyle... Ama asıl olay bu değil."

Sedef ellerini indirerek "Kancalı'nın verdiği görev mi?" diye sordu.

Bihter başını sallayarak "Sayılır." dedi. "Görev daha çok Savaş'ı ilgilendiriyor. Sanırım onun davası. Tam çözemedim. Merkezde her şeyi açıklığa kavuşturduktan sonra tekrar buraya geldim. Sana her şeyi anlatıp tamamen yok olmam lazım."

Sedef kaşlarını çattı. Gözleri sinirden dolmuştu. "Yine kendini öne atıyorsun yani?"

Bihter "Bu sefer bunu ben yapmıyorum." dedi. Kızın gözlerine bakıp ellerini tuttu. "Ben yokken kendine mukayyet olman lazım. Ortadan sadece Savaş'la çalışacağımız özel dosya yüzünden kaybolmuyorum. Bu gidiş gelişlerimde amcam peşime takılırsa Buse'nin yeri öğrenilir ve içimden bir ses tüm bunların Buse yüzünden göze alındığını söylüyor. Küçük bir çocuğu tehlikeye atamam Sedef. Bu sefer söz konusu olan kişi ben değilim. Bu yüzden bir sürü hat aldım. Seni hep ayrı hatlardan arayacağım. Merkezde izimi süremeleri için telefon sinyallerimle oynadılar. Hem amcamla, hem de bu görevin getirdiği tehlikelerle aynı anda uğraşamam."

Sedef'in endişeden ötürü alnı kırışmıştı. Kaşlarını öyle derinden çatmış ve arkadaşının elini öyle sıkı tutmuştu ki bunu kabul etmediği çok açıktı.

"Seni arkamda bu şekilde bırakıp gitmek istemiyorum ama yapacak bir şeyim yok. Girdim bile bu işin içine. Bu gece gideceğim ve bu iş ne zaman biterse o zaman döneceğim."

"Belki de dönemeyeceksin?"

Bu bir soru değildi. Bir ihtimal de değildi. Bir tercih, bir yazgı, bir sonuçtu.

"Yine mesajlaşırız ama sık sık olamaz, seni hep haberdar edeceğim. Eğer evin güvenliğini tehlikeye atmayacaksa her gece konuşacağız."

Sedef kuşkuyla "Buse'ye bağlanıyor musun sen?" diye sordu.

Bihter bir anda gelen bu soruyla durakladı. Ellerini arkadaşının elinden çekti, kaşlarını çatmıştı. Zaten yeterince gergindi. Birazdan evi terk edecekti ve peşinde iz bırakmadan Beykoz'a kadar gitmek zorundaydı.

"Bu bir görev ve ben de gereği neyse onu yapıyorum."

"Öyle diyorsan..."

Bihter ayaklanıp üzerine bir hırka geçirdi. Saçlarını toparlayan bir bere takıp üzerini başını kontrol etti.

"Kimseye de bu geceden bahsetme. Olanlardan merkezdekilerin bile haberi yok, bilgin olsun. Şimdi buranın ışığını söndür ve yatak odanınkini aç. Ardından camın önünde bir şeylerini toparlıyormuş gibi yap ve ben çıkınca da etrafı kolaçan edip uyu. Sana kimse zarar veremez bundan şüphen olmasın."

Sedef arkadaşının karşısına geçip durdu. Gözleri yine sinirden dolmuştu, dişleriyle dudaklarını yoluyordu. Dolgun dudaklarını dişlediği için ufak kan izleri çıkmaya başlamıştı bile.

"Ya sen? Sana zarar verebilirler mi?"

Bihter sustu. Kalçasındaki silahı kontrol edip göstere göstere Sedef'e mesajını verdi. Kız ona sarılınca o da kollarını kızın narin bedenine sardı.

"Amcam bundan sonra sana gelemez."

"Ne yaptın adama?"

Bihter kızın saçlarına doğru konuşuyordu. Önünde uçuşan siyah telleri üfleyerek, "Ona her şeyi anlattığım bir mektupla birlikte avukata gittiğimi ve bana bir şey olursa bu mektubun önce senin tarafından okunacağını ardından vasiyetim gereği kamuya açıklanacağını söyledim." dedi.

Sedef hızla geri çekilip kızın yüzüne baktı. "Delisin sen! Buna inandı mı peki?"

"Senin bundan haberinin olmadığını eğer kurcalarsa bir şeyler olduğunu anlayabileceğini söyledim."

Sedef tekrardan "İnandı mı peki?" diye sordu.

"Daha ölmeden üzerime miras bırakıp beni türlü işkenceye terk eden bir dedem var benim. Kafa mı buluyorsun kızım? Bizim sülalenin cinsi bozuk, deliyiz biz senin de dediğin gibi. Köpek gibi inandı. Kapına gelemez."

Sedef arkadaşının koluna *'helal sana be'* tarzında bir yumruk geçirdi. Bihter üzerinde karınca dokunuşu gibi olmuştu bu, ama kızın içindeki güvenini kaybetmiş küçük çocuğa iyi gelmişti bu hareket. Bihter hırkanın önündeki fermuarı yarısına kadar çekip dış kapıyı açtı. Arkasını dönüp kızın endişeyle parlayan yeşil gözlerine bakarak gülümsedi. Sol gözünü kırpıp "Hadi görüşürüz, hakkını helal et!" dedikten sonra kapıyı kapatıp çıktı. O çıkınca Sedef de salonun ışığını söndürüp yatak odasına geçti. Kızı görmek için cama çıkmadı. Yine bukalemun gibi o görmeden yok olup gidecekti. Bihter böyleydi. İnsanın hayatında varlığı ile yokluğu birdi. Sanki hep varmış ve sanki hiç yokmuş gibiydi.

Sedef endişeyle yatağına oturup başını ellerinin arasına aldı. Gecenin kör karanlığı şehrin üstüne çöküp güneş bu karanlığı dağıtana kadar da uyuyamadı.

Bihter geç bir saatte eve geldiğinde kapıyı Nazım açmıştı. Adamın yüzünde azarlanmış bir çocuğun ifadesi vardı. Zaten kendisini çok tutamadı.

"Hepimizin başını yaktın kızım!"

"Ben ne yaptım ya?"

"Buse'yi de alıp çıkmışsın, İlyas'ı az daha öldürüyordu."

"İlyas da gözünü dört açsın o zaman." dediğinde Nazım kıkırdadı. "Hepimizi keklemişsin zaten ona değinmiyorum bile!"

"Keko olmayın o zaman oğlum! Benim suçum ne?"

Nazım kısa kahverengi saçlarını kaşıyıp gamzelerini belli eden bir gülümseme ile "Sana da kızamıyorum ya! Yok suçun muçun tamam!" dedi.

Bihter adama göz kırpıp muzip bir sesle "Boşuna dansöz demiyorlar bana, adamın aklını alırım!" dedi. Bahçeye girdikten sonra başındaki ince bereyi çıkarmış ve saçlarını salmıştı.

Nazım bilmiş bilmiş sırıtıp "Bizimkinin aklını almışsın zaten, dağıttı ortalığı. Ne dedin de bu hale geldi?" diye sordu. Bihter adamın kimden bahsettiğini hemen anladı.

"Biraz hırpalamış olabilirim." diyerek sırıttı. Başına geleceklerden habersiz Nazım ile beraber eve yürürken salon camında fark ettiği bir hareket ile gülümsemesi yüzünde dondu.

"Bunlar senin anahtarların, silahın var diye duydum ama yarın neyin nerede olduğunu göstereceğim yine."

Nazım'ın elinden hayal meyal anahtarı alıp başını sallayarak evin kapısında Nazım'ın dönüp uzaklaşmasını izleyip kapıyı açtı. Dışarıdan yansıyan ışıkların altında onu bekleyen adamı gördü hemen.

Savaş kısık sesle "Gelmeyeceksin sandım." dedi.

"Gereksiz riskler almam."

"Bu iş de bir risk. Hayati bir risk."

Bihter elindeki anahtarları avucunun içinde sıktı. Adamın karanlıkta net belli olmayan yüzüne bakıp sustu.

"Ama doğru, sen hep çekirge gibi dördüncü sıçrayışını yaşayan bir insansın. Bunlar hiçbir şey senin için..."

Bihter yine sustu ve üzerindeki hırkayı çıkardı. Adamın onu neden kırmaya çalıştığını anlamıyordu ama umurunda da değildi. Alışkındı. Kırılmayacak kadar kabuk bağlamıştı.

Savaş bu defa "Niye susuyorsun?" diye sordu.

"Sen ikimizin yerine de konuşuyorsun zaten!"

"Seninle bu işin sonunu nasıl getireceğiz biz?" diye sorarken kızın üzerine yürüyordu. Bihter üzerine gelen adamdan yükselen hafif alkol kokusun almıştı.

"İçince çenen düşüyor senin. Küçük bir çocuğun olduğu evde alkol mü kullanıyorsun?"

"Şimdi de annelik mi yapacaksın bize?"

Tam karşısında duran adamın koyu renk gözlerine bakıp "Bilmem, olabilir." dedi. Neredeyse siyahtı. Neredeyse... O gözlerde korkuyla titreyecek kadar ve tüm kirlerini saklamak isteyecek kadar karanlıktı adamın bakışları.

"Ama sen bu evdeki kimsenin annesi değilsin Bihter." İşte bu yüzüne kapı kapatılmış gibi hissettirdi. Yüzüne çok kapı kapandığı için darbenin nereden geldiğini anlayamadı genç kadın.

"Evet, değilim."

"Anne gibi davranmana gerek yok o halde."

"Öyle bir vasfım yok zaten. İşimi bitirince gideceğim."

"Evet, gideceksin..."

Savaş kızın yanından geçip merdivenleri tırmanmaya başladı. Bihter alnını kaşıyarak önüne baktı. Elinde hırkası ve anahtarı ile odasına çıktı. Savaş'ın odasının kapısı aralıktı. Adamın üstsüz bir şekilde yatağında sızmış olduğunu görecek kadar durakladı onun kapısında. Ardından odasına girip

kendini yatağına attı. Ay ışığının aydınlattığı odasında içinden yükselen sesleri susturmaya çalıştı.

İnce tülün dışında gölgesi yükselen ağacın yapraklı dallarına bakıp "İşimi bitirip gideceğim..." diye fısıldadı. "Gideceğim."

Gideceğim demek mi zordu yoksa gitmek mi? Bihter bunu vakti gelince uzun uzun düşünecekti.

"Koşulların büyüttüğü, kazanılmaz, başarılmaz bir biçime soktuğu savaşlar vardır."
Rıfat Ilgaz
Karartma Geceleri

Bölüm 13

Çiftliğin düzenli temizliğinden sorumlu bir ekip gelmiş ve evi işgal etmişti. Bahçedeki otları, çimleri, duvarları saran sarmaşıkları temizleyen Nusret amca yüzünden bahçe yasak bölgeydi. Zaten etraf ottan geçilmiyordu. Evi de Zekiye teyzenin komutasındaki askerler ele geçirmişti. Nazım da gece nöbetinden sonra uyumaya gitmişti. İlyas ise daha sıkı güvenlik önlemleri için kamera kayıtlarını ve onun gibi bir ton şeyi saklayacak bir yer arıyordu.

Orta yerde ayakta kalan Buse ve Bihter ise bakıcı-çocuk rolüne can veriyorlardı. Gelen herkese yine bakıcı diye tanıtılan Bihter hiçbir yerden açık vermemek için işinin başındaydı. Yani tam Buse'nin yanında.

"Biz ne yapacağız peki?" diye soran Buse'nin açık kumral saçları dağılmış, sırtına yayılmıştı. Önden bir tokayla toplanan perçemleri ile küçük, beyaz yüzü ortaya çıkmıştı. Ela gözlerini dikmiş Bihter'e bakıyordu. Bihter ellerini teslim olmuş gibi havaya kaldırdı.

"Gördüğün gibi boş bir yer yok. En azından ben bilmiyorum. Sen biliyor musun?"

Buse sol elini küçük çenesine dayayıp bir müddet düşünüyormuş gibi yaptı. Bihter kızın yetişkin tarzı hareketine gülerek baktı. Gittikçe daha mı sevimli oluyordu bu kız?

"Aslında babamın atölyesi var ama..."

Bihter tüm çiftliği gezdiği gün atölyeyi görmüştü. Arka taraftaki kamelyanın biraz ilerisinde tek camlı ufak bir yapıydı.

Buse'ye merakla bakıp "Ama?" diye sordu. Küçük kız onu çok bekletmeden "Babam orayı kullanmamıza izin vermiyor. İçerisi bir sürü kiyatlarla dolu."

Bihter önce kaşlarını çattı ve sonrasında öyle yüksek sesle kahkaha attı ki Zekiye teyze bile dışarıya çıktı. İlyas işini bırakıp onlara bakmaya başladı. Buse ise kaşlarını çatmış kızın yatışmasını bekliyordu.

"Neye gülüyorsun?"

"Kiyat mı?"

"Evet, kiyat!" diyerek bağıran Buse kıza sorarcasına baktı. Ardından dayanamayıp "Ne olmuş?" diye sordu.

"Kâğıt olmasın sakın o?"

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun Bihter?"

Bihter bu sefer kahkaha atmakla kalmadı hayatı boyunca ilk kez kahkaha krizine girdi. Öyle derinden kahkaha atıyordu ki unutmaya yüz tutmuş çocukluk yıllarında bile böylesine içten olanını atmamıştı. Beyaz yüzü boynuna kadar kızarmış, dudakları gerilmişti. Ev topuzu yaptığı saçları sarsılmaktan dağılmıştı. En sonunda dayanamayıp çimenlere oturduğunda Zekiye teyze yanlarına kadar gelmişti.

"Bihter, kızım ne oluyor Allah aşkına?"

"Zekiye teyze, kızım deme şuna! Benimle dalga geçiyor!"

Zekiye teyze gülmekten yerlere yatan kızdan gözlerini çekip Buse'ye döndü. "Neden ki?"

"Kiyat diyorum diye!"

Zekiye teyze bir an durakladı. Bihter kadının anlamadığını sezince durduramadığı kahkahalarının arasından "Kâğıt... demek... istiyor!" dedi. Zekiye teyze de önce kıkırdamaya başlamış ardından Bihter'e katılmıştı. Yanlarına gelen İlyas da kahkaha atmaya başlayınca Buse ayaklarını yere vura vura bağırmaya başladı.

"Komik mi ya komik mi?"

İlk kendini toparlayan Bihter oldu. Çimenlerden kalkıp kotunu silkeleyerek hıçkırıklarının arasından "Komik bir şey mi kızım? Hayatım boyunca kahkaha krizine girmedim ben!" dedi. Böylece duvarlarında kocaman bir çatlak daha oluştu.

Bihter, Buse'nin yüzü daha da asılınca herkese susmasını ima eden bakışlar attı. Hemen sonra, "Zekiye teyze, biz Buse ile açıkta kaldık. Nereye gidelim?" diye sordu.

"Atölye diyeceğim ama anahtarı bende bile yok. Yanında spor odası var. Oraya gidebilirsiniz."

Buse "Olmaz! Spor odası babamla özel yerimiz!" diye araya girdi. İlyas onu kucağına almıştı ve yüzünü güldürmek için şekilden şekile giriyordu. Fakat Buse onunla ilgilenmeyip Zekiye teyze ile Bihter arasına girince suratını asıp sadece kızı kucağında tutmaya devam etti.

"Evin spor odası da mı var?"

Zekiye teyze bilmiş bir ifade ile Bihter'e dönüp "Fark ettiysen çiftlik evi burası." dedi. Buse, İlyas'ın kucağından inmiş Bihter'in dibine girmişti. Kızın tişörtünü çekiştirip "Oraya gidemeyiz." dedi.

"Nedenmiş o?"

"Babamla özel yerimiz orası, sadece biz girebiliriz oraya."

Bihter aksi bir sesle. "Uzatma Buse! Hava çok sıcak, ev dolu bahçe dolu. Ne yapacağız biz?" diye sordu. Yüzünü de asmıştı. Buse kızın sinirlendiğini anlamıştı ama geri adım atmak istemiyordu.

Bir umut "Alışverişe çıkacaktık?" diye sordu. "Baban kesin talimat vermiş ya Nazım ya İlyas gelecek bizimle ama Nazım uyuyor, İlyas da evden ayrılamaz. Ayrıca ben senin bakıcınım, ben ne dersem o!"

Buse tiz bir sesle "Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı. Her seferinde kadının galip gelmesine sinir oluyordu.

"Nefret etmeye devam ederken bir yandan da üzerini değiştirmeye gitmeni tavsiye ederim!"

Buse "Niyeymiş o?" diye bağırdı.

"Sana kendini savunmayı öğreteceğim!"

"Babam öğretiyor zaten bana, sana ihtiyacım yok! Bakıcı parçası!"

Zekiye teyze ve İlyas sessizce yanlarından ayrılmıştı. Bu kapışmanın sonu başı ya da ucu onlara da değebilirdi. Kimse Buse'nin ya da Bihter'in sinirinden nasiplenmek istemiyordu.

"Sen nesin? Mızmız keçi!"

"Dalgın manda!"

Bihter kızın kendisine bunu ilk dediği zamanı hatırladı. Gözünün önünden gitmeyen siyah havluyu... Silkelenip kendine geldi hemen.

"Git hemen hazırlan Buse!"

"Bana babam ders veriyor dedim!"

"İyi ya baban dersini versin, ben boyunun ölçüsünü alacağım!"

Buse durakladı. Fakat Bihter kızın neden durakladığını anlayacak kadar onu tanıyordu. "Nasıl dövüştüğünü test edeceğim yani." diyerek kıza *'boyunun ölçüsünü alacağım'* deyimini açıkladı.

"Sen kimsin ki?"

Bihter kızın yüzüne kadar eğilip "Senin baş belası bakıcın!" diye fısıldadı. Tüm dava süreci boyunca da bakıcı olarak kalacaktı. Kimliğini kamufle edecek en iyi yol buydu. Sazan

gibi yanlış göreve atlamış olabilirdi ama Seval'in bile düşünemediği tüm ayrıntıları bu yolla çözmüşlerdi. Bihter yine dört ayağının üzerine düşmüştü.

Buse ellerini iki yanında yumruk yapıp çenesini öne çıkararak bağırdı. "Baş belası olduğun kesin zaten!"

Bihter alayla "Neden hazırlanmak istemiyorsun? Korkuyor musun yoksa?" diye sordu. Buse'nin gözleri kocaman açıldı. "Ben mi senden korkacağım?" diye çığırdı.

"Korkmuyorsan on dakika içinde spor odasında olursun." dedi Bihter ve hızlı adımlarla eve doğru yürüdü. Üzerini değiştirirken uzun zamandır spor yapmadığını hatırladı. Odasında çektiği mekikler yetmiyordu. Her gün alışık olduğu koşturmacadan uzak olmak bünyesini hantallaştırmıştı. Odasına girene kadar üç tane görevli görmüş ve üçünden de aynı ikazı işitmişti. "Yavaş yürüyün kayarsınız!"

Elleri ile tişörtünün eteklerini kaldırarak seri bir hareketle başının üzerinden geçirip çıkardı. Sutyenini de çıkarıp yerine spor yaparken kullandığı yarım atletini giydi. Altına da kısacık bir şort geçirmişti. Spor odasında klima olduğunu tahmin ediyordu. Ona rağmen spor yaparken terleyecekti. Fazlalık bir şey giymek istemiyordu. Yanına bir tane de havlu alıp aşağıya indi. Evden çıkınca sarı saçlarını çözüp sıkıca topladı. İleride spor odasına doğru yürüyen Buse'yi görünce yavaşça kızın yanına koşmaya başladı.

"Şişt! Huysuz keçi!"

Buse üzerine giydiği siyah kısa şort ve beyaz atlet ile savaşa hazır görünüyordu. Bihter ile aynı renkleri tercih etmişti. Siyah alt, beyaz üst.

"Kendine bak manda!"

Kızın hızına ayak uydurarak "Bu ağzın beni görünce mi bozuluyor yoksa normalde de böyle misin?" diye sordu.

Buse somurtarak "Sende insanı delirten bir şey var Bihter. Külkedisinin üvey annesi gibisin!" dedi. Kabul etmek istemiyordu ama aslında külkedisi gibiydi Bihter. Onun kadar gü-

zel ve alımlı. Buse neredeyse ona hayrandı. Yakınlaşabildiği tek kız oydu ama ona zorluk çektirmek ona ayak uydurmaktan daha kolaydı.

Bihter sırıtıp "Aldığım en harika iltifattı." dedi. "O halde seni prens gelince odana kilitlemeliyim öyle mi?"

"Beni hiçbir yere kilitleyemezsin, babam seni azarlar."

"Sanki yapmadığı şey." diye geveledi Bihter ağzında cümleyi. Savaş sabah erkenden çıkmıştı. Bihter geç geldiği için erken uyanamamıştı. Zekiye teyze ve Buse de onu temizlikçiler gelince uyandırmıştı. Haliyle adamla detaylıca görüşme fırsatı yakalayamamıştı.

Spor odasına girdiklerinde Bihter önce etrafı inceledi. Her yer ayna kaplıydı. İçerisi o kadar sıcaktı ki hemen klimanın kumandasına koşan Buse, odanın serinlemesi için klimayı en düşük dereceye ayarladı. Etrafta her türlü spor araç ve gereci vardı. Bir kısımda araçlar bir kısımda minderlerle çevrili bir alan vardı. Buse orayı gösterip "Orada karşılaşacağız." dedi. Savaş odayı fazlasıyla kullanışlı dizayn etmişti. Buse klimadan sonra müzik sistemini çalıştırdı. Bihter etrafa yayılan Eye of the Tiger[8] müziğini duyunca sırıttı. Tam da onlara göreydi.

"Hadi ısınalım!" diyerek üzerine doğru gelen küçük kıza tek kaşını kaldırıp "Isınalım!" dedi Bihter.

İki Saat Sonra...

Savaş şubeden erken çıkmıştı. İkindi ezanı okunurken eve girmişti ve bu göreve döndüğünden beri ilk sayılırdı. Kancalı onu erken bırakmış ve atölyesine sakladığı dosyaları açması için bir müddet böyle erken ayrılmasına izin vermişti. Çiftliğin garaj girişini otomatik anahtarla açıp eve girdi. İlyas onu kapıda karşıladı.

"N'aber İlyas?"

"İyidir abi!"

"Etraf tertemiz görünüyor."

8 Eye of the Tiger: Efsane ROCKY serisinin film müziği.

İlyas başını sallayarak "Temizlikçiler yeni gitti." dedi.

Savaş "Benim kelebek nerede?" diye sordu. Belki bahçededir umuduyla etrafı tarıyordu.

"Bihter ile spor odasına gittiler." Cevabını duyunca kaşlarını çattı. "Hani oraya bizden başkası giremiyordu?"

"Bihter ve Buse'nin gidecek bir yeri olmayınca Zekiye teyze onları oraya yolladı. Şimdiye dek birbirlerini öldürmedilerse onları sağ bulabilirsin."

Savaş sırıtıp başını salladı. Durumu anlamıştı.

"İkisi de birbirinden beter değil mi?"

"Ne diyorsun abi ya? Yemin ediyorum teraziye koysak biri ötekinden fazla çıkmaz!"

Savaş kahkaha atıp "İyi o zaman ben bir kontrol edeyim şunları." diyerek uzaklaşmaya başlamıştı ki geri dönüp İlyas'a, "Akşam sen ve Nazım ile birlikte toplanacağız tamam mı? Bihter de yanımızda olacak." diye hatırlattı. "Tamamdır abi!" diye karşılık verdi İlyas da.

Acele ediyormuş gibi görünmek istemiyordu ama İlyas'ın görüş açısından çıkınca neredeyse koşar adımlarla spor odasına gelmişti. Kapıyı azıcık aralayıp içeriye baktı. Müzik setinden yükselen şarkı yüzünden kapı sesini duymamışlardı. Savaş'ın gözleri kızından sonra Bihter'in terli ve yarı çıplak vücudunu görünce kocaman açıldı. Kız, Buse'ye nasıl tekme atacağını gösteriyordu. Uzun bacaklarının her hareketi Savaş'ın içindeki dalgalara yeni bir tanesini ekliyordu. Savaş farkında olmadan içeriye girmişti fakat Bihter ve Buse bunu görmedi.

Önce ısınma hareketleri ile başlayıp ardından karşılaşmaya geçtiklerinde Bihter, Buse'nin gerçekten eğitimli olduğunu anladı. Fakat Savaş'ın eksik bıraktığı yerleri zevkle tamamlarken de çok eğlendi. Karşısında algısı açık küçük bir öğrenci duruyordu ve Bihter de bu durumu sonuna kadar kullanıyordu. İki saatin sonunda çok yorulsalar da terleseler de bırakmak istemeyecek duruma gelmişlerdi.

"Sol krosen hep kuvvetli olmalı!"

Buse sol ayağını doksan derece açıp kıza tekme attı. Bihter bunu basitçe savuşturduktan sonra kıza yeni bir tekme hareketi göstermeden önce Buse "Neden?" diye sordu. Bihter kıza hareketi kısaca gösterip geri çekildi. Buse onun yaptığı hareketi taklit ederken "Sol tarafını ne kadar iyi korursan o kadar az zarar görürsün." dedi. Bu bir hayat dersiydi ama Buse bunu zamanla anlayacaktı. Henüz çok küçüktü.

Savaş duyduğu şeyle kaşlarını çattı. Aklındaki tüm soru işaretleri kızla ilgiliydi ve Bihter bir tanesine bile cevap vermeyecek kadar inatçıydı. Son olaydan sonra iyice birbirlerine dik gidecekleri apaçık bir gerçekti. Savaş bu işin sonunu getirdiğinde ne olacağını çok merak ediyordu ama içinden bir ses öğrenmek istemeyeceğini fısıldıyordu.

Kız ellerini dizlerine koyup eğildiğinde Savaş'ın dudakları kurudu. "E insaf ama! Siktir!" diye fısıldayan genç adamın vücudundaki hareketlenmelerin haddi hesabı yoktu.

"Bugünlük bu kadar yeter!" diyen Bihter, kendisini minderlere atan kıza uyup onun yanına devrildi. İkili nefes nefese minderlerin üzerinde uzanırken Savaş onlara biraz daha yaklaşmıştı.

"Babam bana resmen acıyormuş, sen mahvettin beni!"

Bihter kıkırdayıp kızın dizine vurdu. "Senin nerene acıyor baban? Acınacak halde olan kendisi!"

Buse cümlesini yarım bırakıp "Kızı olduğum için bana üzülüyordur, tabii senin kızın olmadığımdan..." dedi. Bihter'in duvarlarında bir çatlak daha oluştu.

"Benim kızım olmak isteyeceğini pek sanmıyorum."

Buse ona dönüp "Neden ki?" diye sordu. "Sen iyi bir insansın."

Bihter ise tavana bakıp "Her iyi insandan anne olur mu?" diye sordu. Buse de tekrardan tavana bakmaya başlayıp "Bilmem, olur herhalde. Senden de anne olur." dedi.

Bihter omuzlarını silkip sustu. Daha fazla konuşmak istemiyordu.

"Bihter?"

"Efendim."

Buse "Sen de mi polissin?" diye sordu. Bihter yerinden hızla doğrulup Buse'nin üzerine yükseldi.

"Bunu bir daha sesli söyleme Buse." dedi telaşla. Buse ağzına fermuar çekiyormuş gibi yapıp sessizce "Sen de mi polissin?" diye sordu tekrardan. Bihter gülüp başını salladı.

"Burada ne işin var peki?"

"Özel görev için buradayım."

"Sen de mi beni korumak için geldin?"

Bihter bir süre düşünüp soruyu kafasında ölçüp biçti. "Öyle sayılır." diye cevap verdiğinde fazla açık vermemek için "Hadi kalk, eve git! Zekiye teyze yıkasın seni." dedi.

"Sen ne yapacaksın?"

"Kalkabildiğim ilk fırsatta peşinden geleceğim." diyerek uzanmaya devam etti.

"Ben de kalacağım o zaman!"

Tam bu esnada Savaş üzerlerine karabasan gibi çöktü. Buse tavan yerine babasını görünce gözlerini kocaman açarak "Baba!" diye bağırdı. Bihter ne ara gözlerini kapatmıştı da Savaş gelmişti anlayamadı. Adama aşağıdan bakarken *'buradan bile yakışıklı görünüyor.'* diye düşündü.

Buse babası tarafından kucaklanıp kaldırıldı. Kızının saçlarından sonra yanaklarını öpen Savaş elini Buse'nin atletine götürdü. "Buse! Sırılsıklamsın kızım, hadi git Zekiye teyze sana duş aldırsın!"

Buse babasını ikiletmeden Savaş'ın kucağından inip koşarak uzaklaştı. Yerde yatan Bihter'in ise kılı kıpırdamıyordu. Adam üzerinde dururken onun kara gözleri vücudunu ayartırken elinden hiçbir şey gelmiyordu.

"Kalkmayı düşünmüyorsun herhalde."

"Bu gece burada kalmayı düşünüyorum aslında."

"Bir yerin tutulacak kalk hadi." diyen Savaş kıza elini uzattı. Bihter bir adamın eline bir de adama bakıp yattığı yerde doğrularak adamın elini tutup onu kaldırmasını bekledi. Sıcak elin yolladığı elektrik onu önce çarptı. Ardından adamın hızlı çekişini beklemediği için kendini ayaklarının üzerinde Savaş'a yapışmış bir şekilde buldu.

"Yuh!" diye fısıldadığında nefesi Savaş'ın yüzüne çarptı. Hızla geri çekilip adamın sıkı vücudundan uzaklaştı. Savaş ise vücudunun her yerinde hissettiği o sıcak bedeni tekrar geri çekmemek için kendisini zor tutuyordu. Boğuk bir sesle "Bu gece atölyede toplantı yapacağız." diye fısıldadı. Kız kokusunu içine çekebileceği kadar yakınındaydı.

Bihter "Tamam." diye cevap verdi ama sesi duyulmayacak kadar kısık çıkmıştı.

Genç kadın daha fazla bu cızırdayan havayı teneffüs etmek istemiyordu. Gözleri adamın her yerini incelerken, içindeki ateş daha da harlanıyordu. Resmen kadınlığını ilan etmek için gönderilmiş gibi hissediyordu bu çiftliğe ve bu durum hiç işine yaramıyordu. Pür dikkat olması gerekirken acemi şoförlere dönmesi büyük bir hata olurdu.

"O zaman ben gideyim." derken de ilk toparlanan olmanın zevkini yaşamak istemişti ama kolundan çekilip Savaş'a döndürüldüğünde nefesi kesildi.

"Son bir şey daha..."

Bihter adamın kara gözlerine bakıp bekledi. Savaş kızın bedeninin yakınlığı ile erirken vurucu darbeyi indirdi.

"Buse ile bu kadar yakınlaşmanı istemiyorum."

Bihter önce adamın yüzüne çarpan nefesinin tadını çıkardı sonra duyduğu şey ile kolunu adamın elinden kurtarıp Savaş'a kaşlarını çatarak baktı.

"Bu ne demek oluyor?"

"İşin bitip gittiğinde başımın etini yiyecek bir Buse istemiyorum, demek oluyor!"

Etraftaki o cızırdayan hava dağılmış yerini fırtına öncesi sessizliğe bırakmıştı.

Bihter "İstediğimi yaparım, bana karışamazsın!" diye gürledi. Savaş'ın acımasız tavrını bertaraf edebilmek için tüm sesini kullanmıştı.

"Söz konusu benim kızımsa karışırım!"

Bihter adamın dibine kadar girip "Buse'yi neyden kimden koruyorsun bilmiyorum ama ona bunu yapmana izin vermeyeceğim!" diye tısladı. Savaş içinde yükselen öfkeye engel olamayıp kıza bağırdı.

"Üstüne vazife olmayan işlere karışma Bihter!"

"Sen de kızına ne yaptığını gör!"

"Ne yapıyormuşum ben ona?"

"Ona hatırlamak istemeyeceği kadar sıkıcı bir çocukluk veriyorsun daha ne olsun?"

Savaş kızın yüzüne eğilip tekrardan "İşine bak Bihter, burnunu bilmediğin şeylere sokma." diye fısıldadı.

"Benim işim Buse!"

"Senin işin benim!" diye bağırdı Savaş ve bu sesi duymayan tek bir canlı bile kalmadı çiftlikte.

Sevgi değiştirir, sevgi iyileştirir.
Paulo Coelho
Akra'da Bulunan Elyazması

Bölüm 14

Yüz yüze durdukları o birkaç saniye boyunca birbirlerinin nefeslerini teneffüs ettiler. Sinirleri dinmiyordu. Savaş ne dediğini bilmiyor, Bihter ise adamın ne dediğini anlamıyordu. Bihter bu akımdan kurtulabilmek için birkaç adım daha geri gitti. Adamın kokusundan uzaklaşınca zihni daha berraklaşmıştı. Savaş da kızın uzaklaşmasıyla uyanır gibi oldu.

"Buse benim kızım." dedi Savaş tek nefeste. Az önce söylediklerini örtbas etmek istiyordu. Geri alamazdı. Açıklayamazdı. Kıza ne söylemişti öyle?

"Ben de onun bakıcısıyım Savaş. Unuttun mu? Bu görevle buradayım."

Savaş'ın çenesi seğirdi. Eliyle birkaç günlük sakallarını ovdu.

"Bihter! Ne demek istediğimi anladın bence."

Bihter kollarını yarım, beyaz atletinin üzerinde kavuşturdu.

"Hayır, anlamadım. Bence artık bana bir şeyler anlatmak zorundasın. Nedir Buse'yi dokunulmaz kılan?"

Savaş'ın soruyla kararan gözleri o kadar korkutucu duruyordu ki Bihter sormamış olmayı dileyebilirdi. Ama o da en

az adam kadar deliydi. Bir şeyler öğrenmeden harekete geçmeyecekti.

"Bihter, sus artık!"

Adam üzerine basa basa geri adım atmasını emrediyordu ama Bihter az önce uzaklaştığı adama şimdi yaklaşarak aynı soruyu sordu.

"Buse'yi kimden koruyorsun Savaş? Bu kızı dünyadan uzaklaştırmanın sebebi ne?"

Savaş kızı kollarından yakalayıp sarstı. "Seni ilgilendirmez Allah'ın cezası, sus artık!"

Bihter adamın kollarından hızla kurtuldu. "Kızı kocaman bir yalnızlığa hapsediyorsun, geri zekâlı adam! Sen olmazsan hayata tutunamaz, ona bir şeyler bırakman lazım!"

"Sus, sus, sus!"

"Susmam! O yaşta bir kızı her neyden saklıyorsan çok yanlış bir yol seçmişsin kedine Savaş. Ona özgürlüğünü biraz dahi olsa sunmazsan yarın sana düşman kesilecek kadar özgürlük meraklısı bir kız olacak. Tüm bunları anlayacak kadar olgun değil, küçücük bir çocuk o!"

Soğuk avucunu alnına yaslayıp gözlerini kapattı. Önüne dökülen saçları geriye itip bekledi. Sakinleşmeyi bekledi. Öfkesinin dinmesini bekledi. Fakat gözlerini açtığında karşısında kararlı bir yüz ifadesi ile bekleyen kızı görünce yapacak bir şeyinin olmadığını kabul etti.

Ellerini sertçe iki yana açarak "Ne yapmamı istiyorsun, ha? Ne yapayım?" diye bağırdı. Yıllardır karanlık bir yolda yürüyordu. Bir çaresi olsa kendisini de kızını da kurtarmaz mıydı?

Bihter de "Ne bileyim?" diyerek ellerini göğsünden indirip Savaş gibi iki yanına açtı. "Ona dünyayı göster. Arkadaş bulmasına izin ver. Yarın başkalarının arasına karıştığında kendisini farklı hissetmeyeceği şeyler yap."

"Bihter, hiçbir şey bilmiyorsun. Eğer bunu yaparsam neler olabileceğini bilmiyorsun."

Bihter adama doğru bir adım daha attı. Şimdi yeniden burun buruna gelmişlerdi.

"Neler olabileceğini sen de bilmiyorsun Savaş. Yaşamadan kimse bilemez. Bırak onu, biraz nefes alsın. Bırak onu, biraz dünyayı tanısın. Bırak onu, yarın sensiz ayakta dururken ona destek olacak birilerini bulsun. Bırak çocukluk aşkı olsun. Bırak..."

Bihter'in gri gözlerine baktı. Kızın susmayacağını ya da pes etmeyeceğini anlamıştı. Omuzları düştü. Kara gözleri gölgelendi.

"Şu eve, şu çiftliğe bak." diye fısıldadı. "Yıllardır ailemin hayaletleri ile yaşıyorum burada. Her gece rüyamda birisini görüyorum. Her gece rüyamda ellerimi kanlı görüyorum. Hepsi ile baş edebilmek kolay mı sanıyorsun? Geçmişin kanlı gölgelerinden kurtulmak kolay mı sanıyorsun? Tüm bu korkuları yenip kızıma bu özgürlüğü sunmayı bilsem yapmaz mıyım? O, benim canım. Kâbuslarımdan beni çekip çıkaran bir melek, o..."

Bihter adamın düşen omuzlarına baktı. Ardından gri gözleri tekrardan adamın kara gözlerini buldu.

"Sana yardım etmek için buradayım. Bunun için de yardım ederim." diye fısıldadı. Savaş kızın neden yardım etmek istediğini anlamadı. Bu yüzden sorgulamak için çok beklemedi.

"Neden yapacaksın bunu?"

"Her iyiliğin bir karşılığı ve her yardımın bir nedeni olmak zorunda değil. Bunu Buse için yapacağım. Dışarıda onu koruyacağım. Söz veriyorum." diyerek bakışlarını kaçırdı. Kapıya doğru yönelip gitmek istedi fakat bu sefer Savaş onu bırakmadı. Kızı kolundan yakalayıp kendisine çevirdi.

"Buse'den ne istiyorsun Bihter?"

Bihter adamın kolundan kurtulmak istedi ama bu sefer kolay olmadı. Savaş onun öteki kolunu da yakalayarak kızı dibine kadar çekti.

Savaş dişlerinin arasından "Yüzüme bak!" diye fısıldadı. "Buse'den ne istediğini söyle!"

Bihter yüzünü kaldırıp gri gözlerini adamın kara gözlerine diktiğinde yüzünde varla yok arası bir gülümseme belirdi. Biraz acı ve bolca hüzün gözlerine yerleşti.

"Ondan yaşamasını istediğim bir çocuğu istiyorum. Ömür boyu yaşamasını ve Buse'yi hiç terk etmemesini istediğim çocuk için yapıyorum bunu."

Adamın şaşkınlığından faydalanıp o güçlü kollardan kurtulduğu gibi spor odasından çıktı Bihter. Ardında soru işaretleri ile dolu bir Savaş bırakmıştı. Evin yolunu tutarken bahçede bekleyen Zekiye teyzeyi ve Nazım'ı gördü. Nöbet değişimi olmuştu belli ki.

Zekiye teyze endişeli gözlerle "İyi misin Bihter?" diye sordu. Bağırış çağırışlar eve kadar ulaşmıştı. Başını sallayarak eve girdi. İyiydi. Henüz.

Bihter odasına girip kapısını hızla kapattı. Sırtını dayadığı kahverengi kapıya yaslanarak yere çöktü. Başını geriye atarak gözlerini kapattı. Sımsıkı yumduğu göz kapaklarının arkasındaki dünya çok karanlıktı. Yaşadığı geçmiş küçük bir kız için çok karanlıktı. Yıllarca yastığına döktüğü yaşlar yüzünden içi kurumuştu. Şimdi boğazı yanarken, gözleri sızlarken içindeki acıyı bile dışarıya vuramıyor olduğu için ondan nefret ederek ellerini sıktı. Her gece dudaklarında bir şarkı gibi dolanan fısıltısı fırladı ağzından.

"Senden nefret ediyorum."

Gözlerini açarak acıyla pencereden içeriye vuran güneş lere baktı.

"Senden nefret ediyorum."

Ona bunu yapan her şeyden, kendisini ölüp de terk eden anne ve babasından bile nefret ediyordu. Hiç kimsenin ona bunu yapmaya hakkı yoktu. Ama olmuştu. Nefretiyle yaşayan, ölümü bir zafer bilen, yarı deli yarı akıllı biri olmuştu. Şimdi gözünün önünde neredeyse kendisi gibi saklanarak büyüyen bir çocuk vardı. Ne olursa olsun karışmaması lazımdı ama yapamıyordu. Sanki hayat eline bir fırsat, bir şans daha vermişti. Sanki Buse'nin hayatını biraz daha iyi yönde etkilerse kendi çocukluğunu da kurtarabilecekti. İşte buydu. Onu tetikleyen, Buse'ye göre hareket etmesini sağlayan buydu. Çocukluğunu istiyordu Bihter. O küçük kızı özlüyordu. Annesinden saç örgüsünü öğrenen, babasından beş yaşında okuma yazmayı öğrenen, soba başında kestane kavurarak eğlenen kızı istiyordu. Saçlarında babasının öpücüklerini, ellerinde annesinin ellerini istiyordu.

Bihter'in arkasından bir enkaz gibi Savaş geldi. O gelene kadar kapıda bekleyen Zekiye teyze ve Nazım aynı soruyu Savaş'a sordular.

"Savaş, iyi misin oğlum?"

Savaş başını sallayarak eve girdi. Yatak odaların olduğu kata çıkınca gözleri bir an Bihter'in odasının kapısında durakladı. Hemen ardından sırtını dönüp kendi odasına girdi. Kapıyı sessizce kapatıp kilitledi.

"Neden sızıyorsun hayatıma Bihter? Neden işliyorsun içimize?" diye fısıldadı kapının arkasından. Başını kapıya yaslamıştı. Sorusu kendisineydi çünkü cevap da kendisinde saklıydı.

"Yapma bunu... Yapma..."

Serkan öğle yemeğinden önce yaptığı ufak toplantıyla ihale için son rötuşları tamamlamış oldu.

"Rakip firmanın içine sızmaya çalıştık ama pek başarılı olamadık. Bu ihale sonucu bize de sürpriz olacak."

Serkan hızla başını önündeki dosyadan kaldırdı. Alnına düşen saçları geriye doğru yatırarak proje sorumlusuna dikti bakışlarını.

"Sizden böyle bir şey yapmanızı isteyen oldu mu Refik Bey?"

Bütün gün çalışmaktan omuzları tutulmuştu. Yorgundu ve aynı zamanda ihale yüzünden gergindi. Fakat duydukları ile tüm bunların üzerine bir de sinir eklenmişti.

"İş dünyasında ihaleler böyle ilerler. İllaki bir köstebek çıkar ve bundan yararlanmak ister. Yoktan var olan insanların kontrolsüz gücü neye dayanıyor sanıyorsunuz Serkan Bey?"

Serkan kaşlarını çattı. Refik Bey, babasıyla beraber uzun yıllar çalışmıştı. Tüm ihaleler onun kontrolünde ilerliyordu. Ancak duydukları ile adama karşı antipati beslemekten öteye gidemiyordu.

"İş dünyasında işlerin nasıl ilerlediği beni hiç ilgilendirmez. Benim şirketimde ve benim bulunduğum çatının altında bir köstebek varsa derhal şirketimden men edilir. Onun haricinde bir köstebekle işbirliği yapıp portföyüme katkı sağlayan da aynı muameleyi görür. İkisi arasında hiçbir fark yoktur. Bundan sonra tüm ihalelerde dürüstlüğü benimseyeceğinizi düşünerek bu konuyu burada kapatıyorum."

Refik Bey, kendisinden yaşça küçük biri tarafından böyle terbiye edildiği için kızarmıştı.

"Siz nasıl isterseniz öyle olsun."

Serkan tekrardan dosyaya döndü. "Ben nasıl istersem değil, en doğru ve temiz yol hangisi ise o tercih edilecek. Sonrasında başımı ağrıtabilecek her şeyden kaçının."

"Peki, efendim."

Serkan tüm işlerini toparlayıp Sedef'i aradığında aklında ne ihale kalmıştı ne de iş güç.

Sedef telefonu çaldığında başını nihayet masasından kaldırmıştı. Risk yönetimi ile ilgili toplantı için hazırlanan sunumdaki her bir ayrıntıyı incelemişti ama yine de yemek molası verebilmesi için telefonun çalmasını bekleyecek kadar işine dalmıştı. Her şeyin üzerinden tekrar tekrar geçmek huyuydu.

'Teşekkür etmek için,' anıyor...

Yazıyı görünce gülümseyip telefonu üçüncü çalışta açtı.

"Efendim?" derken dolgun dudaklarında güzel bir gülümseme oluşmuştu.

Serkan neşeli bir kahkaha atarak "Bugün yakın çağ bitti, yepyeni bir çağın içine girdik tam da şu anda!" dedi. Sedef de adama güldü. Koltuğunda geriye yaslanıp adamın sesini dinlemeye başladı.

"Kendimi telefonu açmayacağına ikna etmiştim!"

"Neden? Sana dün gece söz verdim."

Serkan ceketini eline alıp ofisinden çıktı. "Seni kendi silahınla vurmasam asla aklın başına gelmezdi."

Sedef yerinde doğrulup masaya yaslandı. "Neymiş benim silahım?" diye sordu sırıtarak.

"Neden olmasın?"

Sedef kocaman bir kahkaha patlattı. "Sadece bunu söyleyerek bir insanı kandırabilir sonrasında kayıplara karışabilirsin."

"Abartıyorsun!"

"Bence sen fazla kaçıyorsun." diyen Serkan'ın yüzünde de harika bir gülümseme vardı. "Ve ben kovalamaya bayılırım!"

Sedef'in bu sözler karşısında erimemesi mümkün değildi. "Umarım buluşacağımız restorana gitmek için yola çıkmışsındır!" diyen adamın sesi ile kendine gelip koltuğundan fırladı.

"On dakikaya oradayım!" diyerek klasik İstanbullu cevabını verdi. İstanbul trafiğinin bilincinde olup on dakikaya ulaşması gereken yere gidebileceğini sanan insanlarla doluydu bu şehir. İmkânsızı istemek İstanbul'un büyüsüne kapılan herkesin bir rutini olmuştu.

Serkan sırıtarak "İş yerinden çıkmadın değil mi?" diye sordu.

Sedef oflayarak güldü. "Şu anda asansör bekliyorum."

"O zaman görüşür müyüz?"

"Trafikte can vermezsek neden olmasın?" diye cevap verdi.

"Allah aşkına şu cümleyi kurma!"

"Neden olmasın?" dedi yine Sedef.

Serkan tek kaşını kaldırarak "Bu peşini bırakmayacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu. Kahverengi gözleri neşeden parlıyordu.

"Neden olmasın?" Cevabını alınca bir kahkaha daha patlattı. Şirketin önünde duran birkaç kişi dönüp ona bakmıştı ama umurunda değildi. Kahverengi gözleri heyecanla parlıyordu.

Akşam olup herkes atölyede toplanınca Bihter de şu meşhur atölyeyi inceleme fırsatı bulmuştu. Buse uyuduktan sonra toplantı yapmaya karar verdikleri için saat on civarıydı. Bu yüzden bahçede yanmaya başlayan güneş enerjili ışıklar atölyeyi yeterince aydınlatıyor olsa bile, spot ışıklar da içeriyi hiçbir yer karanlık kalmayacak kadar aydınlatıyordu. Beyaz duvarları ve toplantı masası ile başta bir ofisi andırıyordu. Toplantı masasının karşısında bir çalışma masası ve bu masanın önüne getirilmiş kocaman beyaz bir tahta vardı. İkiye bölünen atölyenin yarım bir duvarla bölünen öteki kısmında ise çamaşır iplerine benzeyen ipler ve bu iplere tutturulmuş fotoğrafların olduğunu görüyordu Bihter fakat bu fotoğrafları görebilmek için atölyenin öteki yarısına gitmek zorunda olduğunu biliyordu. Son olarak gözüne çarpan dört kapaklı kocaman bir dolap haricinde atölyede görünürde çok eşya yoktu.

İlyas da gelince toplantıya başladılar. Nöbet sonrasında dinlenen İlyas'ın uyumaktan gözleri şişmişti. Savaş birkaç şeyi toparlamadan önce İlyas biraz Bihter'e takılmıştı.

"Günlerce seni bakıcı sandığımıza inanamıyorum. Oysa hanım hanımcıklıktan fazlasıyla uzak şu tavrın içimizde şüphe uyandırmalıydı."

Bihter cevap veremeden Nazım lafa atladı.

"Merkezde dansöz diyorlar oğlum bu kıza. Resmen parmağında oynattı bizi. Tek avuntum onun da oltaya gelmesi. Sazan gibi yanlış göreve atladığından onun da haberi yoktu!"

İlyas ve Nazım kahkaha atmaya başladıklarında Bihter önündeki kâğıdı buruşturup kafalarına attı. Nihayet Savaş aralarına katıldığında toplantı başladı ve şamata bitti.

"Nazım ve İlyas, güvenlik kameralarının yerlerini her ay değiştirmenizi istemiştim. Son sistem kameraların kayıtlarını yeni bulduğunuz merkeze taşıdınız mı?"

Bu soruya Nazım cevap verdi. "Kameraların yerini değiştirdik. Şimdiki yerlerinde fark edilebilmeleri mümkün değil

ama her çiftlikte kamera olacağından evin bu tür bir sistemle kayıt altında tutulduğunu herkes tahmin edebilir."

"Bunu tahmin edebilen bir insan kameraların da yerini tahmin edebilir mi? Asıl merak ettiğim soru bu."

Bu soruya da İlyas cevap verdi. "Hayır, abi. Yerlerini tahmin edemezler. Ayrıca kablo bağlantılarını da yalıttığımız için kayıtlar direkt yeni merkezde depolanıyor ve saklanıyor. İkinci depo ise bir saat farkla bu kayıtları yedekliyor."

Savaş üzerine geçirdiği siyah tişörtün omuzlarını yırtacak kadar öne eğildi. Kollarını masaya yasladığında kasları şişmişti. Bihter gözlerini bu manzaradan kaçırıp Nazım ve İlyas'a odaklandı.

"Peki, güvenlik planı ne durumda? Herhangi bir çatışma, baskın, saldırı karşısında yeni planlarımız nedir?"

"Ahırlardan, sürüş talim sahasına kadar olan alanda sadece gece devreye giren tuzaklar mevcut. Gündüz bahçede Buse oynadığından çalıştıramıyoruz. Bizim müştemilattan bu atölyeye ve spor salonuna kadar olan kısım elimizdeki kumandalarla çalışan tuzaklarla çevrili. Bunu da Buse'nin yararı için ayarladık. Çiftliğin girişi ve garaj ise direkt alarmlı olduğundan sıkıntı edilecek bir şey yok." diye açıkladı Nazım.

Bihter "Yani kör nokta yok?" diye sordu. Cidden her şey düşünülmüştü. Demek ki dosya sandığından daha tehlikeliydi.

İlyas kıza gülümseyerek "Yok!" dedi.

Savaş kıza dönüp "İlyas ve Nazım da bizim aldığımız eğitimlerden geçtiler ama onlar aynı zamanda ekstra şeyler de öğrendiler. Şu anda görev yerleri saha olarak gözüküyor. Ama istedikleri zaman eski yerlerine geri dönebilecek durumdalar." diyerek Nazım ve İlyas'ın da polis olduğunu vurguladı.

"Yani Bihter'ciğim, evde bir kör nokta olsa bile bu dört polisten biri bunu örtbas edebilir. Fakat biz yine de böyle bir şeyin olmaması için elimizden geleni yaptık." dedi Nazım

sırıtarak. Bihter adamın ayağına masanın altından bir tekme attı. Bu yeni takımı sevmişti. Herkes sadece işi ile ilgileniyor, özel sorular sorulmuyordu. Sadece iş. Sadece iş.

Nazım ayağına yediği tekmeyle daha da keyiflenip yerinde kaykıldı. Savaş bu şakalaşmayı görüp dişlerini sıktı.

Gergin bir ses tonuyla "Eğlenceniz bittiyse işimize dönelim mi?" diye sordu. Nazım yüzündeki gülümsemeyi koruyarak işine odaklandı. Bihter de Savaş'a dönünce toplantıya devam ettiler.

"Peki, silahların son yerleri nedir?"

"Bir kısmını bizim nöbet kulübesinde saklıyoruz. Her an elimizin altında bulunması için. Bir kısmı bizim müştemilatta. Kalanı evin çeşitli bölgelerinde kamufle edildi. Fakat bahçe Buse'nin güvenliği için temiz bırakıldı."

"O halde hepimiz gün içinde silah taşımak zorundayız, öyle mi?" diye sordu Bihter. Savaş kıza dönüp "Aslına bakarsan senin Buse ile birlikteyken silah taşıman çok tehlikeli olur." diyerek bu fikre karşı çıktı.

Bunun üzerine İlyas da "Bir tehlike olduğunda yerini hatırlayabilirsen hemen silahın olur. Evde Buse'nin ulaşamayacağı her yerde mevcut ama bıçak falan kullanabiliyorsan profesyonel bir tane temin edebiliriz sana." diyerek bir öneri sundu.

"Çakı, kelebek, rambo bıçağı falan kullandım. Ama profesyonel olarak bıçak kullanmadım."

Nazım "Şimdilik idare eder, kurşun karşısında her türlü etkisiz kalır ama hiç yoktan iyidir." dedi. Bihter de başını sallayarak onayladı.

Savaş, Bihter ile Nazım arasındaki iletişim yüzünden gerilmişti. Hakkında merkezde duyduklarının aksine kız, çok arkadaş canlısı duruyordu. Dansöz diye bahsettikleri kızın biraz kaçık birisi olacağını düşünmüştü. Hoş Bihter kendisine kafa tutarak ne kadar kaçık olduğunu kanıtlamıştı fakat yine

de çok samimi davranıyordu herkese. İşte bu da Savaş'ı çileden çıkarıyordu.

"Peki, Zekiye teyze?" diye sordu Bihter. "Kırmızı alarm esnasında kendisini savunabilecek mi?"

"Onun da kısmi olarak eğitimi var. Dört yıldır bizimle yaşıyor, kendini savunacak kadar silah tutmasını öğrendi."

Bihter keyifle arkasına yaslandı. "Vay be! Desene çakma Fatma Girik eli silah tutan analardan!"

Nazım ve İlyas kahkaha attı, Savaş'ın ise dudakları hafifçe kıvrılmıştı. Kızın tavırları gayet sıradan ve doğaldı.

"O halde sizinle olan toplantının sonuna geldik beyler, bundan sonrası bizi ilgilendiriyor." diyen Savaş kibar bir dille kapının yolunu göstermiş oldu. Fakat Nazım cevabı yapıştırmaktan geri kalmadı.

"Abi direkt siktirin gidin deseydin bu kadar kalbim kırılmazdı."

Savaş sırıtıp "Oğlum, uzatma işte!" diye kestirip attı.

Nazım ve İlyas çıkınca Savaş çok beklemeden konuya girdi.

"Bundan sonrası sadece seninle benim aramda kalacak, benden talimat almadan hareket etmek yok."

Bihter başını salladı ama en son kendi kafasına göre başlattığı operasyon dilden dile yayılmıştı. Namı kendisinden bağımsız bir şekilde yürüyüp gidiyordu. Bu yüzden Savaş onu defalarca kez uyarmak zorunda kaldı.

"Dur dediğim yerde duracaksın!"

Bihter yine başını salladı.

"Ben ne dersem o, olacak yani anlayacağın."

Bihter daha fazla dayanamadı.

"Tamam, anladık, bu işte patron sensin! Ne kadar baskın olduğunu yeterince belirttiğine göre olaya geçelim istersen."

Savaş, kızın gerçekten anlamış olduğunu ve durumu kavradığına kanaat getirince yerinden kalkıp önünde oturduğu beyaz tahtanın yanına gitti. Tahtayı altından tutup çevirdi. Böylece beyaz tahtanın öteki yüzündeki fotoğraflar ve bilgiler su yüzüne çıktı.

Adam bir müddet kızın incelemesine izin verdi. Ayağa kalkan Bihter, tahtanın önüne kadar gelmişti.

"Orhan ve Türkan, demek annenle baban diplomattı."

Savaş da kız gibi beyaz tahtanın önünde durdu. Biraz geri gidip masaya yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Kaslı kolları yine tişörtünü yırtacak kadar gerilmişti.

"Bu ev bize babamdan kaldı. İkisinin de geliri hatırı sayılacak kadar çoktu ama aniden öldürüldükleri için tadilatı yarım kalmıştı. Kalan mirasla bu evi tamamladık."

Bihter arkasını dönerek "Bu ev annenle baban öldürülmeden önce yapılmaya başlandı yani?" diye sordu. Adamın da kendisi gibi tahtayı incelediğini görünce önüne dönecekti ama gözleri adamın kaslı kollarına takılınca birkaç saniyeliğine durakladı. Nefesini tutup önüne dönmek için üçe kadar sayması gerekti.

"Evet, emeklilikleri için en büyük planları burada torunları ile yaşamaktı."

"Annen ve baban 2005 yılında öldürülmüşler. Onları 2010 yılında öldürülen abin takip etmiş. Sıralı ölüm yani?"

"Çabuk kavrıyorsun. Annem ve babam ölünce bu işin peşine düşmememiz için devletten emir aldık. Abim zaten işletmeciydi fakat benden çok şüphelendiler. Ben de abimi korumak için işime baktım, hiçbir şeyi kurcalamamak için merakıma set çektim. Zaten Sinan da bunun önüne geçmek için elinden geleni yaptı. Fakat sonrasında olayı kurcalayan Sinan olmuş. Ardından onu öldürdüler zaten."

Beyaz tahtanın en başına Orhan ve Türkan Karapınar çiftinin fotoğrafı yapıştırılmıştı. Altında ikisinin de diplomat oldukları ve öldükleri tarih ile mekân yazılmıştı. Hemen al-

tında Savaş ve Sinan Karapınar geliyordu. Sinan'ın işletmeci Savaş'ın polis olduğu bilgilerinin altına birkaç not düştülmüştü, ardından Sinan'ın ölüm yeri ve tarihi yazılmıştı.

Tahtanın ikinci yarısı ise boş bırakılmıştı. Bihter'in o kısma baktığını fark eden Savaş, "Orayı biz dolduracağız işte. Bu olaya kimlerin karıştığını öğrenmek ve sebebini bulmak bana düştü." dedi.

Arkasını dönüp bir sandalyeye oturan Bihter tahtayı incelemeye devam etti.

"Yüzde yüze yakın bir ihtimalle devleti ilgilendiren bir olaydan ötürü öldürülmüş olmalılar. Abin de bu işi kurcaladığı için öldürüldü."

Savaş iki eliyle yüzünü ovalayarak atölyenin fotoğraflarla dolu olan kısmına doğru yürüdü. Elinde üst üste büyük iki koliyle döndü. Bihter adamın yüzünü bile kapatan kolilerden birini almak için ayağa kalkmıştı ama Savaş "Senin taşıyamayacağın kadar ağır." diyerek onu durdurdu. Bihter'in yardımı ile masaya indirdiği kutulara bakıp "İşte bunlar sayesinde yolumuzu bulacağız. Tahmin etmemize gerek kalmayabilir." dedi.

Bihter bir tanesini açmak için uzanınca Savaş "Bugün değil!" dedi. "İkimiz de yorgunuz. Yarın açar bir düzene sokarız. Kancalı'nın dediği gibi çok vaktimiz yok. Bu dünyada fısıltılar çabuk yayılır. Arşivden çıkan her bir kopyanın haberi hemen gerekli kişilere ulaşır. O yüzden yarın araştırmalara başlayacağız. Sen araştırıp gerekli isimleri, adresleri bulacaksın. Ben de ne yapılması gerekiyorsa onu yapacağım."

Bihter kutulara bakıp başını salladıktan sonra ellerini şortunun cebine koydu. "Tamamdır."

Savaş kızın hareketi ile dikkatini çeken bacaklar yüzünden kaşlarını çatıp "Bir de düzgün giyinsen çok mu şey istemiş olurum?" diye sorduğunda bu sorunun kendisinden çıktığına inanamamıştı. Kaşlarını çatarak yüzüne bakan kız "Ne zaman nefes alacağımı da sana sorayım mı? İster misin?" diye

sorunca boğazını temizleyip "Bu evde üç erkek yaşıyor, üstüne başına dikkat etsen senin için de iyi olur." karşılığını verdi.

Bihter de "Bu evde üç de kız yaşıyor." dedi.

"İyi, tamam. Bizim üstümüzde başımızda bir şey var mı?" diye sordu Savaş.

"Sen de şort giyiyorsun!"

"Ama seninki kadar kısa değil."

"İlyas ve Nazım'ın içi de seninki kadar fesat değil!"

Savaş "O ne demek öyle?" diyerek kaşlarını daha derin çattı.

"Bence sen beni anladın." dedi Bihter, gündüz Savaş'ın ona söylediği cümlenin aynısını şimdi adama karşı kullanıyordu. Arkasını dönüp giderken de "Uçkuruna sahip olsan iyi olur, ben burada iş için bulunuyorum çünkü." diyerek atölyeden çıktı. Savaş beyaz tahtanın önünde öylece kalakalmıştı.

"Ne dedi ulan bu kız bana?" diyerek gözlerini kıstı. "Uçkuruna sahip çık dedi! Ben sana gösterirdim de şimdi..." diyerek öylece kapıya bakmaya devam etti Savaş. Bihter tam anlamıyla alt üst etmişti onu. Hem de tek bir sözüyle!

Bihter, Savaş'ı alt etmenin verdiği keyifle eve yürürken hiç acele etmiyordu. Adamın bunu hazmetmek için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Yüzünde en az Atakan'ınki kadar serseri bir gülüşle evin önüne gelince kendisine el sallayan Nazım'a asker selamı vererek eve girdi. Karanlıkta yolunu bulacak kadar evi ezberleyebildiği için ışıkları yakmadan yukarı çıktı. Kendi odasına girmeden önce Buse'nin kapısının altından sızan gece lambasının ışığı dikkatini çektiği için adımlarının yönünü değiştirip kızın odasına gitti. Her gece Buse'yi kontrol etmek tehlikeli bir alışkanlık olmuştu onda.

Bu iş bittiğinde onu yaralayacak bir alışkanlık olduğunun farkında değildi. Ya da her zamanki gibi dördüncü atlayışını yapan bir çekirgeyi oynamak istiyordu. Hangi atlayışı ona 'zaferi' getirecekti bilmiyordu.

Kızın uçuk mavi rengindeki yastığına yayılmış açık kumral saçlarını ve alnına düşen kâküllerini düzeltip yumuşak yanaklarında işaret parmağını dolaştırdı. Çok güzel bir çocuktu Buse. Fakat Bihter'in gözünde önemli olan bu değildi.

"Değer mi?" diye fısıldadı gecenin karanlığına. Kızın masum yüzüne bakıp cevabını da kendi verdi.

"Değer."

Kıza son kez bakıp arkasını dönerek sessizce odadan çıktı. Kendi odasına girdiğinde üstünü değiştirmek için dolabını açtı. Şortunun düğmesini açınca asabı yine bozuldu. Adama söyledikleri bir şey miydi ki? Daha fazlasını söylemeliydi! Neden tutmuştu ki kendini? Ağzını burnunu dağıtması gerekiyordu!

"Düzgün giyinmeliymişim... Peh! Bu sıcakta nasıl düzgün giyineyim? Çarşafla mı gezeyim evde!"

Hırsla tişörtünü çıkararak Zekiye teyze tarafından soğutulan odada vücudunu sarmalayan serinliğin tadını çıkardı. Yine de siniri geçmemişti, söylenmeye devam ediyordu. Üzerinde sadece siyah sutyeni ile dolabının içine eğilip penye geceliğini aradı. Arkasındaki kapı gürültülü bir şekilde açılınca eli hemen eşyalarının altındaki silahına uzandı. Evin türlü yerlerinde tuzaklar, silahlar ve kameralar olabilirdi. Fakat Bihter'in bundan yeni haberi olmuştu. Her ne kadar bakıcı olarak da bu evde bulunacak olsa da Bihter bir polisti ve kendi önlemini kendisi almak zorundaydı.

"Ne dedin sen bana atölyede?" diye soran sesi duyunca eğildiği yerden kalktı. Elini silahtan çekmişti. Arkasını döndüğünde adamı burnunun dibinde buldu.

"Ne dediğimi gayet iyi anlamışsın fakat yanlış yerdesin Savaş!" diyen Bihter fısıltıyla konuşuyordu fakat Savaş herkesin uykuda olmasını umursuyormuş gibi gözükmüyordu.

"Bana uçkuruna sahip çık dedin!"

"Az bile demişim!" diye tıslayan Bihter kapıyı işaret ederek "Dışarı çık!" diye fısıldadı. "Herkesi uyandıracaksın!"

"İstediğimi yaparım ve şu anda burada kalarak bunu tartışmak istiyorum!"

"Aklını mı kaçırdın aptal herif! Sen istediğini yapabiliyorsan ben de istediğimi söyleyebilirim! Uçkuruna sahip çık demek istedim ve dedim! Bu kadar basit! Şimdi çık dışarı!"

Savaş kızın yüzüne bakıp gözlerini kızın bedenine indirdi. Bihter'in siyah sutyenini ve düğmesi açık şortunu görünce dakikalar önce beynine sıçrayan kan itinayla münasip bölgelerine aktı.

"Sen giyinmeyi bilmez misin?" diye fısıldayan Savaş'ın öfkesi dinmişti ama şimdi de söyleyeceklerini unutmuştu. Tehlikeli bir his bütün bedenini etkisi altına almak üzereydi.

Bihter de adamın yüzüne bakıp "Bir kadının odasına hayvan gibi dalamazsın! Asıl sen nasıl davranman gerektiğini bilmez misin?" diye sordu sesini biraz yükselterek.

Savaş "Konuşma!" diye fısıldadı. Kendini kaybetmek üzereydi. Kızdan yayılan koku tüm benliğini esir almıştı. Hayatı boyunca bir hissi böylesine çarpıcı bir şekilde yaşamamıştı. Bihter ona işlemiyor, onu yerle bir etmiyor, ona nüfuz etmiyordu. Bihter onu resmen çarpıyordu. Sonrasında yaşadığı sarhoşluğun başka bir açıklaması olamazdı.

"Bana gelip de ahkâm kesemezsin!" derken adamın dudaklarına bakmıyor olsa belki söylediklerini ciddiye alırdı Savaş. Ya da almazdı. Ama en azından bir inandırıcılığı olurdu. Elinde bir koz olurdu. Fakat Bihter'in de bedeni aynı ateşle yanmaya başladığında iki tarafta eşit durumdaydı. Üstünlük yoktu. Fark yoktu. Öncelik yoktu.

Adam "Tek kelime daha etme!" diye tısladı. Kara gözleri kısılmıştı. Yüzü gerilmiş ve nefesleri sıklaşmıştı. Hep böyle oluyordu. Kızın dibinde kendini bulduğu her seferde benliğini yitiriyordu bu arzuda.

"Beni tehdit..." diyemeden dudaklarının üzerine kapanan dudaklar yüzünden susmak zorunda kaldı. Tek kelime dahi etmemeliydi ama meydan okumak ruhunda vardı ve yeni yeni tanımaya başladığı ruhunun öteki yanı da erkek düşkünü bir baş belasıydı. Hep karanlıkta kalan bu yönü Savaş'ın kara gözlerinde aydınlanıyordu.

Sert, hırçın ve talepkâr. Savaş'ın dudaklarını ancak bu şekilde özetleyebilirdi Bihter. Sağ elini adamın ensesindeki saçlara daldırırken bu üç kelimelik dudakları daha iyi hissedebilmek için elinden geleni yapıyordu.

Yumuşak, sıcak ve enfes. Bihter'in dudaklarını ancak bu şekilde özetleyebilirdi Savaş. Sol kolunu kızın ince beline dolarken de kızın ihtiyaçla kavrulan dudaklarının isteklerini yerine getiriyordu. Hem de büyük bir zevkle!

Bihter, Savaş'ın yön vermesiyle ilerleyince arkasında önce duvarı hissetti. Soğuk duvarın sırtındaki etkisiyle titreyince Savaş onu yatıştırırcasına öptü. Ardından kızın ince bacaklarını kalçasına doladı. Dudakları birbirine geçmişti. Nefesler birbirine karışmıştı.

Dudakları Bihter'in çenesine ulaştığında kızın narin çene kemiğini ısırdı önce. Bihter derin bir inilti koyuverdiğinde dudakları bu sefer kızın boynunu buldu. "Sana tek kelime dahi etme dedim..." diye fısıldadığında kızın boynunun ince kıvrımlarını keşfediyordu. Tekrardan dudaklar birleşince amansız savaş kaldığı yerden devam etti.

Bihter dudaklarını zorlayan cüretkâr dil yüzünden aklını toparlayamıyordu. Adama izin verdiğinde kendini tamamen kaybetti. Ona sıkıca sarılırken bu işin nereye varacağını düşünmeyi çoktan bırakmıştı. Bacaklarıyla, kollarıyla kıskaca

aldığı adam içindeki ateşi harlarken tek yapabildiği ona ayak uydurmak için nefessiz kalmaktı.

Savaş kızı duvara yasladığından dolayı elleri, özgürce Bihter'in bedeninde dolanabiliyordu. Kızın bütün kıvrımlarını tadan elleri o kadar mutluydu ki içindeki eksikliğin yavaşça dolduğunu hissetmiyordu bile. Kızın dudaklarından ayrılıp yüzünü geri çekti; dağılmış saçları, kızarmış dudakları ve yavaşça açılan gri gözleriyle kız her bir noktasına kadar sevilesiydi. Onunla sabaha kadar sevişebilirdi. Ne sabahı! Haftalarını, aylarını, yıllarını verebilirdi.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sorduğunda da amacı neden durduklarını vurgulamaktı. Devam etmelilerdi. Bu ateş sönmeliydi artık. Çünkü Savaş günlerdir cehennemi tadacak kadar yanmıştı.

"Ben de ne zaman soracaksın diye bekliyordum." diyerek nefeslenen Bihter'e kaşlarını çatarak baktı. Bihter bacaklarını çözüp adamdan uzaklaşmaya çalışırken Savaş onu kolundan yakalayıp, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Dışarı çık Savaş, dışarı! Yeter bu gösteri, odana gitmenin vakti geldi." diyen Bihter de içinde dindirilmeyi bekleyen ateş yüzünden huzursuzdu. Savaş bir anda nasıl bu hale geldiklerini anlayamamıştı.

Kıza olan arzusunun yerini tekrardan öfke alınca "Bana uçkuruna sahip çık diyene bak!" dedi. Bihter ona aynı öfkeyle bakarken kapıyı işaret etti. "Odana git Savaş!"

Savaş sinirle arkasını dönüp odanın kapısını açacakken Bihter "Kapıyı sessiz kapat, Buse uyuyor." dedi. Savaş içine derin bir nefes çekip dişlerini sıkarak kapıyı açtı. Arkasından kapattığı kapı o kadar ufak bir ses çıkarmıştı ki duymak imkânsızdı fakat Savaş da Bihter de duymuştu. Arzularının üzerine kapanmıştı sanki bu kapı.

Kahvaltı masasında oturan herkesin bir derdi vardı. Zekiye teyze, akşam ne yemek yapacağını düşünüyordu. Bamya yapsa Buse yemiyor, makarna yapsa Savaş yemiyordu. Neyse ki Bihter önüne konulan her şeyi yiyordu da bir de onu düşünmek zorunda kalmıyordu. Nazım ve İlyas'ın da Bihter'den farkı yoktu.

Buse, ne zaman alışverişe çıkacaklarını merak ediyordu. Sorup sormama konusunda o kadar kararsızdı ki... Bunun tek sebebi de havadaki yoğun gerilimdi. Hiç kimse hissetmiyor olsa bile Buse iliklerine kadar hissedebiliyordu bunu. Sorsam mı sormasam mı diye düşünürken yumurtasını soğutmuştu ve Buse soğuk yumurta yemezdi. Asla!

Savaş, içindeki iç savaş nedeniyle yoğun bir tahrik altındaydı. Tahribat büyüktü. Hızlı hızlı yediği yemeği sayesinde başını tabaktan kaldırmak zorunda kalmıyordu ve bu işine geliyordu. *'Uçkuruna sahip çıkmış mış mış! Senin nasıl sahip çıktığını gördük!'* diye düşünürken ekmeğini sertçe ısırarak böldü. Göz ucuyla Bihter'e baktığında kızın çayına bisküvi bandığını gördü.

Bihter'in dünya umurunda değildi. Çayına bandığı bisküvi kırılıp çayın derinliklerine gömülmesin diye elini çabuk tutmaya çalışıyordu. Bu o kadar uğraş gerektiren bir şeydi ki Savaş o anda dünyanın en lüzumsuz konusuydu. Hem o kabul etmişti artık bu çekimi. Evet, adama çekiliyordu. Evet, adam her seferinde *'biz ne yapıyoruz'* diye sormasa sonuna kadar giderdi. Evet, kadın olmanın en yakıcı hislerini Savaş sayesinde öğreniyordu. İçinde uyanmış ve uyanmayı bekleyen hislerin kıpırtıları onu huzursuz ediyordu.

Çatal ve tabağın eşsiz senfonisini Buse'nin sesi böldü. Küçük kız daha fazla dayanamamıştı.

"Baba, alışverişe ne zaman çıkacağız Bihter'le?"

Savaş tabağından başını kaldırmak için *'Bihter'* ismini duymayı beklemişti. Kara gözleri kızınınkilerle birleştiğinde yumuşayıp şefkatle doldu.

"Bugün ben de evdeyim. Birlikte gideceğiz kızım." derken sesiyle kızının saçlarını okşuyordu adeta. Bihter bu manzara karşısında kalbindeki eksikliği hissetti ve bu hiç hoşuna gitmedi. Yıllarca o eksiklerin üzerine kilim çekmişti. Bütün tozları da altına süpürmüştü. Bu ev onun kilimlerini kaldırıyor, tozlu rafların arasına saklanmış duygularına dokunuyordu.

Bihter sonrasında *'birlikte gideceğiz'* kısmını algıladı. Kendisi de bu arada dönmüş ve Buse'nin yüzüne bakmaya başlamıştı. Kızın yüzüne bakıp uzun uzun düşündüğü için olayı anca ucundan yakalayabilmişti.

"Sen de mi bizimle geleceksin?" diye haykırdığında verdiği tepkinin ne kadar büyük olduğunu bütün gözler ona dönünce anladı. "Yani ne gerek var? Ben Buse ile olacağım zaten." diye kıvırmaya çalıştı ama Zekiye teyzenin kısık bakışlarının kurbanı olmaktan kurtulamadı. *'Zeki kadın!'* diye düşündü.

Savaş meydan okuyan bir tavırla, "Bir mahsuru mu var?" diye sordu. Tek kaşını kaldırmış ve çenesini germişti. Sağ kolunu da tehditkâr bir havayla masaya yaslamıştı. Zaten kıza esip gürleyecek yer arıyordu.

"Eh, tabii ki yok. Ben şaşırdım sadece." diyerek kazın yanmasını engelleyen Bihter, kokunun yanmış kazdan geldiğini de gayet iyi biliyordu. Olan olmuştu ve Savaş'ın ilk fırsatta bunu yüzüne vuracağından adı gibi emindi. Bir de Zekiye teyzeyi unutmamak lazımdı.

"O zaman sevineyim mi ben?" diyerek şakıyan Buse, herkesin neden sessizliğe büründüğünü anlayamamıştı. Zaten umurunda değildi. Günlerdir bu alışverişin hayalini kuruyordu. Küçük bir kızın hayali gerçekleştiğinde etraftaki iyi kötü her şey silikleşir ve anlamını yitirirdi. Buse için de durum aynen buydu. Her ne kadar kafeste yaşayıp erkek gibi büyütülse de özünde bir kızdı.

Savaş'ın sürdüğü arabayla alışveriş merkezine giderlerken Buse hiç susmamıştı. Bihter tarafından arka koltuğa oturtulup kemeri bağlanan Buse o kadar heyecanlıydı ki kendini mağazalara atmak için can atıyordu. İçindeki bu heyecanı da Bihter'e sorular sorup dindirmeye çalışıyordu. Yeni kurbanı Bihter'di. Çünkü babası tüm bu sorulara çoktan yanıtını vermişti. Hem de defalarca kez!

"Bihter, en sevdiğin renk ne?"

Ön koltukta oturup yanında arabayı süren adamı görmezden gelmesi için Buse'nin soruları yeterli oluyordu. Bu yüzden küçük kızın sorularına elinden geldiğince hızlı cevap verip yeni soruyu duymak için bekliyordu.

"Siyah. Senin?"

"Mavi."

"En sevdiğin yemek ne?" diye sordu bu sefer Buse. Sorulara o yön veriyordu.

"Allah ne verdiyse yiyorum, yemek ayırmam. Senin?"

"Ben bezelye yemeğini çok seviyorum ama makarna en sevdiğim. En sevdiğin mevsim?"

"Kış." dedi Bihter camdan dışarı bakarak. Ailesi ile geçirdiği son mevsimdi kış. "Senin?"

Buse "İlkbahar!" diye şakıdı.

Savaş arabayı sürerken kızının içinden çıkan yeni Buse ile tanışıyordu ve bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. Kızının gerçekten hissettiği boşluklar vardı ve Savaş bu boşlukları dolduramıyordu. Ama Bihter de dolduramazdı... Yeterince çıkmazda değilmiş gibi bir de Bihter krizi yaşamayı istemiyordu. Direksiyonu biraz daha sıkarak arabayı sürmeye devam etti.

"En sevdiğin çizgi filim?"

"Sihirli Kurdele."

Buse "Öyle bir çizgi film mi var?" diye sormak için emniyet kemerinin izin verdiği ölçüde biraz öne eğilmişti. Bihter

başını çevirip Buse'ye baktı. Böylece yüzü tekrardan Savaş'ın görüş açısına girmişti.

"Ben küçükken vardı. Senin bilmemen çok normal."

"Peki, en sevdiğin abur cubur?"

Bihter bu sefer biraz düşünmek zorunda kaldı. Sedef ile menüsü genellikle abur cubur olduğu için karar vermek çok zordu.

"Meyveli yoğurt ama jelibon da olabilir. Emin değilim, senin?"

Buse sırıtarak "Bitter çikolata." yanıtı verdi. Küçük kız akranlarının aksine acı çikolataya bayılıyordu. Bihter *'hah'* sesi çıkaracak kadar küçük bir kahkaha attı. Savaş'ın da dudaklarında bir gülümseme oluşmuştu. Buse de babasının güldüğünü görünce kahkaha atıp "Bizi dinlediğini biliyordum!" dedi.

Savaş "Sizi dinleyeceğim tabii, sadece siz konuşuyorsunuz!" cevabını verdi. Her ne kadar uzak durmaya çalışsa da Buse sayesinde kendisini konuşmanın içinde buldu.

"Sana da soru sordum ama zaten hepsine cevap verdiğini söyledin baba!"

"Pek de ısrarcı değildin ama?" diyerek kızına dikiz aynasından bakan Savaş üzerindeki gerginliği biraz olsun atabilmişti.

"Tamam, o zaman sen söyle, en sevdiğin abur cubur nedir?"

Savaş vitesi değiştirip Bihter'e döndü. Kadının yan profiline bakıp "Bitter çikolata tabii ki!" dedi. Bihter, cevabı üzerine adama döndü. Savaş ona yine kara bakışları ile derin derin bakıyordu. Bu bakışmanın sonu olmadığını artık anlamıştı Bihter. Ne zaman o kara gözlere baksa yolunu kaybediyordu.

"Önüne bak!" dediğinde aslında demek istediği *'bakışlarından kurtar beni'* idi. Çünkü her seferinde biraz daha yenili-

yordu o kara bakışlara. Her seferinde biraz daha kayboluyordu. Daha derine gömülüyordu.

Buse oyunun bittiğini anlamıştı. Yine bir şeyler olmuş ve muhabbetleri baltalanmıştı. Küçük kızın anlayamayacağı oyunlar dönüyordu.

Alışveriş merkezine girdiklerinde hepsi de yan yana durmuş etraflarını saran ışıl ışıl mağazalara bakakalmışlardı. Sanki ilk kez böyle bir yer görüyormuş gibi davranmalarının sebebi hepsinin de nadiren alışveriş merkezine gitmeleriydi.

Buse, babasının elini çekiştirerek "Hadi, neyi bekliyoruz?" diye sordu. Savaş da Bihter'e dönüp "Nereden başlayacağız? Daha doğrusu ne alacağız?" diye sordu. Bihter de önlerinden geçen bir görevliyi durdurup "Pardon, çocuk kıyafetleri hangi katta acaba?" diye sordu. Görevli de cebinden telsizini çıkarıp "Nimet, çocuk kıyafetleri hangi katta?" diye sordu. Telsizin ucundaki kadın yanında bulanan bir kişiye "Perihan, çocuk kıyafetleri nerede kız?" diye sordu.

Bihter parmaklarının arasına aldığı burnunu sıkıp gözlerini yumdu. Sonrasında gözlerini açıp elini boş ver manasında salladı. "Tamam, kardeşim, tamam!" diyerek Buse'nin öteki elini de kendisi tuttu. "Konuk oyuncu çağırmama müsaade var mı?" diyerek Savaş'a dönen Bihter, adamın "Kimi çağıracaksın?" sorusuna, "En yakın arkadaşım tam bir alışveriş uzmanıdır, bize ancak o yardım edebilir." cevabını verdi.

Sedef, Bihter tarafından apar topar bir alışveriş merkezine çağırıldığında ofisinde can vermek üzereydi. Girecekleri ihalenin gerginliğini atabilmek için o gün kendisine birkaç

saat mola verdi. Hem şu Savaş denen herifi de görmenin zamanı gelmişti.

"Merhaba, Sedef ben." diyerek elini uzatan kız, Savaş'ı ilk kez gördüğü için adamı alıcı gözlerle baştan aşağıya süzdü.

"Savaş ben de." Sedef hikâyeyi bildiği için kalabalık bir ortamda olayı dillendirmemek adına detaylara girmemişlerdi.

Sedef, Buse'ye dönüp "Şu meşhur Buse de sen olmalısın, tanıştığımıza memnun oldum." diyerek elini küçük kıza uzattı. Buse de Sedef'in elini sıkıp "Meşhur ne demek?" diye sordu.

"Çok tanınan, herkesin bildiği demek kızım. Bihter senden çok bahsetmiş yani arkadaşına."

Bihter, Sedef'e kötü kötü bakıp ellerini kot pantolonunun cebine soktu "Eee ne duruyoruz canım? Oturmaya mı geldik?" diye sordu. Buse oturduğu yerden "Kaç tabii!" dediğinde kızın elinden tutup kalkmasına yardımcı oldu.

"Yürü hadi küçük cadı! Senin için buradayız!"

Buse "Küçük kelebeğim ben, cadı değil! Ayrıca ne anlattın sen arkadaşına benim için?" diyerek huysuzlandı.

"Benim için küçük cadısın, başkalarının sana ne dedikleri umurumda değil. Arkadaşıma ne anlattığım da beni ilgilendirir!"

"Zaten sadece babam kelebek der!"

"Tamam, baban da umurumda değil!"

"Yalnız ben bunların hepsini duyuyorum!" diyen Savaş arkalarından geliyordu.

"Umurumda değil!" diyerek elini salladı Bihter. Savaş ise kadının sadece dar kot pantolonunun içindeki kalçalarına odaklandığı için bu sinir bozucu el hareketini görmedi.

"Tabii tabii..." diyerek Buse'nin yanından yürüyen Sedef'e yine ters ters baktı Bihter.

"Pişman etme beni." cümlesini ağzında geveleyerek kıza gerekli mesajı yolladı.

"Şu mağazaya giriyoruz o halde." diyerek hepsini peşinden sürükleyen Sedef'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

'Buse'ye bağlanmıyormuş muş! Muş muş muş da miş miş miş!' diyen iç sesine kıkırtıları eşlik etti.

Sedef işlerini bahane ederek nihayet yanlarından ayrıldığında Savaş, Bihter ve Buse bitik bir halde soluğu alışveriş merkezinin içindeki bir kafede buldular.

Savaş bütün bedeniyle sandalyenin üzerine yığıldığında "Arkadaşının alışveriş uzmanı olduğunu söyledin, alışveriş manyağı değil!" diye isyan etti.

Bihter sandalyenin arkasından sarkıttığı başını kaldırıp sallayınca sarı saçları arkasına döküldü. Gri gözlerinden okunan yorgunlukla "Sürçü lisan olduysa affola..." dedi.

"Niye öyle diyorsunuz ki? Ben çok sevdim Sedef ablayı!" diyen Buse öyle bir bakıyordu ki alışveriş merkezini tekrardan fethedebilecek cesaret gözlerinden okunuyordu.

"Sen zaten şu dünyada bir beni sevemedin!" diyen Bihter, Savaş'ın bakışlarını yok saymaya çalışıyordu.

Giydiği yırtık kot pantolon ve beyaz düz tişört ile fazlasıyla doğal ve sıradandı. Her yana dağılmış atkuyruğundan sarkan sarı saçları, pembeleşmiş yüzü ve gri gözleriyle öylesine bir kızdı işte ama Savaş gözlerini ondan alamıyordu.

"İyi anlaşıyoruz ya işte!" diyen Buse kıkırdadı. Bihter gözünde kimseden korkmayan, hayata meydan okuyan ve kimseye muhtaç olmayan bir kadındı. Sevgi bile istemeyecek kadar gururlu, şefkat dilenmeyecek kadar onurluydu. Buse gözünde bambaşka yerlere ulaşan kadının kendisinden sev-

gisini istemesine çok mutlu olmuştu. Bu bir insanın ona güvenerek sırrını vermesi gibi bir şeydi küçük kız için.

Bihter sırıtarak "Bana fena alıştın da çaktırmıyorsun." diyerek Buse'nin yanağından makas aldı. Savaş hâlâ Bihter'i izliyordu.

'Yapma bunu...' diye fısıldıyordu Savaş'ın iç sesi.

'Bunu kızına yapma...' diye çığlık atıyordu ardından.

O masada taşlar yine yer değiştiriyor, parçalar birbirini buluyordu.

Zekiye teyze, evin sessizliğini değerlendirmek için odasındaki kütüphaneden bir kitap alıp yatağına oturdu. Çekmecesinden gözlüğünü çıkarırken eline gelen iki fotoğraf ile kitabı yatağına bırakmak zorunda kaldı.

İlk fotoğrafta ailesi vardı. Zorla koparıldığı ve bir daha göremediği annesi, babası ve kız kardeşi. Kendisi de yanlarındaydı. Siyah beyaz ve sararmış bir fotoğraftı. Henüz altı yaşındaydı o zamanlar. Hayatın 'h'sini bile yaşamadığı için fazlasıyla masum olduğu yıllar...

İçini çekerek ailesinin olduğu fotoğrafı ikinci fotoğrafın arkasına koyunca onun yüzü ile karşı karşıya kaldı. Bu fotoğrafta arkadaşı vardı. Yan yana çekildikleri ilk ve son fotoğraftı. Onu bir daha hiç görememişti. Çok aramış ama izine bile rastlayamamıştı. Yine siyah beyaz ama önceki fotoğrafa göre biraz daha az yıpranmış bir kareydi.

"Jale..." diye fısıldadı gözlerinde biriken yaşlarla bulanıklaşan görüntüsüne rağmen fotoğrafa bakarak. Sorgusuz sualsiz kalbine buyur ettiği ilk insandı Jale. Öylece hayatına girmiş ve yine öylece çıkıvermişti.

"Neredesin?"

Siyah beyaz fotoğraftaki kadının güzel yüzünü okşadı. Bihter gibi uzun, doğal sarı saçları geldi önce gözünün önüne. Dün gibi hatırlıyordu onu zaten. Çok güzel bir kadındı Jale. Aynı Bihter gibi de gri gözleri vardı. Yine hayrete düşüyordu.

"Kimsin sen Bihter?" diye sordu kendi kendine.

"Kimdin sen Jale?"

Havada asılı kalan bir başka soruydu bu.

Gecenin bir yarısı evin yolunu bulduklarında Buse ve Bihter, Savaş ile dalga geçiyordu.

"Ya aldığımız eteklere bulduğun bahaneler baba? Onun için ne diyeceksin?"

Savaş yüzünü asarak "Hepsi çok kısaydı!" dedi. Kapıda onları karşılayan İlyas da üçlünün neşesine ortak oldu. "Abi etek dediğin kısa olur zaten!"

Savaş bu sefer "Niye uzun etek giyenler yok mu?" diye sordu. Yorgunluktan ensesine kadar uzanan saçları dağılmış ve birkaç günlük sakalı ile birleşerek Bihter'e saatlerce eşsiz bir manzara sunmuştu.

İlyas "Küçücük kız basma etek mi giysin şimdi?" diye takıldı.

"Helal be sana İlyas!" diyerek adama bir beşlik çakan Bihter'in yüzünde uzun zamandır olmayan bir gülümseme vardı. Bihter'in bile varlığından haberdar olmadığı içten, samimi, sıcak bir gülümseme.

Evin kapısını açan Savaş "Kıyafetlerinden bu kadar rahatsız olduğunu bilmiyordum Buse Hanım!" dedi. "Ben de bir erkekle alışveriş yapmanın bu kadar zor olduğunu bilmiyordum baba. Merak etme zaman her şeyin ilacıdır!"

Arkasını dönüp kızına bakan Savaş "Bunu nereden öğrendin?" diye sordu.

Omuzlarını silkip elindeki poşetleri daha sıkı tutan Buse "Her izlediğimiz filmde adamlar hep böyle diyorlar. Zekiye teyzeye sordum ama zaman diye bir ilaç yokmuş." dedi. İlyas, Bihter ve Savaş kıkırdamaya başlayınca Buse yine bir şeyler kaçırdığını anladı.

"Ne ya?" diye cıyakladığında Savaş kızının saçlarını okşadı. "Metafor yapmışlar kızım orada. Zaman diye bir ilaç tabii ki yok."

"Metafor ne baba?"

Savaş tekrardan anahtarı kilide yerleştirmek için kapıya döndüğünde Bihter "Ellerimiz kopmadan kapıyı açsan diyorum, zeki kızınla sonra ilgilenirsin!" diyerek araya girdi. Bu arada İlyas da yavaşça uzaklaşmıştı.

Savaş içeriye girdiğinde onu karanlık bir salon karşıladı. El yordamıyla ışığın tuşunu buldu. "Zekiye teyze uyumuş olmalı, sessiz olun!" dedi. Buse poşetleri merdivenin dibine bırakıp kendisini bir koltuğa attı. Savaş da ona katılınca Bihter merdivenin dibinde biriken torbaları yüklendiği gibi yukarı çıktı. Zekiye teyzenin oda kapısını aralık görünce kadına bir göz atmak için poşetleri koridorda bırakıp kadının odasına girdi. Zekiye teyze genelde kapısını kapatıp yatardı. Bu yüzden biraz meraklanmıştı Bihter. Kadını yatağında günlük kıyafetleri ile yatarken bulunca biraz şaşırdı. Pikesini bile açmamıştı. Sanki bayılmış gibiydi. Şüphelenerek kadının dibine gidip parmağını Zekiye teyzenin burnunun dibine tuttu. Kadının düzenli soluklarını hissedince rahatladı. Fakat Zekiye teyzenin göğsüne düşmüş fotoğraf dikkatini çekince kendisini alıkoyamadı ve elini uzatıp fotoğrafı aldı. Göz ucuyla aile fotoğrafına bakan Bihter bir yandan da Zekiye teyzeyi uyandırmaya çalışıyordu. Kadını hafifçe omuzundan dürttü.

"Zekiye teyze!"

Kadın biraz kıpırdanarak gözlerini araladığında karşısında Bihter'i gördüğü için telaşlandı.

"Ne zaman geldiniz siz?"

"Şimdi geldik." diyerek kadının toparlanmasını izleyen Bihter, "Sen iyi misin? Bir şeyin yok ya?" diye sordu.

"Yok yok, iyiyim!" diyerek etrafta bir şeyler arayan Zekiye teyzeye elindeki fotoğrafı uzatarak "Bunu mu arıyorsun?" diye sordu. Zekiye teyze hemen atılarak kızın elinden fotoğrafı aldı. Hızlı bir hareketle eline aldığı fotoğrafları kontrol eden kadın sayesinde az önce elinde iki fotoğraf karesi tuttuğunu fark etti.

"Saldırsaydın Zekiye teyze." diyerek gülümseyen Bihter'e özür dileyen gözlerle bakıp, "Benim için manevi değeri olan bir iki fotoğraf, kusura bakma." diye cevap verdi.

Bihter ise Zekiye teyzedeki tuhaflığı fark etmişti ama kadının üzerine gitmek istemiyordu. Yoksa kadının sarsılmış suratından bir şeylerin onu üzdüğü gayet net bir şekilde belli oluyordu.

Yine de kendini tutamayarak "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu. Zaten bu eve geldi geleli bir şeyleri üstelemekte üzerine yoktu. Normal zamanda olsa kimseyi kıçına bile takmazdı!

"İyiyim... Fakat sana bir şey sormak istiyorum."

Bihter kaşlarını çatıp "Tabii, sor!" diyerek kadını teşvik etti.

"Annenin adı neydi Bihter?" diye soran Zekiye teyzenin gözleri heyecanla açılmıştı. Soruyu sorarken de sesi titremişti zaten. Bihter bir süre düşünüp alnını kaşıdıktan sonra kadına istediğini verdi.

"Lale."

Kendi alevlerinizde yanmaya hazır olmalı-sınız: Önce kül olmadan kendinizi nasıl yenile-yebilirsiniz?

Irvin D. Yalom
Nietzsche Ağladığında

Bölüm 15

Bihter uykuyla uyanıklık arasında Zekiye teyzenin birkaç saat önceki ruh halini düşündü. Kadının renksiz yüzünü çev-releyen siyah saçları öylesine hoş bir tezat oluşturmuştu ki dikkatsiz bir çift gözün fark edemeyeceği ayrıntılar böylelikle gözden kaçabilirdi. Ama Bihter'in gözleri dikkatsiz değildi. Her şeyi görür, kaydeder ve sorgulardı. Kadının eşyaları ile uyuduğunu, uyumadan önce ağladığı için ıslak kalan kir-piklerini, elinde tuttuğu iki adet fotoğrafı ve telaşlı hallerinin hepsini kaydetmişti gözleri. Hepsini mercek altına alıp incele-mek ve kadının derdinin ne olduğunu çözmek istiyordu fakat bunu yapamayacak kadar uykusu vardı. Bu yüzden gözleri kapanıp gecenin karanlığı onu sarmalarken direnemedi.

Yine de bilinçaltı sinsice ona bazı şeyler anımsatırken bunları sabah uyandığında da hatırlıyor olmayı diledi.

Alevler vardı. Dört bir yanını saran alevler. Küçük bedenine ulaşmak için yerde yollar çizen alevlere korkuyla bakıyordu. Göz-

yaşları görüşünü bulanıklaştırırken etrafı kaplayan duman ve isten ötürü öksürüyordu.

"Anne!"

Koşmak, kaçmak, kurtulmak istiyordu ama alevler her yerdeydi. Çığlık atmak istiyordu ama öksürmekten kendini alamıyordu.

"Kurtar beni, baba..." diye fısıldadı. Saçlarına sıçrayan alevler yüzünden güçlü bir çığlık kopardı.

Nefes nefese kalmış bir şekilde uyandı. Bedeni odadaki açık klimaya rağmen ter içinde kalmıştı. Saçları boynuna yapışmıştı. Korkuyla ellerini saçlarına attı. *'İyisin,'* diye fısıldayan iç sesine inanmak istemiyormuş gibi bedenini yokluyordu. Ensesinin yukarısında, saçlarının gizlediği alana elini sürünce her şeyin gerçek olduğunu hatırladı. Yalnızca kâbuslarla hatırlayabildiği ve tamamen unutmak istediği anılarından biriydi.

Buse'nin "İyi misin?" sorusunu duyana dek odada yalnız olduğunu düşünmüştü. Küçük kızın ince sesi ile sıçrayarak odasının kapısına doğru çevirdi bakışlarını. Kendisini toparlayabilmiş değildi. Cevap vermesi uzun sürecek gibiydi.

Buse biraz daha yaklaşarak kızın yatağının yanına geldi.

"Terlemişsin."

Bihter başını sallayarak ayağa kalktı. Dolabından bir tişört çıkartarak kızın odada oluşunu umursamadan üzerini değiştirdi. Buse odanın ışığını açtığından rahatça işini halledip tekrar yatağına döndü. Küçük kızın yanına oturup başını ellerinin arasına aldı.

"Çok mu korktun?" Kıza yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Bu yüzden başını sallayarak kızı onayladı. Evet, çok korkmuştu. Hâlâ da korkuyordu.

"Kötüydü değil mi?"

Bihter "Çok!" diye fısıldadı. Sarı saçları dağınık olduğu için yüzünü gizleyebiliyordu. Fakat Buse bu kaçışı anlamış gibi kızın yüzünü görebilmek için eğilerek "Seninle kalayım mı?" diye sordu.

O, ela gözlere bakarak yalan söylemiyordu. Onu reddedemiyordu. Onu istiyordu. Bihter, bu küçük kızı hayatında istiyordu. Gerisi önemli değildi. Tehlikeli dosyalar, silahlar, yaralar, geçmiş...

"Kal." diye kızı yanıtladığında Buse kocaman bir kız gibi "Tamam, sen yatağa gir ben de ışığı söndüreyim." diyerek önce abajurun tuşuna basıp gece lambasını açtı. Böylece ışığı söndürdüğünde korkmayacaktı. Beş yaşındaki her küçük çocuk gibi karanlıktan biraz korkuyordu. Sonrasında da gidip odanın ışığını söndürdü.

Bihter, küçük kızın böylesine bilinçli bir şekilde hareket etmesine hayret ederek yatağın içinde bekledi. Buse yanına yatınca ince pikeyi üzerlerine çekti.

"En sevdiğin sayı?"

Bihter, başını biraz çevirip aynı yastığı paylaştığı kıza baktı. Buse ise kızın sarı saçlarına parmaklarını dolamış oyalanıyordu.

"Uyumaya niyetin yok galiba?"

Buse "Sen uyuyabilecek misin ki?" diye sordu.

Bihter de "Sen varsın ya yanımda." diye karşılık verdi.

"Yanında ben varken korkmuyor musun?" diye sordu bu sefer Buse.

"Korkmuyorum."

Bihter bunu öyle bir ses tonu ile söylemişti ki Buse kendisini çok güçlü hissetti. Bütün dünyayı karşısına alabilecek kadar güçlü hissetmek beş yaşındaki küçük bir kız için muazzam bir duyguydu.

"O zaman uyuyalım. Ben *yanındayım.*"

Bihter donuk bir yüz ifadesiyle "Yirmi yedi." dedi. Her ne kadar yanında biri olduğu için rahatlamış olsa da uyumak istediğini sanmıyordu. Gözünün önünde sarı, kırmızı ve turuncu hareler hareket ediyordu. Buse, Bihter'in uyumak istememesini anlıyordu. Kendisi de kâbuslarından sonra böyle oluyordu. Demek ki herkes böyle oluyor diye düşündü küçük kız, sonrasında Bihter'i soru yağmuruna boğdu.

"En sevdiğin koku?"

Bedeni küçük kızın kokusu ile gevşerken *'senin kokun'* demek istiyordu ama Savaş'ın sözlerini hatırlayınca bunu yapmaktan kendini alıkoyuyordu.

"Toprak kokusu."

"En nefret ettiğin şey?"

O anda Savaş'ın kendisini kırmak için her türlü fırsatı değerlendirdiğini düşünüp sinir olmaya başladığı için hiç düşünmeden "Baban!" dedi. Buse ufak bir kahkaha atıp, "Neden?" diye sordu.

Buse ile Savaş'ı çekiştirmemesi gerektiğini biliyordu. Kâbuslarından kurtulmak için adamın kızını kullandığı yetmiyormuş gibi kâbusunun bütün kötü izlerini silmek için de adamın dedikodusunu yapıyordu kızıyla.

"Her şeyime karışıyor!"

"Benim de," diyerek suratını asan kıza baktı.

Bu sefer de "Ayrıca çok sinir bozucu konuşuyor!" dedi.

Buna karşılık Buse "Benimle sinir bozucu konuşamıyor." diye ekledi.

"Çünkü o senin baban."

"Haklısın."

"Haklıyım, evet. Bence babandan konuşmayalım. Düşündükçe sinirlerim zıplıyor!"

"Ne dedi ki sana?"

"Boş ver." diyerek saçlarını okşayan kızın küçük ellerine daha fazla yer açmak için biraz daha kıza yaklaştı. Buse onu şimdiye dek hiç duymadığı sorularla kendi benliği içerisinde bir yolculuğa uğurlarken tekrardan uykusu gelmişti. En son duyduğu "En korktuğun şey ne?" sorusuydu.

"Yangın." diye fısıldadıktan sonra uyuyakaldı.

Buse, genç kadına dönüp onu uyurken bulunca biraz daha sarı saçları okşayıp Bihter'in göğsüne sokularak uyuyakaldı.

İstanbul'u aydınlatan güneş ışıkları Savaş'ın odasına da sızmaya başladığında, genç adam gözünü rahatsız eden şeyden kurtulmak için arkasını döndü fakat uyanmıştı bile. Tekrardan uyuyamayacağını bildiği için yatakta biraz aylaklık edip çalar saatinin çalmasını beklemeden kalkıp duşa girdi.

Duştan çıkınca klimayı kapatıp odasının balkona açılan kapısını araladı. Kot pantolonunu giyip üzerine beyaz bir gömlek geçirirken çardağın etrafındaki çiçekleri sulayan Zekiye teyzeyi izliyordu. Kadın her zamanki gibi erkenciydi.

Gömleğinin üstten dört düğmesini açık bırakarak berjerin üzerinde duran cüzdanını alıp kotunun arka cebine koydu. Cep telefonunu ve anahtarını alıp kızının odasına gittiğinde odayı boş buldu. Sabahın erken saatlerinde Buse'nin uyanmayacağını biliyordu. Yine de kızın odasındaki banyoya girdi orada olabileceğini düşünerek. Fakat Buse orada da yoktu. Sırasıyla üst kattaki bütün odaları dolaştığı halde kızını bulamamıştı. Merdivenlerin başından sarkıp eve giren Zekiye teyzeye seslendi.

"Zekiye teyze!"

Kadın başını kaldırıp merdivenlerde dikilen adama bakarak "Günaydın oğlum!" dedi.

"Günaydın, Buse'yi gördün mü?"

"Gördüm." diyen kadın hafif bir tebessümle aydınlanan yüzünü saklama gereği duymadan adamın yüzüne baktı.

"Nerede peki?" diyen Savaş'ın sabırsız sesine karşılık gayet doğal ve rahat bir ses tonuyla "Bihter'in odasında." cevabını verdi.

"Ne yapıyorlar orada?"

"Uyuyorlar, oğlum! Sabahın köründe ne yapsınlar?"

Sol kaşını kaldıran Savaş, kara gözlerini de kısıp kuşku dolu bir yüz ifadesiyle "Birlikte mi?" diye sordu. "Emin misin?" diye de ekledi.

"İnanmıyorsan kendin git bak oğlum!" diyen Zekiye teyze bilmiş bilmiş sırıtıp mutfağa yöneldi. Savaş'ın vakit kaybetmeden Bihter'in odasına gideceğinden adı gibi emindi.

Gerçekten de öyle oldu. Savaş, Zekiye teyze mutfağa girdiği gibi koşar adımlarla Bihter'in odasına giderek kapıyı sessizce açıp içeriye girdi. Kızı ile Bihter'i sarmaş dolaş bulunca yine afalladı. Buse, Bihter'in göğsüne sokulmuş, Bihter onu korumak ister gibi iki koluyla sarıp sarmalamıştı.

Savaş bu görüntü karşısında ağlamak istedi. Öylesine güzeldi ki... Bu güzel görüntüye sahip olamayan Sinem için ağlamak istedi. Aylarca karnında taşıyıp, sesini duyduğunu düşünüp kızıyla konuşan Sinem için ağlamak istedi. Ve ağladı da. Gözlerinden birer damla yaş süzülünce nasırlaşan elleriyle sildi yüzünü.

O esnada yavaşça gözlerini kırpıştıran Bihter, burnunu gıdıklayan saçlar yüzünden başını geriye doğru çekerek zor da olsa gözlerini araladı. Karşısında gözlerini kaşıyan bir adet Savaş görmeyi beklemediği için gözlerini kapatıp tekrardan açtı. Hatta yetmeyince bir eliyle gözlerini ovaladı. Adam başını kaldırıp kendisini görmediği için uyandığını fark etmemişti.

"Sabah sabah odamda ne arıyorsun?" diye sorduğunda boğuk sesini açmak için boğazını temizledi. Savaş kızın sorusuyla irkilip bakışlarını kızın gri gözleriyle birleştirdi. Yakalanmış olmak hoşuna gitmemişti.

"Uyandırdım mı?"

Bihter "Hayır." diye cevap verdi. "Sen iyi misin?" diye sorduğunda adamın boş bakan gözlerini inceliyordu.

Savaş "Buse neden burada?" diye sordu donukça.

Bihter bir an ne demesi gerektiğini bilemedi. Sonrasında gece olanları özetlemek istermiş gibi "Gece yanımda uyumak istedi." dedi. Savaş orada bulunmasının yanlış bir hareket olduğunu biliyordu. Her şeyden önce Bihter'in mahremiyetine böyle kafasına estiği gibi dalamazdı. Ama Bihter bunu umursuyormuş gibi gözükmüyordu. O halde Savaş'ın da umurunda değildi.

"Neredeyse her gece birlikte uyuyorsunuz."

Bihter "Her gece değil." diye yanıtladı.

"Bu doğru değil."

Bihter "Neden?" diye sordu. Bir yandan da Buse'nin başını yavaşça yastığa bırakıyordu. Kızı uyandırmadan yataktan çıktığında minicik şortu ve askılı tişörtü ile adamın karşısına dikildi.

"Neden doğru değil?"

Savaş ciddi bir yüz ifadesi ile kıza bakarak "Bak, Bihter, Buse annesi olmadan büyümek zorunda olan bir kız çocuğu. Onu böyle alıştırırsan gittiğinde perişan bir kız çocuğu bırakacaksın arkanda." dedi. "Kızımın üzülmesini istemiyorum. Neden anlamıyorsun?"

Bihter başını önüne eğip çıplak ayaklarına baktı. Yerinde rahatsızca kıpırdanıp durdu. İçinde tutamayacağı şeyleri her zaman olduğu gibi sakınmadan söyledi.

"Ben de üzülürüm Savaş."

Savaş kafası karışmış bir şekilde kıza bakarak "Nasıl?" diye sordu.

"Eğer Buse'den ayrı kalırsam ben de üzülürüm."

"Bihter, bu iş bittiğinde herkes yoluna gidecek. Buse'den bir gün ayrılacaksın, buna kendini alıştırsan iyi edersin. Lütfen kızıma daha fazla anı bırakma. Çünkü bundan sonra küçük bir kız çocuğu avutmayacağım, o gün geçtikçe büyüyor."

Bihter sinirlenmişti. Kendi duygularına önem veren bir insan değildi ama ilk kez böylesine içten bir duygu filizleniyordu ruhunda. Buse, Sedef'in bile ulaşamadığı noktalara ulaşmıştı içinde ve Bihter, kızın bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. Öylece gelmiş ve içine sızmıştı. Bu yüzden Savaş'ın böylesine kestirip atmasına sinir olmuştu.

"Gitmeyeceğim Savaş."

Savaş dişlerini sıktı. "Bu iş bittiğinde gideceğini söyledin!" diye tısladı.

"Bu iş bittiğinde buradan gideceğim, Buse'den değil."

Savaş "O nasıl olacak acaba Bihter Hanım? Buse'nin yanında nasıl kalmayı düşünüyorsunuz?" diye sorarken kaslı kollarını göğsünde birleştirmişti. Burnundan soluyordu. Sinirden dişlerini sıkmak zorunda kalmıştı.

"Bir insan seviyorsa kalır Savaş. Nasıl, niçin, neden soruları da bir o kadar anlamsızdır sevgi karşısında."

Savaş alayla "Bunu da sen mi söylüyorsun Bihter?" diye sordu. "Herkes arkandan duygusuz, buzdolabı, gamsız diye atıp tutarken bu söylediklerin kafamı karıştırıyor. Kendinle çelişiyorsun."

Bihter'in adamın söylediklerine verecek bir karşılığı yoktu. Hepsi doğruydu. Hâlâ da öyleydi.

"İnsan, kalbinde sevdiği kişi için yepyeni bir yer ayırabilir."

"Buse'yi seviyorsun yani?" diye soran Savaş gözlerini kısıp dudağının kenarını kaşıdı.

Bihter "Seviyorum!" diye sertçe fısıldadı. "Ve sen her ne kadar canımı sıkmaya çalışsan da, kalbimi kırmak için her fırsatı kollasan da bizi ayıramayacaksın Savaş. Buse'yi bırakmayı düşünmüyorum çünkü."

Savaş, kızın bu kararlı sözleri karşısında kaşlarını münkünmüş gibi daha da çattı ve sustu. Şimdi de onun diyecek sözü yoktu.

"Akşam yedide çalışmaya başlıyoruz." diyerek arkasını dönüp gitti. Genç adamın arkasından Bihter omuzlarını düşürdü ve yatakta uyuyan kıza döndü. Saçlarını gelişi güzel toplayıp üzerine bir şeyler geçirdi. Yine Savaş ve onun zırvalıkları yüzünden kafası allak bullak olmuştu. Buse'yi uyandırmadan odadan çıktı.

Kapının kapanma sesiyle yüzündeki gülümsemeyi saklama gereği duymadan gözlerini araladı Buse. Yattığı yerde gerinerek vücudunu esnetti. Bütün konuşmaları duymamıştı ama Bihter'in son söylediklerini yakalayacak kadar zamandır uyanıktı.

Sedef ihaleye birkaç gün kaldığı için çok stresliydi. Şirketin bu ihaleyi alması gerekiyordu. Büyük çapta bir taşıma işine gireceklerdi. Eğer ihaleyi alırlarsa beş yıl sonraki şartlara bugünden kavuşmuş olacaklardı. Tüm bunlar göz önüne alınınca gerginliğini atabilmesinin bir yolu yok gibiydi. Arada Serkan'la mesajlaşıp içinde bulunduğu durumdan kurtulur gibi oluyordu ama tekrardan işinin başına dönünce yine aynı stres onu kucaklıyordu.

Sekreterini çağırıp hızlıca yapılacakların üzerinden geçti.

"Biletim alındı mı?"

"Evet, Sedef Hanım. Cuma akşamı 21.00 için yeriniz ayırtıldı."

"Otelim ayarlandı mı peki?" diye sorarken telefonunun çalar saatini cuma akşamı 19.00 için ayarlıyordu. Erkenden havaalanında olsa iyi olurdu.

"İzmir'e indiğinizde sizi şirketimizin İzmir şubesinde çalışan bir şoför karşılayacak, otelinize kadar bırakacak."

"Harika, teşekkür ederim Ebru." diyerek sekreterini yolladı ve her şeyin yolunda olduğuna kanaat getirip biraz rahatlamak için eline telefonunu aldı. Serkan'dan yine mesaj vardı.

'Selam!'

Sedef gülümseyerek, *'Selam!'* yazdı.

'Bir sonraki buluşma için ne zaman ısrar etmeye başlamam gerekiyor?'

Cevap hemen geldiği için pek şaşırmadı, Serkan mesajlaşmalarda onu hiç bekletmiyordu.

'Yarın buluşabiliriz, cuma günü şehir dışına çıkıyorum.'

Sedef bir an fazla detay verdiğini düşünüp telaşlandı. Adama her anını rapor verecek kadar yakınlaşmamışlardı.

'Bana uyar, ben de hafta sonu şehir dışında olacağım.'

Kaşlarını çattı. Adamın nereye gideceğini merak etmişti ama soracak kadar da ileri gitmek istemiyordu. Ona nereye gittiğini sorması demek onun da kendisine sorması demekti ve Sedef işle ilgili konuları Bihter'le bile konuşmazdı. Ikına sıkıla adama normal bir cevap yazmayı başardı.

'O zaman yarın görüşürüz!'

Serkan yine onu bekletmemişti.

'Neden olmasın?'

'Kabul ediyorum çok sinir bozucu!'

'Güzelliğin kadar değil.'

Sedef kaşlarını kaldırdı.

'Güzelliğimi sinir bozucu mu buluyorsun?'

'Eh, kafamı karıştırdığı için. BirazCIK.'

Sedef kıkırdayarak yeni cevap yazıyordu ki telefon çalmaya başladı. Ekranda beliren numarayı tanımıyordu ama Bihter'in olma olasılığı çok yüksekti. Hemen telefonu yanıtladı.

"Alo?"

"Benim." Bihter'in sesini duyunca rahatladı.

Sedef zaman kaybetmeden "Hani her akşam arayacaktın?" diye sitem etmeye başladı.

"Kızım daha topu topu dört beş gün oldu zaten. Ayrıca dün birlikteydik!"

"Ama ben öldüm meraktan!"

"Sesin hiç de öyle gelmiyor ama. Hayırdır?"

Sedef hülyalı bir yüz ifadesiyle arkasına yaslanarak koltuğunu biraz geriye doğru yatırdı.

"Serkan ile buluşuyoruz..."

"Şu zibidi ile mi?"

Sedef gülerek kızı onayladı.

"Demek o derece etkiledi seni. Beni hemen unutmuşsun!"

"Aşk olsun Bihter!"

"Vallahi asıl sana aşk olsun diyeceğim ama neredeyse o da olmak üzere zaten!"

Sedef konuyu dağıtmak için dikkati onun üzerine çekti. "Sende ne var ne yok?"

"Önümde 2005 yılı Türkiye Ekonomisi ile ilgili bir rapor var."

"Ciddi misin?" diye soran Sedef, Bihter'in ekonomiyle uzaktan yakından alakası olmadığını biliyordu. Üniversite yıllarında dersleri ucu ucuna geçen biriydi.

"Şu bizim çok tehlikeli dosyamız yok mu hani?"

"Evet." diyerek doğrulan Sedef dirseklerini masaya yasladı.

"Çok detay veremem ama iki kişinin yazdığı bu rapor yüzünden birileri tahtalıyı boyladı."

"Yazanlar dâhil mi?"

"..."

"Mayın tarlasına döndün yine, bu sessizliğini *'evet'* olarak kabul ediyorum."

Bihter "İşler nasıl?" diye sorarak Sedef'in dikkatini dağıtmaya çalıştı.

"Cuma günü İzmir'e gidiyorum, ihale var, biliyorsun. Hafta sonu tatil yapmayı düşünüyorum. Pazartesi ihaleden sonra döneceğim."

"Hafta başında yine ararım o zaman."

"Tamamdır, bana şans dile!"

"Kaybedersen rakip firmanın bu şansa daha çok ihtiyacı olacak. Sakın kimseyi parçalama!"

Sedef kıkırdayarak "Senin gibi arkadaş olmaz olsun!" dedi ardından da telefonu kapattı.

"Evet, nerede kalmıştık?" diyerek dosyalarına gömüldüğünde akşama kadar bir daha masadan kalkamadı.

Bembeyaz olmuş soğuk bedeni ceset torbasına koyarlarken bakışlarını kaçırdı. Organize suçlar cinayet masasına göre daha katlanılır bir sahaydı. Elindeki birkaç evrakla arabaya doğru yürürken yanına gelen Atakan'a selam verdi.

"Bembeyaz olmuşsun." diyen genç adama cevap vermedi. Fakat Atakan'ın susmaya niyeti yoktu. "Cinayet masası açmadı seni."

"En ufak problemde canına kıyan ya da birbirlerini deşen bu insanlara anlam veremiyorum desek daha doğru olur."

Atakan omuzlarını silkerek karşılık verdi. Haklı bir yargıydı ama yapacak bir şey yoktu. Hiç kimsenin tercihine karışamıyorlardı. Görevleri sadece cesetle ilgili yerine getirilecek prosedürleri tamamlamaktı.

Atakan "Bundan fazlası var gibi?" diyerek arkadaşının üzerine gitti.

Savaş "Ev." diyerek tek kelimeyle özetledi.

"Daha çok Bihter demek istiyormuşsun gibime geliyor!"

"Hiç bulaşma, çekemem seni."

Atakan kaşlarını çattı. "Yine ne oldu?"

"Buse'yi sevdiğini iddia ediyor."

Savaş'ın yüzüne anlamsızca baktı. "Ne var bunda?" diye sorarken de şaşkınlığı sesine yansımıştı.

"Ne olacak Atakan? Siz değil miydiniz bu kızın zır deli olduğunu, ortalıkta başıboş gezip belasını aradığını söyleyen? Şimdiye dek kimseye yakınlık göstermediği için ona kıl olduğunuzdan bahseden siz değil miydiniz?"

Savaş'ın öfkeyle sorduğu soruları hemen yanıtladı. Arkadaşının nasıl bir çıkmazda olduğunu görebiliyordu. Onun Bihter'e kapılmak üzere olduğunun farkındaydı. Bu kaçınılmaz bir gerçekti. Bunun önüne geçmek gibi bir niyeti yoktu. O soğuk nevale Bihter'in de, şu heder olmuş arkadaşının da en afilisinden aşka ihtiyaçları vardı.

"Evet, hepsini biz söyledik!"

"E, peki şimdi ne diye soruyorsun *'ne var bunda'* diye?"

Atakan "Abi inan ki anlamıyorum, biz sana kız böyle dedik tamam da kızın kalbi yok demedik ki!" diye cevap verdi.

Savaş'ın cevap vermemesi üzerine konuşmaya devam etti.

"Şimdi Bihter, Buse'yi sevdiğini söylüyor. Sen de sinirleniyorsun öyle mi?"

"Hayır. Bihter Buse'yi sevdiğini söylüyor. Ona çok yakın davranıyor ve onu bu iş bittiğinde bırakmayacağını itiraf ediyor."

Atakan'ın gözleri parladı. Elini kısa kesilmiş saçlarının arasından geçirerek bıyık altı gülümsedi.

"Bırakmayacağım diyorsa bırakmaz, Bihter sözünde durur."

İşte o an, Savaş'ın kalbinde tutsak olan bir kuş özgürlüğüne kavuştu. İçini kaplayan nedensiz sevince bir anlam veremedi. Kalbinin ritmi değişip vücudundaki bütün kaslar gevşerken "Hiç yoktan başıma bela aldım." diye tısladı. İçindeki anlamsız sevinci örtbas etmek için öfkesini geri kazanmaya çalışıyordu.

Atakan, onun böyle düşünmediğini biliyordu. Savaş'ın yüzündeki her bir mimiğin anlamını bilirdi. "Daha hiçbir şey görmedin!" diyerek şoför koltuğunun yanına geçti. Merkeze doğru giderlerken ikisi de hiç konuşmadı. Arabadaki telsiz sesi yeterliydi.

"Uyu yavrum, uyu; çünkü çocukluk çok güzeldir."
Jose Mauro De Vasconcelos
Güneşi Uyandıralım

Bölüm 16

Günler birbirini kovalıyor, mevsim değişmeye devam ediyordu. Beykoz'daki çiftlik evinin atölyesi geceleri Bihter ve Savaş'ın meskeni oluyordu. Saatlerce çalışıp parçaları birleştirmeye çalışıyorlardı.

Bihter önündeki tezleri bir kenara atıp tekrardan beyaz tahtanın önüne geldi. Tahtaya bir iki isim daha not alıp elindeki fotoğraflardan bu isimlerin sahiplerini buldu ve eşleştirme yaptı. Bir ton kayıt, bir yığın evrak, bir dünya fotoğraf vardı. Tahtadaki notlarına ara verdiği bir esnada arkasındaki masada oturan adama dönüp "Bunca kaydı, arşivi anlarım da bu fotoğraflar ne iş?" diye sordu. Savaş yavaşça başını kaldırıp arkasına yaslandı. Kaslarını gererek vücudunu esnetti.

"İnan bilmiyorum, Kancalı'nın bu kadar çok şey yollayacağını ben bile tahmin etmiyordum. Ben sadece annemle babamın ölümünden sonra onlara ait olan belgelerin geri verileceğini sanmıştım. Eski evimizi o olaydan sonra sattım. Bir odası sadece annem ve babamın çalışmaları için ayrılmıştı. Onlar ölünce her şeyi alıp gittiler. Orada yaşamamız için de bir sebep kalmamıştı haliyle."

Bihter durgun bir şekilde tahtadaki notlara bakıp "Sanki bizden önce birileri de bu cinayetin izini sürmüş gibi geliyor bana." dedi. Kızın sözleri üzerine Savaş da kalkıp onun yanı-

na gitti. Birlikte tahtaya bakarlarken onları neyin beklediğinden habersiz tahminler yürütüyorlardı.

"Dönemin ekonomisini baştan sona ezberledim. Annenle baban cidden çok iyi iş çıkarmışlar. 2005 yılı için ortaya çıkan tabloda tek sıkıntı vergiler. Kamu harcamalarının geri dönüşü olmamasından kaynaklı sıkıntılar devleti genel itibari ile zor duruma sokuyormuş. Annen ve babanın notlarına göre amaç yurt dışı eğitimleri ile geliştirdikleri görüşlerini toparlayıp, yeni bir ekonomik kalkınma projesi oluşturmakmış."

Savaş başını sallayarak kızı anlatmaya teşvik etti. Bihter de anlatmaya devam etti.

"Fakat tezler, savlar, fikirler, projeler haricinde paravan şirket ve kara para aklama gerçekleri var ki olayın asıl kilit noktası da bu bence."

"Benim de elimde resmi mektuplar ve telefon kayıtları var. Bir ikisinde paravan şirketlerle ilgili konuştuklarını anımsıyorum."

Bihter masadaki notlarının başına geçip birkaç şey karaladı. "Yarın Buse öğle uykusuna yatınca paravan şirketlerle ilgili araştırma yaparım. 2005 yılı ve sonrasındaki olayları bulurum."

"Tamamdır, ben de şifreli birkaç dosyayı Başat'a açtıracağım. Bu gece bir anahtar yazacaktı kilidi kırmak için."

Bihter notlarına ekleyeceklerini tamamladıktan sonra tekrardan masadan kalkarak vücudunu esnetti.

"Her şeyi anladım. Bütün bu evraklar, olay zincirleri... Fakat Buse'nin annesine ne olduğunu hâlâ anlamış değilim. Yanılmıyorsam o da beş yıl önce ölmüş yani abinle aynı sene içinde. Bir cinayete mi kurban gitti yoksa eceliyle mi öldü?"

Savaş küçük not defterini masadan alıp kapıya doğru yönelecekti ki Bihter'den duyduğu sorularla olduğu yerde durmak zorunda kaldı.

"Bence bu gecelik bu kadar yeter?"

Adamın arkasından gidip birkaç adım ötesinde durdu. "Bence sen bana daha fazlasını vermek zorundasın, artık."

Savaş arkasını dönüp kıza baktı. Tek kaşını kaldırıp kara gözlerini kızın gri gözlerine dikti.

"Bunu yapmak zorunda değilim, Bihter."

Sıcaktan terlemesine imkân yoktu çünkü atölyede klima çalışıyordu. Vücuduna yayılan bu sıcaklığın tek sebebi adamdan yayılan erkeksi koku ve saf enerji olmalıydı.

"İstersem kendim bulabilirim, biliyorsun değil mi?"

Savaş pes ederek omuzlarını düşürdü. "Zamanla öğreneceksin merak etme, şimdilik sırayı bozmaman yeterli. Zamansız bilgi, kontrolsüz güç gibidir. İnsanı dağıtır ve yolunu şaşırtır."

Bihter adamın büyük girdaplara, karanlık dehlizlere sürükleyen gözlerine bir müddet bakıp başını salladı. Savaş'ın ardından eve yürürken hiç konuşmadı. Aklında binbir türlü tilki dolanırken söze dökecek kelime bulamaması çok normaldi. Yatak odaların olduğu kata geldiklerinde birbirlerine iyi geceler dilediler. Savaş, Buse'nin odasına giderken Bihter de kendi odasına giriyordu. Yatağında yatan Buse'yi görünce hiç şaşırmadı. Birkaç gündür Buse'nin rutini olan bir şeydi bu. Odasına girdiği gibi çıkınca kendi kapısının önünde Savaş ile karşılaştı. Gülümseyerek arkasını gösterip "Burada." dedi. Savaş da gülümsemek istiyordu fakat kendini engelledi. Buse ve Bihter yakınlığına karşıydı, bu yakınlık onu korkutuyordu.

Kızını yatağına götürmek için kucaklarken "Götüreyim de rahat uyu." dedi. O esnada Buse kımıldanıp uyandı.

Küçük kız "Baba burada uyumak istiyorum." diye mızmızlandı.

Savaş kızının uykusu açılmasın diye fısıldayarak konuşuyordu. "Bihter rahatsız olur kızım, gel ben uyutayım seni."

"Hayır, baba... Bihter'le uyumam lazım!"

Savaş kızının kendisini reddetmesine içerlenerek "Niyeymiş o?" diye sordu. Buse yarı aralık gözleriyle babasına bakıp "Çünkü kâbus görünce korkuyor!" dedi. Bihter'in duvarlarında onarılmaz bir çatlak oluştu. Buse içine apaçık bir şekilde sızıyordu.

Savaş "Bu gece ben de kâbus göreceğim, hadi beni koru bu gece." diye diretti.

"O zaman Bihter de bizimle gelsin! Onu yalnız bırakamam!"

"Hani onu sevmiyordun? Onunla anlaşamıyordun?" diye diretti Savaş.

"O da beni yalnız bırakmıyor baba, şimdi gidemem. Bu ihanet olur!"

"Allah'ım sen ihanetten ne anlarsın ki?" diyemeden kızı tekrar Bihter'in yatağına kurulmuş ve gözlerini kapatmıştı. El mecbur ayağa kalkıp pis pis sırıtan Bihter'le göz göze geldi.

Bihter "Sevgi anlaşmak değildir, nedensiz de sevilir..." diye melodik bir şekilde mırıldanarak Buse'nin üzerini örttü. Kendisine bakan adama da sessizce kapıyı gösterdi. Savaş, kızın dibine kadar gidip kokusunu derince soluyarak odadan çıktı. Bihter buna bir anlam veremedi ama bedeni heyecanla yaprak gibi titremişti.

Savaş, sabah erkenden çıkmıştı. Zaten gece uyuyamamıştı. Bir sağa bir sola dönerek saatlerce uykusunun gelmesini beklemiş ama çabalamaktan öteye gidememişti. Gün doğarken çiftliğin arkasındaki koruda yürüyüş yapıp eve dönmüş, duşunu alıp giyindikten sonra Zekiye teyze bile uyanmadan evden çıkmıştı. Sabahın erken saatinde yola düştüğü için köprü trafiğine de yakalanmamıştı. Hatta fırsatı varken Atakan ve Şebnem'i de evlerinden aldı.

Arabanın arka koltuğunda esneyip duran Şebnem "Ne yalan söyleyeyim sert çocuk, bu sabah hiç işe gidesim yoktu. İyi ki geldin." dedi. Siyah saçlarını yandan ayırmış ve dağınık bırakmıştı. Yan koltuğunda oturan Atakan'a baktı. Hem ayakta uyuyordu. Vitesi değiştirirken Atakan'ı dürttü.

Atakan "Heh! Ne var? Geldik mi?" diyerek sıçradı. Hafif uzamış kahverengi saçları perçemler halinde alnına dökülüyordu. Koyu renk gözlerini uykusuzluk ve yorgunluktan mor halkalar çevrelemişti.

Şebnem "Sen önce bir kendine gel Atakan." diyerek sırıttı. "Yoksa Kancalı'nın günaydın öpücüğü ile uyanırsın."

Savaş "Kancalı'nın günaydın öpücüğü ne oluyor?" diye sordu. Atakan ağzını kocaman açıp esneyerek "Kancalı'nın bir günaydın öpücüğü bir de iyi geceler öpücüğü var. Biri seni zinde tutacak kadar sert oluyor, öteki de uykunun kaçmasını sağlayacak kadar sert." diye açıkladı.

Savaş gülümseyerek "Her iki türlü de sert oluyor yani?" diye sordu. Şebnem fırsatı kaçırmadan "Senden sert olmasın o da yeterince serttir." dedi. Atakan bu *'sert'* muhabbetinin bir anlamı olduğunu sezince "Abi ne bu sert ayakları ya? Sert çocuk, senden sert olmasınlar falan?" diye sordu. Dikiz aynasından Şebnem'e bakan Savaş sırıtarak arkadaşına döndü.

"Şebnem'in ufak tefek sapıklıkları..."

Atakan *'anladım'* der gibi başını salladı. Gözlerinden uyku akıyordu ve Savaş'ı anladığı falan yoktu. Yalnız adamın dediklerini bir iki dakikaya kavradığında başını arabayı süren Savaş'a çevirdi.

"Af buyur? Sapıklık derken?"

"Ya işte oramı buramı ellerken benim çok sert olduğumu keşfetti de o gün bugündür dilinden düşmüyor."

Atakan "Ne diyorsun ulan sen?" diye haykırdı. Hemen arkasını dönüp Şebnem'e baktı.

"Ne diyor bu kızım?" diye sorduğunda Şebnem kahkaha krizine girdi.

"Sabah sabah... İyi güldürdün Atakan!" diyen kız cevap verecek mecali bulduğunda olayı özetledi.

"Sabah sabah belanıza başlatacaksınız ha! Yüreğime inmişti!"

Şebnem kuşkulu bir sesle "Ne ayaksın?" diye sordu. Atakan duygularını ele vermiş olma korkusu ile oturduğu yerde dikleşip "Onun sahibi var kızım, eline ayağına hâkim ol." dedi.

"Biliyoruz herhalde!" diyen Şebnem bu sefer dikiz aynasından kendisine çatık kaşlarla bakan Savaş'a sırıttı.

"Ne bakıyorsun öyle sert çocuk? Ekibimden kimseye bakmam diyordun, bizim sarı yellozu götürmüşsün ama!"

"Ağzınızı toplayın lan! Kızımın bakıcısı o."

"Sadece bakıcı mı?" diyerek kahkaha atan Atakan'a Şebnem de katılınca olanları Şebnem'in de sezdiğini anladı. Bu yüzden kaşlarını daha derin çattı.

"İkiniz de en adi şerefsizsiniz!" derken büroya giriyorlardı. Kancalı onları kapıda karşıladı.

"Hiç içeri girme zahmetinde bulunmayın. Hemen yola çıkıyorsunuz. Maçka'da olay çıkmış. İki ölü, beş yaralı var."

Gerisin geri dışarı çıkıp araçlarına geçen üçlü Maçka'ya doğru giderlerken, Atakan dikkatli gözlerle arkadaşını izliyordu. Maçka Savaş'ın ailesinin eski ikametgâhıydı.

Savaş ise dümdüz bir ifade ile sadece arabayı sürüyordu. Her şey o kadar üst üste ve acımasızca gelişmişti ki elinden gelen tek şey hayata soğumak ve kızına tutunmak olmuştu. Şimdi, peşinde olduğu dava sanki anne ve babası için verilen bir mücadele değil de sıradan bir dosyaydı. Annesini, babasını ve abisini unutacak kadar soğumuştu her şeyden. Kalbini ısıtan tek şey kızıydı.

Bihter, Buse'yi uyuttuktan sonra atölyeye gitti. Bir yandan elindeki soğuk sodayı içerken bir yandan da aldığı notları kontrol ediyordu. Bilgisayarın başına geçip birkaç şeye göz attıktan sonra özel arşivlere girip paravan şirketleri araştırdı. Çoğunu konuyla ilgisi olmadıkları için eledi. Göze çarpan birkaç ismi ve sicilleri çıktı alıp incelemeye başladı. Dosya çok açıktı. Araştırılacak şeyler belliydi. Bir iki haftaya kalmaz bu işin altında kim varsa onu bulacaklardı. Fakat o zamana kadar onları neyin beklediğini bilmemek Bihter'i geriyordu.

Saatlerce masada oturup paravan şirketlerle o yılın gündemini birbirine bağlamaya çalıştı. Savaş'ın anne ve babasının notlarını da göz önünde bulundurarak ülkeye kaçak altın sokan şirketleri detaylandırma kararı aldı. Diğerleri daha işe başlayamadan suçüstü yakalanmıştı. Elinde üç tane şirket kalınca işi daha da kolaylaşmıştı.

Elini dudağına götürerek mırıldandı. "Santek, Gürül, Zar." Sesli düşünmeye devam edip "Hepsinin de ortak noktası kaçak altın. Bu altınlar dolaşıma girmeden başka ülkelere satılıyor ve para *'hop'* cebe."

Saçlarını dağıtıp tekrardan topladı. Gözlerindeki lensler kuruluk yapınca eve gidip gözlüklerini almak istedi ama üşendi. Üç şirketin kilit noktasını bulmaya çalıştığı için kılını bile kıpırdatmak istemiyordu. Kaçak altınla ilgili adına soruşturma açılan gümrükçüleri de araştırdıktan sonra bilgisayarı kapatacaktı.

"2005 yılı Gümrük Bakanlığı ve çalışanları..."

Google'a filtre uygulayarak daralan aramayı tek tek inceledi. İsimleri titizlikle not edip özel arşivden bu isimleri araştırdı. Birkaç kişinin sicili dikkatini çekince onları da not aldı. Akşam Savaş gelince konuşmaları gereken çok şeyleri vardı.

Gözleri çok yorulunca bilgisayarı kapattı. Saat beş olmuştu. Buse uyanmış olmalıydı. Eve doğru yürürken evi aydınlatan güneş ışıklarının nasıl da güzel göründüğünü fark etti. Et-

raftaki yeşillik, çiçekler... Tam bir yuva gibiydi. Sıcak, şefkatli ve sırlarla dolu bir yuva.

Nöbetçi kulübesinde oturan Nazım'ı görünce elinde olmadan gülümseyip genç adamın yanına gitti. Öylesine hareketli bir şekilde mesajlaşıyordu ki Bihter yanına sokulduğunda bile Nazım onu fark etmedi. Adamın bir kızla mesajlaştığını anlayınca "Ooo hayırlı işler!" diyerek orada olduğunu belli etti. Nazım yerinde sıçrayarak telefonu düşürdü. Bihter'i görünce kaşlarını çatarak "Ağzımın içine girseydin!" diyerek telefonu yerden aldı.

"Ne biçim dalmışsan artık hiç duymadın geldiğimi. Ben ne yapayım?"

Nazım "Ses edebilirsin, merhaba diyebilirsin... Normal insanlar gibi!" diyerek telefonu önünde duran masaya fırlattı. Genç adamın yüzünden düşen bin parçaydı. Bu durum Bihter'in ilgisini çekince adamın yanındaki sandalyeyi çekip ters çevirdi ve bacaklarını iki yana açarak oturdu.

"Hayırdır?"

"Yok bir şey ya..."

"Oğlum söyle işte, var bir şey!"

Nazım sanki bunu bekliyormuş gibi dökülmeye başladı.

"Bir kız var..."

"O kız hep vardır zaten Nazım, niye bu kadar taktın kafana?" diyerek sırıttı.

"Dalga geçeceksen git, bak!"

Bihter ellerini teslim olurmuş gibi kaldırıp "Tamam, sustum!" dedi. Ardından Nazım yavaş yavaş anlatmaya başladı.

"Biz bununla McDonals'da tanıştık."

"Nasıl yani?"

Nazım kısa kesilmiş kahverengi saçlarının arasından kafasını kaşıyarak cevap verdi. "Ya bir gün Buse'nin canı çekti diye hamburger yemeye gittik. Bu kız da orada kasa görevlisiydi. Bizim ketçapları koymamış ben de ketçapsız patates ye-

mem. Gittim almaya ikinci sefere soslar yirmi beş kuruşmuş. Ben de dedim ki bize zaten hiç sos vermediniz. Kız da diretti hayır koydum diye. Koydun koymadın koydun koymadın derken ben çıkarıp bir yüzlük fırlattım kızın yüzüne bütün ketçapları ver şimdi dedim. Kız da çıkarıp ketçap kolisini elime verdi."

Bihter kıkırdayarak "Vay anasını!" dedi. Duyduğu en ilginç tanışma hikâyesiydi.

Nazım hararetle kafasını sallayarak devam etti.

"Sonra oradan çıkarken de gittim kıza bu iş burada bitmedi dedim. Kız da erkeksen bitirmezsin zaten dedi! Bana! Bana!"

Bihter "Evet, sana!" diyerek adamı konuşmaya teşvik etti. Nazım koyu kahverengi gözlerini kısarak "Sonra ertesi gün gidip bunu buldum, aldım merkeze getirip yalandan sorgu odasına soktum!" dedi.

Bihter gülmekten az daha sandalyesini devirecekti. "Kız ne yaptı?"

"Avukatı gelene kadar konuşmadı!"

Bihter şaşırarak "Kasada çalışan bir kızın avukatı mı varmış?" diye sordu.

"Hem de yirmi üç yaşında bir kız bu. Arkadaşı avukatmış. Sonra arkadaşı geldi. Kaçık karının teki! Susmadı o kadar konuştu ki... Bu yasalara aykırıymış, müvekkili bir şey yapmamış, ne hakla onu alırmışız falan filan..."

"E haklı kadın! Manyak mısın Nazım? Senden böyle şeyler beklemezdim."

"Ben de kendimden böyle şeyler beklemezdim. O yüzden silkelenip kendime geldim ve kızı saldım."

"E sonra?"

"Sonra işte dayanamadım kızı araştırdım, numarasını buldum."

Bihter bilmiş bilmiş sırıtıp "Yani sen aslında öküz gibi âşık olduğun için kızın peşini bırakmak istemedin?" diye sordu.

"Öyle de denilebilir. Sonrasında biz bununla telefonda konuşmaya başladık. Daha doğrusu kavga etmeye başladık. Baktık kavga etmekten zevk alıyoruz devam ettik. Kavgasız bir günümüz geçmez oldu. Altmış yıllık evli çiftleri solda sıfır bıraktık. Kavga ettikçe de ortak bir sürü şeyimiz olduğunu keşfettik."

Bihter ıslık çalarak alkış yaptı. "Ve mutlu son!" Nazım yüzünü buruşturarak, "Nah bize mutlu son!" dedi.

"Ne yaptın kıza?"

Nazım "Evlenme teklif ettim!" deyince Bihter de gözlerini kısarak bunda ne olduğunu düşündü. Fakat geçerli bir sebep bulamayınca "Ne var bunda peki?" diye sordu.

"İşte bir şey yok! Kızımız yalnızca gençliğinin baharında olduğundan evliliğe hazır değilmiş!"

Bihter oturduğu yerde doğrulup "Kız haklı abi, daha gençliğinin baharında seni alıp ne yapsın? Yazık değil mi kıza?" diyerek takıldı adama.

"Bihter..." diye hırlayan Nazım yüzünü astı.

"Bu kızın ismi ne?"

"Yağmur, niye sordun?"

"Nüfusuma alacağım," diyerek kafasını *'sabır'* diler gibi sallayan Bihter, ellerini ovalayıp, "Bak şimdi Nazım'cığım, anlamayacaksın belki ama bazı kızların evlilik fobileri vardır. Bu Yağmur'un nasıl bir ailesi var?" diye sordu.

"Annesi ve babası boşanmış."

Elini *'bak işte'* der gibi uzatıp "Gördün mü? Ailevi sorunları varmış belli ki, kızın üzerine gidip üzme sevdiğini." dedi.

Nazım kaşlarını kaldırarak "Vay... Aşk doktoru falan mısın?" diye sordu. Bu durum onu eğlendirmişti. Bihter gibi katı

bir kızın ona akıl vereceğini düşünmemiş olduğu her halinden belliydi.

Bihter "İndir lan o kaşlarını, iyilik de yaramıyor!" diyerek adamın eline bir fiske vurdu.

Nazım'la biraz daha çene çalan Bihter, Savaş'ın arabası bahçeye girince saatin kaç olduğunu anca akıl edebilmişti. İkisini kulübede gören Savaş ise eve gelirken benliğini kaplayan bütün pozitif enerjisinin uçup gittiğini hissediyordu. Hatta kulübeye yaklaştığı her adımda boynundaki bir damar hislerine tercüman oluyormuş gibi atmaya başlamıştı.

"İyi akşamlar." diyerek başını kulübenin içine uzattı. Sesi tonu o kadar soğuktu ki Nazım ayaklanıp üzerine çekidüzen vermek zorunda kalmıştı. Bihter ise yerinden bile kıpırdamadan "İyi akşamlar." diye karşılık verdi.

"Bir terslik yok değil mi?"

Bihter adamın gergin yüzüne bakıp "Hayır, yok!" dedi. Adamın delici gözleri üzerinden bir an olsun ayrılmazken ne hissedeceğini bilemiyordu. Aklı koşarak uzaklaşıyordu. Yine de fiyakayı bozmamak için ifadesiz kalmaya çalışıyordu.

"Tamam, o zaman, ben eve geçiyorum." diyerek arkasını dönüp sert adımlarla eve doğru yürümeye başlayan Savaş'ın ardından bir müddet baktı. Nazım ona dönüp "Bu *'sen de beni takip et'* demekti galiba." diyerek kıza döndü.

Bihter tek kaşını kaldırıp "Sence bende onu takip edecek göz var mı?" diye sordu. Nazım cevap vermeyince ayaklanan Bihter, "Ben de öyle düşünmüştüm." diyerek güldü. Savaş'ın arkasından eve giderken aklında bin türlü düşünce vardı.

Bihter, yemekten sonra gündüz uykusundan erken kalktığı için çabucak yorulan Buse'yi uyutmakla işe başladı. Diş-

lerini fırçalayan kıza geceliğini giydirip yatağına yatmasına yardımcı oldu.

"Ben uyumadan gitmek yok!" diyen küçük kızın saçlarını okşarken gülümsedi.

"Tamam yok."

Buse, bir şarkının dinlemekten zevk alınan nakarat kısmıydı. Hayatında hiç kimseye karşı böyle şeyler hissetmediğinden emindi. Saçlarını okşadığı bu küçük kız zavallı hayatında bir tılsım gibiydi. Onun yanında keyifli olmamak elde değildi ve Bihter, bu duyguyu yeni yeni tatmaya başladığı için kızdan ayrılmak istemiyordu. Hep onun yanında kalmak, onu konuşturmak, onunla bir şeyler paylaşmak istiyordu. Bıkana kadar dinlemek istediği bir şarkıydı Buse. Ve Bihter, hayatının şarkısını bulmuş gibi hissediyordu.

Buse uyuduktan sonra ilk kez kızı alnından öptü ve sessizce odadan çıktı. Biliyordu ki, Buse gece uyanacak ve yanına gelecekti. Bu ayrılık birkaç saatliğineydi.

Salona indiğinde Savaş'ı Zekiye teyzenin üzerine eğilmiş olarak buldu. Kadının nabzını kontrol eden Savaş'a telaşla bakıp "Ne oldu?" diye sordu.

"Tansiyonu düştü galiba..."

Endişeyle kadının başına gelince Zekiye teyzenin ne kadar solgun gözüktüğünü hemen fark etti. "Doktora falan mı götürsek?" diye sorduğunda kadın biraz olsun kendi gelip "Ben iyiyim." dedi.

"Nerede iyisin Zekiye teyze? Yüzün bembeyaz oldu, yere yığıldın ya!"

"İyiyim dedim, oğlum. Bir şeyim yok." diye fısıldayan kadına Savaş da Bihter de inanmayan gözlerle baktılar.

Savaş kuşku dolu bir sesle "Sen ilaçlarını alıyor musun?" diye sorduğunda Zekiye teyze gözlerini kaçırdı.

Kadının "Biraz sersemletiyor o ilaçlar beni." cevabı elbette Savaş'ı çileden çıkardı.

"Doktordan daha iyi mi bileceksin teyzem ya?"

Savaş hırsla Bihter'e dönüp "Odasındaki çekmecede ilaçları var. Getirir misin?" diye sordu. Bihter başını sallayıp yukarıya çıktı.

Bir gün önce Zekiye teyzenin telaşla fotoğrafları koyduğu çekmeceyi dalgınca açıp ilaçları bulmak için eliyle içini yokladı. Bulamayınca çekmeceyi tamamen açıp içine eğildi. İki kutu ilacı görünce hemen elini uzatıp onları aldı. Fakat işini hallettikten sonra göz ucuyla gördüğü bir fotoğraf dikkatini çekti. Bir aile fotoğrafının altından gözüken başka bir siyah beyaz kareydi. Sıradan bir fotoğraftı özünde. İki kadın objektife kederle bakıp gülümsemişti.

Bihter'in dikkatini çeken fotoğraftaki kadının kendisine inanılmaz derecede benziyor oluşuydu. Uzun saçlar, büyük gözler, sivri bir çene... Titreyen eli yüzünden kadının yüzünü net seçemiyordu ama görüşünü asıl bulanıklaştıran gözyaşlarıydı. Bu yüzü unutması mümkün değildi. Unutamazdı çünkü bu yüz tıpatıp benzediği annesinin yüzüydü.

"Anne..." diye fısıldayıp fotoğraftaki kadının yüzünü okşadı.

Annesinin üzerindeki açık saçık kıyafetleri görünce kaşlarını çatıp elindeki fotoğrafı daha detaylı incelemeye başladı. Kadının yanında duran Zekiye teyzeyi de hemen tanıdı. Fotoğrafın arkasındaki tarih kendisi doğmadan iki yıl öncesine aitti. İşin içinden çıkamayacağını anlayınca elinde ilaç kutuları ve fotoğrafla aşağıya indi.

Zekiye teyze doğrulmuş ve oturur pozisyona geçmişti. Savaş da kadının ayakucunda oturuyordu. Bembeyaz bir suratla ikisinin karşısına geçti.

Savaş kızdaki garipliği fark edip "Bihter? Bir şey mi oldu?" diye sordu. Kız sadece elindeki ilaçları uzattı.

Zekiye teyze gözlerini aralayarak kızın solgun yüzüne, şokla açılmış gözlerine baktı. Bihter de ona bakıyordu.

Bu sefer Zekiye teyze "Bir sorun mu var Bihter?" diye sordu. Kız cevap vermiyordu. Donmuş bir şekilde yaşlı kadının yüzüne bakıyordu.

Aklına birkaç gün önce kadının annesinin ismini sorduğu geldi. Öncesinde kendisini birine benzettiğini söylemişti. Bihter'in gözünün önünden olaylar şerit gibi geçti ve parçalar yerini buldu. Titreyen eliyle fotoğrafı uzatıp kadına "Annemi nereden tanıyorsun?" diye sordu.

İçte tutulan gözyaşları akıtılanlardan daha acıtıcıdır.
Stefan Zweig
Korku

Bölüm 17

"Bırakın beni! Bırakın diyorum!" diye bağırırken, adam kızı karanlık ve dar bir koridordan zorla geçirdi. Etrafını saran adamların 'dur' ikazını dinlemeden bağırmaya devam eden kız çırpınışlarına asla ara vermiyordu.

"Ne yaptım ben size? Bırakın beni!"

Rutubetli, karanlık koridor bitmek bilmiyordu. Birkaç kat daha aşağıya inmelerine rağmen daha gidecek çok yolları varmış gibi görünüyordu. Kızın çığlıklarından başka hiçbir ses duyulmuyordu. Genç kızın çığlıkları yankı yapmayacak kadar dar olan koridorda yavaşça kesilmeye başlamıştı. Başı önüne düşüp adımlarını kendisini acımasızca sürükleyen adamınkilere uydurmaya çalışarak kaderine boyun eğmişti. Nihayet karmaşık yolların daha temiz ve daha ferah bir kata ulaştığını görünce kızın içini bir ürperti aldı.

"Lütfen, bırakın gideyim! Ben size hiçbir şey yapmadım!" diye fısıldıyordu. Bu fazla metalik ve geldiği yola tezat fazla aydınlık mekân onu korkutmuştu. Siyah döşemeler, beyaz duvarlar ve yine siyah mobilyalar ile yeterince ürkütücü görünen bu yerde kalmak istemiyordu.

"Yürü!" diyen adama yine ayak uyduran genç kız kendisini sonunda geniş bir odada buldu. Arkasındaki adam onu öylesine sert bir şekilde iteklemişti ki hem çırpınmaktan hem de bağırmaktan heder olan genç kız yere kapaklandı. Sarı saçları yüzüne dökülmüştü.

"Hoş geldin." diyen sesi duyana kadar da öyle kalan genç kız yavaş yavaş başını kaldırdı.

"Ne istiyorsun benden?" diye sordu. Düştüğü yerden bakınca adam o kadar heybetli gözüküyordu ki hayatının elinden kayıp gittiğini anlamak çok da zor değildi.

"Basit."

"Ne?" diye fısıldarken ayağa kalkmıştı.

"Bu güzelliğin boşa gitmemesini."

Zekiye teyze gözlerini acıyla yumarak "Onun, annen olduğunu biliyordum." diye fısıldadı. Beyazlar karışmış siyah saçlarının çevrelediği beyaz teni iyice solmuş, dudakları kurumuştu. O kadar yorgun hissediyordu ki... Gerçeği kıza söyleme düşüncesi fazlasıyla yıpratıcıydı.

Yaşlı kadın tekrar konuşmaya başlayana kadar Bihter titreyen bedenini ayakta kalmaya zorladı. Dişleri zangırdıyor, bedeni gibi elleri de titriyordu.

Tekrardan "Biliyordum..." diye fısıldayan yaşlı kadına bakıp "Bana neyi bilip bilmediğini söyleme! Anlat! Annemi nereden tanıyorsun?" diye bağırdı.

Merakla ikiliyi izleyen Savaş ise Bihter'in sesini yükseltmesiyle araya girme ihtiyacı hissetti.

"Ses tonuna dikkat et Bihter!"

Buz gibi bakışlarını Savaş'a çeviren genç kadın dişlerini sıkarak "Sen karışma!" dedi. Gri gözleri bir buz dağı kadar soğuk görünüyordu.

Zekiye teyze kendini biraz toparlayıp daha dik oturdu. Bembeyaz suratıyla ayakta dikilen kıza bakıp "Otur, her şeyi anlatacağım." dedi. Cümleler dudaklarından bir fısıltı gibi çıkıyordu ama ev o kadar sessizdi ki salonda alınıp verilen nefesler bile rahatça duyuluyordu.

Bihter titremesini durduramıyordu, kadının ikazını duyunca yanındaki koltuğa çökercesine oturdu.

Zekiye teyze nihayet "Annenle çalıştığım yerde tanıştık." diyerek söze girdi.

Bihter hemen "Nerede çalışıyordun?" diye sordu.

Genç kız nefretle "Babamı öldürdün yetmedi mi?" diye sordu "Daha ne istiyorsun?"

"Kaybımı telafi etmemin bir yolu olmalıydı. Bunu senden iyi kim yapabilir?"

"Bırak beni, gideyim. Borcunu öderim."

Adam kahkaha atıp kızı baştan aşağıya inceledi. Zarif bir beden, su gibi bir yüz ve gri gözler. İpek gibi sarı saçlarla birleşen tüm bu ayrıntılar yeraltı dünyasının tek sahibi için uzun vadeli yatırımdan çok daha fazlasıydı.

Adam çirkin bir gülüşle "Oradan bakınca bunu kabul edecek gibi mi görünüyorum?" diye sordu.

Kız hınçla "Buradan bakınca her türlü şerefsizliği yapacak kadar orospu çocuğu gibi duruyorsun!" diyerek adamın yüzüne tükürdü. Ardından suratına inen sert bir tokatla tekrardan yere kapaklandı.

Kadının "Pavyonda!" yanıtı ile daha şiddetli titremeye başlayan Bihter, annesini hatırlamaya çalıştı. Pudra renkli gömleklerini, diz kapağını geçmeyen eteklerini, her zaman özenli olan hareketlerini... *'Yalan!'* diye düşündü. Annesi kötü bir insan değildi. Annesi öyle bir kadın değildi.

"Yalan söylüyorsun!" diye tısladı.

Zekiye teyzenin gözlerinde yaşlar birikmişti. "Hayır. Ne yazık ki doğru..." Derin bir nefes alıp "Adının Jale olduğunu söylediler." diye devam etti.

"Sen de bu orospu çocuğuna çok para kazandıracak kadar kaliteli bir malzeme gibi görünüyorsun güzelim. Çabucak alışsan iyi edersin! Bundan sonra adın Jale, sahnedeki dansın bittikten sonra kendi yatak odandaki misafirlerinle ilgileneceksin!"

Lale'nin bir damla gözyaşı yerdeki pahalı döşemenin üzerindeki yerini aldı. Diline kan tadı gelince başını yerden kaldırmadan doğruldu. Gözleri adamın çirkin suratını deşmek istercesine bakarken "Bu yüzü unutma Tilki..." diye fısıldadı.

Ve Tilki bir daha o yüzü unutamadı. Çünkü Lale'nin güzelliği bir lanetti.

"Orada çalışmaya başladığında çok dayak yiyordu. Her şeye karşı geliyor, müşterilerle kavga ediyordu. Birkaç müşteriyi ağır yaralamıştı. Tilki onu gün aşırı dövüyordu. Bir yılın sonunda artık alışmıştı. İlk müşterisi içeriye sızan bir polisti. Tilki'nin pavyonu ilk darbesini bu polisin operasyonu ile aldı. Annen o operasyonda kurtuldu ama Tilki bizi kaçırmayı başardı. Ben ellerinde kaldım. Onu bir daha hiç göremedim. Jale benim ilk ve tek dostumdu."

Bihter "Yalan!" diye bağırdı.

Zekiye teyze, kızı duymuyormuş gibi anlatmaya devam etti. "Sonra Savaşların operasyonu sayesinde ben de kurtuldum. Buse'nin doğduğu yıl beni o bok çukurundan kurtaran Savaş oldu."

Bihter yaşlarla dolan gözlerini adama çevirdi. Savaş da en az Bihter kadar sarsılmıştı. Kafasını sallarken bunu onaylıyor olmaktan nefret etmişti. Bihter'i ilk kez bu kadar dağılmış görüyordu. Bu durum gözünü korkutmuştu.

Bihter tekrar ayağa kalktı. Durduğu yerde dengesini sağlayamayınca yeniden koltuğa çöktü.

"Bütün bunlar bir şaka... Yalan..."

Zekiye teyze sanki her şey kendi suçuymuş gibi "Böyle olsun istemedim..." diye fısıldadı. Oysa o da kurbanlardan biriydi.

Bihter başını kaldırıp kadına buz tutmuş gözleriyle baktı. Hızla elindeki fotoğrafla odasına çıktı. Eline geçirdiği kıyafetleri üzerine giyip aşağıya indi. Kapıya yöneldiği zaman Savaş onu kolundan yakaladı.

Savaş telaşla "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

Bihter de "O şerefsizin yanına!" diye bağırdı. Savaş elbette hiçbir şey anlamamıştı.

"Kim o?"

"Dedemin yanına gidiyorum, bırak kolumu!"

"Bu halde gidemezsin! Kendini toparla yarın ben götürürüm."

Bihter sertçe kolunu çekti ama kurtaramadı. Sıktığı dişlerinin arasından "Sana soracak değilim, bırak dedim!" diye bağırdı.

Arkalarında "Bihter nereye gidiyorsun?" sorusunu duyunca ikisi de çıplak ayaklarıyla merdivenin ilk basamağında duran Buse'ye döndü. Küçük kızın ela gözleri korkuyla açılmıştı.

Bihter tamamen arkasını dönüp güven veren bir ses tonuyla "Geri geleceğim," dedi.

Buse "Beni bırakmayacağını söylemiştin..." deyince, "Gitmiyorum Buse, geri geleceğim." diye hemen cevap verdi.

Küçük kız titreyen sesiyle "Söz ver." diye diretti.

"Söz." diyerek burnunu çeken Bihter tekrardan kolunu tutan adama döndü.

"Geri geleceğim."

Savaş kızı durduramayacağını biliyordu. "Bizim çocuklardan bir araba al."

"Olmaz, takip edilme riskini göze alamam. Tek başıma gider gelirim."

"Delirtme beni Bihter! Gecenin bir yarısı kız başına nereye gidiyorsun?"

"Ben kız başıma bu zamana kadar böyle yaşadım! Beni merak etme!"

"Ne halin varsa gör!" diyerek kapıyı sertçe açan Savaş kızın geçmesine izin verdi. Bihter bahçe kapısına koşarken arkasından bağırmaktan kendini alamadı.

"Bu gece döneceksin!"

Kapıyı endişeyle kapatıp sırtını kapıya yasladı. Zekiye teyze de Buse de ona bakıyordu.

Bihter, Savaş'ın son dediklerin duymamıştı bile. Aklındaki görüntüler şiddetin en koyu tonunu içeriyordu. Sadece acı istiyordu. Kendi çektiği acının bin mislini yaşasınlar istiyordu.

Taksi duraklarına kadar koştu. Nefes nefese bir taksiye atladığında yollar gözünde öylece kayıp gitti. Aynı gereksiz hayatı gibi.

Buse salonda oturan babasının kucağında Bihter'i bekliyordu. Kız gelene kadar uyumak istemiyordu.

"Hadi uyu babacığım, Bihter söz verdiyse tutar. *'Geleceğim,'* dedi."

Buse "Onunla uyumak istiyorum." diye diretince Savaş sesini yükseltmek zorunda kaldı.

"Buse beni kızdırıyorsun!"

Babasının göğsünden başını kaldırıp "Bihter'e bir şey mi dedin baba? Senin yüzünden mi gitti?" diye sordu. Savaş bu soruyla şaşırıp kaşlarını çattı.

"O ne demek öyle? Ben bir şey söylemedim tabii ki!"

"Onu hep kızdırıyorsun, sana çok kızıyor. Onu yine mi kızdırdın baba?"

Savaş kızının kendisine inanmayışına öyle şaşırmıştı ki ses tonu bir kat daha arttı. "Buse!"

"Çocuğa bağırma Savaş!" diyen Zekiye teyze kollarını açarak Buse'yi yanına çağırdı. Buse ağlayarak babasının kucağından inip Zekiye teyzenin yanına gitti.

Savaş ise düşüncelerin arasında boğulmaya mahkûm edilmişti. Buse karşısına babasını alacak kadar Bihter'i seviyordu. İşte bunu kabullenmek bir yıkımdan daha beterdi.

Bihter arabadan inip taksiciye "Burada bekleyin." diye talimat verdi.

"Abla özel şoför müyüm ben ya?"

"Sayacın açık dursun, ücret neyse karşılayacağım."

Adam uzatınca Bihter cüzdanındaki rozeti gösterdi. Buz gibi gözleriyle adamı yerinde kalmaya zorladı.

"Emriniz olur amirim."

Bihter nefretle arkasını dönüp çocukluğunu zindana çeviren eve doğru yürümeye başladı. Salondaki ışıklar yanıyordu. Kapıya ulaşana kadar bin tane korumanın göz hapsinden geçmişti. Evin kapısını yumruklayarak çalmaya başladığında bütün korumaların gözleri ona dönmüştü.

"Aç kapıyı Kemal Kanmaz!"

Kapıyı açan hizmetçinin ardında tekerlekli sandalyesi ile dedesi gözüktü. Hemşiresinin sürdüğü sandalyesine bir ömür boyu mahkûm olan Kemal, endişeyle torunun beyaza dönmüş yüzüne, kocaman açılmış ve buz tutmuş gözlerine baktı.

Bihter hiddet kokan hareketleriyle "Ah, doğru! Sen kapıyı açamazsın çünkü o işe yaramaz bedenin şu sandalyeye bağlı!" diyerek adamla dalga geçti.

"Neler oluyor?"

Bihter adamın üzerine hızla yürüyüp ellerini tekerlekli sandalyenin kolçaklarına koyarak dedesinin yüzüne eğildi. Soğuk nefesi Kemal Bey'in yüzünü yalarken tiksinti dolu bir fısıltıyla "Annem kimdi?" diye sordu.

Kemal Bey'in yüzündeki renk de torununkiyle yarışır derecede beyazladı.

Bihter öfkeyle bu sefer "Babamı niye evlatlıktan reddettin?" diye sordu.

Kemal Bey "Nereden öğrendin?" diye fısıldayabildi. Elinden ancak bu gelmişti.

Bihter "Bir önemi var mı?" diye bağırdı.

"Otur önce istersen..."

O gece herkesin ayakta kalmasına kafayı takmış olmasından ötürü sinirle salona geçti. Arkasından tekerlekli sandalyesinde dedesi geliyordu. Bihter camın önünde ayakta dikilmeye devam ederek dedesine döndü.

"Annem pavyonda çalıştı diye mi?"

Dedesi gözlerinde biriken yaşlarla başını salladı.

"Anneni pavyondan kurtardı. Ona âşık olması birkaç saniyesini almamıştı."

Bihter acıyla kasılarak "Sırf etiketi orospu diye, bir orospuya erkeklik yaptı diye mi babamı reddettin?" diye sordu. Boğazında kocaman bir yumru vardı.

"Bunu kabul edemezdim Bihter. İtibarımı yerle bir etmişti."

"Bu muydu senin babalığın?" diye sordu.

"Çok pişman oldum ben! Onları kaybettiğimde binlerce kez pişman oldum!"

"Sikerim ulan senin pişmanlığını hayvan herif! Senin şu itibarın yüzünden başımıza gelmeyen kalmadı!"

Bihter hırsla tekrardan dedesinin sandalyesine yapıştı. Adamı sarsarak bağırdı.

"Söyle! Onları sen mi öldürdün?"

Kemal Bey bu ağır ithamla arkasındaki hemşireye döndü. Bir baş işareti ile onu dışarı yolladıktan sonra torununa dönüp "Saçmalama!" diye cevap verdi.

"Bir yangın değildi, değil mi? Sen kundakladın evimizi! Sonra delilleri kararttın!"

Kemal Bey, bedenini bir milim bile kıpırdatamadan "Kes sesini! O kadar da alçalmadım!" diye cevap verdi.

"Ama yeterince alçaktın, değil mi? Babamla anneme dünyayı dar edecek kadar alçaktın!"

"Onları ben öldürmedim Bihter! Yangın bir kazaydı!"

Bihter dedesinin sandalyesini sert bir hareketle itekledi. Elini alnına yaslayarak cama döndüğü esnada camda amcasının yansımasını gördü.

"Ooo... Kimler gelmiş!"

"Çık dışarı Feridun!"

Feridun şaşırarak babasına döndü. "Hayırdır, önemli bir şey mi konuşuyordunuz?" diye sordu. Sesindeki alay gizlenmeyecek kadar barizdi. Bihter sinirle arkasını dönüp "Gitmene gerek yok amca, senin de bildiğin şeyleri konuşuyoruz!" dedi.

Feridun kaşlarını çatarak Bihter'in yüzüne baktı.

"Neler oluyor?"

Bihter "Neler olmuyor ki?" diyerek histerik bir kahkaha attı.

Feridun "Baba?" diye sordu. Birinin ona cevap vermesini istiyordu.

Kemal Bey'in oğluna verecek cevabı yoktu. Endişeyle torununa bakıyordu. Bihter geniş salonda volta atıyordu. Arada bir sertçe durup kendilerine bakıyordu.

"Bana orospu demenin sebebini konuşuyorduk amca! Hani bir türlü dilinden düşürmüyorsun ya!"

Feridun'un yüzü öyle bir şekil değiştirmiş ki Bihter bir histerik kahkaha daha attı.

"Ne oldu? Şaşırdın mı? Öğrenemeyeceğimi mi sandın?"

Feridun telaşla "Kimden öğrendin?" diye sordu.

Bihter atkuyruğunu savuracak kadar sert bir hareketle amcasına dönüp "Bir önemi var mı?" diye sordu.

"Ne öğrendin?"

Vurgu yapmak için tek kaşını kaldırıp ses tonuyla kelimeleri yayarak "Her şeyi!" diye cevap verdi.

Feridun babasının solan yüzüne bakıp kaşlarını çattı.

"Babamı niye reddettiğinizi, annemin başına gelenleri..."

"Bizim suçumuz değildi!"

Bihter kaşlarını çatarak sırıttı. "Emin ol, bundan sonra olacaklar da benim suçum değil Feridun."

"Hiçbir şey yapamazsın!"

Bihter "Öyle mi dersin?" derken yıllardır öldürmek için can attığı amcasının üzerine doğru yürüdü.

"Bunu annenle baban seçtiler!"

"Onu reddetmeyi seçen de sizdiniz ama..." derken adama daha da yaklaştı.

Feridun dişlerini sıkarak "Eğer soyadın Kanmaz ise her istediğini öyle kafana göre yapamazsın!" diye tısladı.

Bihter delice gülümseyip "Hadi ya! Tesadüfe bak ki benim soyadım Kanmaz değil!" diyerek amcasının burnunun dibine girdi.

"Ve eğer bir Durmaz isen asla durmazsın Feridun!"

"Sen ne saçmaladığını bilmiyorsun!"

"Yo... Gayet iyi biliyorum." diyerek adamın hiç beklemediği bir anda yumruğunu Feridun'un yüzüyle birleştiren Bihter, "Aynen böyle!" diye cevap verdi.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye haykırarak kıza bir tokat atan Feridun acıyla gözünü tutuyordu. Kızarmış gözü açığa çıkınca tekrar bir yumruk atan Bihter, "Delirdim Feridun!" diye bağırdı. "Bundan sonra kork benden!"

Kemal Bey boş bir çabayla "Durun!" diye bağırıyordu.

Feridun yüzüne gelen yeni yumruk üzerine Bihter'e bir tekme attı. Yere kapaklanan kızı saçlarından tutup sol kaşını patlatacak bir yumruk da kendisi indirdi. Kızı tekrardan saçlarından yakalayıp yüzünü kendi yüzüne çeken Feridun "Senden korkan senin gibi orospu olsun!" diye tısladı. Bihter bu kelimenin anlamını artık daha iyi anladığından bütün benliği ile acı çekti ve acısından güç alarak adamın elinden kurtuldu. Feridun'u sağlam bir tekmeyle yere seren Bihter, "Erkeğin orospusu da pek bir yavşak oluyor be Feridun!" diye cevap verdi. Birkaç tekme daha atıp yerden kalkmaya çalışan adamı engelledi. Hırsla arkasını dönüp korkuyla kendisine bakan dedesine "Ne dersin? Bu sefer dersini aldı bence," dedi.

"Babanla anneni ben öldürmedim."

Bihter başını hırsla salladı. Ağzına gelen kan tadıyla yüzünü buruşturarak saçlarına bulaşan kanları eliyle sildi.

"Sana neden inanayım?"

"Ben bir babayım Bihter. Bir çocuğun olunca beni anlarsın. Oğlumu öldürecek kadar gözüm dönmemişti."

"Ama annemi öldürebilirdin öyle değil mi? O senin evladın değildi. Ortada bir çocuk olmasına rağmen, onu annesiz bırakmak pahasına onu öldürürdün. Babamın evde olduğunu tahmin edemediğin bir günde ikisini birden öldürdün."

"Aklıselim düşünemiyorsun. Ben kimseyi öldürmedim. O yangın bir kazaydı Bihter. Kayıtlarda her şey yazıyor."

Bihter kanlı ellerini havaya kaldırıp "Sanki polisle işbirliği yapamazmışsın gibi bir de bana kayıtlardan bahsediyorsun. O kayıtları al bir yerine sok tabii ellerini kullanabilirsen!" dedi.

Arkasını dönüp yerde acıyla kıvranan amcasının yanından geçti. Evi terk ederken ruhundaki bütün boşluklar sancıyordu. Kalbi öylesine ağrıyordu ki... Çocukluğundan beri bir daha acı çekmeyeceğine söz verdiği her seferde kendisini daha büyük acıların içinde buluyordu.

Annesi... Kalbinin en güzel köşesinde yaşayan annesi... Neler yaşamıştı? Ya babası? O nasıl güzel bir adamdı. Nasıl bir erkekti? Hangi erkek kirlenmiş bir kadını alırdı? Hangi erkek namusu kalpte arardı?

Babası bir insan değildi, bir erkek kesinlikle değildi. O ancak bir melek olabilirdi. İnsanoğlunun yüz karası, ülkesinin acısı haline gelen bir yarayı gözlerini yumarak kabul etmişti. Babası, annesini yaşadıklarıyla sevmiş, üzerine yapışan etiketlerle kabul etmişti. Zaten erkek olan adama da bu yakışırdı. Bir kadının zayıflığını kendi gücüyle örtmek. Onu ailesi pahasına korumak ve sevmek.

Tek sorun buydu.

Sevmek.

Koşulsuz şartsız, sevmek.

Bilmem kaç yaşındasın her şeyin farkındasın
Acılar biriktirip damla damla harcarsın
Yolculuk nereye kimler uğruna ölmeye
Dört yalnızlıkla bir doğruyu götürmeye
Gripin
Böyle Kahpedir Dünya

Bölüm 18

Hayat, öyle bir zehirdi ki insan ölümü pahasına yaşamak, acılara rağmen buna katlanmak, bir saniyeliğine de olsa bu zehri tatmak istiyordu. Ölüm gelince kaçmak, hayata tutunarak hep nefes almak istiyordu. Bihter ise tüm normal insanların aksine hayattan kopmak, bir an önce ölmek ve çektiği acılardan kurtulmak için can atıyordu. Şimdiye dek hep böyle süregelmişti. Ailesini kaybettikten sonra başına gelen tüm felaketler onu bu uçuruma sürüklemişti. Tek zaferi ölümdü.

Taksinin arka koltuğunda otururken bunları düşünüyordu. Kaşındaki kurumuş kan, derisini çekiştirirken dudakları kabuk bağlamaya başlamıştı. Yüzü sızlıyor, sıkmaktan çenesi ağrıyordu. Saçları dağılmıştı ve toplayacak mecali yoktu. Dikiz aynasında kendisine endişeyle bakıp duran taksiciyi umursamadan biraz daha yerinde kaykılıp gözlerini kapattı. Daha eve çok vardı. *'Eve!'* diye düşündü. *'Ev.'*

Cebindeki fotoğrafı çıkarıp tekrardan annesinin yüzüne baktı. O kadar güzeldi ki... Bu yola düşmüş olmasına hiç şaşırmıyordu aslında. Nefesi leş kokan her şerefsiz adamın kullanmak isteyeceği kadar güzeldi. *'Ama neden?'* diye dü-

şünmekten de kendisini alamıyordu. Ne olmuştu da annesi o cehenneme düşmüştü?

"Amirim, geldik."

Bihter, taksicinin sesiyle kafasını kaldırıp etrafına baktı. Öylesine dalmıştı ki yolun nasıl bittiğini anlamamıştı bile. Yürüyemeyecek halde olduğu için çiftliğe kadar taksiyle gelmek zorunda kalmıştı.

"Borcum ne kadar?" diye sordu kısık bir sesle. Bağırmaktan boğazı tahriş olmuştu. Zaten dudaklarındaki acı yüzünden de konuşmakta zorlanıyordu.

"Estağfurullah amirim, Türk polisine hizmet etmek boynumuzun borcu." diyen taksiciye dikkatle bakıp "Al şu parayı, her Türk polisine de hizmet etme. Bugün arabana aldığın senin vergilerinle keyif yapan bir şerefsiz de olabilirdi." cevabını vererek elindeki iki yüzlüğü uzattı.

Taksiden inince belinden kayan pantolonunu çekti. Bütün bedeni sızlıyordu. Yavaşça bahçe kapısına gidip kapıyı çaldı. Karşısında İlyas'ı görünce sesini çıkarmadan içeriye geçti.

İlyas sesindeki korkuyu saklayamadan telaşla "Bihter! Bu ne hal?" diye sordu. Bir eli her an düşecek gibi duran kadını tutabilmek için havada duruyordu.

Dudaklarındaki acı yüzünden biraz zor olsa da "İyiyim ben!" cevabını verdi. İlyas elbette buna inanmamıştı. Kızın yüzü resmen dağılmış durumdaydı.

İlyas "Sana eşlik edeyim." diyerek kızın peşinden giderken Savaş'ın ne diyeceğini deli gibi merak ediyordu. Çünkü adam hâlâ uyumamıştı ve saat başı bahçeye çıkıp kızın gelip gelmediğini kontrol etmişti. Bihter için kapıyı çaldığında da salondan gelen ışıkların sönmediğini görmüştü.

Saatlerdir Bihter'i bekleyen Savaş kızın ne halde olduğunu deli gibi merak ediyordu. Sık sık bahçeye çıkıyor, kızın yolunu gözlüyordu. Zekiye teyze tüm detayları anlattıktan sonra Buse'yi de yanına alıp yukarı çıkmıştı. Salonda telaşla volta

atan Savaş gecenin bir yarısı kendi kendini yiyip durmuştu. Nihayet kapı çalınca heyecanla koşup kapıyı açtı.

Bihter adam yüzünü görmesin diye başını öne eğmişti. Savaş'ın yanından geçip içeriye girdi. Savaş İlyas'a kafasını *'ne olmuş'* dercesine salladı. İlyas kendi yüzünü göstererek Bihter'i işaret etti. Kapıyı kapattıktan sonra kızın bir koltuğa yayıldığını görünce gidip karşısına oturdu. Oturmasıyla da kalkması bir oldu.

"Ne oldu sana?"

Bağırmaktan ziyade kükreyen adama kaşlarını çatıp bakan Bihter "Biraz sessiz ol." dedi ama bunu söylerken çektiği acı yüzünden bir daha konuşmamaya karar verdi.

Savaş bu sefer kısık bir sesle "Bu yüzün hali ne?" diye sordu. Bir yandan da kalkıp kızın yanına gelmiş ve kızın çenesini tutup yüzünü incelemeye başlamıştı.

Bihter zor da olsa sırıtarak "Sen bir de karşı tarafı gör." diye cevap verdi. Adamın yüzünü incelemesine sesini çıkarmamıştı.

"Şaka yapmanın sırası mı?" diye sorarken kızın gözlerine baktı. O gözlerde öfkeyle korkuyu, nefretle sevgiyi ve saf acıyı olduğu gibi görmüştü. O gece olanlar Bihter'i bütün kalkanlarını indirecek kadar sarsmıştı. Savaş bunu görüyordu. Baktığı yüzde birkaç yıl önceki halinin bir yansıması vardı sanki.

"Şaka yapmıyorum." diye mırıldanan kızın gözlerini kaçırması üzerine kalkıp lavabodaki ecza dolabına gitti. Geri geldiğinde Bihter'i aynı yerde aynı pozisyonda buldu. Donuk bakışlarla televizyon ünitesine bakan kızın yüzünde hiçbir ifade, hiçbir duygu yoktu.

"Yüzüne pansuman yapalım."

"Gerek yok."

"Saçmalama! Mikrop kapacaksın!"

"İstemiyorum."

"Bu suratı Buse'ye nasıl açıklayacaksın o zaman? Bari yara bandı falan takalım."

Bihter o zaman yerinde doğrulup başını salladı. Gerçekten de yaşadıklarını küçük kıza nasıl açıklayacaktı? Yüzünün her yerine kapı çarpmış olamazdı ya, bir yalan uydurması lazımdı. Fakat içinden gelmiyordu. Onunla öyle doğru ve yalansız dolansız bir ilişkisi vardı ki... Buse'den hiçbir şeyi saklayamayacağını biliyordu. Aralarındaki şeye yalanlarla zarar vermek istemiyordu.

Savaş pansumanına kızın tadını unutamadığı dudaklarından başladı. Sırasıyla gözündeki morluğa ve kaşındaki yarığa geçti. Bihter gözlerini kapatmış, kendisini adamın ellerinin insafına bırakmıştı.

Savaş kızın kaşındaki yarığı iyice temizlerken Bihter bir ara acıyla yerinde sıçradı.

"Acıdı mı? Dur üfleyeyim." diyerek yarayı üfleyen adama gözlerini açıp merakla baktı. Adamın elleri şefkat ve şifa doluydu. Dokunduğu yer hızla iyileşmeye başlıyordu.

Savaş kızın gözlerine bakmamaya çalışıyordu. Kızın gri gözlerinde kaybolmamak elde değildi. Bihter adeta bir uyuşturucu gibi bedenini ele geçiriyordu.

Kafasını dağıtmak için cevabını öğrenmek istediği sorulardan başlayarak "Sana bunu kimin yaptığını söylemeyecek misin?" diye sordu.

Bihter, adamın öğrenmek için yanıp tutuştuğunu görüyordu ama konuşmak istemiyordu. Savaş'ın ise susacağı yoktu.

"Hadi anlat, deden mi yaptı?"

Bihter alayla güldü, dudağı acıyınca yüzündeki gülümseme dondu.

"O yatalak bu saatten sonra kimseye zarar veremez." diye fısıldadı.

"Kim yaptı o halde?"

Bihter bir anda "Sana kim yaptı bunu Savaş?" diye sordu. Adam şaşırıp kızın yüzüne sorunun devamını beklermiş gibi baktı.

"Gözlerindeki bu anlamını çözemediğim ifade, karına duyduğun hasretten mi? Ailenin yasını tuttuğun için mi? Çocuğun için endişelendiğinden mi?"

Savaş sustu. Sadece kızın gözlerine baktı.

Bihter, "Söylemeyeceksin değil mi?" diye diretti. Adam cevap vermeyince "Ben de öyle düşünmüştüm." diyerek ayağa kalktı. "Pansuman için teşekkür ederim."

Savaş bir anda ayağa fırlayıp kızı kolundan yakaladı.

"Ben bir kere âşık oldum ve o andan sonra başıma gelmeyen kalmadı."

Bihter adamın yüzüne bakarak devamını bekledi.

"Şu anda tek önemsediğim kızım. Ondan başkasını ne düşünüyorum, ne özlüyorum ne de seviyorum."

Bihter "Buse çok şanslı." diyerek acı acı sırıttı.

"Şimdi sen söyle, kim yaptı bunu sana?"

"Ben altı yaşında annemle babamı kaybettim Savaş ve ondan sonra başıma gelmeyen kalmadı."

Savaş kızı belinden yakalayıp bedenine yasladı. Kızın narin çenesini tutup kendisine çevirdi.

"Sana bunu kim yaptı?"

Bihter adamın kara gözlerine bakıp "Ne önemi var?" diye sordu.

Savaş'ın buna verecek cevabı yoktu. Neden endişelendiğini, kızın suratındaki yaralara bakınca neden içini yoğun bir öfke doldurduğunu bilmiyordu. Tek duymak istediği bir isimdi ve o ismi ağzı burnu dağılana kadar dövmekti.

Bihter kollarından sıyrılıp odasına gittiğinde de öylece arkasından bakmıştı. Basit cevaplı soruların arasında kabul etmek istemediği duyguları yüzünden boğuluyordu.

Sedef oteline yerleştiğinde ilk yaptığı ertesi gün ihalede giyeceği kıyafetleri hazırlamak oldu. Gri v yaka, dizlerinde biten elbisesinin ütüsünü kontrol edip dolaba astı. Ardından siyah ayakkabılarını kutusundan çıkardı. En son evraklarını kontrol edip duşa girdi. Çıktığında Bihter'den mesaj gelip gelmediğine baktı. Kızdan bir iki gündür haber alamıyordu. Bunu dosyaya olan ilgisine bağladı. Elinde olan telefona mesaj gelince bornozuyla dikildiği camın önünden çekilip yatağına oturarak mesajı açtı.

Şu anda yanımda olsan, birlikte aynı manzaraya bakıyor olabilirdik.

Sedef gülümseyip mesajı iki kere okudu. Hayatına bomba gibi düşen şu adamı günlerdir aklından çıkaramıyordu. Zaten bunun için yeterli çabayı harcamıyordu. Serkan'ın hayatında olmasını istiyordu. Adamı ilk gördüğü günden beri ondan yoğun bir elektrik alıyordu. Yetmez miydi?

Benim manzaram yeterince güzel.

Telefon birkaç dakika içinden tekrar titredi.

Bu manzaralar iki kişiyle daha güzel olamaz mıydı?

Sedef sinsice gülümseyip adamı süründürmeye karar verdi.

Bilmem olabilir miydi?

Telefon bu sefer çalmaya başladı. Sedef bunu bekliyormuş gibi kocaman bir kahkaha patlatıp telefonun üzerindeki yeşil butonu sürükledi.

"Alo?"

"Benimle oyun oynuyorsun!"

"Kim demiş?"

"Sedef!"

Sedef gülerek "Tamam, tamam!" dedi.

"Bu manzaraların birlikte daha güzel olacağını kabul ettiğin anlamına mı geliyor?"

"Bence şansını zorluyorsun!"

Serkan "Altı üstü beni özlediğini itiraf edeceksin." diyerek kızı kışkırttı.

"Yok efendim! Ben niye itiraf ediyormuşum, bunu başlatan sendin. Demek ki sen özledin!"

"Ben kabul ediyorum zaten!"

Sedef bir kahkaha daha atıp "Bağımlılık yaptığımı söylerler." diyerek böbürlendi.

"Bunu bir erkeğin söylememiş olmasını diliyorum." diyerek hırlayan adamın sesi ile içini bir ürperti aldı. Apaçık Serkan'dan etkileniyordu. İtiraf etmesi neden bu kadar zordu ki?

"Hayatının bir kısmını Amerika'da geçirmiş biri olarak fazla mı kıskançsın?"

"Türk'üm ben kızım, bir Türk erkeği gözüne kestirdiği kızın her şeyini ister. Gelmişini geçmişini, ona asılanların listesini..."

"Serkan, gerçek yüzünü gösterecek zamanı mı buldun? Yemin ediyorum içinde bir öküz yatıyormuş!"

Serkan keyifli bir kahkaha atıp "İçimde daha neler yatıyor bir bilsen!" diyerek kızı utandırmaya çalıştı ve başarılı da oldu. Sedef olduğu yerde kızarırken hemen cevabı yapıştırdı.

"Bu muhabbet az sonra *'üzerinde ne var'* havasına girecek!"

Serkan bu sefer uzun soluklu bir kahkaha attı. Sedef'in açık sözlülüğünden hoşlanıyordu. Kızı ötekilerinden ayıran

belki de buydu. İçindekini saklamıyor, Serkan'ı etkilemek için kendinden taviz vermiyordu.

"Sahi, bahsi geçmişken, üzerinde ne var?"

Bir müddet daha bol kahkahalı geçen telefon görüşmesini devam ettirdiler. Sedef telefonu kapattığında saat gece yarısını geçiyordu.

Ertesi gün çalar saatinin sesiyle uyandığında hemen yatağından kalkıp lavaboya gitti. Elini yüzünü yıkayıp hızlıca giyindi. Kabaran saçları için çantasındaki düzleştiriciden yardım aldı. İhaleye bir saat kala hazırlanmış ve kahvaltısını yapmıştı. Şoför onu almaya gelene kadar lobide bekledi. Nihayet toplantının yapılacağı kongre merkezine ulaştığında şirketinden yanında bulunacak olan arkadaşı ile buluştu.

Gri elbisesinin içinde sağlam bir duruş sergiliyordu. Ayağındaki topuklu ayakkabıları yere vura vura yürürken bu işi de kıvıracağından adı gibi emindi. Aylardır bu proje için uğraşıyorlardı. İhaleyi almak ona göre sadece prosedürdü. Yine de heyecanlanmadan edemiyordu. Boynuna düşen saçları sırtına atıp yürümeye devam etti. Salondan içeriye girdiğinde ilk gördüğü kısmen dolu olan masalardı. Her şirket için üzerinde isimlerle belirtilen masalara baktı ve kendi şirketini bulunca oraya doğru yöneldi.

Masaya oturduğunda gördüğü kişiyle gözlerine inanamadı. Karşısındaki masada lacivert takım elbisesiyle oturup yanındaki kadınla gülüşen kişi Serkan İlkeroğlu'ndan başkası değildi. Serkan'ın gözleri onunkileri bulunca hayretle açıldı. Yerinden kalkacak gibi oldu ama bunu yapmadı. Yalnızca *'sen'* diye fısıldayabildi.

Sedef'in elleri yaşadığı şaşkınlıktan dolayı buz gibi olmuştu. Kalbi bu yaşadığına inanmak istemiyormuşçasına hızla atıyordu. Akmak için hazırda bekleyen yaşları gözlerini

kapatıp geri yolladı. Elbette ağlamayacaktı! Sadece öfke doluydu. Sadece aldatılmış hissediyordu. Sadece oyuna getirilmişti. Sadece aşağılanmıştı. Sadece kullanılmıştı! Kabullenişi çabuk oldu. Gözlerini açıp başını tekrar kaldırarak adamın kahverengi gözlerine baktı. Serkan başını belli belirsiz bir şekilde salladı. *'Hayır'* demek istiyordu.

Sedef çenesini gerip başını çevirdi. İhale başlayıp bittiğinde bile hiçbir şeyin farkında değildi. Fakat ihaleyi Serkan'ın şirketi alınca biraz uyanır gibi oldu. Salonu hızla terk ederken arkasından gelen adım seslerini duyuyordu.

"Sedef!"

Sedef hızla yürümeye devam etti hatta bir ara neredeyse koşar adımlarla uzaklaşmaya çalışmıştı bu lanet ortamdan. Serkan kolunu kavrayıp onu sertçe kendine çevirdiğinde hırsla kolunu kurtarıp adamın dibine kadar girmişti. Çenesi gergin, bakışları hâlâ buz gibiydi.

"Benim içime sızmaya çalıştın!"

"Hayır, öyle bir şey yapmadım!" diye direten adama alayla baktı.

"İyi numaraydı, tebrikler! Seni zafere götürdü!"

"Sedef lütfen dinler misin?"

Sedef sesini kontrol edemeden "Ben seni yeterince dinledim, bence sen beni dinle!" diye bağırdı. Keskin bir ses tonuyla. "Bundan sonra bana bir adım dahi yaklaşacak olursan canını yakarım!" diye tısladı.

Serkan kızı kaybettiğini görüyordu. Gözle görülür biçimde Sedef elinden kayıp gitmişti. Kızın yeşil gözlerinde kendi yansımasını görüyordu. Çaresiz suratıyla kızı ikna etmeye çalışırken ne kadar da acizdi.

İkisi de burun buruna dururken uzun ve zarif bir parmak iki kere deklanşöre bastı.

...o dönemde mutluydum ve mutluluk insanı dikkatsiz kılar.

Marc Lævy
İlk Gece

Bölüm 19

İLKEROĞLU HOLDİNG AŞKTA KAYBETTİ!

Önceki gün İzmir Kongre Merkezi'nde düzenlenen Yeni Kent ihalesinde bulunan İlkeroğlu Holding Genel Müdürü Serkan İLKEROĞLU ve Çetin Holding CEO'su Sedef İPEK arasında ipler gerildi. Birkaç haftalık yakınlaşmanın sonuna gelen ikili ihaleyi İlkeroğlu Holding'in kazanmasıyla yollarını ayırdı. İşte kazanan İlkeroğlu aşkta kaybetti.

Serkan ihaleden sonra zaferinin tadını çıkaramadan Sedef'i kovalamaya başlamıştı. İlk uçakla İstanbul'a dönen kızın peşinden gitmek istemiş fakat yeni uçuş seferi için önünde çok uzun saatler olduğundan oteline geri dönmüştü. Üstüne bir de otel lobisinde kendisini tebrik etmek için bekleyen Refik Bey ile karşılaşınca tel tel olan sinirleri daha da gerilmişti. Adam onu günler önce söylediği sözlerle vurmaya çalışmış ve bilmiş bilmiş sırıtarak yanından ayrılmıştı.

Serkan odasında içmeye başladığında daha kötüsünün olamayacağını düşünüyordu. Bir elinde viskisi öteki elinde

sigarası ile saatlerce düşünmüştü. Bu işin içinden nasıl çıkacağını ve daha şimdiden özlediği kızı nasıl tekrar geri kazanacağını düşünmüştü. Çıkar yolu olmamasına rağmen içinde bir umut vardı. Ta ki ertesi günkü gazeteleri görene dek! Uçuş saatini beklerken kafasını dağıtmak için gazete almayı akıl ettiği dakikaya lanet etti. Bütün gazetelerin manşetlerinde kendi adı vardı. Hemen adının altında önceki gün çekilen Sedef ile burun buruna olduğu fotoğraf ilk sayfayı kaplıyordu. Detaylar için ayrılan öteki sayfada ise Sedef'le tanıştığı günden beri her buluşmalarında yakalanan kareler vardı. Neredeyse adım adım takip edilmişlerdi!

Yumruğunu sıkıp dudaklarına bastırdı. Yüzü sinirden bembeyaz olmuştu. Haberi yapan gazeteci yalan bir senaryo ile olayı ballandıra ballandıra anlatmıştı. Cebinden telefonu çıkarıp hemen asistanını aradı.

"Haberi yapan kişiyi bul bana."

Karşı taraftaki tedirgin ses "Peki, efendim." diyemeden telefonu kapattı. Uçakla İstanbul'a dönerken kafası allak bullaktı.

Gözlerini sıkıca yumup başını koltuğun arkalığına yasladı. "İşte bundan daha kötüsü olamaz!" diye fısıldadı. Dünden beri üzerinden çıkarmadığı takım elbisesi buruş buruş olmuştu. Beyaz gömleğinin kollarını kıvırmış, üstten birkaç düğmesini açmıştı. Kahverengi saçları dağılmış, gözaltlarında morluklar oluşmuştu.

İzmir'e nasıl gitmişti, ne şekilde geri dönüyordu! Ailesi de onu aramadığına göre ya olayı daha duymamışlar ya da umursamamışlardı.

Uçak İstanbul'a inerken aklında Sedef'ten başka kimse yoktu. Gazete haberi onu öyle bir duruma düşürmüştü ki resmen eli kolu bağlanmıştı.

Oturma odasında oturmuş tabletindeki haberi inceliyordu. Aynı anda kumandayla televizyonu açmaya çalışıyordu. Cep telefonu zır zır ötüyordu. Sanki her şey üzerine geliyordu. Haberi defalarca kez okuduğu halde değişen bir şey yoktu. Resmen tüm Türkiye olayı duymuştu. Bütün her şeyini kaybetmek üzereydi. Belki de kaybetmişti!

"Ne yapacağım ben?" diye fısıldayarak televizyon kanallarını kontrol etti. Neyse ki haber o kadar yayılmamıştı. Fakat bütün gazeteler ve sosyal ağlar bunu konuşurken ne kadar saklanabilirdi ki? Duyan zaten duymuştu.

Hırsla elindeki tableti duvara fırlattı. Cihaz iki parça halinde yere düştüğünde dünya daha hızlı dönmeye başladı. Yüzünü ellerine gömerek yere baktı. Siyah saçları etrafını bir pelerin gibi sararken kendini çok yalnız ve korunmasız hissediyordu.

"Ne yapacağım?"

Bu aldatılmaktan, oyuna getirilmekten daha kötüydü. Bu haberi Serkan yaptırmış olamazdı. "O kadar da ileri gidemez! Bunu bana yapamaz! Ne yaptım ben ona?" diye acıyla inledi. Küçülüp yok olmak, yerin dibine geçmek istiyordu. Her şeyden kaçmak istiyordu.

Atakan kafasını gazeteye gömmüş gözlerine inanamıyormuş gibi manşetleri okuyordu. Yanında oturan Şebnem'in de ondan farkı yoktu. Önlerinde dumanı tüten çayları içecek hevesleri kalmamıştı.

"İnanmıyorum!"

Atakan "Al benden de o kadar!" diye cevap verdi.

Şebnem "İşinden olacak." diye tahmin yürüttü.

Atakan kafasını kaşıyarak esnedi. "İşine körü körüne bağlıydı Sedef. Kendisini köstebek durumuna düşüren böyle

bir ilişkiye asla müsaade etmezdi. Bana kalırsa bu işin içinde bir bit yeniği var."

Şebnem kaşlarını çatarak öteki gazeteyi eline alıp başını salladı. "Haklısın."

Büroya giren Savaş'ın da yüzünden düşen bin parçaydı. İçinde yaşadığı gelgitler onu yoruyordu. Bihter onu parçalıyor ardından tekrar birleştiriyordu. Kendini tamamlanamayan bir yapboz gibi hissediyordu. Bu döngü ve içindeki vicdan azabı yüzünden tükeniyordu.

Uykulu gözlerle Şebnem ve Atakan'ın oturduğu masaya çöktü.

"Günaydın."

"Günaydın." diyen ikili kafasını gazetelerden kaldırmamıştı. Bu durum dikkatini çekince başını uzatıp gazeteye baktı.

"Hayırdır?"

"Hayır, hayır," diyerek gazeteyi katlayan Atakan sadece Sedef'in olduğu kısmı adama çevirdi.

"Seninki gazeteleri okudu mu?"

Savaş kimden bahsedildiğini anlamıştı. "Ben çıkarken uyuyordu."

Şebnem de başını kaldırıp adama bakınca "Sen de yatağından pek çıkamamış gibi gözüküyorsun, bu ne hal?" diye sordu.

"Kötü bir gece geçirdim."

Atakan telaşla "Buse'ye bir şey mi oldu?" diye sordu. Savaş başını *'hayır'* anlamında sallayıp "Bihter!" dedi. Şebnem de az çok olayı biliyordu. Bihter'in Savaş'la birlikte yaşadığını anlamayacak kadar saf değildi. Bu yüzden detayları sorup muhabbetin seyrini değiştirmek istemedi.

Atakan "Olayı mı duymuş?" diye sordu bu sefer.

"Hangi olayı?"

Atakan tekrardan gazeteyi kaldırarak adama uzattı.

Gazeteye bakan Savaş kızı hemen tanıdı. "Sedef değil mi bu?"

"Tanıyor musun?"

"Tanıştık."

Savaş okuduklarıyla daha da yorulduğunu hissediyordu. Haberi er ya da geç Bihter de duyacaktı ve bu sefer kızın eve nasıl döneceğini tahmin etmek istemiyordu. Çenesindeki sakalları kaşıyarak öteki gazeteye göz attı.

"Daha duymamış olmalı." diye fısıldadı düşünceli bir sesle.

Atakan, "Ama duyacak." diyerek araya girdi. "Ve duyduğunda Serkan İlkeroğlu'ndan geriye bir şey kalacak mı bilemiyorum." diye de ekledi.

Şebnem, Savaş'ın yüzündeki ifadenin normalinden fazla abartı olduğunu düşünüp "Dün gece ne oldu?" diye sordu. Savaş gözlerini gazeteden ayırmadan ne kadarını anlatması gerektiğini düşündü. En sonunda "Bihter'in dedesi ile ilgili ne biliyorsunuz?" diye sordu.

O esnada bir masada toplanmış olan cinayet bürosu ekibinin arkasında dikilen Kancalı merakla üçlüye daha da yaklaştı.

Şebnem ve Atakan birbirine şaşkınlıkla bakınca Şebnem "Daha önce varlığından bile haberimiz yoktu." diye cevap verdi.

Kancalı kendini tutamayarak "Ne olmuş Bihter'in dedesine?" diye sordu.

Savaş arkasını dönüp kadının bal rengi gözleriyle karşılaşınca "Birkaç dakikalığına konuşabilir miyiz?" diye sordu. Kancalı hemen arkasını dönüp odasına yürümeye başladı. Bu *'beni takip et'* demekti. Savaş da arkasından ayaklanıp "Kusura bakmayın." diyerek kadının peşinden gitti.

Atakan gazeteleri sinirle katlayarak "Abi bu ne ya? Hep en heyecanlı yerinde!" diye homurdandı. Adama gülerek bakan Şebnem "Milletin hayatını irdelemekten zevk mi alıyorsun Atakan?" diye sordu.

Atakan Şebnem'in topladığı saçlarına ve siyah saçlarının çevrelediği beyaz tenine bakıp *'ah bir de seni irdeleyebilsem, asıl zevki o zaman alacağım.'* diye düşündü.

"Benim hayatım çok monoton boşuna cinayette değilim herhalde. Ama çevremdekilerin hayatını incelemekten özellikle zevk alıyorum." dedikten sonra biraz daha kızın sandalyesine eğilip, "Biraz da senin hayatını mı irdelesem?" diye sordu.

Şebnem'in yüzündeki gülümseme yavaşça soldu ve yüzünün rengi attı. Kıza göre şakası bile tüyler ürperticiydi. Nasıl böyle bir açık kapı bırakırdı? Telaş yapmamaya çalışarak soğukkanlı bir gülümseme ile cevap verdi. "Eminim hayatım bir kitap olarak elinde olsa önsözünde uyurdun Atakan."

Atakan sırıtarak "En son Vadideki Zambak'ın onuncu sayfasında uyuyakaldım, ondan sonra ne oldu biliyor musun?" diye sordu. Şebnem adamın konuyu değiştirmesi ile gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Ne oldu?"

"Bir daha elime kitap almadım!"

Şebnem kıkırdayarak masadan kalkıp soğuyan çayını çöpe attı. Atakan uzaklaşan kızın arkasından bakıp yüzündeki sahte gülümsemeyi söküp attı.

"Sırlarla dolu olan kadınları severim Şebnem. İşte bu yüzden elimde senin kitabın olsa, seve seve okurum." diye fısıldayarak ayaklandı. İş güç beklerdi!

Kancalı odasına girip masasının arkasına geçtiğinde hemen "Ne olmuş Bihter'in dedesine?" diye sordu. Savaş kol-

tuklardan birine oturup "Sana her şeyi anlatabilir miyim?" diyerek tek kaşını kaldırdı. Bihter'in özelini ulüorta döküp kızla yüz göz olmak istemiyordu.

"Ben her şeyini biliyorum. Sense hiçbir şeyini bilmiyorsun."

"Yani?"

"Yani bana güvenebilirsin."

"Peki, benim kazancım ne olacak, olanları anlattığımda?"

Kancalı en meşhur hareketini yapıp öne eğildi ve dirseklerini masaya yaslayarak "Sorgu odasına mı geçmemizi istersin yoksa şu saçma kuşkunu bir köşeye bırakıp anlatmaya mı başlarsın?" diye sordu.

Savaş kadını ilk kez böyle görüyordu. Etkilenmediğini söyleyemezdi. Kesinlikle nutku tutulmuştu. Kadın öyle normal bir ses tonuyla konuşuyordu ki sanki tehdit etmiyor da yükselen faizle ilgili görüşünü zikrediyordu.

"Dün gece Bihter annesinin evlenmeden önce bir pavyonda çalıştığını öğrendi."

Kancalı kocaman bir "Ne?" nidası ile arkasına yaslanıp eliyle ağzını kapattı.

"Yeterince şey bilmiyormuşsun demek ki!" diyerek kadını inceleyen Savaş, bunu tek seferde söylemenin ne kadar akıllıca olduğunu kafaya pek takmıyordu.

"Bunu nasıl öğrendi?"

Savaş çok fazla detay vermek istemiyordu, bu yüzden sadece omuzlarını silkip "Öğrendi işte!" diye cevap verdi.

"Sonra ne oldu peki?"

"Dedeme gidiyorum diye bir çıktı evden sonra yüzü gözü dağılmış bir şekilde döndü."

Kancalı kaşlarını çatarak eliyle kaşlarını okşadı. Başına keskin bir ağrı saplanmıştı.

"Dedesi felçli bir adam. Elini bile kıpırdatamıyor. Ama amcası var bir tane zaten asıl olay o."

Savaş kollarını dizlerine yaslayarak "Eee?" diye sordu. Devamını bekliyordu. Fakat Kancalı istediğini vermedi.

"Kızın özelini öyle uluorta açamam."

Savaş ayağa kalkarak "Bu kadar mı?" diye bağırdı.

"Ses tonuna hâkim ol."

"Evime yolladığın kızın nasıl bir hayatı olduğunu öğrenmek hakkım!" diye haykırdı bu sefer.

Kancalı ise kılını bile kıpırdatmadan keskin bakışlarını adamın kara gözlerine dikip "İşinin başına dön." diye cevap verdi.

Savaş kadının tavrında Bihter'in umursamazlığını görerek daha fazla sinir oldu ve çenesini kasarak hızla dışarı çıktı.

Gözlerini yavaşça araladı. Öylesine yorgun ve hasta hissediyordu ki gözünü tekrar kapatıp yine uykuya daldı. Öğlene doğru tekrardan uyandığında bu sefer yattığı yerde doğrulabilme mecalini buldu. Başını çevirdiğinde yatağının başındaki tekli koltukta uyuyan Buse'yi gördü. Kız üzerinde pijamalarla ve dağınık saçlarıyla küçük koltukta kıvrılarak uyuyakalmıştı. Bihter sessizce kalkarak kızı kendi yatağına yatırdı. Kendisi de kızın yanına kıvrılarak yine uyuyakaldı.

En sonunda uyandığında güneş batmak üzereydi. Buse kalkmış yatağın öteki ucunda kitap okuyordu. Şaşırarak yataktan fırlayıp kızın da korkuyla sıçramasına neden oldu.

"Sen kitap okuyabiliyor musun?"

Buse korkusunu bastırıp başını olumsuz manada salladı. "Hayır," diye de cevap verdi.

"E ne yapıyorsun o zaman kitapla?" Yataktan bir anda fırlamanın bedeli olarak biraz başı döndü.

Buse "Resimlerini okuyorum." diyerek omuz silkti.

"Resimleri mi?"

Buse bilmiş bilmiş başını sallayarak "Evet, resimleri." diyerek yatakta süründü ve Bihter'in yanına geldi.

"Sana da okuyayım mı?"

Bihter olayın şokunda olduğu için başını heyecanla sallayıp ne olacağını görmek istedi. Kızın fantastik güçleri olduğuna inanacak kadar uçmuştu. Fazla uyumaktan beyni yanmıştı. Buse sırtını yatak başlığına yaslayarak kitabın sayfasını çevirdi. Kuşe kâğıtta bir kedi ve bir kız resmi vardı.

"Küçük kız kedisi Sincapla birlikte ormana gitti."

Buse öteki sayfaya geçip bu sefer kedinin dereden su içtiği resimde durdu. "Sincap gölden su içti ve geri döndüler."

Bihter yüzünde kocaman bir gülümseme ile Buse gibi yatak başlığına yaslanarak kızın gerçekten resimleri okumasını zevkle izledi. Hikâyenin sonuna geldiklerinde Buse sevimli bir şekilde kitabı kapatıp kadına baktı.

Bihter "Kediye niye sincap diyorsun?" diye sordu merakla.

Buse omuzlarını silkerek gülümsedi. "Çünkü sincap çok tatlı bir hayvan ismi."

Bihter "Ama sincap ve kedi farklı hayvanlar!" diye diretti.

Küçük kız tekrar omuzlarını silkerek "Ben bu kitaptaki kedi için sincap ismini seçtim." diye cevap verdi. Yüzündeki ifade bu açıklamanın yeterli olduğunu belirtir cinsteydi. Bihter dudaklarını bükerek kıza hak verdi. Bir kediye sincap ismini koymak istiyorsa koyardı. Ne vardı bunda? Küçücük bir çocuğun hayal dünyasına daha fazla müdahale etmek istemedi. Buse'nin sorusuyla dikkati tekrar küçük kıza yöneldi.

"Şimdi senin yüzündeki resimleri okuyayım mı?"

Bihter suratını buruşturup "Bence onları okumasan daha iyi olur." diye cevap verdi.

"Yüzüne ne olduğunu söylemeyecek misin?"

Sanki bunu bekliyormuş gibi "Amcam yanlışlıkla yüzüme vurdu." diyerek döküldü hemen.

Buse ince bir "Hiii!" edası ile iki elini dudaklarının üzerine kapattı.

"Amcanın eli ne kadar büyükmüş!"

Buse'nin bunu nereden çıkardığını merak ederek "Nasıl anladın?" diye sordu.

"Hem dudağını hem kaşını kanatmış."

Başını gülerek sallarken sarı saçları dağıldı. Kız ilk gün nasıl ilgisini çektiyse hâlâ aynı şekilde ilgisini üzerinde topluyordu. Bihter Buse'ye resmen hayran kalıyordu.

Buse'nin de ondan farkı yoktu. Hayatında tanıdığı en güçlü kadın Bihter'di. Onu doğuran annesinin dışında Zekiye teyzesi vardı ve Bihter gelene kadar hayatına başka bir kadın hiç girmemişti. Bu yüzden kıyas yapabilecek kimsesi yoktu. Tüm hayranlığı Bihter'eydi.

Küçük kızın saçlarını okşayarak "Buse, çok zekisin biliyor musun?" diye sordu.

"Amcanın elinin büyük olduğunu bildiğim için mi?"

Bihter sevecen olmasını umduğu bir ifade ile kızı yanıtladı. Yüzündeki yara bantları ve gözaltı torbalarıyla bundan pek emin olamadı ama yine de denedi.

"Hayır, resimleri okuyabildiğin için."

Buse utanarak omuz silkip yataktan kalktı. Eline kitabını alıp "Akşam yemeğine iner miyiz?" diye sordu. Bihter kızın konuyu değiştirme çabasına bile hayran kaldı.

"Ben inmezsem bile sen kesin üzerini değiştirip inecek-sin."

Buse iki kaşını birden kaldırıp "Sen inmezsen ben de inmem!" diye cevap verdi.

"Niyeymiş o?" diye sorarken yatağından kalkıp kızın yanına gelmişti.

"Çünkü dostluk böyle bir şey."

Bihter içinde bulunduğu duruma rağmen öyle kocaman bir kahkaha attı ki Buse bile şaşırdı.

"Sen nereden öğrendin bakayım dostluğu?"

"Okuduğum resimlerden." diyerek sırıtan Buse Bihter ile banyonun kapısında ayrıldı.

"O zaman akşam yemeğinde görüşürüz dostum!"

Buse de elini sallayarak "Görüşürüz dostum!" diye cevap verdi. Bihter kızla aralarındaki bağın gün geçtikçe daha da güçlendiğinin farkındaydı. Bunun önüne geçmek için herhangi bir harekette bulunmuyordu. Çünkü Buse'nin *dostluğunu* istiyordu. Hayatında uzun zamandır ilk defa bir şey istiyordu.

Hızlıca bir duş alıp yüzündeki yara bantlarını değiştirdi. Beyaz bornozu ile duştan çıkınca en son karşılaşmak istediği kişiyi karşısında buldu.

Savaş elinde bir gazete ile kıza bakakaldı. Boğazını temizlemeye çalışarak gözlerini kızın boynundan süzülen bir damladan çekmeye çalıştı.

"İyi oldun mu?" diye sorduğunda sesi fısıltıdan öteye gidememişti.

Başını sallayarak cevap veren kız da durumun hassasiyetinden haberdardı. Bütün bedeni ayaklanmıştı.

"İyiyim, sorduğun için teşekkür ederim."

Savaş dudaklarını yalayarak toparlanmaya çalıştı. "Sana bu haberi böyle bir zamanda vermek istemezdim ama mecburum."

Birden kendine gelip kaşlarını çatan Bihter etrafındaki heyecan duygusundan arınarak "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Savaş korka korka gazeteyi uzattı. Bihter adamın elinden gazeteyi hızla alıp katlanmış olan sayfadaki haberi okudu.

"Olamaz!" diye fısıldarken birden sinirlerine hâkim olamayıp sağ elini alnına yapıştırarak, "Biliyordum!" diye bağırdı. Başına bunun geleceğini biliyordu. Keşke Sedef adamı araştırması için müsaade etseydi!

Telaşla başını kaldırıp "Benim Sedef'e gitmem lazım!" dedi.

Savaş başını sallayarak "Biliyorum." diye cevap verip, "Bu sefer yanına bir araba alıyorsun." diye de ekledi. Başını sallayarak yanından geçen kızı "Ayrıca sağlam bir şekilde dönüyorsun!" diye ikaz etti. Bihter hızla odasına girip adamın suratına kapıyı çarpmakla yetindi.

Gecenin karanlığında sokak lambalarının aydınlattığı arabasının içinde hızla ilerliyordu. Gazdan bir an olsun ayağını çekmiyor, sert hareketlerle direksiyonu kırıp trafiği aşmaya çalışıyordu. Neden her şeyin üst üste geldiğini sorgularken yollar akıp gidiyordu. Direksiyona sertçe vurup "Kahretsin! Kahretsin!" diye bağırdı. Sedef'in ne halde olduğunu bilememek onu çıldırtıyordu. Kız telefonunu açmıyordu. Telefonuna tek kullanımlık bir hat takıp kapıcılarını aramıştı. Adamdan Sedef'i kontrol etmesini istemişti ama adam evde kimse olmadığını iddia ederek Bihter'i daha da telaşlandırmıştı. "Ne diye sözünü dinledim ki ben senin?" diyerek hayıflanıyordu.

Apartmanın önüne gelince arabasını hızla park edip binaya doğru koştu. Merdivenleri birer ikişer çıkıp kendi dairesinin önüne gelince kapıyı tıklatmak için elini kaldırmıştı ki

kapı yavaşça açıldı. İçerisi karanlıktı. Eli silahına gidecekken Sedef'in sesini duydu.

"Geldiğini gördüm."

Hemen içeri girip kapıyı kapattı. Işığı açtığında kızın ne halde olduğunu gördü. Sedef resmen çökmüştü. Yere bakan kıza kollarını açıp onu kucakladı. Sedef anında hıçkırarak ağlamaya başladı. Bihter kızın sarsılan omuzlarını sıkıp gözlerini yumdu.

"Geçti..."

Sedef kızın omuzuna yaslı duran başını sallayarak, "Geçmedi... Daha yeni başlıyor!" diye fısıldadı. "Herkese rezil oldum, her şeyimi kaybettim ben!"

Bihter kızın başını sertçe iki elinin arasına alıp gözlerinin içine baktı.

"Hiçbir şey bitmedi Sedef! Kendine gel!"

Sedef burnunu çekerek itiraz edecekken kızın yüzündeki yaraları gördü.

"Allah'ım! Ne oldu senin yüzüne?" diye bağırdığında bir yandan da elleriyle dudaklarını kapatıyordu.

Sedef tekrardan "Bu yüzünün hali ne?" diye sorduğunda Bihter üçlü koltuğa oturup cevap verdi. "Uzun hikâye..."

"Yüzündeki morluklar yeni olduğuna göre fazla eski değil ama."

Bihter tek kaşını kaldırıp alaycı bir sesle "Ne çabuk kendine geldin sen öyle kız? Hani her şey bitmişti?" diyerek kızın dikkatini dağıtmaya çalıştı ama Sedef hedefine kilitlenmişti bile.

Omuzlarını düşürerek geçen gece yaşadıklarını bir bir anlattı. Sedef'in yüzü her duyduğu şeyle şekil değiştiriyordu. En sonunda diyebildiği tek şey "İnanmıyorum!" oldu.

"İnanılacak gibi değil zaten..."

"Peki, Zekiye teyze ile tekrardan konuştun mu?"

"Dün gece eve geç geldim, bu sabah da geç uyandım. Duştan çıktığımda bu olanları duydum. Sana gelmek için kapıdan çıkarken karşılaştık en son. Eve dönünce konuşacağım."

Sedef şokla arkasına yaslanırken neye üzüleceğini şaşırmış durumdaydı. Siyah saçlarını arkasına atıp öylece bir noktaya sabitlendi.

"Her şey üst üste geliyor..." diye fısıldarken kendi başına gelenlerin, Bihter'in yaşadıklarının yanında ne kadar basit kaldığını düşündü. Kız resmen hayata meydan okuyordu. Kendisi ise bir erkeğin üflemesiyle hemencecik savrulmuştu.

Bihter kızın durgunlaştığını görünce "Sendeki durum nedir? Gazeteyi okudum, detayları anlatacak mısın?" diye sordu. Sedef daldığı noktadan gözlerini çekmeyerek, "Onunla nasıl tanıştığımı biliyorsun, bir şekilde beni ikna edip görüşmeler ayarladı. Buluşmalar oldu... Kanmaya o kadar müsaittim ki onu suçlayamıyorum bile..." diye anlatmaya başladı.

"Sonra hafta sonu ikimizin de işi vardı diye görüşmedik. Meğer ikimiz de aynı yere gidiyormuşuz. Beni o gece aradığında sesi o kadar keyifli geliyordu ki... Belki de beni nasıl kandırdığını düşünüp dalga geçiyordu benimle. Nasıl da salağım!"

Bihter kızın yıkıldığını görüyordu. Şimdiye dek hiçbir erkekten böyle darbe almamıştı. Doğru dürüst âşık olmamıştı bile. Tek varlığı ailesi olan bir kızın öylesine bir hayatına sahipti işte.

"Ne yapacaksın şimdi?"

Sedef nihayet ona döndüğünde boş gözlerle bakarak "Önce durumu kurula anlatmam gerekecek. Bu gazete haberleri çok zor duruma düşürdü beni." dedi. "Sonrasına bakacağım, belki kovulurum. Zaten alacağım tazminatla iki yıl geçinir giderim..."

"Saçmalama! Bu şirketin CEO'su sen değil misin?"

Sedef kıza bakıp yavan bir şekilde gülümsedi. "CEO'su olan her şirketin bir de kurucu patronu vardır ve patron ne isterse o olur. Yani statüm hiçbir şey ifade etmiyor."

Uzun uzun konuştuktan sonra Bihter kalkması gerektiğini söyleyerek ayaklandı. Kızı gayet aklı başında bulduğu için rahatlamıştı. Sedef sadece birazcık yıkılmıştı.

"Yarın akşam seni arayacağım. Benden habersiz bir şey yapma. Eğer kafana estiğini yapmak istersen bile kapıcıya bir not, bir mesaj bırak."

Sedef cansız bir şekilde başını salladı. Bihter onun bu halini görüp geride kalmaya katlanamıyordu. Elinden bir şey gelmiyor oluşu hayatında en nefret ettiği durumdu.

"Bıraksan da kafasını gözünü patlatsam şunun!"

Sedef başını olumsuz anlamda sallayarak "Lütfen durumumu daha fazla zorlaştırma." dedi.

"Zaten ben müdahale etmediğim için durum zorlaştı kızım, görmüyor musun?"

"Her zaman yanımda olamazsın Bihter, sensiz mücadele etmeye alışmam lazım. Öyle değil mi?"

Bihter'in buna verecek bir cevabı yoktu. Arkadaşı onu çok iyi tanıyordu. Kıza sarılıp evden çıktığında etrafını kolaçan ederek arabasına bindi. Geldiği hızla eve dönerken takip edildiğinin farkında değildi. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki dikkati bu yüzden fazlasıyla dağınıktı. Çiftlik evinin garajından girerken kendisini uzak bir mesafeden takip eden araba geldiği yolu dönüp uzaklaştı.

Araç karanlık bir yerde durup telefonun karşısındaki kişiye "Beykoz'da bir çiftlik evi..." diye malumat verdi.

"Kullandığın arabayı yok et ve geldiğin yere geri dön."

Nöbette o gece Nazım vardı. Bihter'i görünce başıyla selam verdi. Kız selamına karşılık vererek eve girdiğinde işine odaklandı. Çiftliğin dışındaki kameraların kayıtlarında bir şey dikkatini çekince kaşlarını çatarak görüntüyü başka bir ekranda yakınlaştırıp inceledi.

Bihter elindeki anahtarların ses yapmamasına özen göstererek odasına çıktı. Üzerini değiştirip aşağıya indiğinde direkt mutfağa gitti. Bütün gün hiçbir şey yememişti. Ses çıkarmamaya çalışarak kendine sandviç hazırladı.

Arkasından tok bir sesin "Hoş geldin." dediğini duyunca bir anlığına nefesini tuttu. Bu kişinin Savaş olduğunu fark edince kasılan bedeni gevşedi. Ekmeğin arasına peynir ve domates koyarken Savaş da yanına gelip eline bir sandviç ekmeği aldı.

"Hoş bulduk!"

Savaş ekmeğine sadece zeytin koyup yanına bir soda açarak masaya oturdu. Bihter de arkasından gelip karşısına oturunca "Sedef nasıl?" diye sordu.

"İdare eder."

"Sen nasılsın?"

Bihter tekrardan "İdare eder." deyince Savaş kızın yemek yemesine müsaade ederek susup kendi sandviçine döndü.

Bihter sandviçi bitince dudaklarını tabağın kenarındaki peçete ile sildi. Arkasına yaslandığında açıklama yapma gereği hissetmişti.

"İşi boşladığımı düşünebilirsin..."

Savaş hemen araya girerek "Kesinlikle hayır, ne durumda olduğunu görüyorum." dedi. Kızın bu halde dosyayı düşünmesini istemiyordu ama kız dosyası için evindeydi. Savaş iç mücadelesine başlamadan son verdi.

Bihter kollarını masaya yaslayarak "Anlayışın için teşekkürler ama merak etme. Bir sürü not çıkardım. Yapman gere-

ken sadece isimleri Başat'a vermen, o gerekli şeyleri bulacaktır." diyerek son bulgularını ortaya döktü.

Savaş kızın dudağındaki kabuk bağlamış yarayı, kaşındaki ucu sıyrılmış yara bandını, gözlerindeki ruhsuzluğu ve bedenindeki renksizliği inceledi. Her şeye rağmen karşısında sağlam bir şekilde durup dosya ile ilgili bilgi verebiliyor oluşuna hayret etmişti. Bihter adamın göz hapsinde olmaktan ötürü yerinde rahatsızca kıpırdandı. Sonunda dayanamayarak "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Savaş *'senden* âlâ *sorun mu olur'* demek isterdi ama bu Bihter'i çıldırtırdı.

Çok sonra "Bu kadar gizemli olmak zorunda mısın?" diye sordu. Sesi kadife bir kumaş gibi yumuşaktı. Bihter adamdaki değişimi artık takip etmiyordu. Geldiği ilk günden beri her türlü dengesizliğini görmüştü ama bu soru fazla kişiseldi. Ayrıca gizemli falan da değildi. Sadece kendi hayatıyla ilgili konuşmayı sevmiyordu.

"Ben gizemli falan değilim."

Savaş dalgın gözlerle kızın yüzüne bakmaya devam ederek tek kaşını kaldırdı. Kara gözleri dipsiz bir kuyu gibiydi. Bihter o kuyuya düşmek istemiyordu ama gözlerini de kaçıramıyordu.

"Emin misin?"

Savaş'ın yeni sorusu ile yerinden kalkıp tabağını lavaboya bıraktı. Arkasını döndüğünde onu hemen dibinde buldu. Savaş sessizce peşinden gelmişti.

"Ben gizemli falan değilim. Sen görmeyi bilmiyorsun. Gözlerinde eski karının perdesi varken, geçmişine bir bataklık gibi çakılmışken de asla göremeyeceksin. Sadece beni değil, kızını da, hayatına giren herhangi birini de..."

Savaş kızın kalçasının yanından uzanıp elindeki tabağı tezgâha bıraktı. Bir adım daha atıp tamamen Bihter'in bedeninin kıyısındaki yerini aldığında "Benden ne istiyorsun?" diye

sordu. Sesi intikam kokuyordu. "Beni eski karımın pençesinden kurtarmak mı istiyorsun?"

Bihter burnunu adama doğru kaldırıp "Hiçbir zaman da beni anlamayacaksın..." diye devam etti fısıldayarak.

Savaş kızın kokusunda kaybolmamak için bütün iradesini harcıyordu. Fakat büyüyen göz bebekleri heyecanla titrerken kendini saklaması mümkün değildi. Kızın da ondan farkı yoktu. Beyaz teni kızarırken kalp atışları maraton tutturmuştu.

"Hayır, seni anlıyorum..."

Bihter *'neyi anlıyorsun'* der gibi adama baktı. Savaş sağ elinin işaret parmağı ile kızın yanağını okşadı. Sonra parmağının tersi ile çenesine doğru ilerledi.

"Seni anlıyorum. Çünkü seninle aynı durumdayım..."

"Ve?" diye sordu Bihter, hızlanan nefeslerine hâkim olamayarak.

Savaş kızın üzerine eğilerek "Ve... Ne yapacağımı bilmiyorum." diye fısıldadı. Eğilip kızın kokusunu daha yakından içine çekti. "Öylesine kayboldum ki... Ne yapıyorum ben?"

Fısıldarken bir yandan da elini kızın beline koyup onu kendisine doğru çekiyordu. "Ne yapıyoruz biz?" Şimdi eli özgürce heyecandan titreyen kollarda dolanıyordu. Yüzü yavaşça boynuna doğru alçalıyor ve kızın boynuna dudaklarını bastırıyordu.

Bihter heyecandan kısılan sesiyle "Bunu her seferinde sormak zorunda mısın?" diye sitem etti.

Savaş da "Bir kez olsun cevap veremez misin?" diye diretti.

"Yakınlaşıyoruz. Dokunuyoruz. Hissediyoruz. İşte bu..." diyerek adamı susturmaya çalıştı.

"Niye?" diye sordu bu sefer Savaş, dudaklarıyla kızın boynunu tatmaya başlamıştı.

Bihter de elini adamın ensesindeki saçlara daldırdı. Onu kendisine çekerken bu anlamsız diyaloğu neden sürdürdüğünü bilmiyordu.

"Kurtulmak için." diye cevap verdiğinde bunun kocaman bir yalan olduğunu adı gibi biliyordu. Bihter asla ama asla kurtulamayacağı bir belaya bulaşmıştı. Adamın dudaklarını boynunu arşınlarken ne Buse'den ne de Savaş'tan kurtulamayacağını biliyordu. Bazen olacakların önüne geçilemiyordu. Bihter de tam o noktaydı. Köprüden önce son çıkış çoktan geçmişti.

Savaş yüzünü kızın boynundan kaldırıp gözlerini kızın gözlerine dikti. Sonrasında, "Kurtulabilecek miyiz?" diye sordu. Cevabını beklemeden yavaş bir hareketle kızın dudaklarını yakaladı. Kurtulmak kimin umurundaydı ki? Savaş bir daha asla böyle hissedemeyeceğini düşünürken aynı hisleri daha yoğun ve daha şiddetli yaşıyordu. Vazgeçilmez bir şeydi bu. İlkinden daha güçlü... İlkinden daha gerçek...

Kızın dudağındaki yaraya dikkat ederek onu hissetmeye çalışıyordu. Elleri özgürce kızı keşfederken onun dokunuşlarında alev alıyordu. Bihter soğuk bir buz gibi yakıyordu.

Savaş bir nefes aralığında "Çok başkasın," diye fısıldadı. Bihter'in onu duyup duymadığından emin değildi. Sadece bunu söylemiş ve kızın dudaklarına tekrardan yapışmıştı. Evet, Bihter onu duymuyordu. Benliği bu yeni hisler karşısında şok dalgasıyla titriyordu. Çıplak olan her bir noktasında onun sıcaklığını hissediyordu.

Birden mutfakta "Bihter!" sesi yankılanınca ikisi de nefes nefese birbirlerinden ayrıldı. Adamın arkasından mutfağa giren Buse'yi görünce hemen Savaş'tan uzaklaşıp kızın yanına gitti.

"Gelmişsin." diyerek gözlerini ovalayan Buse'nin boyuna inip "Neden kalktın?" diye sordu.

"Seni bekledim, *dostum*."

Bihter sevgiyle gülümseyince Buse de gülümseyip kızın yanına sokuldu. "Babamla ne konuşuyordunuz?"

Bihter hâlâ nefes alışverişlerini düzene sokabilmiş değildi. Bu yüzden yardım talep edercesine arkasını döndü. Savaş mutfak tezgâhına yaslanmış su içiyordu. Arkasını dönmemişti. Bihter'in yardım talebini de bu yüzden görmemişti. Fakat cevabı kızın yardım isteğini hissetmiş gibi kendisi vermişti. "Bihter'in yüzünü kontrol ediyordum, kızım. Yaraları iyileşsin diye ilaç sürdüm."

Bihter'in iç sesi *'ne ilaç ama'* diye naralar atıyordu.

Buse gülümseyerek babasının yanına gitti. Minik ve sıcak eliyle adamın bacağını tutarak kendisine dönmesini istedi. Savaş kızını kucağına alıp saçlarını okşadığında kızının gözlerindeki minneti gördü.

"Teşekkür ederim baba." Kızı, Bihter'e ilgi gösterdiği için ona teşekkür ediyordu. Savaş'ın gözleri anlayışla kısıldı. Kızının başını öpüp onu yere indirdi.

"Bir şey değil."

Buse, nutku tutulmuş bir şekilde kendisini izleyen Bihter'in yanına gelip kızın elini tuttu. Bir yandan onu çekiştirirken bir yandan da "Hadi uyuyalım." diyordu.

Bihter sadece başını sallayarak "Uyuyalım." dedi. Diyecek başka sözü yoktu ki. Az önce olanlar yüzünden dili tutulmuştu.

Bihter, Buse'nin kokusuna sahip olduktan sonra, onun sevgisine layık olduktan sonra onunla ölüme bile gidebilirdi. Bedeni ihtiyaçla kavrulurken kalbindeki ihtiyaç her şeye galip geldi. Buse ile uyuduğunda duvarları yıkılmaya başlamıştı. Bütün o çatlaklar, delikler, boşluklar... Hepsi şiddetli bir depremle sarsılmış ve yıkılıyordu. Bu depremin adı *'sevgi'ydi.* Bir çocuğun masum sevgisi.

Artık sevmeyeceğim
Bütün kabahat benim
Neşe Karaböcek
Artık Sevmeyeceğim

Bölüm 20

Ortaköy Camisi'nin önünden geçip sahafların bulunduğu stantlara ulaştığında güneş tam tepeden vuruyordu. Asker yeşili şapkasının önünü biraz daha indirip saçından firar eden telleri şapkasının altına sıkıştırdı. Ensesinde biriken terler birer ikişer sırtında yol bulup akıyordu.

İstanbul, sıcak ve yakıcı bir zehirdi, o gün. Gözündeki gözlükler bile yeterli olmuyordu görüşünü netleştirmeye. Her yer fazla parlak ve aydınlıktı. Dikkat çekmeyen adımlarla önünde kırmızı bir iskemlenin durduğu sahaf kulübesinin yanına gitti. Dışarıya kadar taşmış kitapların oluşturduğu görüntü küçük kulübeyi adeta kitap kusmuş bir canavar gibi gösteriyordu. Eski yeni kitaplar kendilerine has kokuyla harmanlanmış bir şekilde insanı bambaşka bir dünyaya çağırıyordu. Bir müddet kitapçının önünde oyalandı. Satıcı genç çocuğun konuşma ısrarını başarılı bir şekilde bertaraf edip kız gelene kadar kitapları inceledi. Nihayet Sedef yanında durduğunda göz ucuyla kızı inceledi. Kocaman siyah bir şapka, kocaman siyah gözlükler ve esmer tenini daha zarif ve etkileyici gösteren siyah askılı bir elbise giymişti. Kolunda asılı duran siyah çanta da diğer aksesuarları gibi kocamandı. Bihter bıyık altı gülümseyip kendi kıyafetlerini gözden geçirdi.

Asker yeşili bir şapka, asker yeşili bir kapri pantolon ve beyaz askılı bir tişört. Tüm bu ayrıntılar göz önünde bulununca kimse bu iki kadında ortak bir nokta bulamazdı. Normalde de bu böyleydi.

Satıcı çocuğun uzaklaşmasını fırsat bilen Bihter elindeki kitabı yığının üzerine bıraktı. Sedef de elindeki kitabı Bihter'in bıraktığı kitapla değiştirip arasına bir zarf yerleştirdi. Bihter etrafını kontrol edip, "Sana geldiğim gece beyaz bir araçla takip edilmişim. Aracın izine rastlayamadık. Ondan sonra da telefon görüşmesi yapmayı göze alamadım. Diken üzerindeyiz. Güzergâhları değiştirdik daha uzun yoldan gidip geliyoruz." diyerek durumunu özetledi.

"Herkes iyi mi?"

"İyi. Sen iyi misin?"

"Bok gibiyim."

Bihter kızın küfür etmediğini bilirdi. Halini böyle ifade ettiğine göre gerçekten berbat durumda olmalıydı. Dikkat çekmemek için direkt kızın yüzüne bakamıyordu ama sesinden ne kadar yorgun olduğu anlaşılıyordu.

"Kibarca kovuldum. Adamlar hem beni kovmaktan ötürü hem de bu dar zamanda tazminatımı ödemek zorunda kaldıkları için yeterince surat yaparak yerin dibine geçirdiler. Hayatımda böyle bir aşağılanma yaşamadım."

"Siktir et. Şimdi ne yapacaksın?"

Sedef "Yazlığa gidiyorum. Bir müddet telefon bile kullanmayacağım. Tamamen iyileşmek istiyorum." derken uzaklara dalıp gitti. Günlerdir susmayan telefonunu kapatmıştı. Kapısına gelen adamı bina görevlisi atmıştı. Serkan kendisini ifade edebilmek için her şeyi yapmıştı. Ama Sedef izin vermemişti.

Bihter belli belirsiz başını salladı. Verecek cevabı yoktu. Bir adamın bir kadını nasıl dağıttığını Savaş'ın tek öpücüğünde gayet net anlamıştı. Fakat kendisini asıl dağıtan adamın kızıydı.

"Sen de kendine dikkat et gözünü seveyim. Geldiğimde seni tek parça görmek istiyorum."

"Kısmet bu işler, biliyorsun!"

Sedef "Yıkıl git karşımdan." diyerek sırıttı.

"Para için teşekkür ederim."

"Faizi ile alırım."

Bihter sırıtarak başını eğip uzaklaşmaya başladı. Sahilin etrafındaki kuşlar onun gelişi ile uçuşmaya başladılar. Hafta içi olmasına rağmen fazlasıyla kalabalık olan bu küçük ilçeden canını kurtarırcasına uzaklaştı. Cebindeki parayla birkaç ihtiyacını karşılayıp kalanını hesabına yatırdı. Beykoz yoluna düşmeden önce ufak bir butikte baştan aşağıya üzerini değiştirdi. Kasadaki kızın verdiği poşete de eski kıyafetlerini yerleştirip yola koyuldu. Evin kapısına geldiğinde zili çalmasına gerek kalmamıştı. Buse heyecanla demir kapıyı açtı.

"Hoş geldin!" diyerek cıvıldayan kız minik bir serçe gibiydi.

"Hoş bulduk dostum! Ne yaptın ben gelene kadar?"

"Nazım Abi ile el kızartmaca oynadık."

Bihter gülerek başındaki büyük şapkayı çıkardı. Sedef'in giydiklerinin tam zıt renklerinde kıyafetlerle, baştan aşağıya beyazlarla eve dönmüştü. Şapkayı etrafında dolanan Buse'nin başına yerleştirip "Öğle uykun gelmedi mi senin?" diye sordu.

Buse omuzlarını silkerek "Bugün uyumak istemiyorum." diye mızmızlandı. Bihter kızı eve sürükleyip klimanın olduğu güvenli bir ortam bulmanın rahatlığı ile krem rengi tekli koltuğa yayıldı.

"Yoruldun mu?" diye soran kıza sadece başını sallayarak cevap verdi. Kızın büyük şapkanın altındaki minik başına sevgiyle baktı. Burnuna balık kokuları gelmeye başlayınca gözlerini kapatıp kokunun tadını çıkardı. Balık yemeyeli uzun zaman olmuştu.

Mutfak kapısına bakarak "Balık mı yapıyorsun Zekiye Sultan?" diye bağırdı. Aralarındaki *'geçmiş'* sorununu oturup uzun uzun konuşmuşlardı. Zekiye teyzenin o yollara nasıl düştüğünü sonrasında annesi ile tanışmasını, o fotoğrafı çekenin de bir polis olduğunu, annesinin kurtarıcısı ile evlenmesini, ailesini... Her şeyi konuşmuşlardı. Şimdi araları eskisinden daha iyiydi. Zekiye teyzede unutmaktan korktuğu geçmişi buluyordu. Çünkü elinde ailesine dair tek bir hatıra bile yoktu. Onlardan geriye kalan tek şey siyah külleri olmuştu.

Zekiye teyzenin aspiratörden zor duyulan sesi "Evet!" diye haykırıyordu. Kendisine merakla bakan Buse'ye dönüp "Aslında balık nerede yenir biliyor musun?" diye sordu.

Buse büyük gözlerini kocaman açarak merakla sordu. "Nerede?"

"Eminönü'nde. Sahile karşı, oh mis!" diyerek gözlerini kapatan Bihter, o anı canlandırmaya çalışıyormuş gibiydi. Küçük kızın nasıl bir çelişkiye düştüğünden de habersizdi.

Buse şaşkın bir ses tonu ile kaşlarını çatarak "Evin önünde mi?" diye sormuştu. Bihter önce kızın şaka yaptığını sanarak yumduğu gözlerini açmış, ardından küçük kızın suratındaki ifadeden gayet ciddi olduğunu anlamıştı. Sonrasında gelen kahkaha tufanı için kimse Bihter'i suçlayamazdı.

"Evin önü mü?"

Katıla katıla gülen Bihter'e bakıp bu sefer farklı bir anlamda kaşlarını çatan Buse "Hayır yani kiyat da demedim ki, niye bu kadar gülüyorsun?" diye sordu. Sesindeki kızgın ton Bihter'i biraz olsun kendine getirmişti.

"Evin önü değil, Eminönü." diyerek kızın hatasını düzeltti. Fakat bu hatanın o kadar da absürt olmadığını düşündü. Eminönü ile evin önü arasında çok da fark yoktu.

"Tamam işte! Ben de evin önü diyorum!"

Bihter kızı kollarından yakalayıp kucağına oturttu. "Evin önü değil Buse, Eminönü. Emin önü!"

"Evin önü!"

"Emin diyorum kızım emin!"

"Evin önü!"

"Emin, Emin!" derken kızın ela gözlerine dikkatle baktı. Küçük kız resmen kendisini parmağında oynatıyordu. Bunu kızın dudağının muzip bir şekilde kıvrılmasından anlamıştı.

O sırada eve yine erken gelen Savaş kızı ile Bihter'i burun buruna buldu. Dikkatini ilk çeken ne idüğü belirsiz *'Emin'* olmuştu. Kendini tutamayıp "Emin kim?" diye sorduğunda ikisi de ona dönüp aynı anda konuştu.

"Eminönü!"

"Evin önü!"

Buse heyecanla Bihter'in kucağından inip babasına koşmuş ve Savaş'ın onu kaldırmasına izin vermişti.

"Baba, Evin önü diyorum diye Bihter bana gülüyor!"

Kucağında kızı ile birlikte Bihter'in yanına oturan Savaş "Ne demek sana gülüyor?" diyerek genç kadına döndü. Ortada bir Emin olmadığını anlayınca rahatlamıştı.

Kara gözlerinde tuhaf bir pırıltıyla "Sen kızıma nasıl gülersin?" diye sorarken sesinde gizli olan kahkahaları tutmaya çalışıyordu.

"Gülmedim, sadece hoşuma gitti!"

Buse yüzünü buruşturup omuzlarını mızıkçı bir şekilde silkti. "Hayır, güldün! Cezalandır onu baba!"

Kızının saçlarını düzeltip onun minik başına küçük öpücükler konduran Savaş "Ne ceza vereyim istersin kelebeğim?" diye sordu. Buse hiç beklemeden "Isır onu! Beni cezalandırırken öyle yapıyorsun!" dedi.

Savaş hayatı boyunca hiç bu kadar hızlı kızarmamıştı. Bütün bedeni ayaklanırken kucağındaki kızından utanıyordu. Yüzündeki renk giderek koyulaşırken gözlerinin karası daha fazla parlar olmuştu. Bu ceza her yönden hoşuna gitmişti ama hayata geçirilmesi söz konusu bile olamazdı.

Bihter'in durumu Savaş'tan farklı değildi. Yapmıştı bir hata, kesinlikle cezasını çekmeliydi ama Buse'nin önünde değil. Bu yüzden Savaş "Sonra veririm ben onun cezasını." dediğinde kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Cır cır böceklerinin sesi etrafta yankılanırken, bilgisayarda araştırma yapmaktan gözleri kızaran Bihter çalışırken sık sık yaptığı gibi yine boynunu çıtlattı. *'Touch me if you can'*[9] baskılı beyaz tişörtünün uçlarını içine doğru kıvırmıştı. Kot şortunun açıkta bıraktığı bacaklarını çıktı aldığı dosyalar örtüyordu.

Savaş dikkatle incelediği bir fotoğrafı alıp beyaz tahtanın önüne gitti.

"Bütün oklar Muhsin Ersoy'u gösteriyor." diye mırıldandığında Bihter de başını kaldırıp adamın işaret ettiği yere baktı.

Bihter elindeki kalemi masaya vurarak "Eski Gümrük Bakanı!" diyerek adamı teyit etti.

"Ama anlayamadığım nokta tüm paravan şirketlerin bir bir yok olması. Öylece. Hepsi yıllar sonra cezaya çarptırılıyor. Ancak o zaman paravan şirket oldukları anlaşılıyor."

"Haliyle Gümrük Bakanından da kimse şüphelenmiyor. Ülkeye kaçak altınlar giriyor ve paravan şirketlerle bu altınlar dolaşıma çıkmadan başka ülkelere gidiyor."

Savaş başını sallayarak, "O halde gümrük bakanı tek başına mı?" diye sordu.

Bihter hemen ardından kalkıp adamın yanındaki yerini aldı. "Ya da paravan şirketler tek bir çatı altında mı? Ayrı ayrı bunca altını alıp satmak zor iş. Söz konusu para olunca insanın aklı hemen karışır. İllaki sorun çıkar. Tek bir çatı olabilir

9Touch me if you can: Sıkıyorsa dokun demek

mi?" diye sorduğunda aslında esas noktaya değindiğinin farkında değildi.

"O halde esas çatı kim?"

Topuzunu bozup tekrar yaptı. Yeniden başa dönmüş olmak canını sıkmıştı.

"Neden hep aynı çemberde dolaştığımızı hissediyorum?" diye sorduğunda sesindeki asabiyet hemen belli oluyordu.

"Çünkü içimden bir ses onca tantananın ve ölen insanın sadece tek bir kişi yüzünden olduğunu söylüyor."

Bihter başını sallayarak adama hak verdi.

"O zaman tüm oklar Muhsin Ersoy'u göstermiyor." derken kalktığı sandalyeye oturup masadaki başka bir fotoğrafı eline aldı.

Savaş ağzının içinden *'o okları sokacağım bulduğum gibi zaten.'* tarzında bir şeyler mırıldandı. Bihter duyduğu halde ses etmedi. Zaten bu işin peşini kovalarken adamın canı yeterince sıkılıyordu.

"Bu Muhsin'i araştırdın mı sen?"

Adam bir sandalyeye oturup başını salladı. "Başat'tan bir şeyler öğrendim. Hep gittiği bir meyhane falan var oraları dolaştım dün." diye özetledi.

Bihter öne eğilip masaya yaslandı. "O zaman ziyaret edelim."

Savaş kaşlarını çatarak "Ben ziyaret ederim." diye yanıtladı. Bu sefer Bihter de kaşlarını çatıp "Benim neyim eksik?" diye sordu.

"Eksiğin yok fazlan var. Buse'yi tek başına bırakıp bir yere gidemezsin. Özellikle de ben yokken!"

Savaş tekrardan ayağa kalkarken hareketleriyle o geceki işlerinin bittiğini ifade ediyordu.

"Bence sen kas kafalının tekisin!" diyerek adama diklendi.

Saat gece yarısını çoktan geçmişti. Kızın sözleriyle içindeki *'ceza verme'* arzusu çağladı. Kızın yanına gidip onu belinden yakaladığı gibi kendine çekti.

"Bence sen esaslı bir cezayı hak ediyorsun."

Bihter nefes almayı unutmadan önce "Hayırdır, bu ne rahatlık?" diye sormayı akıl edebilmişti. Savaş içine sızan o enfes kokuyu derince soluyarak "Hani yakınlaşıyoruz, dokunuyoruz, hissediyoruz ya. Sadece bu..." diyerek kızı önceki gece kendisine söylediği sözlerle vurdu. Bihter mırıltıyla inilti arasında bir sesle dudaklarını adama uzattı. "O halde işine bak!"

Savaş da öyle yaptı. Öyle bir işine baktı ki Bihter'in nevri dönene kadar da bunu yapmayı sürdürdü. Kızın *'sıkıyorsa dokun'* yazılı tişörtünü çekiştirip durdu. Tişörte inat her yerini keşfetti kızın.

Bihter de adamın haritasını çıkaracak kadar o kaslı vücudu inceledi. Dudakları bir nefes boşluğunda ayrıldığında "Ceza yöntemin bu mu?" diye sordu. Savaş kızı masaya oturttu. Ardından kızın dudaklarını kendi dudaklarıyla kıstırarak ısırdı.

"Hayır, bu!" derken kızın dolgun dudaklarını dişliyordu. Hemen ardından dişleri Bihter'in boynunu ve yumuşak omuzunu buldu.

"Beni çıldırttığının öylesine farkındasın ki..."

Bihter inleyerek "Sen de bu çekimin farkındasın..." cevabını verdi. Artık inkâr edilemez bir gerçekti zaten bu.

Kimse karşısındakinin parçalanışını
görmek istemiyor.
Oğuz Atay
Tutunamayanlar

Bölüm 21

Yemyeşil çimlerin üzerine kurulu, uzun çam ağaçlarının gölgesi altındaki bahçe koltuklarında oturuyordu. Sıcak yaz güneşi ortalığı kavuruyor fakat kendisi doğanın nimetlerinden yararlandığından biraz olsun bile bundan etkilenmiyordu. Kocaman evi, tonlarca parası ve şirketleri umurunda bile değildi. Aklını kurcalayan bütün soruların kaynağı Bihter'di.

Hesap soran ses tonuyla "Evi tespit ettiğini söylemiştin." dedi. Gerginliği iki adım öteden bile fark ediliyordu.

"Evet, Beykoz'un kuytularında bir çiftlik evi."

Başıyla verdiği bir işaret ile karşısında iki eli önünde kavuşturulmuş bir şekilde duran adam anlatmaya devam etti.

"Evde yaşayanlar iki erkek, yaşlı bir kadın ve küçük bir kız."

Kaşlarını çatarak "Küçük bir kız mı?" diye sordu. Sesindeki merak yüzündeki ifade ile birleşince hayatında ilk kez bir şeylerin kontrolünün dışında gerçekleşiyormuş hissine kapıldı. Bundan hiç hoşlanmadı. Yüreği huzursuz bir kıpırtıyla atmaya devam etti.

"Evet, efendim. Küçük bir kız."

"Bir kızı olmasının imkânı yok. Bu zamana kadar olsa illaki haberim olurdu."

Kalkıp bahçede yürüyüş yapmaya başladı. Bir ara başını kaldırdığında evin ikinci katındaki camdan bir çift gözün kendisini izlediğini gördü. Huzursuzluğu daha da arttı.

Bihter sabah erkenden uyandı. Önceki gece yine geç saatlere kadar çalışmıştı. Buna rağmen yeterince dinlenmiş olduğu için yatakta oyalanmak istemedi. Üzerine rahat bir şeyler geçirip aşağıya indi. Zekiye teyzenin bile uyanmamış olduğunu görünce mutfağa gidip çay suyu koydu.

"İş başa düştü demek!" diyerek İlyas'ın kapıya astığı ekmekleri aldı. Gazetedeki haberleri şöyle bir gözden geçirdi. İlkeroğlu Holding ile ilgili manşetler dikkatini çekince mutfak masasına oturup yazıyı inceledi.

'İlkeroğlu Holding manşetleri süslemeye devam ediyor!

Geçtiğimiz günlerde gerçekleşen ihale sonrası ayrılık Serkan İLKEROĞLU ve babasının arasını açmış gözüküyor. Genç İlkeroğlu bugün öğlen sularında gerçekleşecek basın toplantısında babasının yanında oturup yaşanan yanlış anlaşılmayı açıklayacağını belirtti. Fakat bir önceki gün kamuya açık bir alanda babasıyla yaşadığı tartışma gözlerden kaçmadı.'

Ensesini ovup haberin devamını okudu. Sedef'in bu haberleri görüp görmediğini öğrenmek istedi ama ona ulaşamıyordu. Elindeki yedek hatlardan biriyle onu aramıştı fakat telefonu kapalıydı. Onun için endişeleniyordu. Ailesine ne söylemişti? Şimdi nasıldı? Serkan İlkeroğlu onu rahatsız ediyor muydu?

İki eliyle alnını ovup kaynayan suyun sesini dinledi. Kalkıp çayı demlerken arkasından gelen Savaş'ın adımlarını duymamıştı. Çaydanlığı ocağa koyarken adam da sinsice

yaklaşıp tam arkasında durmuş ve aniden dudaklarını açıkta kalan boynuna yaslamıştı.

Yerinden sıçradığında belini saran kollar ve kulağına dolan tok ses ile korkusu dindi.

"Benim..."

"Yüreğime indirdin!" derken elinde çaydanlık olmamasına sevindi. Eğer kaynar su bir yerine değmiş olsaydı bu kadar sakin kalamazdı. Herhalde can havliyle eline ilk geçen bıçağa sarılırdı.

Savaş kızın ürperen tenini ovalayıp Bihter'i kendisine çevirdi. Kara gözlerini kızın grilerine dikip "Neyin var?" diye sordu. Son birkaç günde aralarındaki yakınlaşma hat safhaya çıkmıştı. Ellerini onun vücudundan ayıramıyor, gözlerini ondan çekemiyordu. Kızı her yalnız yakaladığında sıkıştırmaktan da geri kalmıyordu. Hepsi Bihter'in onayıyla gerçekleşiyordu. Bihter adamın ona yaklaşmasına izin veriyor, hayatında ilk defa bir erkeğin yakınlığını istiyordu.

Gergin bir şekilde adamdan uzaklaşıp "Serkan İlkeroğlu." dedi. Masadaki gazetenin ilk sayfasını katlayarak adamın eline verdi. Savaş dağılmış siyah saçlarını elleriyle geriye doğru tarayarak haberi okudu. Üzerindeki haki renk tişörtünün içinde fazlasıyla güçlü gözüküyordu. Yine de gözaltları her akşam geç saatlere kadar çalıştıkları için çökmüştü.

Savaş "Sedef'in burada olmaması iyi mi kötü mü bilemiyorum. Sanki o ortadan kaybolunca işler daha da karıştı gibi." yorumunu kızla paylaştı. Dudaklarını ısırıp gazeteyi masaya bıraktı. Bihter gözlerini adamın dudaklarından kaçırıp "Bilemiyorum." diye cevap verdi. "Onun için endişeleniyorum, bu akşam belki annesini ararım."

Savaş omuzlarını silkerek kızı "İçin rahat edecekse tabii ki ara." diye destekledi. Etrafına bakarak "Kahvaltı mı hazırlıyordun?" diye sordu. Tezgâhtaki yeni yıkanmış domateslere ve dumanı tüten çaydanlığa bakıp gülümsedi. Bihter'in mutfağı dolduran varlığı o kadar güzel bir duyguydu ki yeni yeni

kabul ettiği tüm bu şeyler yüreğini coşturuyordu. Çocuk gibi heyecanlanarak kıza baktı. Bihter yarım bir gülümseme ile başını sallayınca "Yanıma gelsene." diye fısıldadı.

Kız şimdi yüzünün tamamını kaplayan bir gülümsemeyle "Neden?" diye sordu.

Sırıtarak "Sana günaydın diyeceğim." dedi. Bihter bu sefer pişkince gülümseyip "Seni buradan da duyabiliyorum." diye cevap verdi. Savaş başını iki yana sallayarak "Hayır!" dedi. "Hissettirmem lazım." diye de ekledi.

Duraklamalı birkaç adımda adamın dibine girip, başını kaldırdı. Ardından "Bir günaydını nasıl hissettirebilirsin ki?" diye sordu.

Savaş kızı ince belinden yakalayıp bedenleri bir olana dek kendisine çekti. Kızın kalp atışlarını kendi kalbinde hissedene kadar da bunu sürdürdü. Etkileyici olduğunu umduğu bir gülümseme ile kızın yüzüne eğilip siyah saçlarının yüzlerinin arasına düşmesine izin verdi.

"İşte böyle." derken kızın nefes alışverişlerinin hızından zevk aldı. Dudaklarını onun dudakları ile birleştirdi. Bir eli Bihter'in yüzünü tutup kendisine yaklaştırmakla meşguldü. Öteki ise yerinden fazlasıyla memnun bir şekilde kızın belini okşamaktaydı. Bihter'in zevkle kendisine tutunması ile inleyip öpüşünü derinleştirdi. Saçlarını okşayan ellerin verdiği tat hiçbir şeyde yoktu. Dudaklarını geri çektiğinde "Günaydın." dedi.

Bihter tek nefeslik bir gülüşün ardından dudaklarını ısırıp "Günaydın." diye fısıldadı.

Savaş çekici bir gülüşle "Hissettin mi?" diye sordu.

"Hissettim." diyen kızın kızarmış yanaklarını okşayıp birden geri çekildi. Hızla dolabın önüne gidip kapısını açınca bir şeyler arıyormuş gibi içine eğildi. Bihter ne olup bittiğini anlamadan mutfağa yaklaşan adım seslerini duydu. O da aynı şekilde hızla tezgâha doğru gidip eline ilk aldığı ekmek bıçağı ile domatesleri doğramaya başladı.

Zekiye teyzenin "Oo, gençler erkencisiniz!" diyen sesi mutfağı doldurduğunda her şey gayet normal görünüyordu ta ki Bihter arkasını dönüp günaydın derken Zekiye teyze, kızın ekmek bıçağı ile domates doğradığını görene dek. Savaş da elleri kolları domates dolu arkasını dönüp günaydın dediğinde Zekiye teyze tek kaşını kaldırıp "Siz iyi misiniz?" diye sordu. İkisi bir ağızdan *'evet'* dedi ama kadını inanmadı.

"O halde neden Bihter ekmek bıçağı ile domates doğruyor ve senin elin kolun domates dolu oğlum?"

Soru direkt Savaş'a gelmişti. Başını sallayıp gözünün içine giren siyah saçlarından kurtulan Savaş o arada ne yalan söyleyeceğini düşündü.

"Domatesler kahvaltılık için, ben bunları..." derken çenesiyle düşürmemek için uğraştığı domatesleri işaret edip "menemen için çıkardım." dedi.

Bihter de adamın cümlesi biter bitmez "Ben de en iyi kesen bıçak hangisiyle onu kullanayım dedim, ekmek bıçağı kullandığımın farkında bile değilim." diyerek yarım bir gülümseme ile işine döndü. Boka battığının farkındaydı. Kadın bu zekâ fışkıran gözlerle iki güne varmaz anlardı aralarında dönen dolapları.

Gergin bir şekilde hazırlanan kahvaltı Savaş'ın Bihter'i her fırsatta sıkıştırmasıyla daha gergin bir şekilde bitti. En son mutfaktan kaçmak için Buse'yi uyandırma bahanesini kullanan Bihter derin bir nefes alıp üst kata çıktı. Adamın bu vurdumduymaz halleri onu bitiriyordu. Ketum halini özlemeye bile başlamıştı. Yine de Savaş'ın bu ruh haliyle olduğu yaşta gösterdiğini düşünüyordu. Sanki yaşadığı hayat onu daha yaşlı bir maskeye hapsetmişti.

Buse'nin odasına girdiğinde kızı yatakta çılgın bir pozisyonda uyurken buldu.

"Minik cadı!" diye gülümseyerek yanına gidip kızın yastığa dağılmış açık kumral saçlarını okşadı. Beyaz yüzü sıcaktan kızarmıştı. İnce boynuna dolanmış saç tellerini

toparlayan Bihter yavaştan kızı uyandırmaya girişti, ama Buse bana mısın demiyordu.

"Buse! Uyan artık, hadi kahvaltıya!"

Buse mırıldanıp öteki tarafa döndü.

"Kıçını devirip durma küçük cadı! Hadi uyan!"

Küçük kızın bu seferki mırıltısı "Biraz daha..." oldu.

Gözlerinin önüne annesinin onu öperek uyandırdığı o çok eski zamanlar geldi. Unutulmaya yüz tutmuş bir anıydı. Ama Buse sayesinde yeniden canlanmıştı. Neredeyse dün gibi bütün netliği ile gözlerinin önündeydi. Kalbi sevgiyle dolup taştı. Annesine de babasına da âşıktı ve hep öyle kalacaktı. Onlarla olan anılarına sadık kalabilmek için her şeyi yapardı. Buse'nin böyle bir şeyden yoksun olduğunu düşününce yüzünü buruşturdu. En azından Bihter'in hatırlayacak bir şeyleri vardı elinde ama Buse'nin...

Bu yüzden şefkatle eğilip kızın yatağına oturarak Buse'nin pamuk gibi yumuşacık olan yanağına bir öpücük kondurdu. Kızın mis kokusunu içine çekerken bir öpücük daha yerini buldu.

"Uyanma vakti geldi..."

Buse bu öpücüklerden memnun kalarak yüzünü kadına dönüp yeni öpücükler için yer açtı. Bihter de bunun farkında olarak işine devam etti. Bir yandan da kızı uyandırmaya çalışıyordu tabii.

"Pis uykucu!"

Buse gözleri kapalı bir şekilde "Burnumu öpmedin." dedi. Bihter kahkaha atarak kızın burnunu da öptü.

"Başka bir yer kaldı mı?"

"Alnımı öpmedin!"

Kızın gözleri hâlâ kapalıydı.

"Hayır, üç kere öptüm!"

"Bir daha öpsen ya!"

Bihter eğilip kızın yanağını yavaşça ısırdı. "Kalk bakalım şımarık seni!"

Buse yanağındaki hafif sızı ile gözlerini hızla açıp "Seni hain düşman!" diye çığırdı. Bihter de hızla odanın kapısına gidip "Beş dakika içinde aşağıda ol, kahvaltı hazır seni bekliyoruz!" deyip hemencecik odayı terk etti.

Buse arkasından "Gününü göreceksin!" diye bağırdı.

Bihter "Her günü böyle göreceksem cezama razıyım." diye mırıldanarak aşağıya indi. Yüreğine bahar gelmişti.

İfadesiz bir suratla ekrandaki basın toplantısını izliyordu. Tüm mimikleri hatırladığı gibiydi. Ses tonu, oturuşu, kalkışı... Yalnız adamın tek farkla aynı kalabildiğine kanaat getirdi. Yorgunluk. Serkan İlkeroğlu zamanın şiddetine maruz kalmış ve yorulmuştu. Bunu suratındaki gözaltı torbalarından ve çehresindeki renksizlikten anlamıştı. Yine de bu onu rahatlatmadı ya da ruhunda herhangi bir ferahlamaya neden olmadı.

Serkan İlkeroğlu ateşli bir konuşmayla onu ve aralarındaki ilişkiyi aklarken tek yapabildiği elindeki kumandayı ritmik bir şekilde dizlerine vurmaktı. Yeşil gözleri ruhsuzca adamın hareketlerini takip ediyordu. Çenesi gizli sinir nöbetleri yüzünden gerilmişti.

"Sedef Hanım'la aramızdaki yakınlığın konuyla ilgisi olmadığının bir kez daha altını çizmek istiyorum. Bu korkunç tesadüfün sonuçlarının..."

'Korkunç tesadüf' diye düşündü. Dudağının kenarında oluşan tebessüm gözlerine ulaşmadan dondu kaldı. Beyninde *'korkunç tesadüf'* kelimeleri dolanıyordu. Bu korkunç tesadüf var olmayan varlıklarını elinden almıştı. Her şey ellerinden kayıp gitmiş, o sadece istifa mektubunu imzalama kudretini

gösterebilmişti. Şimdi adamın çıkıp açıklama yapmaya çalışmasını küçümseyerek izledi. Kalbi hızla taş olup duygularını gömdü. Serkan İlkeroğlu pisliğini temizleyip geri çekilmişti. İntikam alacak değildi. Adam her şeyi zaten açıklamıştı. Geriye kendi aptallığından başka bir şey kalmamıştı. Bu yüzden Serkan İlkeroğlu'nu aklında, kalbinde ve ruhunda hızla öldürdü, bitirdi, yok etti.

Bir saat sonra ev telefonu çaldığında televizyonun karşısında oturuyordu. Annesi ve kız kardeşi haberlerden sonra mutfağa geçmişlerdi. Sedef'in toparlanma aşamasında olduğunu gördükleri için ses etmiyorlardı.

Kız kardeşi gelip telefonu açmış "Evet, burada, müsait değil, üzgünüm... Bir dakika..." gibi bir şeyler mırıldanmış sonrasında telefon ahizesinin ağzını kapatıp "Seni arıyorlar, acil!" demişti.

Dalgın bir şekilde telefona yanıt verdiğinde basın toplantısından sonra gelen ilk iş teklifinin son olmayacağını bilmiyordu. Sonrasında bütün gün telefon çalmış, hepsiyle zorunlu olarak randevu ayarlamıştı. Hayatının sonuna kadar kaçamazdı. Akşam yemeğinde İstanbul'a döneceğini söylediğinde de annesi itiraz edince aynı şeyi söylemişti.

"Yediğin önünde yemediğin arkanda, ne diye acele ediyorsun. Biraz dinlen sonra dönersin."

Annesinin sözlerine karşılık vermedi. Başı önünde yemeğiyle oynarken sadece "Sizi hayal kırıklığına uğrattım." diye fısıldadı.

"Sen beni asla hayal kırıklığına uğratamazsın kızım. Hayal kırıklığına uğrayan sensin. Bunu kabul etsen iyi olur. Bir anne olarak hayatımda yaptığım en iyi şey ikinizi yetiştirmek oldu. Bunun hiçbir anından pişman olmadım ve hiçbir zaman da hayal kırıklığı yaşamadım. Sizinle güldüm, sizinle ağladım. Annelik mertebesinin hakkını vermeye çalışırken tek aşkımdan yadigâr kalan mirasa sadık kalmak için mücadele ettim. Sizi de en doğru şekilde yetiştirdiğime inandım. Bugün

dünya seni dışlasa bile sen benim kızımsın. Beni asla üzemezsin. Çünkü ben anneyim."

Sedef'in gözlerinden süzülen damlalar önce masa örtüsünü sonra da annesinin bluzunu ıslattı. "Beni üzen tek şey kırık kalbin. Seni bir erkeğin yaralamasına izin verdiğim için üzülüyorum..."

Annesinin göğsünden başını kaldırıp "Senin ne suçun var ki? Tüm aptallık benim!" diye cevap verdi. Annesi bilmiş bir şekilde gülümseyip "Seni buna hazırlamadığım için suçluyum, hep benim küçük kızım olarak kalacağına inandım. Hiçbir zaman bir erkeğin karşısında savunmasız kalacağını düşünmedim. Çünkü tüm bunlar için çok küçüktün sen..."

İçi eziliyordu. Annesi haklıydı. Tüm bunlar için çok küçüktü o. Gururu kırılmıştı. Kalbi kırılmıştı. Acı çekiyordu ve ilk kez annesinin göğsünde dinlenmekten çok uzak bir duyguyla pençeleştiğini fark ediyordu. Aşkla mücadele ediyordu. Şu yüzyılların karşı konulmaz efsane duygusu: Aşk. Öylece gelen ve esip gürlemekten başka bir şey yapmayan, aşk.

Serkan yaşanan talihsiz olaydan sonra içine kapanmıştı. Annesi ve babasıyla konuyu enine boyuna konuşup tartışmıştı. Basın toplantısı konusunda babası bunu yapmaması için diretse de kabul etmemiş ve kendi bildiğini okumuştu. Herkes açık bir şekilde kıza değer verdiğini anlamıştı. Bu hangi ara gerçekleşmişti, ne zaman bu kadar önemsemeye başlamıştı kızı? İşte bunun cevabını bilmiyordu. Yine de sonuç hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Tüm Türkiye'nin önünde kendisi yüzünden rezil olan kızı yine tüm ülkenin gözü önünde göklere çıkarmıştı ama yine de içi rahat değildi. Çünkü Sedef'ten haber alamıyordu. Telefonlarını açmıyordu, maillerine geri dönmüyordu, adresinde yoktu... Sedef, hayatına girdiği hız-

la çıkmıştı. Hazmedemiyordu bunu. Yüzlerce defa birlikte olduğu kadınların hayatından rüzgâr gibi geçmişti ama aynısı kendisine olunca kabul edemiyordu.

Elinde yine viski bardağı vardı, odasındaki terasta oturmuş geceyi izliyordu. Tek düşünebildiği şey Sedef'ti. Odasına giren babasını fark etmemişti. Yaşlı adam gelip yanındaki sandalyeye oturduğunda "Konuşmak istemiyorum." diye fısıldadı.

"Böyle yaparak bizi üzüyorsun Serkan." diyen babasına bakmadan gözlerini yumdu.

"Çünkü üzgünüm baba, ben de üzülüyorum ama elimden bir şey gelmiyor. Görmezden gelin!"

"Söz konusu evlat olunca o dediğin olmuyor Serkan Efendi!"

Serkan pürüzlü bir sesle "Lütfen baba, rahat bırak beni..." dedi. Babası sandalyesini biraz daha yaklaştırıp dizleri dizlerine değecek şekilde oturdu.

"Çok istediğin basın toplantısını yaptın, özrünü diledin, hatta kıza yeni iş imkânları sunmak için bizzat referans oldun. Sen elinden geleni yaptın, neden hâlâ üzülüyorsun?"

Serkan dik dik babasının gözlerine bakıp "Her şeyi bok ettikten sonra bunları yapmaya mecburdum baba, bir kızın hayatını öylece karartamazdım herhalde!" diye karşılık verdi.

Yaşlı adam gülümseyerek "Neden kendine karşı dürüst olmuyorsun oğlum?" diye sordu.

Serkan merakla kaşlarını çatıp "Ne açıdan?" diye sordu. Kendisine karşı yeterince dürüst olup tonla acı çektiğini düşünüyordu zaten. Daha ne kadar dürüst olabilirdi?

Babası "Bu kıza karşı bir şeyler hissediyorsun." diyerek üzerine geldi. Serkan yalnızca gözlerini devirip "Bunu göremeyen kalmadı zaten!" karşılığını verdi.

"Problem ne?"

Serkan öne eğilip içkisini pervaza koydu. "Beni anlamıyorsun galiba baba, kız yok oldu. Kendimi açıkladım ama bundan haberdar olup olmadığını bile bilmiyorum!"

"Arkadaşı falan yok mu?"

"Bilmiyorum!" diyerek ayağa kalkıp volta atmaya başladı.

"Ne duruyorsun o zaman, araştırsana!"

Babasına bakıp öylece durdu. *'Doğru ya'* diye düşündü. Neden araştırmıyordu ki? Yaşlı adam oğlunun gözlerindeki kıvılcımları fark edince ayağa kalktı. Bir elini kendisinden uzun olan yakışıklı oğlunun omuzuna koydu. *"İşte bu böyle bir şey! Zehir gibi yakar ama hissettirdiklerinden ötürü asla vazgeçemezsin ondan."*

Serkan öylesine yapacaklarını listelemeye dalmıştı ki babasının ne dediğini anlamakta zorlandı. Zaten yaşlı adam bilmece gibi konuşmuştu.

"Neyden bahsediyorsun baba?"

Adam gülerek uzaklaşırken "İçine düştüğün kuyudan benim saf oğlum!" dedi. Serkan babasının arkasından odasına girip adamı kapıda yakaladı.

"Hangi kuyu baba? Gece gece ne saçmalıyorsun? Neyin içine düşmüşüm ben?"

Bülent İlkeroğlu yaşlı çehresine rağmen çekici bir gülümseme ile oğluna son bir kez bakıp "Aşkın," cevabını verdi ve daha fazla oğlunun kafasını karıştırmamak için odadan çıktı.

Aşık olduğunuz anda panik yapmayın. Bir yere oturun, derin nefes alın ve katilinizle tanışmanın tadını çıkarlın.

Köprüdeki Kız

Bölüm 22

Sokak karanlık ve tenhaydı. Yaz yağmurunun ıslattığı kaldırımlar uzaktan gelen sokak lambalarının ışığı altında parlıyor, üzerine düşen gölgeleri yutuyordu. Hava boğucu derecede sıcaktı, yaprak bile oynamıyordu. Göğüslerinin arasında bir ter damlası kayarak yolunu buldu. Ensesine yapışan sarı saçlarını havalandırıp adamı göz hapsinde tutmaya devam etti. İçinde oturdukları arabada gergince bekliyorlardı. Sokağın tekinsiz bir aralığında park ettikleri araba geceden daha siyahtı. Karşılarındaki meyhanenin cam kenarında içip duran adamı izlerken ikisi de bambaşka dünyadaydı.

"Bence bunu yapmamalıyız." diyen adama dönüp tek kaşını kaldırdı. Bu ilk görevleri sayılırdı. İçindeki heyecanı bastırmakta zorlanıyordu. Uzun zamandır sahadan uzaktı ve o gece buna nasıl hasret olduğunu anladı.

"Saçmalama!" diye cevap verdiğinde öne eğilip adamı daha net görmeye çalışmıştı. Lensleri yine batma yapıyor, görüşünü zorlaştırıyordu.

"O adam sana zarar verebilir Bihter!"

Bihter adama bezgince bakıp "Bu yüzden yanımda varsın ya! Beni korumak da senin görevin!" diye cevap verdi.

"Ben gidip konuşabilirim."

Bihter siyah elbisenin döküm lü dekoltesine dikkat etmeden bu sefer adama doğru eğildi. Bunu bilerek yapmıştı. Savaş'ın kendisine karşı zaafını kullanmaktan başka çaresi yoktu.

"Bunu defalarca konuştuk Savaş. Bu gece bu iş bitecek!"

Savaş numarayı yutmamıştı. Kızın dekoltesine hiç bakmadan endişeli gözlerini kızın heyecanla parıldayan grilerine dikti. Bihter adamın gözlerindeki yoğunluktan rahatsız olup önüne döndü. Gözlerini meyhanedeki adama dikip o anın gelmesini bekledi. Savaş da böylece o endişeli bekleyişe mahkûm edildi. Kızın kararından dönmeyeceğini öne çıkmış inatçı çenesinden anlamıştı. Ve o inatçı çeneyi ısırmak istiyordu!

Adamın sarsak hareketlerle hesabı veresiyeye yazdırdığını gören Bihter yavaşça arabanın kapısını açıp araçtan indi. Savaş "Dikkatli ol!" diyemeden yürümeye başladı. Adam sallanarak kendilerine doğru yürümeye başladığında Bihter de sallanmaya başladı. Siyah askılı mini elbisesi tiril tiril olduğu için hiçbir yerini kapatmıyordu. Savaş arabadan inmemek için var gücüyle direksiyona sarıldı. Kızın topuklu ayakkabısı taşlı kaldırıma takıldığında adam onu sarhoş olmasına rağmen hemencecik yakaladı. Kadının kahkahası kulağına çalındığında kafasını kornaya bastırmamak için zor tuttu kendini.

Bihter numaradan adamın üzerine yığıldı. Yaşlı adamın leş gibi içki kokan gövdesinin üzerine kusmamak için bütün iradesini kullandı. Şuh kahkahalar atarak adamı arabasına kadar yürümeye ikna etti aksi halde düşeceğini ve bir yerini kıracağını bahane ederek dudaklarını büzdü. Adamın gözleri heyecanla kısılırken iç sesi *'sersem'* diye çığlık attı. Laubali hareketlerle beline sarılan adamı karanlıkta gizlenmiş arabanın yanına getiricince bacağındaki lastiğe tutturduğu iğneyi çıkardı. Adamın yüzü kendisininkine yaklaşırken iğneyi ensesine batırdı.

"Ne oluyor?" diye sızlanan adam anında yere yuvarlandı. O anda Savaş arabanın kapısını sertçe açıp yanına gelerek yaşlı adamı arka koltuğa yatırmasına yardım etti. Sonrasında kendisine dönen adam yine sertçe açık omuzlarını tutup dudaklarına yapıştı. İçinden bir şeyler söküp alan bu öpücük Bihter'i baştan ayağa titretti. "Bir daha asla böyle bir tehlikeye atlamayacaksın!" diyerek nefeslenen adamın kara gözlerine bakıp "Bu görev, atladığım tehlikelerden biri değil miydi zaten?" diye sordu. Savaş'ın bakışları daha da kararda ve bu sefer cezalandırıcı bir öpücükle dudaklarını kızınkilerle birleştirdi.

Günler önce araştırmaları sonuç vermiş ve paravan şirketlerin yaptığı altın kaçakçılığına müsaade eden isimleri bulmuşlardı. İki gün boyunca dönemin gümrükte sözü geçen isimlerinden birini sıkı takibe almışlar ve adamın şimdilerle bir alkolik olduğunu keşfetmişlerdi. Oradan sonrası Bihter'in dansözlüğüne kalmıştı. Yine kılıklardan kılık beğenmiş ve bir erkeğe giden en kısa yolu daha güvenilir bulduğu için hafif meşrep kadın maskesini dolaptan çıkarmıştı. Her erkek kuyruk kovalardı. Sallandığını sandığı kuyrukları kovalamak erkeklerin *'çok sanrılı'* dünyasında düzenin yalnızca basit bir parçasıydı.

Plan yine basit devam etmişti. Adamı bulacaklar, her adımını takip edecekler ve tüm açıklarını kollayacaklardı. Adamın tek açığı alkolik olmasıydı. Bu yüzden karısından da boşanmıştı. Çocukları da yoktu. Geç saatte evine giden yaşlı bir bekârdı. Sonraki hamle onu arabaya kadar getirip iğneyle bayıltmaktı.

Savaş'ın bildiği eski bir depoya giderken bunun ne kadar doğru olduğunu tartışmıyorlardı bile. Çünkü öncesinde rakı masasında dostane tavrıyla adamı konuşturmaya çalışan Sa-

vaş olmuştu. Sonuç başarısızdı. İkinci planları Bihter'inkiydi. Zıvanadan çıkmış planları adamı boş bir depoda konuşturmaktı. Savaş bunu yapmamak için çok diretse de fazla vakitlerinin olmadığını biliyordu. Bu yüzden kızın akıl almaz fikrine *'hayır'* diyemedi.

"Hep bunu yapmak istemişimdir!" diyerek sırıtan kadına bakıp kaşlarını çattı. Bihter içindeki heyecanı bastıramıyor, bu heyecan kızaran yanaklarından parlayan gri gözlerine kadar ulaşıyordu.

Savaş saniyenin onda biri kadar süreyle kıza bakıp "Dedikleri kadar zır delisin!" dedi. Başını sallarken bu işten en az hasarla ayrılmış olmayı diliyordu.

Omuzlarını silken Bihter "Hayır, yalnızca sahadan çok uzak kaldım!" diye cevap verdi.

Depoya geldiklerinde adamın gözlerini siyah bir bezle bağlayıp eski bir sandalyeye oturttular. Göbekli ve kel olan adam düşmek üzereyken başından aşağıya soğuk su döktüler.

"Ne oluyor? Neredeyim ben?" diyerek uyanan ve hemen ardından bağıran adamın kulağına eğilen Bihter "Şişşt..." diye fısıldadı. "Burada soruları biz sorarız yavrum!"

"Kimsin lan sen kaltak?"

Adam iki saat önce ne yediğini bile unutmuştu belli ki. Bihter adamın suratına okkalı bir tokat atıp "Sensin lan kaltak!" diye cevap verdi. Savaş sadece alnını ovalıyordu. Sesini çıkarmadan kıza harekete geçmesini işaret etti. Kendisi birkaç gece önce adamla aynı masada oturduğu için kimliğini belli etmemek adına sesini bile çıkaramıyordu.

"Konuş bakalım Kuyruklu Muhsin Efendi..."

Adam hâlâ küfür ediyordu. Bihter adama içini dökme imkânını verdikten sonra tekrardan "Konuş bakalım..." dedi. Adam kimin eline düştüğünü bilmediği için teslim olmak zorunda kaldı.

Kel başını öne eğip, "Ne istiyorsun? Para mı? Ne kadar istiyorsun hemen söyle!" diye soran adama "Başkalarının kanıyla kazandığın haram parada gözüm yok benim Muhsin!" diye cevap verdi.

"Ne istiyorsun o zaman söyle! Her şeyi yaparım yeter ki beni öldürme!"

Bihter soğuk bir gülümsemeyle "Amma kıymetli canın varmış Muhsin! Bebek gibi ağlayacaksın neredeyse!" dedi.

"Beni öldürme..."

Çocuğunu yatıştıran bir anne gibi "Seni öldürmeyeceğim elbette Muhsin. Ben bir katil değilim ki!" diyen Bihter, "Bana sadece gerçekleri anlatman yeterli." dedi. Ardından "2005 yılını hatırlıyor musun?" diye sordu. Uzatmanın âlemi yoktu, daha bekleyen onca iş, güç vardı.

Muhsin'in dudakları titredi. "Evet."

"Ne hatırlıyorsun 2005'e dair?"

"Karımdan boşandığım yıl."

"Başka?"

"Karımı aldattığım yıl. Sizi o mu tuttu? O kaltağı öldüreceğim!"

Bihter eline bir çift eldiven geçirip adamın boğazını sıktı. "Doğru konuş lan piç kurusu!" diye bağırdı. "Dingo'nun ahırı mı burası?"

Sonrasında etrafına bakınıp boş deponun ahırdan farksız olduğu kanaatine vardı.

"Tamam... tamam..." diye nefeslenen adamı serbest bırakıp sorgusuna devam etti.

"Altınları hatırlıyor musun Muhsin?"

Adam cevap vermeyince doğru noktaya parmak bastığını anladı. Dişlerini sıkarak sorusunu yineledi.

"Altınlar diyorum Muhsin, altınlar!"

"Ben sadece yüzde üç komisyon aldım. Tek yaptığım geçişleri kolaylaştırmaktı. Başka hiçbir şey yapmadım."

"Yüzde üç komisyonla parayı nasıl kırdıysan ilk işin karıyı bırakmak olmuş Muhsin! Helal sana!"

Adam cevap vermeyince "Peki öldürülen insanlar?" diye sordu.

Adam titreyerek "Benim bir ilgim yok... Onlara dedim... Öldürmeyin dedim ama beni de öldürmekle tehdit ettiler!" diye döküldü.

Bihter soğuk bir sesle "Kimleri öldürdünüz?" diye sordu.

"Ben öldürmedim! Onlar öldürdü!" diye cevap veren adam belki de ağlıyordu. Yüzündeki siyah ıslak kumaştan bunu anlamak güçtü.

"Kimi öldürdünüz ulan cevap ver! Ha sen ha o! Ona da sıra gelecek!"

"İki polis ve iki diplomat."

Bihter kaşlarını çatarak Savaş'a döndü. Adamın gözleri de kendisine dönmüştü. Polis öldürüldüğünden haberleri yoktu.

"Peki, kim verdi bu emri?" diye sorarken Savaş'ın kara gözlerine bakıyordu.

"Yemin ediyorum, bilmiyorum! İşin başında kim olduğunu hiçbir zaman öğrenemedim! Daha fazla para için adamları sıkıştırdığımda onları öldürdükleri gibi beni de öldürecekleri söyleyip korkuttular. Onları ihbar etmekle tehdit ettim, görevimi bırakana kadar peşimden ayrılmadılar. Yeni yeni kurtuldum onlardan..."

Bihter alnını kaşıyarak tekrardan Savaş'a döndü. Adam gözlerini dikmiş yere bakıyordu.

"Bana isim ver Muhsin."

"Bilmiyorum! Yemin ediyorum..."

"Başlatma yeminine, bana isim ver!"

"Bilmiyorum..."

Bihter adamın önünde volta atarak birkaç saniye düşündü. Sonrasında tekrardan adamın önüne gelip "Baştan başlayalım Muhsin... Bana her şeyi anlat!" dedi. Adam yıllarca o kadar korkutulmuştu ki hemen döküldü. Ülkeye kaçak altın soktuklarını, diplomatların bunu keşfedip tezleri sayesinde isimleri devlete sunacaklarını, bu yüzden iki diplomatın ve kaçakçılığa yardım yataklık eden iki polisin öldürüldüğünü, bu işten daha fazla kazanmak için adamları tehdit ettiğini fakat bunun sonunda koltuğundan olduğunu...

Savaş kızın kolunu tutup kendisine çevirdi. Eliyle boynunu kesiyormuş gibi yapıp adamı bayıltmasını istedi. Bihter yeni bir uyuşturucu iğne hazırladı. Adama döndüğünde "Bu gece burada olanları unutacaksın Muhsin... Eğer hatırlarsan kâbus deyip geçeceksin... Yoksa ne olacağını az çok biliyorsun. Zebanilerle erkenden tanışmak zorunda kalırsın." deyip adamın yanıt vermesine fırsat tanımadan iğneyi adamın vücuduna enjekte etti.

"Kahretsin!" diyerek bir tenekeyi tekmeleyen Savaş yüzünü ellerine gömmüştü. Bihter de adama katılıyordu. Fazlasıyla boka batmışlardı. Ölü sayısı her saniye artıyordu. İşin ne kadar çirkinleşeceğini bilememek ikisini de geriyordu.

"Adamı alıp götürelim, hemen." diyerek harekete geçen Savaş, kızın yardımı ile adamı yeniden arabaya taşıdı. Yolda dönerlerken içlerini başa sardıkları hissi doldurmuştu. Adamın yanında her türlü ihtimale karşı çok konuşmamak için yolculuğu sessiz geçirdiler. Muhsin'in müstakil evinin önüne geldiklerinde onları Şebnem, Atakan ve İlyas üçlüsü karşıladı. Bu işe kimseyi bulaştırmamak için çok uğraşmışlardı ama yardım almadan yapamayacakları bir ton şey vardı. Arabadan inen Savaş, Şebnem'e arka koltuğu işaret etti. Şebnem elinde siyah bir çanta ile arka koltuğa yöneldiğinde Bihter de ona yardım etmek için arka kapıyı açtı.

"Hiçbir şey hatırlamayacağından emin misin?"

Şebnem Bihter'e dönüp sinsice göz kırptı. "Karda yürürüm hatıra bırakmam..."

Bihter kaşlarını çatıp "Neden ciddi olduğun hissine kapılıyorum?" diye sordu. Şebnem omuzlarını silkip çantasında bir karışım hazırlarken sessizliğini korudu. Hayatına dair konuşmayı sevmiyordu ama açık vermekten de kendini alıkoyamıyordu. Elindeki enjektörü birkaç kez sallayıp çıplak kollarına vurduktan sonra adamın baldırını açan Şebnem iğneyi yavaşça yumuşak tene dokundurdu.

"Güçlü bir karışımdır, doktor kontrolünde bile tespit edilemeyecek kadar doğal bir karışım."

Bihter başını sallayarak kızın işini halletmesini izledi. Savaş da o esnada İlyas ve Atakan'a evdeki kameraları soruyordu.

İlyas "Hepsi birkaç saatliğine bloke edildi, yeniden aktive olduklarında sanki bir saniyeliğine görüntü gitmiş gibi bir izlenim oluşacak." diye açıklama yaptığında Savaş Atakan'a dönüp, "Sen niye geldin oğlum?" diye sordu.

Atakan gözleriyle *'Şebnem'i yalnız bırakır mıyım?'* bakışları atsa da verdiği cevap bundan çok uzaktı. "İlyas'ı özledim, abi!" İlyas bıyık altı gülümseyip kaşlarıyla Şebnem'i işaret etti Savaş'a. O anda espri kaldıracak ya da geyik yapacak durumda olmasa bile yarım ağız gülümseyip kızlara döndü.

"Ne durumdayız?"

Bihter Savaş'ın sorusuyla ona dönüp "Taşınmaya hazır." diye cevap verdi. Savaş kızın dibine kadar girip bir kolunu beline sardı. Şebnem'in iki parmağı ile enjekte ettiği karışımı yaymasını izlerken arkalarından Atakan ve İlyas da gelmişti.

Rahatsızca adamın kollarında kıvrandıktan sonra Savaş'ın boynunu öpmesi bütün tüylerini diken diken etti. Kısık sesle "Çocuklar var..." diye fısıldadı.

"İzleyecek kadar büyüdüler." diyen adam kıza muhtaçtı. Kafasını tamamen dağıtmak için ya bütün gece içecekti ya da Bihter'in bedenine yapışık gezecekti.

Bihter sesini çıkarmadan adamın kollarında dururken Atakan ve İlyas, Muhsin'i evine taşıyıp sanki yatağında sızmış gibi bir görüntü oluşturduktan sonra evi terk ettiler.

Atakan ellerini çırpıp silkelerken "Paket tamam." dedi. Şebnem, Savaş ve Bihter'e dönüp, "Görevde bize de yer ayırdığınız için teşekkür ederiz gençler, bir an bütün eğlenceyi kendinize saklayacağınızı düşünmüştüm." dedi.

Bihter omuzlarını silktiğinde Atakan "Bizsiz olmayacağını anlamışsındır umarım Sayın Dansöz!" diyerek kıza takıldı.

Bihter yüzünü buruşturup "Buse'yi sana tercih ederim Atakan!" diye söylendi.

"O küçük cadıyla başta nasıl olduğunu bilmesem beni inandıracaksın!"

Bihter Savaş'a dönüp "Her şeyi öttün değil mi?" diye sordu. Adama takılarak ona toparlanma süresi tanıyordu. Başını kaşıyarak kendisinden uzaklaşan Savaş *'her şeyi'* öttüğünü belirtircesine uzaklaşmaya başladı.

"Her şeyi değil..." derken sesindeki saklı olan şehvet Bihter'in kan akışını hızlandırdı.

"O zaman dağılıyor muyuz?" diyerek arayan giren İlyas gitmeleri gerektiğini ima etti.

"Haydi millet, iş güç bekler!" dedikten sonra Şebnem'e dönen Atakan, "Benim işim bu gece belli." deyip sırıttı. Şebnem adama yumruk atmak isterdi ama Kancalı grup içi şiddete karşıydı. Atakan'ın yüzündeki morluğu açıklamak istemediği için bundan vazgeçip korkunç bir ifade ile gülümsedi.

"Galiba aşıların geldi Atakan."

Adam kızın tıp konusundaki bilgisine hayrandı. Sadece kendisi üzerinde kullanmayı teklif etmediği sürece. Şebnem adamın mesajı aldığını gördükten sonra gidip arabanın ön koltuğuna oturdu. Peşinden gelip arabayı çalıştıran Atakan'a dönüp gülümsedi. "Kudurmadığından eminsin değil mi? Elimde steril ortamda hazırlanmış bir iğne daha var."

"Ben sana iğne vurmadan sussan iyi edersin Şebnem."

Adamın bel altı imasını görmezden gelip "Ne o yoksa korkuyor musun?" diye sordu.

Atakan kıza dönüp göz kırptıktan sonra "Sen korkmuyorsun herhalde?" deyip gaza bastı.

"Senden korkan senin gibi olsun." dedikten sonra susan kız konu daha fazla iğrençleşmeden sessizce yolu izlemeye başladı.

Atakan ise kızın ıslak saçlarından yayılan kokuda mest olmuş durumdaydı. Kendisini toparlayabilmesi için baştan aşağıya içki kokması gerekiyordu.

Eve döndüklerinde onları Nazım karşıladı. Savaş "Bir yaramazlık var mı?" diye sorduğunda Nazım, etrafın temiz olduğunu söyledikten sonra Bihter'e ve Savaş'a iyi geceler dileyip işinin başına döndü.

Savaş sağ salim eve dönmüş olduklarının bilincine vardığında biraz daha rahatlayıp bir kolunu yeniden Bihter'in beline doladı ve peşinde onu da sürükleyerek eve yürümeye başladı. Kapıdan içeri sessizce girdiklerinde kızı hızla kapıya yaslayıp bedenini onunkisiyle birleştirdi. Kızın sessiz iniltisine karışan nefesi dudaklarında son buldu. Hırsla öptüğü dudaklardan koptuğu ilk anda, "Bugün Sinem'in doğum günü." diye fısıldadı.

Bihter "Biliyorum." diyerek tekrardan adamın dudaklarına kapandı. Biliyordu ve umurunda değildi. Sinem'e Buse'yi doğurduğu için sadece saygı duyuyordu. Fazlasını yapamayacak kadar Savaş'a kapılmış durumdaydı.

Savaş "Beni ondan kurtarmayı başardın." diye cevap verdi başka bir nefes aralığında. Bihter, yumduğu gözlerini açıp bahçenin ışıklarının aydınlattığı loş salonda adamın kara

gözlerine baktı. O bakışlarda zincirlerini kırmış bir erkek gördüğünden emin olunca kollarını adamın boynuna dolayıp, "Bunu kutlayalım o zaman." diye fısıldadı. Savaş onu bacaklarından yakalayıp kucağına aldığı andan sonrasını hatırlamıyordu. Hangi ara odaya gelmişlerdi? Hangi ara Bihter iki karışlık elbisesinden kurtulmuştu?

Kendi çıplak bedeninde kızın kıvrımlarını hissedebileceği bütünlüğe ulaştıklarında engelleri aştılar ve geri dönülmesi zor olan o uçurumdan birlikte atladılar.

Bihter'in terli omuzunu öptüğünde heyecanla kasılıyordu. Kızın kulağına "Bu görev bittiğinde..." diye fısıldadı. Bihter devamını kendi kendine getirdi. "Gideceğim..." Savaş başını kaldırıp sert bir ifade ile kıza baktı.

"Gidemezsin!" diye tıslադığında bedenini de kızı ikna etmek istercesine Bihter'in yumuşak bedenine bastırdı.

Bihter bacaklarını adamın beline dolayıp "Gitmemi sen istiyordun..." diye fısıldadı.

Savaş kızın bedenini tekrardan keşfetmeye başladığında "Senin yerin burası." diye cevap verdi.

Kollarını da adamın boynuna tekrardan doladığında "Senin dizinin dibi mi?" diye sordu. Adam başını sallayarak dudaklarına yapıştı. Dudaklarını Savaş'ın istekli dudaklarından kurtarıp "Bunun hiçbir zaman olmayacağını biliyorsun... İmkânsızı istiyorsun..." diye cevap verdi.

Savaş kızın bacağını sıkıp "Zoru herkes başarır, imkânsız ise zaman alır." dedikten sonra kıza bir daha konuşma fırsatı tanımadı.

Sabah uyandığında adamın yokluğunu hemen fark etti. Hızla doğrulup etrafı dinledi. Sessizce Savaş'ın banyosuna girdi. Adamın odasından çıktığında kimseye yakalanmadan

kendi odasına girip üzerini değiştirdi. Bedenindeki ufak tefek sızıları yok sayıp aşağıya indiğinde Buse ve Zekiye teyzeyi kahvaltı masası hazırlarken buldu.

"Günaydın!"

Zekiye teyze başını kaldırıp kıza imalı imalı baktıktan sonra "Günaydın!" dedi. Bihter kadından bir şey saklayacak değildi yine de biraz utanmıştı.

Buse koşup bacaklarına sarıldığında eğilip kızı kucağına aldı. "Günaydın," diyen küçük kız Bihter'in yanağını öptüğünde kalbindeki bütün buzların, duvarların sonsuza kadar yerle bir olduğunu hissetti. Buse'nin öpücüğü içindeki uyuyan küçük kızı uyandırmıştı sanki.

Buse'nin "Babam gece kâbus mu gördü?" sorusu ile kendine gelip kızla birlikte koltuklardan birine oturdu.

"Bilmiyorum ki..." diye cevap verdiğinde adamın kâbus görüp görmediğini düşündü. Bütün gece öylesine yorulmuştu ki o sıcak anlardan sonra kış uykusuna yatmış ayı gibi uyumuştu.

"Ama babamla uyumuşsun!" diyen kıza gözlerini kısıp baktı. Zekiye teyzenin nereden öğrendiği belli olmuştu. Buse'ye ne söyleyeceğini düşünürken Zekiye teyze imdadına yetişip, "Onlar artık birlikte uyurlar minik kuzum." dedi. İmdada yetişmek böyle bir şey oluyorsa Bihter bu imdadın belasına çok fena söverdi. Kadına kaşlarını çatıp baktığında Zekiye teyze omuzlarını silkerek *'şimdi açıkla bakalım'* diyen bakışını atıp tekrardan mutfağa gitti.

"Niye ki?" diye soran Buse'ye dönüp, "Baban istiyor." cevabını verdi. Topu Savaş'a atmanın vermiş olduğu rahatlığı yaşayamadan Buse, ela gözlerini bilmiş bilmiş açıp iki örgülü saçlarını geriye attıktan sonra, "Yoksa babam sana âşık mı oldu?" diye sordu. Birden öksürük krizine giren Bihter "Bu nereden çıktı?" diye sordu. "Ayrıca sen aşkı nereden biliyorsun?"

Buse bu sanki çok doğal bir şeymiş gibi "Cedric ve Chen'den tabii ki!" cevabını verdi. "Hadi cevap ver, babam sana âşık oldu değil mi?" Ardından hiç beklemeden "Sen de ona âşıksın..." diyerek Bihter'i şoka soktu.

Kızdan kaçmak için "Bunu akşam gelince babana sor Buse..." dedi fakat Buse; "Sen de ona âşıksın." diye diretti.

"Nereden anladın bakalım çokbilmiş seni?"

"Sen asla sevmediğin birinin yatağında yatmazsın bir kere!"

Bihter tek kaşını kaldırıp "Beni sevmediğin zamanlar senin yatağında yatmıştım." diye cevap verdi. Konuyu değiştirmek en iyisiydi. Fakat Buse'nin buna da bir cevabı vardı.

"Sen beni ilk gördüğün günden beri seviyorsun bikerem! Yoksa hiç yatağımda uyumazdın!"

Neşelenen genç kadın "Bak sen!" diyerek kızı konuşması için teşvik etti.

"O zaman babamı da seviyorsun demek!"

Buse işaret parmağını kendisine doğru sallayarak "Yani babam da seni seviyor demek!" diyerek konuşmasını sürdürdü.

"Tüm bunları ne zaman anladın peki?"

Küçük kız iki gözünü de kırpıp aslında tek gözünü kırpmış olduğunu sanarak "İlk gün!" dedi. "Geldiğin ilk gün babamın seni seveceğini biliyordum..."

"Hadi ya! Ben sadece beni göndermeyi düşündüğünü sanıyordum, sen neler düşünmüşsün böyle! Tüm bunları nasıl bilebildin peki?"

"Çok basit!" diyerek kızın kucağından inen Buse "Erkekler güzel kızlardan hoşlanır, kızlar da yakışıklı erkeklerden!" dedi. Bihter ne diyeceğini bilemiyordu. Öylece kalmış ve daha kendisine bile itiraf edemediği bazı gerçeklerin küçücük bir kız tarafından yüzüne vuruluyor oluşunu hazmetmeye

çalışıyordu. Kız tam gidecekken Buse'yi kolundan yakalayıp onu, canını yakmayacak kadar yumuşakça tuttu.

"Peki, bana kızdın mı?" diye sorduğunda kalbi korkuyla tekledi.

"Babama âşık olduğun için mi?"

Bunu dil ile ikrar edecek kadar kabullenmiş olmadığından başını sallamakla yetindi. Buse ise genç kadını tekrardan yanağından öpüp "Sana nasıl kızayım, ona ben bile âşığım!" diyerek Zekiye teyzeye yardım etmeye gitti.

Bihter kızın arkasından kocaman bir kahkaha atıp aynı adama âşık oldukları için mutlu oldu. Başını iki yana sallayıp bu fikirden ne kadar kurtulmaya çalışsa da o lanet herife ilk günden beri hastaydı. Sonunda onu elde etmenin haklı gururunu yaşayıp arkasına yaslandı. Bir başkasının izlerini silmek kolay iş değildi.

Islık çalarak büroya girdiğinde telsiz sesleri kulağına en sevdiği parça gibi geliyordu. Uzun siyah saçlarını jöleyle birazcık geriye yatırmıştı. Kısa kollu gri tişörtü ve kot pantolonu ile gerim gerim gerinerek yürüyordu. Sabah kadının yanında uyandığı andan beri böyleydi. Onu uyurken izlemiş ve defalarca kez sıcak bedeninin en kuytu köşelerini öpüp çıkmıştı yataktan. Geceyi hatırlayınca daha da keyiflendi. Etrafında koşuşturan insanlara gülümseyerek selam verip en sonunda kendi grubunun başına toplandığı masaya oturdu. Atakan elindeki telefonu kapatıp adama bir dosya uzattığında eli havada donakaldı.

Kuşku dolu gözlerle "Bu surat, bu gülümseme, bu bakış, bu neşe..." diye sıraladı.

Şebnem de başını kaldırıp Savaş'a baktığında Atakan'ın sözlerine hak vererek peşinden ne geleceğini merakla bekledi.

Atakan "Yaptınız!" diyerek işaret parmağı ile başparmağını şaklatıp adama daha dikkatle baktı. Savaş "Biraz daha bağır bütün emniyet duysun!" diye tısladı. Yüzündeki gülümseme yerini asık bir surata bıraktı. Bu kadar yansıttığından haberi yoktu. Bihter ne durumda diye düşündü. Kendisi gibiyse evdekiler kesin anlamıştı.

Atakan hevesle "Düğün ne zaman?" diye sordu. Savaş bunu hiç düşünmemişti ama Bihter'i yanından bir an bile ayırmak istemediği için her an nikâh masasına oturabilirdi.

Şebnem ilk kez araya girip "Yuh! Bir sakin ol hemen ne düğünü!" dedi. Savaş "Beni kullanıp kullanıp kenara atmasına seyirci mi kalacaksın Şebnem?" diye sordu. Evliliği iki saniye önce düşünmeye başlamış olabilirdi ama bu yine de kendisini kullandırtacağı anlamına gelmiyordu.

"Sen bacaklarını açmasaydın Bihter sana gelmezdi, öyle hemen heveslenme!"

"Yok, artık Şebnem! Eline tespih de verelim mi?" diye soran Atakan'a omuzlarını silkip tekrardan Savaş'a döndü.

"Bihter'le aramız iyi olmayabilir, can ciğer olmayabiliriz ama onun evliliğe bakış açısını biliyorum. Fazla heveslenmesen iyi edersin." dedi.

Savaş daha yeni evliliği düşünüp fikre ısındıktan sonra duyduklarından hiç hoşlanmamıştı.

"Benim de namusum söz konusu!" diyerek işi şakaya vurmaya çalışsa da aklına takılan şeyler yüzünden canı sıkılmıştı. Kızın kafasına estiği an gidebilecek olması zaten yeterince aklını kurcalıyordu.

Şebnem cevap veremeden oturdukları masaya bir adam yaklaşıp "Bihter Durmaz'ı nerede bulabilirim acaba?" diye sordu.

Hepsi aynı anda adama döndüklerinde Savaş ayağa kalktı. "Bir problem mi var?"

Adam "Ben Serkan..." diyemeden Savaş sözünü kesip, "Biliyoruz, biliyoruz... Bihter'le ne ilgisi var?" diye sordu.

"Kendisi ile görüşebilirsem çok daha iyi olur."

Savaş "Bihter özel görevde, ben yardımcı olayım." diye diretti.

"Gerek yok!" diyerek arkasını dönen Serkan'ı durdurmak isteyen Savaş "Sedef'i nerede bulacağını biliyorum." diye seslendi.

Serkan arkasını döndüğünde içinden böyle bir yalan söylediği için küfretti. Sadece Bihter'in Sedef ile konuştuğunu ve yakın zamanda döneceğini öğrendiğini biliyordu. Bu yaptığına sonradan pişman olacak olsa da adamın gözlerindeki acizliğe kayıtsız kalamamıştı.

Serkan "Yol üzerinde bir kafe görmüştüm..." diyerek bir çay içmeyi teklif ettiğinde *'erkek erkeğin dostudur'* diye düşünüp Serkan İlkeroğlu'nun peşine takıldı.

Ne garip bir ülkede yaşıyorduk, her evin
bir sırrı, bir hikâyesi vardı.
Zülfü Livaneli
Serenad

Bölüm 23

Muhsin sabah yatağında uyandı. Önceki geceye dair hiçbir şey hatırlamıyordu. İçinde gece çok kötü bir kâbus görmüş hissi vardı ama aldırmadı. Uzun zamandır hayatı zaten kâbus gibiydi. Yanağında ve boynunda ufak sızılar hissettiğinde banyodaki aynada kendini inceliyordu. Gece yine düşe kalka evin yolunu bulduğunu düşünüp bu sızıları da yok saydı. Fakat içindeki *'ıskalama'* hissinden kurtulamıyordu. Tuhaf hislerle günlük rutinini yerine getirdi ve yine meyhanenin yolunu tutmak için gecenin kâbuslarını beklemeye başladı.

Buse kahvaltıdan sonra işlerinin arasına gömülen Bihter'in ilgisini çekmek için elinden geleni yapmıştı. İşin sonuna yaklaştığını düşünen Bihter'in ise atölyeden çıkacağı yoktu. Buse bu sefer Zekiye teyzenin kapısını çaldı.

"Zekiye teyze biz neden seninle dışarı çıkamıyormuşuz?"

Buse'nin aksi bir sesle sorduğu soruyu duyunca başını yaptığı işten kaldırıp kızın çatık kaşlarına baktı. Minik burnu

kırışana kadar suratını asıp dudaklarını düşüren küçük kızın gözlerinden isyan taşıyordu.

"Nereden çıktı şimdi bu kuzum?" diye sorarken kızın dışarıdaki dünyaya olan ilgisini haklı buldu. Buse kafese kapatılan kuştan farksızdı. Kanatlarını rüzgârda dalgalandırıp yükselmek ve doyasıya dünyanın tadını çıkartmak isteyen küçük kızı nasıl yargılayabilirdi ki, bu en doğal hakkıydı. Cevap vermekte gecikicince Buse kendi kendine devam etti.

"Bihter'in işi var, Nazım abi uyuyor, İlyas abi nöbette, seninle de dışarı çıkamıyoruz..."

"Yani eğlence anlayışına uygun biri değilim?"

Buse omuzlarını silkip dudaklarını daha da düşürdü. Zekiye teyze, kızın numarayı yutmadığını anlayınca işin başa düştüğünü anladı.

"Seninle dışarı çıksak ne olur ki?" diye sorduğunda yanılmadığını anladı Zekiye teyze, kız yine onu zorlayacaktı.

"Sadece baban istemiyor diye değil, ben de sevmiyorum kuzum dışarı çıkmayı."

Kızın ikna olması için kendisini bile ortaya koymuştu fakat Buse'nin sorduğu soruyla damarlarında akan kan yavaşladı.

"Neden sevmiyorsun?"

Bedeni buz gibi olurken ne cevap vereceğini düşünmekten ziyade geçmişe yolculuk etmişti. Dışarısı onun cehennemi gibiydi. Tilki'nin kuyusundan kurtulduktan sonra özgür olduğunu düşünmekle hata etmişti. Hiçbir zaman özgür olamayacaktı. Yıllar ondan ruhunu çalmıştı. Cesareti yok olmuştu. Dışarıya çıktığı her seferde bedenini kirleten herhangi bir adamla karşılaşacak olma düşüncesi onu öylesine korkutuyordu ki, neredeyse o kuyudan kurtulduğuna üzülecek duruma gelmişti. Buse ve Savaş ile bütün korkularından kurtulmuştu. Sadece dışarıya çıkmayı ve evden uzaklaşmayı sevmiyordu. Hatta bu fikirden nefret ediyordu. Tüm bunları Buse'ye hayatta açıklayamazdı. İstese bile yapamazdı. Bu

yüzden "Lütfen beni anla güzel kızım." diye fısıldadı. Buse de gözleri dolu dolu odasına çıktı. O sadece küçük bir kızdı. Bütün bu karmaşayı anlamasını beklemek elbette saçmaydı.

Zekiye teyze de genç kızlığa adım attığı zamanlarda düştüğü çukurda bunu yapmıştı. Anlamamak için çok direnmişti ama eline geçen morarmış bir beden ile kırılan umutları olmuştu.

Bihter araştırmayı bitirmişti. Onca dosya, onca belge hepsi boştu. Muhsin'den de bir şey çıkmamıştı. Kendi notlarına baktı, beyaz tahtaya baktı... Hepsi boştu. Yoktu, hiçbir sonuç, hiçbir iz yoktu! Aynı anda iki eliyle masaya yumruğunu indirdi.

"Kahretsin, kahretsin!"

Tüm bunların bir oyalama olduğunu düşündü. Savaş onu oyalıyor olabilirdi. Onu planın dışında tutmak için kendi kafasına göre çalışabileceğini düşünüp hırsla oturduğu yerden kalkıp bahçeye çıktı. Işıkları üzerine dik açıyla düşen yakıcı güneşin altında öfkeyle eve yürüyordu. Nöbeti devralan Nazım onu gördüğünde selam verdi fakat Bihter'in karşılık verecek keyfi yoktu. Cebindeki anahtarla kapıyı açıp hemen üst kata yöneldi. Salonda oturan Zekiye teyze sesten irkilip arkasını döndüğünde Bihter merdivenleri bitirmişti bile. Savaş'ın odasına girip kapıyı kilitledi. Bu odanın hassasiyetini az çok biliyordu. Dün gece sevişmelerine şahitlik eden bu duvarlar başka şeylere de şahitlik etmiş olmalıydı. Bunun bilinciyle çekmeceleri, dolapları ve şüpheli bütün noktaları alt üst etti. Nihayet ufak bir kutu eline geçtiğinde nefes nefese kalmıştı. Kahverengi eski kutunun üzerindeki kilidi açmak için bir de anahtar arayışına girmek istemedi. Kutuyu havaya kaldırıp sertçe yere fırlattı. Ses yüzünden yukarıya çıkıp kapısını

tıklatan Zekiye teyzeye de işi olduğunu söyledi. Gelip kapıyı açmaya çalışan Buse'ye de akşam oyun oynama sözü verdi.

Ortadan ikiye ayrılan kutudan ilk çıkan şey bir defterdi. Sayfaları hızla karıştırdığında bunun bir günlük olduğunu hemen anladı. Ardından günlüğün içindeki fotoğraflar yere saçıldı. Kutudan fırlayan bir yüzük de yuvarlanıp duvara çarptı ve odada yankılanan ince metalik bir sesle duvarın dibine düştü.

Hepsini kucağına toparlayıp yere oturdu ve sırtını yatağa yaslayıp sırayla bütün fotoğraflara bakmaya başladı. Sinem'i ilk kez görüyordu. Açık kumral saçları her fotoğrafta başka bir modeldeydi. Bir tanesinde aynı Buse gibi iki örgü yapmıştı. Zaten kızın tıpa tıp aynısıydı. Fakat pozlardaki farklılık dikkatini çekince bütün fotoğrafları baştan inceledi. Ayrıntılar bir bir yerini bulunca "Olamaz..." diye fısıldadı. Aklına gelen fikirleri doğrular nitelikteki günlüğü okumaya başladığında da dilinden *'kahretsin'*ler düşmedi.

"Nasıl bir oyunun içine düştüm ben?" diye kendi kendine sorduğunda bir el silah sesi duydu. Başını hızla kaldırıp elindekileri yatağa fırlattı. Yerinden fırlayıp Savaş'ın yatağının altındaki bir silaha uzandı. Hızla odadan çıktığında dudaklarından firar eden tek isim "Buse!" idi.

İnsanlar, arabalar ve küçük çocukların oluşturduğu kalabalığı yarıp bir kafeye oturduklarında sıcaktan terlemişlerdi. Bir masaya yerleştiklerinde Serkan hemen bir sigara yaktı. Son günlerde sık sık içiyordu. Savaş'a da bir tane uzattı ve ikisi de konuşmaya başlamadan önce dumanı tüten zehri birer kere içlerine çektiler.

"Bihter'i bulmam lazım."

Savaş kaşlarını çatarak "Bulman gereken kişinin Sedef olduğunu düşünüyorum." dedi. Bihter'in ismini başka bir

adamın ağzından duymak bile damarlarındaki kanın öfkeyle taşmasına neden oluyordu.

Serkan "Onu tanıyor musun?" diye sorduğunda sadece başını salladı.

"Bak bu hikâyede nerede duruyorsun bilmiyorum ama Bihter'le konuşmam lazım. Seninle değil..."

"Bihter şu anda gerçekten özel bir görevde. Ben de onunla birlikteyim. Her şeyini biliyorum. Sana yardımcı olabilirim."

Bunları söylemek yeterince zor olmuştu. Dişlerini sıkmaktan konuşamıyordu bile. Adamın her dakika başı kızın adını zikretmesine kıl olmuştu. Serkan yüzünü ovalayıp sigarasından bir nefes daha çekti.

"Sedef'le ihale piştisi olduk."

Adamın başını sallaması üzerine devam eden Serkan "Bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Sedef'le yeterince yakınlaşamamıştık. Olayın buralara nasıl geldiğini anlayamıyorum. Ama filmi koparanın kim olduğunu buldum..." diyerek adamın merakını körükledi.

Savaş kafasını *'kim'* dercesine sallayıp onu dinlemeye devam etti.

"Tesadüf eseri tanıştık Sedef'le, buraya kadar tamam. Bir tesadüf daha oldu ve şirketlerimizin aynı ihaleye girmesi üzerine aramız açıldı. Ama bizi afişe ettiren, gazetelere düşmemizi sağlayan kişi Bihter'in amcasıydı."

Savaş elindeki sigarayla donakaldı. Sigara yavaşça yanarak kül olup söndüğünde bile kendine gelemedi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorduğunda sesindeki şaşkınlık o kadar belli oluyordu ki Serkan devam etmek için çayların gelmesini bekledi. Garson servisini yaptıktan sonra bir sigara daha yakıp devam etti Serkan.

"Sedef'ten af dileyebilmek için bütün delilleri toparlamam gerekiyordu, önce bizi gazeteye manşet yapan ismi buldum. Haberi yapan kız adamın adını zorla çıkarttı ağzından ama

Feridun Kanmaz'ın ismini verdikten sonrası çorap söküğü gibi geldi. Adam Sedef İstanbul'dan kaybolana kadar onu takip etmiş. Bihter'i bulamadım ama sanırım onun peşinde."

Savaş'ın aklına hemen kameralara takılan beyaz araç geldi. Bihter'in arkasından gelen araç kızın amcasından başkasına ait olamazdı. Sonrasında profesyonelce ortadan kaybolması adamın ne kadar kurnaz olduğunu bariz bir şekilde ortaya seriyordu.

"Bütün bunları öğrendikten sonra Sedef'i kendi ellerimle bulmak istememi anlayabilirsin herhalde. Bu adamın neci olduğunu bulamadım ama bela bir tip olduğu belli. Ne iş yaptığı bile net değil."

Savaş öylece akıp giden kalabalığa odaklanmıştı. Kulağında Kancalı'nın sözleri vardı. Feridun Kanmaz için o da neredeyse aynı şeyleri söylemişti. Masadaki telefonunu alıp ayağa kalktığında "Gitmem lazım, Sedef annesinin yanında. Ama bugün yarın dönecek." diyerek merkeze koşmaya başladı. Aklı o kadar dağınıktı ki İlyas'ın aradığını ne duymuştu ne de telefonun bildirim ışığını görmüştü.

Evin salonundaki tek güvenli nokta mutfağın girişindeki yemek takımının olduğu yerdi. Camlardan uzak bir noktada herkes toplanmış ne yapacaklarını tartışıyorlardı.

"İlyas, ben Zekiye teyze ile Buse'yi birkaç saatliğine evden uzaklaştırıyorum. Bildiğim sessiz sakin bir yer var orada sizden haber çıkana kadar bekleriz. Savaş da hangimize önce dönerse ona gerekli açıklamayı yaparız."

İlyas silah sesiyle uykusundan öyle bir uyanmıştı ki yüzü allak bullaktı, gözleri ise kan çanağına dönmüştü. Başını sallayıp kızı onayladı.

"Ben hemen ufak bir çanta hazırlayıp geliyorum." diyerek yukarıya çıkan Zekiye teyzenin peşinden gitmek isteyen Buse'yi Nazım kucağına aldı.

"Sen bizimle kal prenses."

Buse de olayın şokunda olduğu için sesini çıkarmadan başını Nazım'ın omuzuna koydu. Duydukları sadece bir el silah sesi değildi. Ardı ardına yaklaşan altı el silah sesiydi. Evdeki altı kişiyi işaret eden silah seslerinin tehdit olduğunu anlamak için kafa yormaya gerek yoktu.

Savaş büroya girdiğinde Atakan onu kolundan tuttuğu gibi tekrardan dışarıya çıkardı.

"Neredesin oğlum sen?" diye bağıran adama kaşlarını çatıp "Buradayım, ne var?" diye sordu.

"Evden aradılar, çiftliğin etrafında altı el silah sesi duymuşlar."

Savaş'ın yüzü anında bembeyaz olmuştu. "Ne?" diye gürlediğinde Atakan eline arabasının anahtarlarını tutuşturup "Hemen eve dönsen iyi olur." dedi.

Çiftliğin etrafının güvenli olup olmadığını bilmedikleri için anayola çıkana kadar yürümek zorunda kaldılar. Buse yorulunca onu kucağına alan Bihter yolda bir taksi çevirdi.

Taksici arkasını dönmeden "Nereye abla?" diye sordu.

"Kadıköy Rıhtım!" diyen Bihter kucağında oturan Buse'nin saçlarını okşuyordu. Sonu gelmeyen bir girdabın içine çekildiğini hissediyordu.

Sedef, İstanbul'a ayak basar basmaz kendisini ödüllendirmek için bir kafede oturup iki tabak profiterol yedikten sonra biraz alışveriş yaptı. Yeni iş görüşmeleri için giyecek yeni takımlar aldı. Hava yeni yeni kararırken eve ulaştığında taksici yardımı ile bavulunu ve çantalarını eve taşıdı.

Ilık bir duşun ardından rahatlayıp salona geçtiğinde bu evden nasıl ayrıldığını unutmuştu bile. Her şeyi unutmaya karar vermişti ve kararından dönecek biri değildi. Yeniden başlayabilirdi. Elbette başlardı, o Sedef'ti. Neleri başarmamıştı ki, şuncacık şeyin mi üstesinden gelemeyecekti? Annesinin verdiği gaz işe yaramıştı. Birkaç gün annesinin yemeğinden ilgisinden yeterince nasiplenmiş Demir Leydi gibi yaşadığı eve dönmüştü. Her zaman oturduğu tekli koltuğa kurulup televizyonu açacakken kapı çalmıştı. Bina görevlisi geldiğini öğrenmiş olmalıydı. Bu yüzden üzerinde pijamayla kapıyı hiç düşünmeden açmıştı. Karşısında Serkan'ı görmeyi beklemediği için şaşırmış, kapıyı kapatmayı akıl edememişti.

"Ne işin var burada?" diye sorarken sesi buz gibiydi. Serkan kızın en doğal ve en samimi hallerini gördükten sonra bu tavrı karşısında gerildi. Ayrıldıkları o günden sonra kız hiç değişmemişti anlaşılan, hâlâ kızgındı. Biraz da zayıflamıştı sadece.

"Konuşmamız lazım!"

Sedef hiçbir şey söylemeden kapıyı kapatmaya yeltendiğinde kapının önüne ayağını koydu. Adamın gözlerindeki kararlığı gören kız pes etmeden kapıyı iteklemeye devam etti.

Serkan neredeyse yalvarırcasına "Burada kalamazsın Sedef!" dedi.

"Nerede kalacağımı sana soracak değilim!"

"Lütfen beni dinler misin?"

"Aramızdaki *'talihsiz'* karşılaşmayı daha fazla uzatmanın anlamı yok!"

Serkan kızın basın toplantısını izlediğini anlamıştı. Bıyık altı gülümseyerek işi şakaya vurmaya çalıştı. Ciddi tavırlarla

kıza ayak uydurarak oynamak Serkan'a göre değildi. Sedef'i ilk seferde nasıl elde ettiyse yine aynı yoldan yürümeliydi.

"Demek izledin..."

Sedef pot kırdığını fark edince "Gitmezsen polisi arayacağım." diyerek adamı tehdit etti.

Serkan da buna karşılık "Zaten bir polisle yaşadığını düşünüyordum, yoksa artık yalnız mısın?" diye sordu.

Sedef kırdığı ikinci potla çileden çıktı. "Defol git buradan! Yüzünü görmek istemiyorum!"

Adam şakayı bırakıp "Hayatın tehlikede olabilir!" dediğinde Sedef alayla güldü.

"Akşam akşam yeterince keyfimi kaçırdıysan defolup git artık!"

Serkan kapıyı sertçe ittirip Sedef'in sendelemesine neden oldu. İçeriye girdiğinde kapıyı kapatmamıştı.

"Feridun Kanmaz peşinde. Bihter'in yerini bulmuş!"

Adamın söylediklerini ilk seferde algılamak istemeyen beynine inat dolgun dudaklarının arasından kocaman bir "Ne?" nidası yükseldi. Hemen kapıyı kapatıp adamın salona geçmesine izin verdi.

"Sen nereden biliyorsun?"

Serkan salona kadar ilerledikten sonra arkasını dönüp "Gazetelere de o herif yüzünden düştük çünkü." diye cevap verdi kıza.

Salonun ortasında "İnanmıyorum, inanmıyorum!" diyerek volta atmaya başladı. Soğuk elini alnına yapıştırıp saçlarına doğru sürükledi. Yüzü bembeyaz olmuştu. Tekrardan adama döndüğünde "Başka ne biliyorsun?" diye sordu.

"Bugün Savaş ile görüştük. Yani tanıştık. Bihter'e amcasının peşinde olduğunu söyleyecektim. Savaş'a durumu anlattım. Benden ayrıldıktan bir saat kadar sonra bana şirketten ulaşmaya çalışınca hemen toplantıdan çıkıp telefonunu yanıt-

ladım. Tek söylediği *'yerlerinin bulunduğu'* oldu. Seni bulduğumda bunu söylemem yeterli olurmuş."

Sedef'in endişeden suratının şekli bile değişmişti. "Şimdi neredelermiş söyledi mi?"

"Hayır, sadece kendimize dikkat etmemiz gerektiğini söyledi."

Sedef dalgınca dudaklarını ısırıp ayağıyla yeri dövmeye başladı. Geldiği gibi geri dönebilirdi. Ama bir tehlike varsa bunu evine taşımak istemiyordu. Yine de Feridun Kanmaz söz konusu olunca tehlikenin boyutu her türlü büyük oluyordu. Adam ailesine ulaşmak istese bunu anında yapardı. Serkan kızın neler düşündüğünü anlamış gibi "Bende kal!" dedi

Sedef adama dönüp tek nefeste "Saçmalama!" karşılığını verdi. "Bir otele yerleşirim," diye de ekledi.

"Otel ne derece güvenli olabilir Sedef? Adamın ne boklar yediği belli bile değil!"

Serkan'ın ilk defa argo kullandığını fark etmişti. Bu durumun ne derece ciddi olduğunu yeterince gözler önüne seriyordu. Bihter bu sefer Feridun'un kuyruğuna basmakla kalmamış, o kuyruğu bir de lastik gibi çekiştirmişti.

Adam tekrardan "Bende kal!" deyince Sedef daha aralarındaki sorunu halletmeden böyle bir şeyi nasıl kabul edebileceğini düşündü. Saçmalığın daniskasıydı.

Dalgın bir bakışla "Hayır, dedim!" diye karşılık verdi.

"Seni burada bırakmam!"

"Ben de burada kalacağım demiyorum zaten!"

"Otel olmaz!"

"Buna sen karışamazsın!"

Serkan sinirlenip gürlemeden önce dişlerinin arasından "Sabrımı zorlama!" diye tısladı.

Sedef burnunu inatla kaldırıp "Bunun sabrınla alakası yok, seninle hiçbir yerde kalmam. O kadar!" diye cevap verdi.

Adam kendisini dizginlemeyi bırakıp kıza "Ya hemen çantanı hazırlar buradan beraber çıkarız, ya da seni zorla alıkoyarım. O kadar!" diye bağırdı. Sedef de adam kadar endişeli olduğu için tek kelime daha etmeden ayaklarını yere vura vura odasına gitti. Üzerine uygun bir şeyler giyip ağzı açılmamış bavulunu sürükleyerek salona geri döndü.

Serkan oturduğu koltuktan kalkıp "Güzel..." diyerek kızın kapıyı kilitlemesine müsaade etmek için evden önce kendisi çıktı.

Kadıköy'e varmadan yol kenarında aracı durdurttu. Taksiciden telefonunu isteyip araçtan indi. Cebindeki numaradan İlyas'ı arayıp nereye gideceklerini söyledi. Telefonda birden bir gürültü duydu ardından Savaş kulağının içinde "Neredesin?" diye kükredi.

"Heybeliada'ya gidiyoruz. Son vapura binip orada bir evde konaklayacağız. Sakın yanımıza gelme."

"Bana sormadan nasıl böyle bir karar alırsın? Buse nerede? Sesini duymam gerek!"

Bihter derin bir nefes alıp taksinin arka kapısını açtı. Buse'ye telefonu uzatıp "Baban seni istiyor." dedi. Buse telefonu alıp babasıyla konuştuktan sonra telefonu tekrar kendisine uzattı.

"Sakın saçma bir şey yapma!"

Derin bir nefes alıp burnunu işaret parmağı ile başparmağının arasına sıkıştırdı.

"Tamam." derken bütün iradesini kullanmıştı.

"Ona dikkat et!"

Bu sefer daha uysal bir şekilde "Tamam!" diye cevap verdi.

"Sizi nerede bulabilirim?"

"Ümit Tepesi'ndeki Ruhban Okulu'nun yakınlarında iki katlı bir ev var."

"Kimin evi orası?"

"Anneannemin."

Üzerindeki miraslardan biri de bu evdi. Annesi ile babası evlendiklerinde bütün sorunlar, pürüzler çözülmüş olmalıydı. Çünkü tek bildiği annesinin ailesinden tek kalan şeyin bu ev olduğuydu. Bu yüzden annesini asla bir pavyona yakıştıramamıştı. Tam bir İstanbul hanımefendisiydi Lale Durmaz. Annesi geçmişinden çok bahsetmese de Bihter onu hep varlıklı bir ailenin küçük kızı olarak hayal etmişti. Küçükken dedesi evin bahçıvanıyla onu buraya yollar ve biraz olsun nefes almasını sağlardı. Kemal Bey felç geçirdikten sonra torununu anca bu şekilde koruyabilmişti. Ara sıra da olsa burada bulunmak Bihter'e iyi gelirdi. Bu evin sırrını bilmiyordu. Ama burayı hep sevmişti. Sahip olduğu ve kabul ettiği tek miras da bu evdi. Ruhban Okulu'nun yakınlarında denize manzarası olan iki katlı bir ada eviydi. Bahçe kapısında onları kiraz ağacı karşıladı. Bahçede her türlü meyve ağacı vardı ve kimsenin bakımı olmadan her yaz böyle bir sürü meyve veriyorlardı. Karanlık patika yolu aştıktan sonra sessizce eve girdiklerinde biraz olsun rahatlamışlardı.

"Elektrik var mı?" diye soran Zekiye teyzeye, "Hayır!" yanıtını verip hemen girişteki ufak masayı el yordamıyla buldu. Eline gelen kibrit kutusundan bir kibrit çıkarıp antika şamdanların üzerindeki mumları yaktı. Bulundukları holün karşısında büyük bir salon vardı. "Oraya geçin." diyen Bihter her odada bir mum yakıp camdan uzak bir köşeye koydu. Zekiye teyze de evin camlarını açarken Buse sessizce bir koltukta bekliyordu. Hayatında ilk kez böyle bir şey yaşıyor ve ilk kez evden bu kadar uzakta bir yerde bulunuyordu.

"Bu gece burada benim evimdeyiz. Hoş geldiniz." diyerek gülümseyen Bihter, Buse'nin üzerindeki korkuyu bir nebze aldığını düşünüyordu. Küçük kız kucağına oturup "Hoş bulduk." diye karşılık verdi.

"Bu gecelik sadece uyuyacakmışız gibi görünüyor ama yarın sabah adayı gezeriz, ne dersiniz?"

Buse heyecanla gözlerini açtı. Şimdi kendisine gelmişti işte. "Gerçekten mi?"

Bihter gülümseyip başını salladı. "Gerçekten!"

Kız hemen ayaklanıp salonda zıplayarak "Hemen uyuyalım sabah olsun!" diyerek cıvıldamaya başladı. Kuş kafesinden uzakta özgürlüğün tadını çıkarıyordu.

Zekiye teyze de biraz olsun endişelerinden sıyrılıp "E hadi o zaman, uyuyalım." dedi. Ardından "Nerede uyuyacağız?" diye sordu.

Bihter ikisine de ayrı oda açmak isterdi. Evde yeterince oda vardı. Bütün tehlikelerden uzakta olduklarından da emindi ama yine de kimseyi gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Bu yüzden bir zamanlar çocuk odası olarak kullanılan bir odayı uygun gördü. İki tane yatağın bulunduğu odanın camını açıp odaya bir mum koyduktan sonra herkes giyinmeye başladı.

Bihter, Buse ile aynı yastığa baş koyduğunda birazcık olsun huzur bulabildi. Bugün öğrendiği ve yaşadığı şeyden sonra kendisini dinlemeye ihtiyacı vardı. Kollarındaki küçük bedeni sıkıca sarıp ona bunu yaşatanları bulacağına yemin etti. Sahte bir hayata mahkûm edilen kollarındaki küçük kızı koruyacağı için daha büyük bir yemin etti. Ne olursa olsun ondan ayrılmayacaktı.

"Seni seviyorum dostum." diye fısıldayarak kızı alnından öptü. Buse ona biraz daha sarılarak "Ben de!" diye fısıldadı.

Telafisi en güç şey dikkatsizlik sonucu kırılan kalplerdir.
Emrah Serbes
Her Temas İz Bırakır

Bölüm 24

Akıp giden yola dik dik bakarken tek düşünebildiği Serkan İlkeroğlu'nun arabasında olduğuydu. Bir de beynini kemiren endişeler vardı. Bihter iyi miydi? Şimdi neredeydi? Feridun onu nasıl bulmuştu? Adamın derdi neydi? Parmakları sol bacağının üzerinde bir ritim tutturmuştu. Migren ağrısı yavaşça başını etkisi altına alırken sancıdan dudakları gerildi.

Serkan trafik ışıklarında durduğunda arabaya bindiğinden beri sesi çıkmayan kıza dönüp baktı. Göz ucuyla kontrol etmese kız gidecekmiş gibi hissediyordu. Sedef'in yüzündeki gergin ifadeyi süzdükten sonra yeşil ışık yandığı için önüne dönmek zorunda kaldı. Kızın yüzündeki ifadeden hoşlanmamıştı. "Onlar iyiler..." diyerek kızı rahatlatmaya çalıştı ama kendisi konuşunca Sedef daha çok gerildi. Bunu hissettiğinde dişlerini sıktı. "Benden nefret ettiğini biliyorum..."

Sedef anında cevap verdi. "Sana karşı nefret de dâhil olmak üzere hiçbir şey hissetmiyorum."

Serkan gaza yüklenip trafikte zikzaklar çizdi. Kız koltuğuna gömülene kadar bunu sürdürdü. Sinirini bu şekilde alamayacağını anlayınca aracı sağa çekti.

"Ne oluyor?" diye soran kıza, "Ne mi oluyor?" karşılığını verdi. "Beni yargısız infaz ediyorsun! Daha ne olacak?"

Sedef adamla konuşmak istemiyordu. Bir kez daha kanmak istemiyordu. Evet, Serkan'ın suçu yoktu. Evet, o masumdu. Sorun bunlar değildi zaten. Kendisini bir erkeğin cazibesine kapılarak her şeye kör olduğu için affedemiyordu. Her şeyini bir erkek yüzünden kaybettiğini kabul edemiyordu. Tüm başarılarını yapmadığı bir şey yüzünden kaybetmesi kızı sonsuz bir azaba sürüklüyordu. Bu yüzden adamın konuşmasını daha fazla dinlememek için kuyruk yaptığı saçlarını savurup arabanın kapısını açtı. İnip gidecek, ondan olabildiğince uzaklaşacaktı. Fakat Serkan buna izin vermedi.

"Hiçbir yere gidemezsin!" diye gürleyerek üzerine eğilen adam arabanın kapısını öyle sert kapattı ki Sedef hırçın bir şekilde adama dönmekten başka bir şey yapamadı. İtiraf edemese de biraz korkmuştu.

Yine "Giderim! Bana karışamazsın!" diyerek duruşunu bozmamaya çalıştı. Serkan arabanın kapılarını kilitleyip ellerini direksiyona vurdu. "Gidemezsin!"

Adamın gözleri koyu kahverenginin en karanlık tonuna büründü. Dudakları düz bir çizgi halini aldı. Burun kanatları öfkeyle aldığı sert soluklardan ötürü inip kalkıyordu. Başını direksiyona yaslayıp sakinleşmeye çalıştı ama yapamadı. Kızın her an çekip gidebilecek kadar vurdumduymaz olması onu delirtiyordu. En çok da kendisine konuşma hakkı tanımaması Serkan'ı şimdiye dek olmadığı bir insana çeviriyordu. Başını direksiyondan kaldırmadan kıza dönüp "Hiçbir yere gidemezsin!" diye tısladı.

Sedef adamın üzerine gitmek istemiyordu. Bir erkeğin sinirlenince ne denli tehlikeli olduğunu bir yerlerde okumuştu. Şimdiye dek bir erkekle fazla yakınlaşamadığı için duydukları ile yetinmek zorundaydı. Her şeye rağmen sessizliği bile bir isyan gibiydi.

Serkan doğrulup tamamen kıza döndü. "Beni dinlemek zorundasın!"

Sedef çenesini tutamayarak "Değilim!" dedi. "Seni dinlemek istemiyorum. Seninle ilgili hiçbir şeyi istemiyorum. Bunu anlamak neden bu kadar zor? Yoksa egon mu hasar gördü? Derdin bu mu?"

Serkan esip gürlemeyi bir kenara bırakıp yalvaran gözlerle "Sadece bir kez olsun, bir kereliğine dinle beni..." diye fısıldadı. Kahverengi saçları perçemler halinde alnına yayılmış, geniş çenesi hırstan gerilmişti. Fakat sesi ipek bir kumaş kadar yumuşaktı. Bakışları duygu yüklüydü. Sedef yine kapılmak üzereyken başını çevirip "İstemiyorum!" dedi.

"İstesen de istemesen de dinlemek zorundasın!"

Sedef cevap vermeyince konuşmaya devam etti. "Sana hiçbir zaman bir köstebek gibi yaklaşmadım. Seninle tanıştığım gün seni tanımıyordum bile! Her şeyin bir tesadüf olduğunu düşünüp anın tadını çıkarıyordum, seni tanımaktan zevk alıyordum..."

Kız soğuk bir gülümsemeyle "Zevk alıyormuş..." diye fısıldadı. Serkan kendisini tutamayıp kızın çenesini sertçe kavrayarak yüzünü kendisine çevirdi.

"Ağzının içinden konuşma, ne söyleyeceksen gözlerime bakıp söyle!"

Sedef de ses tonuna hâkim olmadan "Senin zevk aldığın şeyler yüzünden ben ülkeye rezil oldum!" diye haykırdı.

Serkan da "Benim suçum mu?" diye sordu. Kız çenesini sert tutuşundan kurtarıp nefretle bakmaya başladı.

"Benim suçum mu? Söyle! Ben mi istedim böyle olmasını? Cevap versene!"

Kızın gözlerindeki karmaşayı fark edip "Benim suçum olmadığını biliyorsun..." diye fısıldadı. Sedef'in titrediğini fark edince susup bekledi. Yeşil gözlerdeki duvarların yıkılışını izlemek için dikkatle kıza baktı.

"İkimiz de kapıldık... Buydu. Tüm olan bundan ibaret."

O anda bir aydınlanma yaşadı. Kızın tutuk davranışlarını, her an kaçmak için fırsat kollayan hallerini, yine de bu oyundan çekilememesini... Ardından elleriyle inşa ettiği bütün her şeyin bu oyunu başlatan kişi yüzünden yok olup gitmesini... Dudakları bir açılıp bir kapandıktan sonra nihayet "Sen kendini affedemiyorsun." diye fısıldadı.

Sedef'in çenesi kaskatı kesildi. Gözleri dolarken "Sus!" diye tısladı.

Serkan ise acımasızca "Bana kapıldığın için kendini affedemiyorsun. Kendine bu izni verdiğin için kalbini suçluyorsun." diye sıralıyordu tüm fikirlerini. Kızın kendisi ile yüzleşmesi için elinden geleni yapıyordu. Kovalamaktan yorulmuştu artık.

"Seni kovaladığım için beni suçluyorsun sadece... Seni zorlamasaydım, peşinde dolanmasaydım böyle olmayacaktı."

"Sus dedim sana!" diye çığlık atarak boş bir çabayla araba kapısını zorladı. Açamayınca, "Aç kapıyı!" diye bağırdı. Kilidin açılmaması üzerine arkasına dönüp kendisine acıyan gözlerle bakan adamla göz göze geldi. *Keşke dönmeseydim arkamı* diye düşündü. Bu bakışları görmektense ölmeyi yeğlerdi.

"Kapıyı aç!"

Serkan o bakışlarındaki küçük kızı görmüştü. Karanlıklara sığınan yeşil gözlü minik kızı gördüğü için bundan sonra asla *'kapıları'* açmayacaktı. Sedef o karanlıkta kendisi ile birlikte yalnız kalacaktı. Böylece sonsuza dek birbirlerine muhtaç olacaklardı. Mutlu son.

Kızı kolundan yakaladığı gibi göğsüne çekti. Sedef'in tırnakları arabanın deri koltuğunu çizdi. Kendisini bir anda adamın sıcak ve sert göğsünde bulunca şaşırarak, o kollardan kurtulmak için mücadele etse de başarısız oldu.

"Kendini suçlama."

Gözlerinde biriken yaşlar izin almadan akmaya başladı. Tüm benliği bu adamın karşısında beyaz bayrak sallıyordu. Sedef bu durumdan nefret ediyordu.

Acıyla "Bütün saygınlığımı kaybettim." diye fısıldadı. Sadece aşka adım atmak isterken kendisini karanlığın dibinde bulmayı hak etmemişti.

Serkan ise hemen "O insanların saygısına ihtiyacın yok." diye cevap verdi.

"Annem gibi konuşup beni avutma!" Ardından burnunu çekip ağlamaya devam etti.

"Anneler hep haklıdır."

Sedef, "Başarılı olduğum tek şeyi yıkıp geçtin." diye diretti. Adamın her şeye bir cevabı olmasından da nefret ediyordu. Kendisini Şirinler köyündeki nefretçi şirin gibi hissediyordu.

Serkan içtenlikle "Senin için tekrar inşa ederim." dediğinde, "Bırak yolumuza gidelim," diye cevap verdi Sedef. Daha fazlasına gücü yoktu.

Adam, "Yapamam..." diye fısıldadığında gevşeyen bedeni tekrardan kaskatı oldu. Sedef adamın göğsünden başını kaldırıp akan yaşlarını durdurmak için gözlerini kapattı.

Yeşil gözlerini açtığında "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Serkan yaramazlık yapan masum bir çocuk gibi omuzlarını silkip "Basit." diye cevap verdi.

Kız inatla "Ne?" diye sordu. "Ne istiyorsun?"

Serkan kızın yeniden kendisini dinliyor oluşuna umut bağlayarak açık açık ne istediğini söyledi.

"Seni."

Çiftliğin arkasındaki korulukta bütün gece arama yaptıktan sonra üç kurşun kovanı bulabilmişlerdi. Yeni oldukları yüzeylerindeki parlaklıktan belliydi. Kurşunlar hemen özel incelemeye gönderilmişti. Walter P99 model silaha ait olan kurşunların şimdilik ne amaçla kullanıldığı belli değildi. Fakat beş yıldır ilk kez böyle bir şey yaşandığı için Savaş'ın aklına iki ihtimal geliyordu. Birincisi Bihter'in amcası, ikincisi Muhsin yani dolaylı olarak dosyanın açıldığını duymuş olan birileri. Neredeyse bir aydır bu işi kovaladıkları halde bir şey bulamamış olmaları canını sıkıyordu. Bütün gece atölyede çalıştıktan sonra aynı Bihter gibi hiçbir şey elde edememiş olmanın verdiği öfkeyle etrafı dağıttı. Sabah üzerini değiştirmeden adalara gitmek için yola koyulduğunda bir yandan da telefonda Kancalı'ya durumu özet geçiyordu.

"Bihter'in arkadaşı vardı ya hani?"

"Sedef'i söylüyorsun." diyen Kancalı'ya, "Evet." diye cevap verdi. "Onun olayları az çok gördün, hepsi Feridun Kanmaz'ın işiymiş. Gazete olayları falan. Bunu öğrendikten sonra çiftliğin neredeyse dibinde altı el silah sesi duyulmuş. Üç tane kovan bulduk zaten. Bihter Zekiye teyze ile Buse'yi güvenli bir yere götürdü. Biz de çevreyi taradık ama bir halt çıkmadı. Ne kameralarda görüntü var ne de herhangi bir iz. Ayrıca senin yolladığın dosyalardan da bir şey çıkmadı."

"Gelişme olursa bana haber ver, ben de elimden ne geliyorsa yapayım."

"Tamam." dedikten sonra telefonu kapatan Savaş adalara gitmek için feribot beklemeye başladı. Siyah gözlüklerinin ardından etrafı kolaçan ediyordu. Takip edilmediğinden emin olunca yolcu almaya başlayan feribota bindi.

Yaz bitmek üzereydi, sonbahar kapıdaydı. Zaman ilerliyor, buna rağmen çember daralmak bilmiyordu. Elinde avucunda hiçbir şey yoktu. Bu işin ucu gelmeyebilir hatta bu yolda canını bile vermek zorunda kalabilirdi. Doğru zama-

nın bugün olduğunu düşünmüştü. Her şey için, herkes için en doğru zamanda kimsenin ruhu duymadan dosyayı açmıştı ama yine bela burnunun dibine kadar gelmiş, tek varlığını elinden almak için tehditler savurup gitmişti. Bunun Bihter'in amcası olması ya da dosya ile ilgili birileri olması mühim değildi. Önemli olan her seferinde aynı şeyin yaşanmasıydı. Bu sefer de kayıp vermek istemiyordu. Geride kendisi kalmak istemiyordu.

Feribotta mutlu bir şekilde sohbet eden insanlara, denize simit atan çocuklara baktı. Tüm bu normalliğin içinde yaşadığı cehennemi kaldıramıyordu. Daha bir gece önce Bihter'in bedeninde huzuru bulduğunu düşünürken bu sabah yine aynı yere geri dönmüş olmak bütün umutlarını yok ediyordu. O kâbuslara geri dönmektense ölürdü. Bunu göze almıştı. Daha fazla devam edemezdi. Göğüs germekten yorulmuştu.

Adanın sahilinde inince etrafını inceleyerek Ümit Tepesi'ne yürüdü. Etrafta koşuşturan çocuklara, bisiklet süren turistlere bakıp şüphe uyandırmadan ilerliyordu. Yanından geçen faytonlar, yeşil ağaçlar ve denizin esintisi göz önüne alınınca ada yaşanacak yerdi. Yine de tezek kokusunu görmezden gelmek güçtü.

Ruhban Okulu'na yaklaşınca adımları yavaşladı. Okulun çevresini dolaşıp en yakın evi tespit ettiğinde tekrardan geldiği yolu geri döndü. Evin önüne geldiğinde karşıdan gelen iki kişi dikkatini çekti.

Sarı saçları şapkasının altında salınan genç bir kadın ile onun elini tutmuş minik pembe şapkasının altından gülümseyen bir kız. Ellerindeki market poşetleri ile sıradan bir günde alışveriş yapan anne kız gibiydiler. Fakat ne günler sıradandı ne de onlar anne kızdı. Savaş telaşla onların yanına yürürken kahkahaları sokağı çınlatıyordu.

"Sahile de gidecek miyiz?"

Bihter'in, "Evet!" cevabı ile Savaş'ın, "Hayır!" yanıtı havada çarpıştı. Buse babasını görünce Bihter'in elini bırakıp babasına koştu.

Savaş, Bihter'e olan hıncını kızından çıkarmamak için Buse'ye sessizce sarılıp alnından öptükten sonra "İyi misin bir tanem?" diye sordu.

"İyiyim baba, sen gelince daha iyi oldum!"

"Korktun mu?" diye sorarken kızının yanaklarını okşuyordu. Buse'yi sapasağlam görebilmenin yanında kızının gülümsediğine şahit olmak Savaş'ı ancak rahatlatmıştı. Yine de içinde fokurdayan siniri için yapacak bir şey yoktu.

Buse neşeyle gülümseyip "Hiç korkmadım, Bihter varken korkmam ki ben! Baba burası çok güzel..." diye cevap verdi. Adaya karşı hayranlığını anlatmak istiyordu ama babası "Evet, kızım çok güzel. Şimdi Bihter'in elindeki poşetleri de alıp eve git. Biz de geleceğiz az sonra." diyerek kendisini geçiştirince yüzünü asıp poşetlerle eve döndü.

Bihter adamın ne yapmaya çalıştığını anlamamıştı. Buse eve girdikten hemen sonra dibinde biten Savaş kolunu sıkınca daha da şaşırdı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye tıslayan adamdan kolunu kurtarıp "Asıl sen ne yapmaya çalışıyorsun?" diye sordu öfkeyle.

"Nasıl rahatça dışarıda dolaşırsın?"

"Evde açlıktan ölse miydik? Elbette dışarı çıkmam gerekiyordu!"

"Buse'yi niye çıkardın o zaman kahrolası? Delirdin mi?"

"Ha, şu mesele..." diyerek başını sallayan Bihter adamı daha da sinir etti.

Savaş tekrardan kızın koluna asılıp "Beni delirtmeye mi çalışıyorsun? Dün geceden beri cehennemin dibindeyim, kızımı koruduğunu düşündüm! Sana güvendim!" diye fısıldadı.

Bihter kolunu tekrardan kurtarıp "Koruyorum zaten!" diye bağırdı. Savaş etrafta dikkat çekmemek için Bihter'i az ilerideki piknik alanına sürüklemeye başladı. Ağaçların gölgesine geçtiklerinde sesini yükseltebileceği bir alan bulmanın rahatlığıyla "Kızımı ne hakla dışarı çıkarırsın?" diye bağırdı.

"Yanında ben vardım!" diye karşılık verdi Bihter de.

"Biri onu görürse ne olacaktı, söyle bana!"

Bihter iki elini yana açarak "Biri görürse, biri duyarsa, biri anlarsa, biri peşimize düşerse! Peki ya Buse?" diye haykırdı. "Altı el silah sesi evde yankılandığında ben vardım onun yanında! Korkudan titrerken benim kollarımdaydı! Gece kâbus gördüğünde benim yatağımdaydı! Sabah uyandığında benim yastığımda gözlerini açtı! Onu kendimden çok koruyorum ama tüm bunları kaldırmasını da bekleyemem!"

Savaş dişlerinin arasından "Hepimiz tehlikedeyiz, sanki normal bir şey yaşıyormuşuz gibi konuşma! Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun!" diye cevap verdi.

"Ben biliyorum ama sen anlamak istemiyorsun. Buse bir çocuk, tüm bu yaşananları anlamak zorunda değil. Zaten anlamıyor da. Bu hapis hayat sanki normalmiş gibi davranıyor! Dışarıda top oynayan çocuklara tuhaf gözlerle bakıyor! İp atlayan kızlara şaşırıyor!"

"Tüm bunları düşünmenin zamanı mı Bihter? Kızımı böyle kontrolsüzce nasıl tehlikeye atarsın?"

"Niye anlamak istemiyorsun aptal herif! Buse bu esaretten daha çok korkuyor! Her şeyin normal olduğunu düşünmesi için markete kadar götürdüm onu!"

Savaş'ın gözlerini endişeyle karışık öfke bürüdüğünde, "Onun üzerinden kendi kafana göre kararlar alamazsın!" dedi.

Bihter çenesini dikleştirip "Alırım!" diye karşılık verdi.

Savaş öfkeyle tekrar bağırdı. "Ne hakla?"

Bihter durdu. Bakışları donuklaştı. Savaş da kızın gözlerindeki mesafeyi fark etti. Fakat kendisini tutamadan zehirli sözleri fısıldadı.

"Sen onun annesi değilsin Bihter."

Onu geri dönülemez bir şekilde kaybetmek üzere olduğu gerçeği bile Savaş'ı durduramıyordu. Kızın grilerindeki buzları görmesi bile geri adım atmasına yetmiyordu.

Akmayan yaşlar kar taneleri gibi süzüldü gözbebeklerinin üzerinde. Dudakları sinirle gerildi. Kalbindeki atışların yavaşladığını hissediyordu. Zehrini akıtmak için adamın susmasını bekledi.

Savaş karanlık bakışlarla gelecek olan saldırıyı beklerken Bihter, "Sen de onun babası değilsin." diye fısıldadı. Savaş'ın yüzü bembeyaz olurken adamın duyması için tekrar etti.

"Sen de onun babası değilsin Savaş Karapınar!"

Adam derin bir uykudan uyanırmış gibi ürperdi ve hemen ardından kızın dibine girip elleriyle Bihter'in dudaklarını örttü.

"Sus!" diye kükredi.

Bihter adamın elinden kurtulup "Bunu Buse duysa ne olur acaba?" diye sordu. Amacı intikam almaktı. Elbette bunu Buse'ye söyleyecek değildi. İstediğini de aldı. Adam kuşkuyla ona bakarak "Bunu yapamazsın!" diye fısıldadı.

Bihter'in yüzü ufak bir gülümseme ile aydınlandı.

"Evet, ben bunu yapmam," dedi. Sol gözünden bir damla yaş akıp giderken arkasını döndü. "Çünkü kâbuslarımdan beni koruyan o minik kollara ihanet edecek kadar şerefsiz değilim."

Savaş ağzını eliyle kapatıp gözlerini sımsıkı yumdu. Elini yumruk yapıp dişlerini sıktığı eline geçirdi. Canı yanıyordu. Bihter'le aynı şiddette canı yanıyordu. Kızın yürümeye başladığını görünce "Dur!" diye haykırdı.

Bihter soğuk bir ifade ile arkasını dönüp kalp atışlarını hızlandıran adamın acı çeken yüzüne baktı. İfadesini bozmadan adamı beklemeye başladı.

"Sana her şeyi anlatacağım."

Tek kaşını kaldırıp, "Buna gerek yok." diye karşılık verdi. "Hepsini Sinem'in günlüğünden okudum."

Savaş kararlı bir ifade ile "Ben anlatacağım." diye diretti.

Bihter sadece "İleride adanın denize bakan yüksek bir tepesi var." diye cevap verdi.

Zekiye teyze ile Buse'ye haber verip adanın ormanlık tepesine çıktılar. Denize bakan tepede bir ağacın gölgesine oturdular. Savaş uzun uzun denize bakıp durdu. Kollarını dizlerine sarıp bir süre daha denizi izledikten sonra konuşmaya başladı.

"Bulunduğumuz semtteki okulda öğretmendi. Onu ilk ben keşfettim sanıyordum. Nöbette olmadığım zamanlarda okul çıkış saatlerini bekleyip onu izliyordum. Öksüz ve yetim bir kızdı. Neşeli, güler yüzlü ve sakin bir kadındı. Meleksi bir yüzü vardı. Onu gördün zaten. Yuvasızdı ama herkese yuva olacak kadar büyük bir kalbi vardı."

Bir müddet duraklayıp "Onu keşfeden sadece ben değilmişim. Canımdan, kanımdan olan abim, Sinan da onu fark etmiş. Benim haberim olmadan tanışmışlar, sevgili olmuşlar. Evleneceği kızı bizimle tanıştırmak için eve getirdiğinde başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. O anda etrafım demir parmaklıklar ile sarıldı. Önce kabul etmek istemedim. Sonra abimden nefret ettim. Zamanla serseriliğe, içkiye vurdum. Görevimden atılma tehlikesi yaşadım, paçamı babam kurtardı. Bir süre sonra evlendiler, hemen hamile kaldı ama düşürdü. Ardından Buse'ye hamile kaldığında annem babam

çoktan ölmüştü. Abim bu olayı deşmemem ve daha fazla dağıtmamam için bana çekidüzen verdi. Artık sadece işimi yapıyordum. Etliye sütlüye karışmıyordum. Her şeyi boş vermiştim. Ta ki abim ölene dek. Aynı gün Sinem de vuruldu. Buse'nin doğumuna daha bir ay vardı ama bir mucize oldu ve Sinem yoğun bakımda doğum vaktine kadar yaşam mücadelesi verdi. O kadar güçlüydü ki Buse'nin doğduğu gün uyandı. Herkes çok şaşırdı. Doktorlar gözlerine inanamadı. Kesinlikle umut yoktu. Doğuma girmeden önce benimle konuşmak istedi."

"Olayı kurcalayan abin miydi?"

Savaş acıyla başını salladı. "Evet!" diye fısıldamak bile çok zordu.

5 YIL ÖNCE

Beyaz önlüklü hemşire önünde durup "Hasta sizinle görüşmek istiyor, lütfen çok yormayın." dedikten sonra üzerine giymesi için bir şeyler verip onu yoğun bakıma soktu.

Savaş kablolarla dolu mekanik bir ağın ortasında, beyaz çarşafların serili olduğu yatakta yatan Sinem'e doğru yürüdü. Kızı günlerdir ilk kez uyanık görüyordu. Gözlerindeki yaşları tutamadan "Sinem..." diye fısıldadı.

Sinem yüzünde sönük bir gülümseme ile "Savaş..." diye karşılık verdi. Adamın uzaktan kendisini izliyor oluşuna dayanamayarak "Yanıma gel." diye buyurdu.

Beyaz yüzünde ışığı sönmeye yüz tutmuş gözleri adamın üzerinde dolaşıyordu. Saçlarını kapatan hastane bonesini düzelten adamın elini yakalayıp "Beni dinle Savaş." dedi.

Savaş gözünden akan yaşlarla başını salladı.

"Ağlama. Bu senin suçun değil. Abin bunun olacağını biliyordu."

"O... iyi." diye yalan söyledi.

"Bana yalan söyleme."

Savaş sadece gözlerini yumup ağlamaya devam etti. "Onun pes etmesini ben istemedim. Benim ailem yoktu. Sizi ailem saydım."

Derin bir nefes alarak konuşmaya devam etti. "Gözlerinin önünde ailesini aldılar, Sinan hiç kendine gelemedi. Araştırmasını ben istedim. Olacakları göze almıştık. Bu işler hep böyle olur."

Savaş cevap vermedi. Sinem de devam etti. "Bugün kızımı doğuracağım. Buse'm böyle bir dünyaya gelmeyi hak etmiyor. Belki de kızıma yaptığım en büyük kötülük onu doğurmak."

"Böyle söyleme..." diyebildi sadece.

"Ona yokluğumuzu hissettirme Savaş. Annesinin onu doğururken öldüğünü söyle. Onu çok sevdiğimi söyle."

"Sus! Sus, Sinem. Sen yaşayacaksın. Kızını kollarına aldığını göreceksin..."

Sinem gözünden süzülen yaşların ardından Savaş'a bakıp "Ben ölüyorum. Bugün buradan kızımı doğurduktan sonra gideceğim. Kızıma iyi bak Savaş. Onun akrabası olma, amcası olma. Onun babası ol!" diye yalvardı.

Savaş, Sinem'in yüzünü okşayıp "Lütfen sus! Lütfen!" diye fısıldadı. Gözünden firar eden yaşlar Sinem'in beyaz yüzüne düşüyordu.

"Buse'me iyi bak. Onu çok sevdiğimizi söyle. Onu böylesine yalan bir dünyaya getirdiğim için kendimden utanıyorum."

Savaş kızın yüzünü bırakıp hırsla doğruldu. Diyecek hiçbir şey bulamıyordu. Eli kolu bağlıydı.

"Bir insan öleceğini anlar Savaş. Soluğumun kesildiğini hissediyorum. Ruhumun çırpınışlarını hissediyorum. Bana

bu şansı tanıdığı için Allah'ıma bin şükürler olsun. Şimdi bana söz ver."

Savaş hıçkırarak başını sallayıp "Verememem." dedi.

Sinem yüzündeki yaşları silip kararlı bir ifade ile adamın gözlerine baktı.

"Vereceksin."

"Benden bunu isteyemezsin!"

Bunun bir ceza olduğunu düşünüyordu. O anda hiçbir şeye söz veremezdi. Gücü tükenmek üzereydi. O yatakta yatması gereken kendisiydi ama yaşıyordu. Tüm bunlar ceza değilse neydi?

"İsterim!"

"Ne hakla?"

"Sevdiğin kadın olarak senden bir söz istiyorum."

"Onu sevdiğimi biliyormuş. Ölmeden iki saat önce bunu kullanarak benden söz aldı. Buse'yi kendi nüfusuma kaydettirip onun babası olacaktım. Abim de böyle olmasını istiyormuş. Sonrasını zaten biliyorsun. Buse doğdu, Sinem öldü. Kızını bir kere bile göremedi. Doktorlar sesini bile duyamadığını söylediler. Üç yıl kendime gelemedim. Buse ile yeniden hayat bulana kadar kayıp biriydim. Kundakta bir çocukla koskoca dünyada yapayalnız kalmıştım. Yapım aşamasındayken babam öldüğü için çiftliği abim tamamladı. Buse doğunca oraya yerleştim. Herkes bir bir ölmüştü. Geriye sadece hayatlarını idame ettirebilmek için kazandıkları para kalmıştı. O değersiz kâğıt parçaları."

Dönüp Bihter'e baktı. Kız kaşlarını çatmış denizi izliyordu.

"Bunu sen ve Zekiye teyzeden başka kimse bilmiyor. Dosyaları açarken bu yüzden Sinem'in bilgilerini tahtaya bile

asmadım. Bu gerçeği ne kadar az kişi bilirse o kadar iyi olacağını düşünüyorum. Buse bunu asla öğrenmeyecek. Her şey bittiğinde bana bir şey olursa bütün evrakları yok etmeni istiyorum."

Bihter "Buse'yi yalan bir hayata mahkûm etmek istiyorsun yani?" diye sordu.

"Bu onun için daha iyi. Bizim yaşadıklarımızı yaşamasın."

"Ve intikam peşine düşmesin."

Savaş, "Kesinlikle!" diye cevap verdi.

Bihter adama dönüp "Ben onun annesi değilim, sana bir şey olursa Buse'ye sahip çıkamam." diyerek ayağa kalktı. Savaş da peşinden kalkıp "Öyle söylemek istemedim..." dedi.

Bihter bezgince adamın suratına bakıp bir gece önce aklını başından alan gözlere doğru, "Bu iş bitince gideceğim." diye fısıldadı. Bunu yüksek sesle söylemek canını acıtıyordu. Buse ruhundaki ve kalbindeki bütün duvarları yerle bir etmişti. Bir deprem gibi onu sarsmış ve sevgisinin şiddetiyle benliğine hükmetmişti. Şimdi savaşacak gücü yoktu. Canını acıtan şeyleri yüksek sesle söyleyemeyecek kadar zavallı bir durumdaydı.

Savaş kızı kollarından yakalayıp "Özür dilerim! Yemin ediyorum seni kırmak için söylemedim. Başına buyruk oluşun, sözümü dinlemiyor oluşun beni sinirlendirdi sadece cezalandırmak istedim." diye açıklamaya çalıştı kendisini. Savaş'ın şimdiye dek sırtını yaslayabildiği tek kişi Bihter olmuştu. Onu asla bırakamazdı.

Bihter ifadesiz bir suratla "Ben önceki gece kendimi sana teslim ettim." dedi.

Savaş alnını kızın alnına dayayarak "Biliyorum..." diye fısıldadı. Kızın kollarında tepkisiz duruyor oluşu onu korkutuyordu.

Bihter sözlerini "Beni her fırsatta cezalandır diye yapmadım bunu." diye bitirdi.

"Lütfen affet."

"Sen Sinem'e âşıksın. Buse'nin babasısın. Ben de bu görev bitince çekip gidecek olan bir maceraperestim."

Savaş kızı sarsarak "Hiçbir yere gidemezsin! Sinem'e falan âşık değilim! Saplantıydı sadece! Abimin karısı, Buse'nin annesi o!" diye haykırdı.

"Beni ilgilendirmez." diyerek adamın sıkı tutuşundan kurtulmaya çalıştı.

Savaş tepeyi inletecek bir gürlemeyle "İlgilendirir!" dedi.

Bihter hırsla adamın kollarından kurtulmayı başardığında sadece "Ne hakla?" diye sordu.

Kurtulan kızı tekrardan tutup dudaklarına hırsla kapandı. Özür dilercesine, yalvarırcasına sömürdü onu. Dudakları ayrılınca tek nefeste "Âşık olduğum kadın olma hakkıyla." diye fısıldadı. Bihter kollarında buz keserken devam etti. "Bedeninde can bulduğum kadın olma hakkıyla. Bana umut etme fırsatı tanıyan kadın olma hakkıyla."

Bihter bir kez daha inanmak için adamın kara gözlerine doğru koştuğunu hissediyordu. Zaten kaçabilmiş miydi ki?

Savaş nefes nefese "Bu yeterli mi?" diye sorduğunda kollarını kaldırıp adamın boynuna doladı. "Yeter!" diye fısıldadıktan sonra dudaklarını adamın dudakları ile birleştirdi. Yetmese kaç yazardı ki? Sanki arkasını dönüp gidebiliyordu...

Kurumuş yapraklar, eve giden kısa patika yolu kaplıyor, her adımda ayaklarının altında hışırdıyordu. Dallarını yere kadar eğmiş olan söğüt ağacı evin önünü tamamen gizliyordu. İki katlı, beyaz ahşap evin masalsı bir güzelliği, huzur

dolu bir görüntüsü vardı. Savaş bir anlığına evi incelerken içinde bulunduğu her şeyden uzaklaştı.

Yanında sessizce yürüyen kadına dönüp "Ev senin mi?" diye sordu. Bihter elinde tuttuğu şapkasını ters bir şekilde başına geçirip "Anneannemin." diye cevap verdi. Savaş kızla ilgili durumu hatırlayınca aniden durup "Bekle." dedi. Eve girmeden önce bunu anlatmalıydı. Ne için gelmişti ne yaşamıştı? Hayat o kadar garipti ki...

Bihter gözlerini kısarak "Ne oldu?" diye sordu. Savaş etrafına bakınarak oturacak bir yer aradı. Bulamayınca ayaküstü anlatmaktan başka çaresi kalmadığına karar verip konuşmaya başladı.

"Çiftlikte olan olayı çözemedik ama başka bir şey buldum."

Tamamen adama doğru dönüp tek kaşını da kaldırdıktan sonra "Neden hoşuma gitmeyecek şeyler duyacakmış gibi hissediyorum? Dosya ile ilgili mi?" diye sordu.

Savaş çenesini sıvazlayıp birkaç günlük sakallarını kaşıdı. "Dosya ile ilgili değil." diye cevap verirken bile zorlanmıştı. Kıza arkadaşı ile ilgili olayların sebebinin amcası olduğunu nasıl söyleyecekti?

Bihter bu bekleyişe dayanamayarak sinirle "Ne yumurtlayacaksan yumurtla artık, canımı sıkıyorsun." diye konuştu. En nefret ettiği şey beklemekti.

"Amcan Sedef'i Serkan ile birlikteliğini ilk günden beri takip ettiriyormuş. İlişkilerini gazetelere düşüren amcanmış. Sanırım senin peşindeymiş."

Ellerini yumruk yapıp gözlerini daha fazla kıstı. Ön dişlerini birbirine bastırarak ağzından çıkabilecek herhangi bir şeyin önüne geçmek istedi. Fakat içindeki öfkeyi atmadan daha fazla dayanamayacaktı. Elini kaldırıp arkasındaki bir meyve ağacına yumruk attı. Acısını umursamadan bir yumruk daha indirecekken Savaş elini tuttu.

"Çiftlikte yaşanan olayı ona bağlamak istemiyorum ama senin Sedef'e gittiğin akşam o beyaz araç çiftlik yakınlarında görülmüştü. Şimdi de Sedef'in başına gelenlerin sebebini öğrendikten sonra bağdaştırmamak elde değil."

Bihter elini adamın elinden çekip Savaş'ı tişörtünün yakasından kendisine çekti. "Bana bunu ne zaman söylemeyi düşünüyordun?" diye hırladı. Peşinden "Yarın sabah mı?" diye de bağırdı. Savaş kızı omuzlarından yakalayıp "Sakin ol, bunları anlatmak için geldim zaten. Daha fazla telefon görüşmesi yapmayalım dedim." diye cevap verdi. Adadan ayrıldıktan sonra ilk iş kızın amcasını araştırmak olacaktı.

Bihter, "Onu bu sefer kesin öldüreceğim." diye fısıldadı. İçindeki öfkeyi tarif edebilecek kelime yoktu. En tehlikeli volkanlar kalbinde patlıyor, en tehlikeli zehir yine kalbine akıyordu.

"Buradan hiçbir yere ayrılamazsın. Çiftlikteki olay çözülene kadar Buse'yi burada güvende tutmak zorundasın."

Bihter adamla göz göze gelince Savaş kızın kendisini dinlemediğini fark etmişti. "Bana not defterimi getirmeni istiyorum." diyen kıza cebinden çıkardığı defteri uzattı. "Getirdim bile."

Nihayet bir duygu belirtisi gösteren Bihter adamın elinden defteri minnetle alıp teşekkür etti.

Savaş "Şimdi beni iyi dinle. Birkaç saate buradan ayrılacağım. Buse'ye dikkat et. Ben dışarı çıkmamanız taraftarıyım ama eğer güvenilirse istediğinizi yapmakta özgürsünüz." diyerek kızı uyardı.

Başını sallayan kız hırsla elindeki defterin sayfalarını çeviriyordu. Kızın çenesini tutup yüzünü kaldırdı. "Beni duydun mu?"

Donukça bakan kız "Duydum!" diye cevap verince eğilip dudaklarını birleştirdi. Bu öpücük ikisini de uyandırmıştı. Adam dudaklarını çekince "Bu kendine gel öpücüğüydü." dedi.

Fakat Bihter bunun bir veda öpücüğü olduğundan emindi. İçinden bir ses bunu ona acımasızca tekrar edip duruyordu.

Serkan sabah uyandığında yatağından gerinerek kalkıp saate baktı. Üzerini hevesle giyinip parfümünü sıktıktan sonra aşağıya indi. Yemek masasında oturan annesine ve babasına *'günaydın'* dedikten sonra kendi sandalyesinin yanına oturmuş olan kıza dönüp neşeyle, "Günaydın." dedi. Evdeki herkes Serkan'ın neden mutlu olduğundan haberdardı. Adamın neredeyse gözlerinin içi gülüyordu. Kimse Sedef'in orada oluşunu sorgulamıyordu. Hizmetçiler sadece işini yapıyor, herkes bunu doğal bir şeymiş gibi karşılıyordu.

Kahvaltısına başlayan Serkan acele bir şekilde çayını bitirmeye çalışırken bir yandan da Sedef'e rapor veriyordu. "Bugün birkaç işim var, bitince sana da haber vereceğim. Bihter'den bir çağrı alırsam da sana ulaşmasını sağlayacağım."

Kız bunu kendisine iyilik yapan birinin sözleriymiş gibi kabul edip, "Yaptıkların için teşekkür ederim, Bihter'in nerede olduğunu öğrenirsen ben de yakın zamanda onun yanına giderim. Daha fazla rahatsızlık vermek istemiyorum." diye karşılık verdi.

Serkan'ın tabağına giden çatalı havada kaldı. Kaşlarını çatarak kıza döndüğünde onun gayet rahat bir tavırla kahvaltısına devam ettiğini gördü. Kendisi karşılık veremeden annesi araya girerek "Lütfen Sedef'çiğim, bu evde böyle şeyler duymaktan hiç hoşlanmam. Sen bizim misafirimiz değilsin." diyerek kızı rahatlatmaya çalıştı. Oysa rahatlaması gereken taraf Serkan'dı. Sedef'in sinir bozucu inadı yüzünden kriz geçirmek üzereydi. Biri onu da teskin etmeliydi. Elini indirip kızın elbisesinin açıkta bıraktığı bacağını sıkarak "Bence de

Sedef'çiğim, bir daha böyle şeyler duymayalım, sakın!" diye annesine katıldığını belirtti.

Sedef adamın dokunuşu ve sert tutuşu ile dilinin damağının kuruduğunu hissetti. O el çok mu sıcaktı yoksa klimalar mı çalışmıyordu? Kekeleyerek "Sizi kırmak istememiştim..." dedi. Başka bir şey söyleyebileceğinden emin değildi. Çatalını tabağına bıraktığı ilk fırsatta elini indirip Serkan'ın elini çimdikledi. Adam bir "Ah!" sesi çıkararak elini çektiğinde hainçe gülümsememek için kendisini zor tuttu.

"Serkan, iyi misin yavrum?"

"İyiyim anne, boşluklarıma sancı girdi de..."

Serkan sırıtmamak için çaba sarf ederken Sedef'in rahatça çayını içmesine şaşırdı. Kızı bu yaptığı için cezalandıracaktı ama yalnız kaldıklarında. Yoksa Sedef bu sefer başka bir yerini çimdiklerdi ki bunu hiç istemezdi.

Evden çıkarken Sedef'le konuşamadı çünkü kız annesi ile koyu bir sohbete dalmış gibi görünüyordu ya da kendisinden kaçıyordu. Bunun üzerinde çok durmadan arabasına doğru yürüyüp bir an önce şirkete varmayı istiyordu. İşi ne kadar çabuk biterse o kadar hızlı geri dönerdi.

Şirkete ulaştığında sekreteri odasında onu bekleyen biri olduğunu söyledi. Odasının kapısını kapatıp gelen kişiye baktı.

"Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Adam elindeki belgeleri göstererek "Beklemek istemezsin diye düşündüm." dedi. Serkan başına örülen ağların ucunu bulmak için birini tutmak zorunda kalmıştı.

Serkan bir saatin sonunda elindeki telefonla Savaş'ı arıyordu.

"Efendim?" diyerek telefonu açan adama "Ben Serkan." dedi.

"Seni dinliyorum."

"Burada kesinlikle ilgini çekecek şeyler var. Misaltsen benim şirketime gelmeni istiyorum."

"Ne gibi şeyler? Açık konuş!"

"Bunu telefonda söyleyebileceğimi sanmıyorum."

"Adresi mesaj at."

"Tamam."

Savaş gittikten sonra Buse'yle tekrar dışarıya çıktı. Bu sefer yakınlardaki bir eve gidip kapıyı çaldı. Kapıyı açan yaşlı adam onu görünce şaşırıp "Bihter!" diyerek kollarını açtı. Yaşlı adamın kollarına girerek kulağına "Sana ihtiyacım var!" diye fısıldadı.

Adam onu hızla içeri alıp "Bu ne hoş sürpriz, bu cici kız kim?" diye sordu. Hiç bozuntuya vermeden kızı bir odaya alıp çalışması için yalnız bıraktı.

"Ben de Buse'ye satranç oynamasını öğreteyim o zaman."

Yaşlı adamla tanışan Buse, onun çok tatlı biri olduğuna karar verdi. Çocuk kalbi adama güvenmişti. Gülümseyerek adamın eline asıldı. "Ben zaten nasıl oynandığını biliyorum."

"Bak sen! Kimden öğrendin bakalım?"

"Babamdan!" diyerek adamın peşine takılan kız, Bihter işini bitirene kadar bekledi.

Adamın odasındaki maun masaya kurulup bilgisayarı açtı. Not defterindeki bilgileri kontrol ettikten sonra hızlıca bir program indirdi. İnternet erişiminin gidip gelmesi yüzünden işi uzun sürdü ama nihayet programı çalıştırınca elindeki şifreyi girip bir süre daha bekledi. Ekrandaki *'erişim sağlanı-*

yor' yazısı yeşile döndüğünde hiç beklemeden imlecin olduğu yere "Yardımına ihtiyacım var!" diye yazdı. Sonuna da lakabını ekledi. Çok beklemeden ekranda yeni bir mesaj belirdi.

"Bir gün kapıma geleceğini biliyordum."

Dudağının bir köşesi gülümser gibi kıvrıldı, parmakları klavyenin üzerinde sertçe hareket etti.

"Feridun Kanmaz."

"Bu adamı indirmenin zamanı geçiyordu neredeyse."

Cevap karşısında kaşlarını çatıp karşılık verdi.

"Uzatma, ne biliyorsun?"

"Tüm kozların elinde olduğunu."

İçini rahatlatan bu yanıtla arkasına yaslanıp yeni bir mesaj yazdı.

"Doküman, kanıt, ne varsa hepsini yolla."

"Bir saate mailinde olur."

"Teşekkürler."

"Senden bunu duymak güzel."

"Artık sık sık tekrar ediyorum."

"Görüşmemek üzere."

"Görüşmemek üzere."

Bihter konuşma bitince keyifsizce gülümsedi. Yazıştığı kişi tanıdığı en iyi bilgisayar uzmanıydı. Dünya çapındaki hacker operasyonlarına katılabilecek kadar bu işe bulaşmış biri olan *Siyah Lale* bir saat içinde elinde olması gereken bütün dosyaları mail atmıştı. Onunla çok farklı bir operasyonda tanışmışlardı. Siyah Lale, cinayet masası ile organize suçların ortak yürüttüğü bir dosyada siber suçlardan içeri alınmıştı. Bihter önce kızı öttürmüş, sonra olayla ilgisi olmadığından serbest bırakmış hatta bineceği otobüse kadar arabasıyla bırakmıştı. Siyah Lale de bu jestin karşılığını verebilmek için her zaman tetikte beklemişti. Bihter'in bu kıza güvenme sebebi ise sorguda söylediği bir cümleden ibaretti.

"Kendi doğrularımı adalete tercih ederim ve benim doğrularım asla masumları cezalandırmaz."

Elindeki belgelerle eve dönerken Buse ona Dimitri ile ilgili bir sürü şey anlatıyordu. Dimitri adadaki evin resmi sahibiydi. Üzerinde hiçbir mal varlığı istemeyen Bihter'in tek kaçış yolu Dimitri'ydi. Yahudi kökenli olan adam yıllardır Heybeliada sakinlerindendi. Bihter onu çocukken tanımıştı. Bu da evi adamın üzerine yapması için yeterli olmuştu.

Savaş, Serkan'ın odasına girdiğinde kibarca karşılandı fakat kâğıtlarla dolu olan toplantı masasına oturduğunda suratı asıldı. Her yerde Bihter'in fotoğrafı vardı. Aralarda kendi fotoğraflarını da görüyordu. Adama dönüp "Bu ne demek oluyor?" diye sordu.

Serkan endişeli bir yüzle "Bu masada öğreneceklerin için gerçekten üzgünüm." diye cevap verdi. Savaş kaşlarını mümkünmüş gibi daha da çatıp, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Serkan sadece masaya oturmasını ve her şeyi okumasını söyleyip dışarı çıkınca Savaş da adamın dediğine uyup işe koyuldu.

Kelimeler büyüyor ağzımda
Bildiğim bütün hayatlar
Paramparça
Teoman
Paramparça

Bölüm 25

28 Ağustos, Heybeliada/İstanbul, 14.15

Yan odadan Buse ile Zekiye teyzenin sesleri gelirken Dimitri'nin evinde çıktı aldığı bütün dokümanları okumayı anca bitirmişti. Elleri titriyordu. Sadece elleri değil bütün bedeni titriyordu. Belki de göz bebekleri bile titriyor olabilirdi, görüşünün bu derece bulanıklaşmasını başka nasıl açıklayabilirdi.

"Bu sefer öldüreceğim seni..." diye fısıldarken eskiden annesinin olan odadan çıkıp, Zekiye teyze ile Buse'nin yanına gitti. Buse ile göz göze gelince kalbine bir ağrı saplandı. *'Yüzüne nasıl bakacağım,'* diye sordu iç sesiyle küçük kıza.

"Bihter, iyi misin?" diye soran Zekiye teyzeye dönmeden Buse'nin yanına gitti. Küçük kızın önünde eğilip "Affet beni!" diye fısıldadı.

Buse masum bir yüz ifadesi ile "Dışarı çıkamadığımız için mi?" diye sordu. Bihter cevap vermeden ayağa kalkıp "Benim merkeze gitmem lazım, sizi Dimitri'nin yanına bıraksam iyi olacak." dedi. Buse "Yaşasın!" diye cıvıldayarak Zekiye teyzeyi çekiştirmeye başladı. Yaşlı kadın Bihter'in önünde durup "Ne oldu?" diye sordu.

Bihter odağını kaybetmiş bakışlarını yaşlı kadının gözlerine kilitleyerek "Onun yüzüne bakamam." diye fısıldadı sadece.

Zekiye teyze "Beni korkutuyorsun." diyerek kızın kollarını tuttu. Bihter'in buz gibi olan kollarına endişeyle bakıp "Bu halde gitme, ne olduysa yarın halledersin." diye kızı ikna etmeye çalıştı. Bihter'in gözlerinden o gün içinde ikinci kez gözyaşı aktı. Uzun zamandır ağlamayan kadın o günün bir veda olduğunun bilincinde olarak ikinci kez ağladı.

28 Ağustos, Levent/İstanbul, 15.00

Anahtarı sertçe çevirip arabayı çalıştırdığında ayağını debriyajdan kaldırdığı gibi gaza yüklendi. Araba hızla öne atıldı. Direksiyonu tutan elleri damarları belli olacak kadar gerilmişti. Tüm dünyaya sırtını dönmüş bir şekilde araba sürüyor, trafik ışıklarına dikkat etmeden sadece gaza yüklenerek yoluna bakıyordu.

Merkeze girdiği gibi önüne çıkan Atakan'ı eliyle itekledi. "Ne oluyor?" diyen adamı umursamadan Kancalı'nın odasına gitti. Kapıyı sertçe açıp kapatarak kendisine dönen kadının yüzüne elindeki belgeleri fırlattı.

Ardından "Neden yaptın bunu?" diye haykırdı. Seval üzerine yağan belgelere baktıktan sonra "Öğrendin mi?" diye sordu. Bunu beklediği her halinden belliydi.

Savaş, "Her şeyi biliyordun!" diye kükredi. Ellerini yumruk yapıp yanındaki bir sandalyeyi tekmeledi. "Onu bilerek bana yolladın!"

Seval sessizce adamın öfkesini kusmasını bekleyip önüne düşen bir sayfayı alıp okudu. "Her şeyi öğrenmişsin..."

Savaş derin soluklar alıp kendisini sakinleştirmeye çalışıyordu ama içinden avazı çıktığı kadar ağlamak geliyordu.

Koskoca adam tam o anda sadece ağlamak isteyecek kadar tükenmiş hissediyordu. Yolun sonunda kayıp vermemek için elinden geleni yapmış olmasına rağmen yine bir şeyleri kaybediyormuş gibi hissediyordu.

Seval adamın gerekli evraklarla kapısına geldiğini anlayınca masadaki telefonu kaldırıp bir numara tuşladı. Savaş'ın gözlerine bakıp "Başlıyoruz..." diyerek telefonunun öteki ucundaki kişiye *'o'* çok beklenen emri verdi.

28 Ağustos, Arnavutköy/İstanbul, 16.30

Çalışma odasındaki koltukta oturup elindeki içkisini yudumluyordu. Öteki elinde tuttuğu siyah beyaz fotoğrafa bakıp onu bu hale getiren şeyleri düşünüyordu. Kapısı tıklatılınca, "Gir." diyerek fotoğrafı ceketinin cebine koydu. İçeriye giren adamı "Bir kişinin haricinde evde kimse yoktu." dedi.

Kaşlarını çatarak "Ne demek kimse yoktu?" diye sordu. Yerinden kalkıp adamının karşısına geçti. "Ne yaptınız?"

"Biz evi taradığımızda herkesin evde olduğunu düşünüyorduk. Fakat sadece bir kişinin cesedini bulduk."

Feridun elindeki kadehi sıkıp duvara fırlatarak bardağın parçalara ayrılışını seyretti. Gün içinde alacağı ölüm haberlerine bel bağlamıştı fakat işe yaramaz adamlarının üstesinden gelemediklerini öğrenince deliye döndü.

"Yıkıl karşımdan!" diye bağırarak odada volta atmaya başladı.

Arnavutköy/İstanbul, 18.00

Seval korunaklı villanın koruma ordusunu atlatıp evin kapısına ulaştığında zili çaldı. Kapıyı açan hizmetçiye Feridun Kanmaz ile görüşmek istediğini söyleyip beklemeye başladı. Korumaların onayını alabilen biri olduğu için kadının güvenilir olduğunu düşünen hizmetçi kapıyı açık bırakarak adamı çağırmaya gitti.

Seval, Feridun ile yüzleşince bir cellat gibi gülümseyip kuşkuyla kendisini süzen adama "Yolun sonu!" diyerek kalçasındaki kelepçeyi çıkardı. Adamın adımları geri geri giderken, "Sakın kaçmaya kalkışma!" diyerek silahını doğrulttu. Feridun bembeyaz olan suratıyla kadına bakarken siren sesleri duyulmaya başladı. Birden ortalık mavi kırmızı ışıklarla aydınlanmıştı.

Seval soğuk bir ses tonuyla "Kelepçeni kendin mi takmak istersin yoksa ben mi takayım Feridun?" diye sordu. Yüzündeki alay, gözlerindeki tehdit ve duruşundaki kararlılık Feridun'un sendelemesine neden oldu yine de direnmekten vazgeçmedi.

"Ne istiyorsunuz benden? Ne cüretle beni alıkoymaya çalışırsınız?"

Seval sert adımlarla adamın dibine girip arkasına geçti, silahını Feridun'un başına yaslayarak kelepçeleri taktı. Adam karşı çıkmayarak ona kolaylık bile sağlamıştı. Silahı adamın kafasına biraz daha bastırarak "Yürü!" dedi. Bahçedeki bütün korumalar silahlarını çektiğinde Seval "Polis, indirin silahları!" diye bağırdı.

Her şey ağır çekimdeymiş gibi ilerlerken polis arabalarının oluşturduğu yığına ulaşan Bihter, taksiciyi durdurup parayı uzattı. Sıradan bir günmüş gibi sona yaklaşırken öylesine duygusuzdu ki... Güneş batmaya hazırlanırken yerini ay ışıklarına değil polis arabalarının mavi kırmızı ışıklarına bırakıyordu. Etrafta yankılanan telsiz sesleri ölüm müziği gibiydi. Dağılmış saçları akşamın getirdiği hafif rüzgârla uçuşuyordu. Gri gözleri hedefini bulduğunda bir süreliğine yerinde kaldı.

Sonrasında polisleri aşmaya devam etti. Onu durdurmaya çalışan tüm çalışanlara rozeti gösterip Kancalı'nın önünde ilerleyen adamın dibine girdi. Herkes bir anda durmuş, tüm sesler susmuştu.

Kancalı telaşlı bir yüz ifadesi ile "Yapma!" diye fısıldadı. Feridun'un gözündeki oyun bitti bakışları adeta ben batarsam herkesi beraberimde süreklerim diyordu. Adam finale bile imzasını çakıyordu. Bihter "Nasıl yaparsın?" diye sordu.

Feridun sinsice sırıtıp "Her şey bitti!" diye fısıldadı.

Bihter onu duymamış gibi tekrardan "Nasıl yaparsın?" diye sordu.

Adam cevap vermeyince "Nasıl yaptın ulan hayvan herif?" diye bağırdı. Yine cevap vermeyince arkasından kelepçeli olan adamın suratına okkalı bir yumruk attı. Adamın arkasında duran Seval kendisini korumak için birkaç adım geri gitmek zorunda kalmıştı. Birkaç polis kollarına girmeye çalışınca Seval "Bırakın!" dedi.

Bihter bir yumruk daha attığında "Bitirdin beni, mutlu musun?" diye sordu. İçindeki tüm öfkeyle, hınçla, yılların biriktirdiği tüm zehirle adamı yumrukluyordu.

"Öldürdün ulan beni! Öldürdün beni sonunda!" diye haykıran Bihter yere devrilen adamın tepesine oturup yumruklamaya devam ediyordu. Seval onu çekmeye çalıştığında daha da şiddetle vuruyordu. Kimse önüne geçemiyordu.

"Dur Bihter!"

Güç bela kızı durduran polisler Feridun'u polis arabasına bindirdiklerinde evden bir gürültü yükseldi. Bihter gözlerini sımsıkı yumdu. Kemal Kanmaz'ın cansız bedeni merdivenlerin dibine yığılınca gözlerini açıp kapı aralığından görünen kan gölüne baktı.

Arkasını dönüp gidecekken onunla göz göze geldi. O kara bakışlarla belki son kez karşılaşıyordu. Bu iş bittiğinde gidecekti ve gidiyordu. Adamın yanından geçip giderken Savaş onu durdurmamıştı. Tek kelime bile etmeden ters istikamete doğru yürümeye başladıklarında gök gürledi.

"... Hepimiz kendi masallarımızın kurbanıyız."
Ahmet Hamdi Tanpınar
Saatleri Ayarlama Enstitüsü

Bölüm 26

Bir ağustos akşamı mevsim eylüle hazırlanırken gökyüzü bütün yüklerini son yaz yağmuru ile yeryüzüne bıraktı. Hafif bir rüzgâr esti, ardından sıcak hava İstanbul'u yakmaya devam etti. Bileğinde kelepçelerle bir adam sorgu odasının yolunu tuttu. Aşktan sabıkalı iki kişi gecenin sessizliğine çığlıklarını gömdü.

Dolunay tüm ihtişamı ile şehri aydınlatırken kadın tutulmayı yaşadı. Yıldızlar tüm görkemi ile ışıldarken adamın kalbi parçalara bölündü.

Sabahın ilk ışıkları ile savcı karşısına çıkmak için hazırlanan Feridun'un son kurbanı Nazım'ın iş arkadaşı İlyas'tı. Önceki gün Beykoz'daki çiftliğin her yeri kurşuna dizilirken İlyas nöbetteydi. Gözlerini hayata yumarken sadece şahadet getirebildi. Onu yerde yatarken bulan Nazım bir süre arkadaşının cansız bedeninin başında ağlamaktan başka bir şey yapamamıştı.

Kızı ile Zekiye teyzeyi bir otele yerleştiren Savaş'ın yüzünde hiçbir duygudan eser yoktu. Zekiye teyzeye durumu

birkaç cümleyle açıkladığında kadın beyninden vurulmuşa döndü. Yine de kadının tek söylediği "Bunun için kızı suçlayamazsın!" oldu. "Onun yüzü gözü yara içinde eve döndüğü geceyi düşün." diye de ekledi.

Düşünüyordu zaten. Başka bir şey yapabildiği yoktu. Kendisini oyuna getirilmiş gibi hissediyordu. Seval hepsini parmağında oynatmıştı. Bu operasyon Kancalı'nın ustalık eseriydi.

Bihter de düşünüyordu. Buse'yi düşünüyordu. Savaş'ı düşünüyor yine Buse'ye geri dönüyordu. Yeniden gülmüştü, yeniden sevinmişti, yeniden endişelenmişti. Bihter ruhunu geri kazanmıştı Buse'yle. İçindeki karanlık odalardan birinde kaybolmuş olan küçük kızı özgürlüğüne kavuşturmuştu. Beş yaşındaki bir kız tüm masumluğu ile Bihter'i acılarından arındırmıştı. Şimdi, o küçük kızın tüm acılarının sebebi olmak... Bihter bunu kaldıramıyordu.

08.30, Gayrettepe/İstanbul, Sorgu Odası

Herkes oradaydı. Cam paravanın arkasında Kancalı, Savaş ve Bihter yan yana durmuş adamın sorgusunun başlamasını bekliyordu. Atakan ve Şebnem onlara katıldığında Bihter, "Ben gireceğim." dedi. Kimse bunu yapmak istemiyordu zaten ama Kancalı kızın daha kötü olmasını istemediği için "Hayır!" dedi. Bihter her zamanki gibi kadını dinlemeden hızla yanlarından geçip sorgu odasının kapısını açtı.

İçeriye girdiğinde direkt "N'aber?" diye sordu. Adamın yüzündeki morluklara, yaralara bakıp memnuniyetle gülümsedi. Feridun sadece önüne bakmakla yetindi. Adamın etrafında bir tur dönüp arkasından kulağına eğildi. "Yüzün çok hoş olmuş..." Sonra doğrulup gri kot pantolonunun üzerine giydiği beyaz gömleğin kollarını kıvırdı. Ringe çıkmak için hazırlanan bir dövüşçü gibiydi. Adamın karşısındaki sandal-

yeye oturup "Benim yüzüme yaptığın makyajlardan kat kat güzel olmuş, ellerime sağlık!" dedi. Feridun'un sol gözü tamamen şişmişti. Adam gözünü açamıyordu bile. Öteki gözünün altında ise bir parmak kalınlığında şişlik vardı. Dudakları iki taraftan patlamış, kaşındaki yarıklarla birlikte tamamen dağılmış gözüküyordu. Ve Bihter'in hiçbir kışkırtmasına karşılık vermeyen adam sessizce oturup önüne bakıyordu.

"Avukat istememişsin. Hayret!" diyerek arkasına yaslanan Bihter adamın ifadesini okurken sakinliğini koruyabildiği için kendisini tebrik etti. Son birkaç olayı özetleyen ifadenin altındaki imzayı da kontrol ettikten sonra kâğıdı masaya fırlatıp, "Konuş bakalım." dedi.

Feridun yüzündeki sızılara rağmen "Nereden başlamamı istersin?" diye sordu. Bihter'in tek gözü seğirdi. "Çocukluğuna kadar inelim!" diye tıslադıktan sonra adamı dinlemeye başladı.

Feridun önceki gün giydiği kıyafetlerle duruyordu. Açık mavi gömleği kan lekeleri olmuş ve buruşmuştu. Koyu lacivert ceketinin cebinden bir fotoğraf çıkarıp masanın ortasına bıraktı. Bihter tek kaşını kaldırarak adama bakarken kendisini zor tutuyordu. Duyacaklarını kaldırıp kaldıramayacağından emin değildi. İster istemez meraktan ortaya konan fotoğrafın üzerine eğildi.

Siyah beyaz fotoğrafta kumral olduğunu tahmin ettiği kadının yüzündeki neşeli gülümsemeye, gözlerindeki pırıltılara bakıp, "Güzel kadınmış." dedi.

Adam da "Öyleydi." diye cevap verdi. "Âşık olduğum ilk ve son kadındı."

Bihter kahkaha atarak göğsünde birleştirdiği kollarını çözdü. "Sana katlanamayıp intihar mı etti?" diye sordu. Feridun kaşlarını çatıp ağrıdan yüzünü buruşturarak kızın gözlerine dik dik baktı. İki gri gözün son mücadelesi olacaktı. Her ikisi de sonuna kadar tadını çıkaracaktı.

"Şevval evimizde çalışan bir hizmetçiydi. Benden iki yaş büyüktü. Yine de ona âşık olmam için engel değildi. Asıl engel..."

Bihter araya girerek "Babanın itibarıydı!" dedi. Feridun başını sallayarak devam etti. "Şevval'i paraya değiştim. Oysa tek yapmam gereken Ferhat gibi sahip çıkmaktı. Ama yapamadım. Taht oyunu oynarken hayatımdan da hayallerimden de oldum. Durmak için çok geç olan o ince sınırdan sonra şeytanın kölesi oldum çıktım. Yaptıklarımdan hiç pişman değilim, bunu ifademde de yazdım."

Bihter gri gözlerini kırpmadan adamı dinliyordu. "Devam et."

"Babam bize engel olunca ailesi Şevval'i başka bir adamla evlendirdi. Ben ise bir daha hiç âşık olmadım ve hiçbir kadına el sürmedim. Ardından baban polis oldu, babamın itibarına rağmen. Baban bir fahişe ile evlendi, babamın itibarına rağmen..."

Hızla öne eğilip, "Doğru konuş yoksa sıkarım kafana!" diye sertçe fısıldadı. "Pis ağzına annemin adını alma!"

"Babam Ferhat'ı evlatlıktan reddedince mutlu oldum. Ferhat, *Kanmaz* soyadını bırakana kadar babam onlara rahat vermedi. Benim aksime Ferhat'ın her istediğini yapabilmesini hep kıskandım. Babam bir müddet acısından içine kapandı sonra her şey normale döndü. Ta ki sen doğana dek..."

Feridun nefretle gözlerine baktı. Bihter adamın kendisini karanlık odalara kapattığı yıllara geri dönmüştü sanki. Bir insanın nefreti suretine ancak bu kadar yansıyabilirdi.

Henüz yedi yaşlarındaydı. Amcası sarı saçlarını kısacık keserken sessizce ağlıyordu.

Onlu yaşlarındayken amcası onu öteki villalarda yaşayan çocukların önünde döverek rezil etmişti.

Daha on iki yaşındaydı. Amcası onu görmek istemediği için evin bodrumundaki ardiyede karanlıkta kilitli kalıyordu.

On beş yaşında aynı adam yüzü tanınmayacak hale gelene kadar onu dövmüştü. Sırf birkaç dakika eve geç geldiği için.

Bihter tüm bunlar olurken her yıl biraz daha kendini kaybetmişti. Amcasının nefreti ile yüzleşemeyecek kadar korkak bir kız olup çıktığında sadece ölmeyi hayal edebiliyordu. Tek yapabildiği buydu.

Sedef'in gücüyle hayata sarılırken polis olmaya karar vermişti. Amcası yine peşini bırakmadı. Yurt dışı satışlarında sıkıntı çıktığında çok kez gümrüklerde görevini kötüye kullanmak zorunda kalmıştı. Dişlerini sıkarak, elleri buz keserek...

Ve nihayet Seval ile tanıştığında... Kader çarkları döndürmeye başlamış, her adımda biraz daha finale yaklaşmıştı.

"Sen iki yaşındayken babam yumuşamaya başladı. Beş yaşına bastığında babam Ferhat'ı affetmişti bile. Sizinle yakınlaşmak için fırsat kolluyordu."

Adam susunca Bihter asıl büyük darbenin geldiğini anladı. Adamın bakışlarından her şeyi okuyabiliyordu. "Annemle babamı sen öldürdün..."

Zehrini akıtan adam gözünü bile kırpmadan, "Yangın sönene kadar oradaydım." diye cevap verdi. Bihter hırsla yerinden fırlayıp önündeki masayı devirdi. Birkaç kâğıt havada uçuştu ve Şevval'in fotoğrafı yere düştü. Feridun ellerini kucağında birleştirerek Bihter'in sakinleşmesini beklemeden konuşmaya devam etti. Ayakta volta atan kızın öfkesinin dinmeyeceğinden emindi.

"Annenle baban ölünce babam ilk felcini geçirdi. Sen eve geldiğinde düzelir gibi oldu. Sonra bir gün seni dövdüğümde buna engel olamayınca ikinci felcini geçirdi ve hep tekerlekli sandalyeye mahkûm oldu. Yıllar boyunca korktuğum tek adamın böylesine aciz duruma düşmesi beni yenilmez kıldı. Babam bütün mirasını sana bırakınca yavaş yavaş el altından kendi şirketlerimi kurmaya başladım. Kazandığım bütün parayı bu işe harcadım ve birkaç yılda trilyoner oldum. O arada tehdit mektupları almaya başlamıştım. Sıra sendeydi ve biri seni öldürmek istediğimi öğrenmişti. Seni öldürmem durumunda her şeyimi ortaya dökeceğini söylüyordu. Kaçakçılık yaptığımı da keşfetmişti. Kim olduğunu hiçbir zaman bulamadım."

Camın arkasından sorguyu dinleyen Seval gözlerini acıyla yumup nefretle açtı. "Benim kocamdı." diye fısıldadığında bütün yüzler ona döndü.

"Tehdit mesajları yüzünden sana el süremedim. Ama..."

Bihter adamın önündeki sandalyeye yine oturdu. Yerinde durmakta zorlanıyordu. Belindeki silahı tutmak isteyen eli karıncalanıyordu. Tetiği çekmek isteyen parmağı sızlıyordu.

"Ama hayatımı bombok etmekten hiç çekinmedin."

Feridun başını sallayıp, "Evet!" dedi. "Çünkü sen de benim hayatımı mahvediyordun. Sana baktıkça hatalarımı görüyordum. Kaçakçılık işi alıp başını yürümüştü ama fark edilmemiz an meselesiydi. Zaten önüne de geçemedim. Muhsin piçi hepimizi ele verecekti. Onu susturmak kolay oldu ama ne yaptığımızı keşfeden diplomatları susturamadık. Tehditler, teklifler... Hiçbiri işe yaramadı. Yapacak bir şey yoktu. Kararı vermek kolay oldu. O iki diplomatla birlikte iki polisi daha öldürdük. Beni şu camın arkasından izleyen deli kadın var ya..."

Bihter gözlerini kocaman açarak arkasını döndü. Kancalı'yı göremese de göz göze geldiklerinden emindi. "İşte onun kocasının arkadaşını ben öldürttüm. Yanında o kadının koca-

sı da varmış. Haberim yoktu. Neyse... İkisi de orada öldüler. Biri bize yardım ediyordu. Ötekinin tek suçu es kaza orada olmaktı."

Kancalı kaşlarını çatarak "Piç!" diye fısıldadı. Böylesi bir aptallıkla nasıl bunca kötülüğü yapabildiğine şaşırdı. Ortalığı karıştıran asıl kendi kocası Suat'tı. Diplomatların ölümünden sonra her şeyi kendisine anlatan arkadaşı sayesinde dosyanın peşine düşen Suat'tı. Kancalı'nın kocası Bihter'i elinden geldiğince güvende tutmuştu.

"Sonra sen büyüdün polis oldun. O arada diplomatın büyük oğlu bu işi kurcalamaya başlayınca onu da hamile karısını da öldürttüm. Elime bir de küçük bir bebeğin kanı bulaştı."

Bihter tekrar önüne döndüğünde Buse'nin ölmediği gerçeğini kendisine saklayarak adamı dinledi. Tüm bedeni buz kesmişti. Daha fazlasını kaldırabileceğinden emin değildi ama o sandalyeden kalkacak gücü kendinde bulamıyordu.

"Küçüğünü akıllı sanmıştım. Abisinin yolunu takip etmez sanıp sağ bıraktım onu ama o da aptal çıktı. Seninle birlikte bu dosyanın peşine düşerken aklı neredeydi bilmiyorum."

Bihter uzanıp yerdeki fotoğrafı aldı. Feridun kızın elindeki fotoğrafı almak için can atıyordu ama istekli davranırsa kızın vermeyeceğinden emindi.

"Çiftlik gayet güvenliydi ama sınırları aşmak benim için iş bile değildi. Altı el silah sesi benim işimdi. Bizzat oradaydım. Sonrasında herkesi nasıl dağıttın bilmiyorum ama geride bıraktığın iki korumadan birini benim adamlarım öldürdüler."

Bihter tekrar ayağa fırlayıp "Ne diyorsun sen?" diye sordu. "Kimi kastediyorsun?"

"Adı İlyas'mış."

Bihter önüne düşen saçlarını geriye iterek adamın saçlarına yapıştı. Onun çirkin yüzünü kendisininkine yaklaştırıp, "Bu iş bittiğinde ölmediğine pişman olacaksın!" diye fısıldadı.

"Sen de pişman değil misin?" diye soran adamın saçlarını bırakıp, "Kes sesini!" diye bağırdı. Feridun'un susmaya niyeti yoktu. "Ona âşık oldun değil mi? O kızı hangi ara yaptınız? Katili olduğum ailenin küçük oğluna mı âşık oldun Bihter? Ne dokunaklı... Nasıl bir tesadüf öyle değil mi?" diye sordu.

"Bana ulaşmak için seni mi kullandı? Bunca yıldır birlikte olduğunuza göre..."

Feridun Buse'yi kendi kızı sanıyordu. Savaş'la yıllardır beraber olduğunu düşünecek kadar salaktı. Bihter de Kancalı gibi adamın böylesine kör olup bunca kötülüğü nasıl yaptığına şaşırdı. Kalbi hâlâ İlyas için sızlıyordu.

"Elimden bir kaza çıkmadan devam et Feridun!"

"Sonrasını biliyorsun zaten elimden kurtulmayı başardın. Kızını nereye sakladın, o yaşlı kadını nereye kaçırdın bilmiyorum ama hepiniz bir olup beni yakalamayı başardınız. Ama tebrik ederim. İyi bir takım olmuşsunuz..."

Bihter, "Eklemek istediğin bir şey var mı?" diye sordu. Yüreği buz tutmuştu. Sabah içtiği çay dışarıya çıkmak için midesini zorluyordu.

"Hiçbir yaptığımdan pişman değilim."

Adamla son kez göz göze gelerek, "Beni de bitirdin kendini de bitirdin Feridun. Mutlu musun?" diye fısıldadı.

"O fotoğrafı verirsen daha mutlu olacağım."

Bihter elinde duran fotoğrafa bakıp "Bunu mu istiyorsun?" diye sordu. Feridun cevap vermeyince fotoğrafı havaya kaldırdı. İçindeki tüm öfkeyi kusacak bir şey bulmuş olmanın sevinciyle cebinden bir çakmak çıkardı. Uzun zamandır çakmak taşımıyordu ama sabah bir paket sigara bitirdiğine sevindi.

"Yapma!" diyen adamın endişeli gözlerine bakıp sırıttı. "Seni böyle telaşlı görebileceğimi asla düşünmezdim. Tutuklandığında bile bu ifadeyi yüzüne oturtamamıştın. Benim

makyajım geçene kadar da hiçbir ifadeyi yüzüne oturtamayacaksın sanmıştım."

Çakmağı çakıp ateşi fotoğrafın altına tuttu. "Annemle babamın evini kundaklarken ne hissettin?" diye sordu.

Feridun fotoğrafın başına ne geleceğini anlamıştı. Şeval'e ait olan kalbi acıyla kasılırken kızı sinir edebilmek için elinden geleni ardına koymadı. "Tüm çığlıkları duyduğum halde hiçbir şey hissetmedim."

Bihter'in çenesi titredi. Fotoğrafın bir ucunu yakarken o da hiçbir şey hissetmedi. "Aynı benim gibi yani!" diye tısladı. Fotoğrafı yere atıp kül olmasını izlerken, "Ben de hiçbir şey hissedemiyorum Feridun..."

"Çünkü benim eserimsin."

Bihter öfkeyle arkasını dönüp sorgu odasından çıktı. Kapıyı kapattığında midesinde ne var ne yoksa yere boşaltı. Ardından Şebnem'in yardımı ile lavaboya gitti. Yüzünü gördüğünde kendisini tanıyamadı. Gözaltları mosmordu. Gri gözlerindeki bu bakış ona çok yabancıydı. Çehresindeki beyazlık, üzerindeki dağınıklık... Kendisine yabancılaşmıştı. Koridora çıktığında Feridun'un polisler tarafından götürüldüğünü gördü. Mahkeme gününe kadar tutuklu yargılanacaktı.

Sırasıyla sorgu odasından çıkan Seval'e, Atakan'a ve Savaş'a baktı. Her şey bitmişti. Kendisi de. Kancalı'nın dibine kadar girip "Neden yaptın bunu?" diye sordu. Hesaplaşma bitmemişti.

"Tek başıma intikam almak zevkli gelmedi." diye cevap verince, Kancalı'nın suratına tokadı indirdi. Herkes şokla açılmış gözlerle onlara bakarken, Kancalı yana dönmüş başını kaldırıp kızın gözlerinin içine baktı. Orada tek başına bir kadın görünce başını sallayarak, "Bunu hak etmişim." diye fısıldadı. Bihter'in gözlerindeki yalnız ve âşık kadını görünce daha fazlasını hak ettiğini düşündü.

"Beni bir gün kurtaracağını söylemiştin." diye fısıldadı. Kancalı kızın gözlerine bakmaya dayanamıyordu. Bihter'in gözlerindeki çaresizliğe ilk defa şahit oluyordu.

"Seni kurtardım."

Bihter kadının arkasından kendisini izleyen Savaş'a bakıp, "Hayır!" diye başını salladı. "Beni kurtarmadın. Sen beni öldürdün Kancalı." Tekrardan kadının gözlerine baktığında, "Beni öldürdün sen." diye fısıldadı.

Belindeki silahın varlığına güvenerek merkezden çıktığında doğruca sahile gitti. Ölümün bir tetik uzaklığında olması ona eskisi kadar güven veriyordu. Tek zaferinin ölüm olduğu o zamanlara geri dönmüştü.

Sedef olanları Serkan'dan dinlediğinde önce adamın göğsünde saatlerce ağlamış, sonrasında arkadaşını bulmak için merkeze gitmişti. Sorgunun bittiğini ve Bihter'in gittiğini duyunca herkese nereye gittiğini sormuştu.

"Atakan, sana diyorum nereye gitti?"

Adam başını öne eğip "Bilmiyorum, nereye gittiğini söylemedi." dedi.

Sedef çaresiz ve endişeli bir şekilde en son Savaş'ın önünde durup, "Ona engel olmadın mı?" diye sordu. Adam cevap vermeyince, "Kendisini defalarca kez tehlikeye atmaya hazırdı. Buse'ye neredeyse tapıyor... o." diye diretti.

Savaş gözlerini kaçırıp, "Nereye gittiğini söylemedi." dedi sadece. Öylesine karışmıştı ki her şeyin bittiğine inanamıyor, başındaki kara bulutlardan kurtulduğunu kabul edemiyordu. Kâbuslarının, kulaklarındaki çığlıkların sustuğuna inanmak istemiyordu.

Saatlerce sahilde oturduktan sonra uzun zamandır uğramadığı evinin yolunu tuttu. Kapıyı açtığında onu Sedef karşıladı. "Bihter?"

Pürüzlü bir sesle "Benim." diye cevap verdi. Sedef kapıda dikilen arkadaşına sarıldığında kızın leş gibi sigara koktuğunu fark etti. Kollarında öylece tepkisiz duran kızın yüzüne bakıp, "Her şey geçecek." dedi.

Bihter arkadaşının yüzüne bakıp gözlerindeki yaşları serbest bıraktı. Sedef şaşırarak kızın yüzünü avuçlarına aldı. "Bihter!" diye fısıldayarak kızın yaşlarını sildi. Arkadaşını ilk defa ağlarken gören kız o kadar şaşırmıştı ki Bihter hıçkırmaya başlayınca korkudan deliye döndü.

"Ağlama..." derken kendisi de Bihter'e katılmıştı bile.

"Kaybettim."

"Sen kaybetmezsin Bihter, kendine gel!"

Sedef'in omuzlarından başını kaldıran Bihter, arkadaşının gözlerine bakıp "Nasıl bakacağım onun yüzüne?" diye sordu.

"Senin suçun değil Bihter, Savaş da bunu biliyor."

Bihter yaşlarla parlayan gri gözlerini arkadaşınınkilere dikip ısrarla "Buse'nin yüzüne nasıl bakacağım?" diye sordu.

"Benim yüzümden ailem öldü, benim yüzümden onun ailesi öldü, benim yüzümden İlyas öldü, benim yüzümden Seval'in kocası öldü..."

Sedef kızın yüzünü sıkıca tutarak, "Saçmalama!" diye bağırdı. "Senin ne suçun varmış ki?"

"Doğmak!" diye bağırdı Bihter de. "Hayata gözlerimi açtım, nefes aldım ve hâlâ almaya devam ediyorum. Daha ne olsun?"

Çok mu ayıp hâlâ mutluluk istemek?
Neyse zaten hiç halim yok
Teoman
Paramparça

Otel odasında kollarının arasında uyuyan kızının saçlarını okşayarak açık camdan dışarı bakıyordu. Yıllardır peşlerini bırakmayan kâbustan kurtulmuştu. Ailesinin çığlıklarından kurtulmuştu. Sinem'e verdiği sözü tutmuş, Buse'yi korumuştu. Buna rağmen kalbinde bir hafiflik hissedemiyordu. Bihter'in hüküm sürdüğü kalbi öyle ağrıyordu ki... Kızını uyutmakta bile zorlanmıştı. Çünkü Bihter bir büyü gibi kızını da kendisini de etkisi altına almıştı. En az kendisi kadar suçsuzdu. Hatta tüm zorluğu o çekmişti. Peki, neden onu tekrardan kabul edemiyordu hayatına? Her şeyi Buse'ye nasıl açıklayacaktı? Gözlerini sımsıkı yumarak uyumaya çalıştı. Yapamayınca kalkıp odanın dar balkonuna çıktı.

Şimdi onunla olmalıydı, onun bedeninde can bulmalıydı...

Aynı gökyüzüne bakan Bihter kollarında Buse'nin olmasını istiyordu. Kalbindeki eksiklik anbean artarken yine mağlup olduğu bir savaşın izlerinden ne zaman kurtulacağını düşünüyordu. Oysa şimdi onunla olmalıydı, onun bedenine can vermeliydi...

"Seni her zaman hatırlayacağım, sen de beni hatırlayacaksın; tıpkı akşamı, camlara çarpan yağmuru, sahip olmadığımız için hep bizimle olacak her şeyi hatırladığımız gibi hatırlayacağız birbirimizi."

Brida

Paulo Coelho

Bölüm 27

Bir Hafta Sonra

Hava kararmaya yüz tutmuşken arabasının içinde oturmuş karşısındaki evi izliyordu. Bir hafta kadar önce o evde güldüğünü, sevdiğini ve sevildiğini hissederken nasıl da mutlu olduğunu hatırlayıp efkârlanıyordu. Feridun'un yakalanmasının ardından birkaç gün içinde boşaltılan ev satılığa çıkarılmıştı. Şimdi boş olan o evin içindeki konuşmaları bile duyabiliyordu. Her şey hafızasına asla silinmeyecek kadar kalın harflerle kazınmıştı. Elindeki sigarasının külünü camdan dışarı atıp bir nefes daha çekti. Başını koltuğunun arkalığına yaslayarak dumanı üfledi. Radyoda Sezen, *"Seni sevdiğimi unut, sevişmelerimiz yalan, unut beni de her yalan gibi unut..."* diyor ve kalbini buruşturup bir köşeye atmak istemesine neden oluyordu.

Sezen son kez, *"Kolay olmayacak, elbet üzüleceğiz..."* dedikten sonra Bihter arabasını çalıştırıp yola koyuldu. Radyoyu da öfkeyle kapatmıştı. Zaten ne kolay olmuştu ki hayatında?

Bir haftadır işe gitmiyor, dedesinin ölümü ile ortaya çıkan miras işleriyle ilgilenmiyor, kimseyle konuşmuyor, yemiyor, içmiyor sadece düşünüyordu. Kendi kontrolü dışında gelişen

olaylar yüzünden yine mutsuzluğa mahkûm edilmesini kabul etmeye çalışıyordu. İlyas'ın cenazesine bile katılmamıştı. Dedesininkine zaten gitmezdi. Açılan mahkeme kararları ile de uğraşmıyordu. Feridun'dan öyle nefret ediyordu ki onunla mahkemede bile karşılaşmak istemiyordu.

Gazetelerde boy boy manşetleri süsleyen haberlere de bakmıyordu. Yaşamak veya tutunmak ile ilgili hiçbir şey dikkatini çekmiyordu. Geçtiği yollarda sokak lambaları arabasını aydınlatıp dururken öylece yola bakıyordu. Karanlık iyice bastırırken annesi ile babasının yanına gitti. Mezarların başına geldiğinde mermerlere oturup mezar taşlarına baktı.

Lale-Ferhat Durmaz

"Her şey bitti. Rahatça uyuyabilirsiniz." diye fısıldadı. Başını dizlerine yaslayıp toprağı eşelerken en son ne zaman ailesinin yanına uğradığını düşündü.

"Uzun zaman oldu, değil mi? Kızınızı özlediniz mi?"

Gözyaşları sicim gibi akmaya başlarken, "Benim de özleyebileceğim biri var artık." diye fısıldadı. "Ama onu bir daha göremeyeceğim..." Hıçkırıkları gözyaşları ile karışıp mezarlığın sessizliğinde yok olurken, "Zamanla unutursun, diyor kalbim. Doğru mu bu anne? Sen zamanla unuttun mu? Ne yaptılar anne sana? Kimler yaktı canını? Keşke söylesen de en azından senin intikamın ayakta tutabilse beni..." diye konuştu.

"Herkesin intikamını aldım. Bir ben kaldım... Bir kendimden intikam alamadım. Hep yenildim kendime."

Burnunu çekip yıldızlara baktı. "Hiçbir şeyden sabıkam yok benim. Hep korundum sözde cezalardan. Asıl cezaları en kızgın ateşlerle yaşattılar bana. Ama kendimi koruyamadım ondan. Tek sabıkam... Aşktan."

Bir süre daha anne babasıyla konuşup ayaklanan Bihter üzerindeki toprağı, tozu silkeleyip arabasına gitti. Gece yarısına doğru eve geldiğinde Sedef'i camın önündeki koltukta

uyurken buldu. Yavaşça kızın yanına gidip onu korkutmadan uyandırdı.

"Geldin mi?" diyerek ayaklanan kıza, "Bir yerin tutulacak, yatağına git." dedikten sonra arkasını dönüp odasının yolunu tuttu.

Sedef arkadaşının arkasından bakarken ağrıyan başını ovaladı.

"Ne olacaksınız siz? Ne bu aptallık anlamıyorum ki?" diye fısıldadı. Elinde sıkı sıkı tuttuğu telefonunun bildirim ışığını görüp ekran kilidini açtı. Serkan'dan gelen mesajı okuduğunda aklı dağılır gibi oldu.

'Nasılsın?'

Sedef kısaca *'İyiyim'* yazıp yolladı.

'Seni özledim.'

Arkadaşı böylesine üzgünken mutlu olmak günah gibiydi. Gülümsemeye bile yüreği elvermiyordu. Adamı da kırmak istemiyordu. Bir haftalık süreçte aralarındaki her şeyi çözmüşlerdi. Şimdi Sedef'in alışma aşamasında olduğu bir işi bile vardı. Eskisinden daha rahat koşullarda çalışıyordu. Ama kalbinin öteki yarısı Bihter için sızlarken hayatına odaklanamıyordu. Bihter bir günebakan çiçeği gibi güneşe dönmüş ve tam o anda karanlık çökmüştü.

Serkan tekrardan *'Seni çok özledim,'* yazınca *'Ben de,'* deyip odasına gitti.

Yeni aldığı dubleks dairede kendi odasını düzenlerken kızı peşini bırakmıyordu.

"Bihter gelecek demiştin baba. Neden dönmedi?"

Elindeki koliyi camın önüne koyup tekrardan koridora çıkan Savaş kızına cevap vermedi. Ne diyebilirdi ki? İkimiz de çok acı çektik ve üstesinden gelemeyip yolları ayırdık. Sen de arada kaynadın kızım mı diyecekti? Buse tekrardan "Niye cevap vermiyorsun baba?" diye sordu.

Savaş durup elini beline koyarak öteki eliyle gözlerini kaşıdı. Üzerindeki siyah atleti ter olmuştu. Zekiye teyze de aşağıda mutfağı yerleştiriyordu. Ev darmadağınıktı. Savaş darmadağınıktı. Karışık ve yarım. Her şey eksikti...

"Kızım odana gider misin?" diye isyan ettiğinde Buse kollarını göğsünde birleştirip, "Bihter'le konuşmak istiyorum!" diye bağırdı.

Savaş elinde olmadan "Odana git Buse!" diye bağırdı.

Buse dolu dolu gözlerle "Bihter'i istiyorum ben! Gelmeyecek değil mi? Gitti! Gönderdin onu!" diye cırlamaya başladı. Kızın sesine gelen Zekiye teyze de kapıdan onları izliyordu.

"Gitmek istedi ve gitti!" diye bağırdı bu sefer kızına. Oysa öyle değildi. Ne o *'git'* demişti, ne de Bihter *'gidiyorum'* demişti. Ortada biten bir şey bile yoktu.

"Yalan söylüyorsun! Bihter beni bırakmaz! Onu sen yolladın! Nefret ediyorum senden!" diyerek ayaklarını yere vura vura odasına giden Buse öyle sesli ağlamaya başlamıştı ki Zekiye teyzenin yüreği ezildi. Kızının arkasından bakan Savaş, Buse'nin ne dediğini algılamakta zorlandı. Başını ellerinin arasına alarak, "Benden nefret ediyor..." diye fısıldadı.

"Onun elinden tek arkadaşını aldın."

Kafasını kaldırıp başında dikilen kadına baktı. Mavi gözlerini dikmiş yargılar gibi bakarken Zekiye teyze bir hâkim kadar kudretli duruyordu.

"O küçük bir çocuk, sizin dünyanızın dilinizden anlamak zorunda değil." diyerek odadan çıktı. Sonra geri dönüp aynı yerde duran adama bakarak, "Bu işi çözmezsen ben el atacağım." deyip tekrardan odadan çıktı.

Neye direndiğini, neye kırıldığını, neyi kabul edemediğini bile bilmiyordu. Neyi hazmedemiyordu, neyi istemiyordu, neye hasretti? Elleriyle başını sıkıp, ayaklarının dibindeki kolilere bakıp onu özlediğini kabul etmekle başladı. Onu özlemişti, gri gözlerini özlemişti, soktuğu lafları, hatıraları, kokusunu...

Ayağa kalkıp kutuları tekmeledi. Kapısını sertçe kapatırken büyük bir pişmanlık bedenini sardı. Onu özlemişti, evet. Onu seviyordu, evet. Ona körkütük âşıktı, evet. Aşk bir şey mi? O kadına bağımlıydı artık! Ne yapacaktı peki? Kızın gitmesine seyirci kaldıktan sonra nasıl kapısını çalıp *'geri dön'* diyecekti. Nasıl *'gel'* diyecekti? Bihter gelir miydi ki? Gitmesine izin veren adama bir daha güvenir miydi? Onu adada son kez kırdığı zamanı hatırlayıp alnını tokatladı.

Sonunda peşini bırakmayan avukatlardan birini evinde ağırlayarak bu işi bitirmeyi kabul etti. Karşısında oturan kır saçlı avukatla bütün meseleyi halletmek istiyordu.

"Arnavutköy'deki ev?"

Soğukça adama bakıp, "En düşük fiyattan satın." dedi. O lanet evle ilgili hiçbir şey duymak istemiyordu.

"Bursa, Adapazarı ve Ankara'daki arsalar?"

"Sat!"

"İplik fabrikası ile demir fabrikası?"

"Devret."

"Üç klasik araba?"

Ayağa kalkıp camın yanına gitti. Çiseleyen yağmurun altından kaçan insanlara acıdı. Şuncacık yağmurdan bile korunmak istiyorlardı. Ne vardı ıslansalar? Eşya değil mi bu, illa ki kururdu. Ellerini eşofmanının cebine sokarak kendisine tekrardan "Üç klasik araba?" diye soran avukata döndü. Al-

tında diz yapmış gri eşofman, üzerinde beyaz bir askılı tişörtle adamın karşısına dikilip, "Bütün her şeyi sat, adadaki evi üzerime geçir ve tüm parayı hesabıma aktar." dedi.

Adam hepsini not alıp başını kaldırınca "Başka ne var?" diye sordu.

"Tüm bunlar biraz zaman alabilir."

"%4 komisyon alırsan ne kadar kısalır?" diye sordu.

Avukat yüzü bile kızarmadan, "Bu tüm sorunları çözer." deyip her şeyini toparladı. Evi terk ettiğinde Bihter de derin bir nefes alıp koltuğa serildi. Masada duran telefonunu eline alıp açmaya çalıştı. Şarjı bittiği için açılmayan telefonu şarja takıp açtı. Şifrelerini girip düz ekranla karşılaşınca gelen mesajları okumaya koyuldu. Kampanyalar, fatura hatırlatmaları, operatör mesajları, dolandırıcıların yolladığı naif mesajlar...

Sıra sesli aramalara geçince iş daha zevkli bir hal aldı. Atakan "Ne cehenneme kaybolduysan gel, buraların bir dansöze ihtiyacı var. Darbuka da aldık bak!" demişti. Şebnem, "Bir tek sen kâbus görmüyorsun. Tüm dünya karanlıkta. Uyuşuk kıçını kaldır buraya gel. Bir işin ucundan tut." diye konuşmuştu telefona soğuk bir sesle. Kancalı, "Buraya gel!" demişti sadece. Ona tokat attığını hatırlayıp sırıttı. *'Oh olsun,'* diye düşündü. Kancalı'nın karizmasını çizdiği için kendisini tebrik etti.

Yapacak başka bir işi kalmayınca galeriye girdi. Dosyadaki ilk fotoğraf Buse'ye aitti. Onun kendisine sarıldığı ilk gece, ona yakınlık gösterdiği ilk an... Fotoğrafa bakıp koltukta uzandı. Sonrasında olanları düşündükçe gülümsememek elde değildi. Kulağında onun huysuz sesi, "Manda!" derken gülmeye devam etti. Resimleri okuyan, kendisini kâbuslardan koruyan o küçük kızı nasıl özlemezdi?

Zil çalınca içinden açmak gelmedi. Öylece o koltukta yatıp Buse'nin fotoğrafına bakmak istiyordu. Onun mis kokusu burundayken nasıl hissettiğini hatırlamaya çalışarak ölmek istiyordu o koltukta. Fakat zil tekrar çalınca rüyası bölündü.

Ardından bir kez daha çaldı. Yine çaldı. Yine, yine ve yeniden!

"Evde mi yok acaba?" diyerek geri geri gidip başını apartmana doğru kaldırdı. Üzerinde bir gömlek, kumaş bir pantolon ve deri çantayla şık bir İstanbul yerlisi gibiydi. Beyazlar karışmış saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Elini sıkı sıkı tuttuğu kız yerinde kıpırdanıp aynı kadın gibi başını kaldırarak apartmana baktı.

"Sedef Abla, evde dedi ama!"

Kadın dalgın dalgın, "Evet, öyle dedi..." deyip tekrardan zili çaldı.

Kim geldiyse gitmiştir diye düşünüp yerine daha da yerleştiği anda zil tekrardan çalınca, "Hay ben senin!" diyerek kalkıp otomatiğe bastı.

"Yine anahtarını unuttuysan belanı sikeceğim Sedef!" diye fısıldayıp kapıyı açarak tekrardan koltuğuna kuruldu.

"Evdeyiz diye kapıyı açacak değiliz, anahtarın var işte!" diye söylenerek koltukta az önceki pozisyonunu bulmaya çalıştı. Arkasında kalan kapının açıldığını ve kapatıldığını duydu ama tepki vermedi.

Etraflarına bakınarak eve girdiklerinde bir an ikisinin de sesi çıkmadı. Buse, Zekiye teyzenin yanına daha da sokularak etrafına bakınırken gözleri Bihter'i arıyordu. Fazla bekleme-

lerine gerek kalmadan kendilerine ters bir şekilde duran koltuktan kızın sesi yükseldi.

"Bir daha o anahtarı unutursan senin gelmişini geçmişini öyle bir hatırlatırım ki anahtarını kolye gibi boynunda taşımak zorunda kalırsın! Duydun mu beni?"

Buse gülümseyerek Zekiye teyzenin elini bırakıp koltuğa doğru yürüdü. Kızın başucunda dikilip onun kendisine dönmesini bekledi. Bihter'in elindeki telefonda kendi fotoğrafını görünce Buse mest oldu.

"Bir de gelip başıma dikiliyorsun! Ne var?" diyerek başını çeviren Bihter bir serap gördüğünü düşündü. Tekrardan telefonunun ekranına bakıp başını çevirdi. Hâlâ oradaydı.

"Allah'ım iyice kafayı yedim. Yakında tımarhanelik olacağım..." diye fısıldayarak telefonunu ayakucuna fırlattı. Yeniden başını çevirdiğinde kızın yanında bir de Zekiye teyzeyi görünce, "O son lahmacunu yemeyecektim. Tansiyonum yükseldi bak!" diye azarladı kendini.

Zekiye teyze ve Buse sırıtarak birbirlerine baktılar. Buse sonunda kızın yanına gidip kucağına oturdu. "Biz geldik akıllım! Rüya görmüyorsun!" diyerek kollarını Bihter'in boynuna doladı. Kıza öyle sıkı sarıldı ki Bihter uyandı. Bir haftadır içinde bulunduğu kâbustan uyandı ve o da kıza sımsıkı sarıldı. Zekiye teyzenin gözlerine minnetle bakarak kızın kokusunu derince içine çekti.

"Bir tatil yaptırmadın! Hemen peşimden gel zaten!" diyerek kıza takıldı. Biraz daha sessiz kalırsa ağlayacaktı ve bir hafta boyunca yeterince ağladığı için sıkılmıştı. Buse başını kızın omuzundan kaldırmadan "Bensiz tatile gidemezsin!" dedi.

Bihter kızla birlikte ayağa kalkıp Buse'yi bir tur döndürdükten sonra, "Gitmem tabi!" diyerek kızı havaya fırlattı.

Zekiye teyze telaşla ayağa kalkıp, "Aman kızım, kuş mu o fırlatıyorsun bir yerinize bir şey olacak!" diye bağırdı. Buse

tekrardan Bihter'in kucağına yerleşince, "Dostum tutar beni Zekiye teyze!" diye kıkırdadı.

Buse'ye sarılarak tekrardan koltuğa oturan Bihter, kollarında tuttuğu şeyin gerçekliğine inanmak istermiş gibi kıza sarılıyordu. Onu öyle bir sarmalamıştı ki yaşadıklarını unutması saniyelerini bile almamıştı. Bir an kendine gelip yüzünü Buse'nin boynundan kaldırdıktan sonra, "Buse," dedi. Kız kendisine dönünce, "Beni affedemezsin." diye fısıldadı. Buse kaşlarını çatarak, "Affedilecek ne yaptın ki?" diye sordu.

"Her şeyini elinden aldım!"

Zekiye teyze de kaşlarını çatıp başını olumsuz anlamda sallayarak, "Saçmalıyorsun!" diye araya girdi. Buse de kadını tekrar edip, "Bence de saçmalıyorsun Bihter! Bir haftadır sensiz nasıl sıkıldım biliyor musun? Babam da bana hep bağırdı seni arıyorum diye. Sonra yerini söyledi. O da pes etti. Seni kızdırdıysa lütfen onun yüzünden beni cezalandırma Bihter!" diyerek kıza yeniden sarıldı.

Ardından küçük kız, "Sen benden bir şey alamazsın, hep benimlesin. Alsan görürdüm!" diye de ekledi.

Bihter gözleri dolarak, "Anlamıyorsun!" diye diretti. Zekiye teyze, "Bence senin sopan eksik kalmış." diyerek kızın sözünü kesti.

"Bence sen beni anlamıyorsun Bihter, benden kaçamazsın çünkü dostlar birbirlerini bulur!"

Bihter kahkaha atarak boynuna sarılan kızın saçlarını okşadı.

"Gelecekte bir gün bir şeyler öğrenirsen benden nefret etmeyeceğine söz veriyor musun?"

Bunu duymaya ihtiyacı vardı. Küçücük bir çocuğun hiçbir şeyi bilmeden verdiği anlamsız sözü duymaya ihtiyacı vardı. Buse de kızın gri gözlerine bakabilecek kadar başını kaldırıp, "Söz, yemin ediyorum senden asla nefret etmeyeceğim..." diyerek, "Zaten o bir kereliğineydi." diye de ekledi.

Kafası karışan kızın sarı saçlarını okşayarak, "İlk geldiğin zaman nefret ettim bir daha etmedim," diye açıkladı. Bihter bir kahkaha daha atıp, "O zaman seni bezdirene kadar peşinde dolanayım da nasıl bir belaya bulaştığını gör!" diyerek kızı kucağından kaldırıp koltuğa yatırınca gıdıklamaya başladı. Zekiye teyze ikisine çaktırmadan gözlerindeki yaşı silip ellerini birbirine vurdu.

"Ayrılın bakalım! Allah'ım birdi iki oldu! Sen bana sabır ver!"

"Bırak beni Bihter!"

"Az önce bırakma diye yalvarıyordun!"

"Çok pislik bir kızsın! Seni babama söyleyeceğim!" diyerek Bihter'in elinden kurtulmaya çalışan Buse gözünden yaş gelene kadar güldü.

Bihter cevap veremeden Zekiye teyze, "O kokuşmuş babana de ki kızı alan köprüyü geçecek, kendisi havaya baksın!" diyerek yüzünü buruşturdu.

Günlerdir hüznün hüküm sürdüğü küçük evde kahkahalar çınlarken akşam oldu. Gökyüzünü yıldızlar süsledi, evde şölen masası hazırlandı...

Savaş yeni evinde yalnız başına otururken Bihter'in evinde şarkılar söylendi.

Savaş kızın unuttuğu eşyaları odasındaki dolaba yerleştirirken, Bihter Buse ile koyun koyuna uyudu.

Savaş kızın tişörtünü burnuna bastırırken Bihter küçük kızın kokusunda huzuru buldu.

Savaş kızı hatırladıkça heyecanlanan bedeniyle sabahı sabah ederken, Bihter bir haftadır ilk kez deliksiz uyudu.

Kolay olmayacak elbet üzüleceğim
Mutlaka bir iz bırakacak
Sezen Aksu
Kolay Olmayacak

Bölüm 28

Savaş buruşuk tişörtünün üzerine giydiği siyah deri ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astı. Aynı sandalyeye otururken onu izleyen Şebnem ve Atakan'dan habersiz masadaki bir dosyayı önüne çekti.

"Abi bu ne hal?" diye soran Atakan'a gözlerini kısarak bakıp, "Yürü git!" diye cevap verdi. İkisi de durumu anlamıştı.

"Hâlâ dönmediler mi?" diye soran Şebnem'i homurdanarak yanıtladı. Bir haftadır rutini buydu.

Şebnem'in pes etmeye niyeti yoktu. "Acaba özür dilemen gerekmiyor mu?" diye sorarken kollarını göğsünde birleştirmişti. Savaş elindeki dosyayı masanın ortasına doğru itekleyerek arkasına yaslandı. "Nereden başlayacağımı bilsem yapacağım elbette!" diye bağırdığında yanlarına Kancalı da gelmişti.

Seval "Kazık kadar herifsin, bir kızı mı dize getiremedin?" diye sorduğunda oturduğu yerde doğrulup, "Üç kız." diye düzeltti.

Kancalı kahvesinden bir yudum alıp, "Neyse ne, elebaşı kim biliyorsun." diyerek omuzlarını silkti.

Savaş iki elini yana açarak, "Ne yapmamı istiyorsunuz o halde?" diye sordu. Hepsi aynı anda baştan aşağıya onu süzünce gerildi ve daha dik oturdu. Kancalı gayet doğal bir şeyden bahsediyormuş gibi, "Tut kolundan çek götür kızı!" dedi. Atakan şokla açılan gözlerini Kancalı'ya dikip, "Af buyur?" diye sordu.

Seval tek kaşını kaldırarak Atakan'a döndü. "Kadınlar sahiplenen erkeklerden hoşlanır Atakan, hiç mi belgesel izlemedin? Hayvanlar bile bunun farkında!" diye lafı koyup yanlarından ayrıldı.

Atakan heyecanla Şebnem'e dönüp, "Yürü gidiyoruz kadın!" diye gürledi. Kaşlarını çatarken gülümsemesi tüm gerçekçiliğini kaybettiriyordu. Şebnem yüzünü buruşturup, "Hayvanlaşma!" diye cevap verdi.

"Ulan insan oldum olmadı, hayvan oldum o da olmadı. Şebnem ne istiyorsun benden?"

Kız gülerek başını sallayıp, "Şebekliği kessen kâfi Atakan." diye cevap verdi.

Savaş, "Bu Kancalı şaka maka bana tut kolundan çek götür dedi yalnız." diye aralarına girdi.

"Abi bence siktir et bu manyak karıyı, Bihter'i öyle tutup çekersen seni var ya kurşuna dizer!"

Şebnem, "Katılıyorum." diyerek başını salladı.

"E o zaman ne yapacağım?"

"Abi seviyorsan git konuş bence," diyerek kahkaha atan Atakan'ın başına masadaki keçeli kalemi fırlattı.

"İşin gücün laga luga ya!"

"Oğlum sen var ya öyle aptalsın ki sana ne akıl versem o aklın da içine edersin diye korkuyorum!"

"Bak kıracağım ağzını gözünü!"

Bihter'in evinin önünde arabasını durdurmuş pencerenin arkasından hareket eden gölgeleri izliyordu. Küçük bir beden camın oraya yaklaşıyor sonra yerini daha uzun bedenlerdeki siluetler alıyordu. Evin sıcaklığı kendisine bile ulaşıyordu. Dışarıdan izlemek ne kötüydü. Şimdi onlarla birlikte olabilirdi. Kızını yolladığı gibi kendisini de yollayabilirdi. Tek yapması gereken belki de kapıyı çalmaktı ama yapamadı. Arabayı çalıştırıp yeni evine sürerken, dikiz aynasından pencere küçülüp yok olana dek eve baktı.

Hepsi yerdeki minderlere oturmuş Sedef'i dinliyordu.

"Sonra bunu uzatmanın bir anlamı yok dedi!"

Buse dayanamayıp "Çıkma teklifi mi etti?" deyince Bihter Sedef'e ters ters bakıp, "İki günde kendine benzettin kızı da," dedi. Sedef, Bihter'e dilini çıkardıktan sonra Buse'nin burnunu sıkıp, "Hayır." dedi. Zekiye teyze, "Ne dedi o zaman?" diye sordu.

Sedef sırıtarak öne eğilip çemberin ortasına doğru, "Evlenme teklif etti!" diye neşeyle bağırdı.

Bihter, "Oha!" diye tepki verdi. Zekiye teyze ve Buse alkış yaparak Sedef'in çığlıklarına katıldılar.

Sedef'in Serkan'la yaşadığı maceraları sonuna kadar dinledikten sonra herkesi yataklarına yollayan Bihter, Buse ile birlikte kendi odasının yolunu tuttu. Zekiye teyze ile Sedef bir odada, Buse ile Bihter öteki odada kalıyordu. Pijamalarını giyinip yataklarına girdiklerinde, Buse her gece olduğu gibi Bihter'in saçlarıyla oynamaya başladı. Bu da başka bir rutinleri olmuştu.

"Bihter!" diye fısıldayan Buse'nin o gece başka bir derdi vardı.

"Efendim dostum?" diye cevap veren kız saçlarıyla oynanmasından bu kadar hoşlandığını Buse ile keşfetmişti.

"Ben babamı özledim."

Bihter bir süre cevap vermedi. Sonrasında kızın babasını özlemesini doğal buldu. Onu geri götürmekten başka çaresi yoktu.

"Yarın istersen babana yollarım seni."

Buse bu sefer, "Ama seni bırakmak istemiyorum." dedi.

"Yine gelirsin..."

"O zaman da babamı özlerim."

Bihter'in verecek cevabı kalmamıştı. "En iyisi biz bu gece uyuyalım yarın çaresine bakarız." diye kaçamak bir cevapla kızı susturmak zorunda kaldı. Buse uyuyunca, "Ben de babanı özlüyorum." diye fısıldadı. "Ama o domuz baban yolu bulamadı bir türlü..."

Ertesi sabah kimseyi uyandırmadan kalktı. Duşunu alıp havaya göre bir şeyler üzerine geçirdi. Artık işin gücün bekleyecek hali kalmamıştı. Merkeze gittiğinde herkesin yeni bir operasyon için yola çıktıklarını öğrendi.

Ellerini ovuşturarak, "Eh zamanı gelmişti." diye fısıldayıp peşlerine düştü. Sonuçta yuvayı da dişi kuş kuruyordu. Arabasına bindiğinde, "Düzenini seveyim dünya!" diye fısıldadı.

Aşk hiçbir çağda güvenli bir heyecan olmadı.
Murat Menteş- Korkma Ben Varım

Sonsöz

Üç daire büyüklüğündeki depoda silahlar çekilmiş suçlular köşeye kıstırılmıştı. Bir uçta Atakan ve Şebnem öteki uçta Kancalı ve Savaş vardı. Arka planda sayısı bilinmeyen bir ton polisle gazetecileri öldüren bir grup katili ablukaya almışlardı. Dışarıda şimşekler çakıp gök gürlerken içeride birkaç el silah sesi duyuldu.

"Teslim olun!"

Kancalı'nın ufak bir hareketiyle birkaç varilin arkasından ilerleyip adamlara daha da yaklaştılar.

"Etrafınız sarıldı!"

Adamlar ateş açarak kaçmaya çalıştıkça daha fazla polislerin avucuna düşüyorlardı. Sinirlendikçe dikkatleri dağılan adamlar içeriye giren bir kadının sesiyle ne olduklarını şaşırdılar.

"Abi buralarda bir yerde çatışma varmış diye duydum!"

Bihter elini kolunu sallayarak içeriye girdi. "Ooo Hikmet abi, senin eşin dördüncüyü doğurdu mu?" diyerek birkaç kolinin arkasında saklanan polise selam verdi. Belindeki silahı çıkarıp havaya birkaç el ateş ettikten sonra, "Gençler uğraştırmayın bizi hadi!" diyerek bir varilin arkasına tünedi.

Savaş, "Ne yapıyor bu?" diyemeden adamlara ateş açan kıza dalıp gitti. Çaprazındaki lacivert varilin arkasında duran

kız tek gözünü kapatarak korkusuzca ateş ederken o kadar seksi duruyordu ki... Kancalı kolunu dürtükleyince uyandı.

"Operasyonu piç etme, sonra düşün ne düşüneceksen!" diyerek kendisini azarlayan kadına dik dik bakıp varilin arkasından çıktı. Başka bir varilin yanına geçtiğinde Bihter de önceki konumunu terk edip başka bir yerde kamufle olmak için varilleri birer ikişer geçti. En son Savaş'ın yanından geçerken adam kolundan tuttuğu gibi onu kendi variline yapıştırdı. Sırtı soğuk demirle bütünleşince titreyen Bihter adama bakıp, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu fısıltıyla.

Savaş kızın başının yanına silah tutan elini yaslayıp, "Asıl sen ne yaptığını sanıyorsun? Elini kolunu sallayarak nasıl içeri girersin?" diye sordu.

Bihter tek kaşını kaldırarak, "İster elimi sallayarak ister kuyruğumu sallayarak içeri girerim. Hesap mı vereceğim?" diye sordu.

Atakan yanındaki Şebnem'i dürtüp Bihter ve Savaş'ı gösterdi.

Şebnem, "Bence onları şu dakika siktir edip işimize baksak iyi olacak." derken gülümsüyordu.

Savaş üzerlerine açılan ateşe karşılık vermek için kızın bedenine yapıştı. İki el ateş edip ardından tekrardan kıza döndü.

"Hesap vereceksin tabii!"

Bihter burun kıvırarak, "Kimsin sen?" diye sordu.

Savaş kızın oyun oynadığını fark edince, ucu hâlâ sıcak olan silahını Bihter'in mavi gömleğinin yakasından içeri sokup kızın boynunda dolaştırdı.

"Hatırlatma mı istiyorsun?" diye fısıldarken kızın üzerine eğilmişti.

Bihter rahat bir sırıtmayla "Fena olmaz," diye karşılık verdi. Savaş kızın dudaklarına yapışmadan önce bir el daha ateş etti. Ardından Bihter'in dudaklarını esir aldı.

Atakan tekrardan Şebnem'i dürtünce, "Ebenin körü Atakan!" diye öfkeyle soluyan Şebnem ikiliyi görünce, "Vuu..." diye fısıldadı.

"Ne dersin? Biz de hazır tehlikenin ortasındayken şöyle bir manzara oluştursak mı?" diye soran Atakan, Şebnem'i silahı ile dürttü.

"Şu namluyu bir yerine sokmamı istemiyorsan işine bak!"

Kızın dudaklarından zorla kopan Savaş, "Hatırladın mı?" diye fısıldadı. Bihter başını sallayarak onayladı.

"Hatırladım ama bu hatırlatmanın bağlayıcılığı kalmadığını da anımsadım."

Savaş dişlerini sıkarak, "Seni öyle bir bağlarım ki, hiçbir nedene ihtiyacın kalmaz! Sensizlik canıma tak etti!" diye karşılık verdi.

Bihter adamı yakasından kavrayıp kendisine çekerken, "Bunu söylemek için çok geç." dedi. Savaş sırıtarak, "Hiçbir şey için geç değildir," diye karşılık verdi. Bir yandan da cebindeki kelepçeyi çıkarıp Bihter'in bileğine takmakla meşguldü. Kelepçenin öteki tekini de kendi bileğine taktıktan sonra kızı kendisine yapıştırıp ondan uzun soluklu bir öpücük daha aldı.

"Hâlâ bir nedene ihtiyacın varsa umurumda bile değil..." diyerek kızı peşinden sürüklemeye başladı. Aynı anda çatışma alevlenerek deponun arkasına doğru yoğunlaştı.

"Ne yapıyorsun?" diyerek kolunu çekiştiren Bihter, bir yandan da arkasını kontrol edip üzerlerine doğrultulmuş silah var mı diye bakıyordu.

"Kolundan tuttuğum gibi götürüyorum seni."

"Hadi ya! Buradan bakınca kibarca koluma girmişsin gibi gözüküyor zaten!"

"Çok konuşma ve beni takip et!"

"Kendini ne sanıyorsun?"

Savaş kızı bileğinden kendisine çekip kolunu beline doladığında onu titretecek bir sesle kulağına fısıldadı.

"Hayatının kadınını bulmuş biri sanıyorum."

"Bu kişi ben miyim, emin misin?"

"Hiç olmadığım kadar." diye kulağına fısıldayan adamın kokusunu derince soludu.

"Bu zamana kadar aklın neredeydi?"

"Sende."

"Seni süründüreceğimi biliyorsun..."

Savaş sert bir hamleyle kızın bedenini kendisine yaslayıp, "Üzerimde dilediğini yapmakta özgürsün." diye fısıldadı. Yağmur damlaları üzerlerini ıslatırken dudakları bir kez daha birleşti.

TEŞEKKÜR

Başta elbette *anne ve babama* teşekkür ediyorum. Bir evlat yetiştirmek tahmin edildiğinden zordur. Her türlü zorluğa rağmen bizleri bugüne getirdiğiniz için ne kadar teşekkür etsem az!

İlk kitabımdan beri benimle olan ve bu değerli süreci benim için keyifli hale getiren canım editörüm *Yasemin Şahin'e...*

Kapak tasarımlarıyla aklımı başımdan alan ve bu çetrefilli aşamayı olabilecek en eğlenceli hale getiren *Zelal Edin'e...*

Gelmiş geçmiş en samimi yayınevi olarak bana kucak açtıkları için *Parola Yayınları* ekibine çok ama çok teşekkür ederim. Desteğiniz benim için çok kıymetli...

Tasarım hocam olan *Sibel Şahin Delier'e* de bir teşekkürü borç bilirim. Siz hayal gücümün kapılarını açmasanız ne olurdu diye düşünüyorum bazen hocam. Çok teşekkür ederim düşünmenin gücünü gösterdiğiniz için...

Gülşen Körneç, bir hoca değil aynı zamanda M12/E'nin annesi. Her zaman benimle gurur duyduğunuz için, her zaman yanımda olduğunuz için minnettarım.

İlk satırlarımdan beri yanımda olan *Selvi Atıcı,* yani manevi anneme teşekkür etmekten dilimde tüy bitse de ölene kadar bunu yapacağım. Yeryüzünde kaybolmuş bir meleksin sen, iyi ki benimlesin! Çok teşekkür ederim sevgin, desteğin ve nicesi için!

Zeliha Eren, canım benim... Benimle güldün benimle üzüldün. Ama ben seninle en çok gülmeyi sevdim. Desteklerin için çok ama çok teşekkür ederim!

İlk son okumayı yapıp kar kış demeden tüm heyecanıyla gecenin bir yarısı benimle saatlerce konuşan *Gülüşan Hancı*... Bence alkışlar sana! O soğukta o damda telefon çekmiyor diye benimle konuşman, hayatımdaki en değerli anlardan biriydi. Teşekkür ederim canım!

Her zaman kanatlarımın altında onları korumak istememe yol açan canımdan çok sevdiğim kardeşlerim *Ebru ve Hasan'a*, çok teşekkür ederim...

Kitap haberi yayılınca desteklerini esirgemeyen ve onlara sahip olduğum için bir kez daha gurur duymamı sağlayan *dayılarıma* çok teşekkür ederim. Bir tanesiniz siz! Hele sizi doğurup büyüten *anneannem!* Sen evlatlarından da bir tanesin anneanne! Yanımda olduğun için sana da çok teşekkür ederim!

Hayatımın dönüm noktası olan, kalemi elime alıp satırlar arasında kaybolmamı sağlayan *twilightfan forum* ailesine çok teşekkür ederim. Bizim forum bir başkaydı, hep öyle kalacak!

Beni bu zamana kadar destekleyen, yanımda durup tükendiğim zamanlarda elimi sımsıkı tutup devam etmemi sağlayan, yorumlarıyla en üzgün hallerimde bile beni güldüren *okurlarıma*... Bu satırları okuyorsan gülümse çünkü bu teşekkür sana!

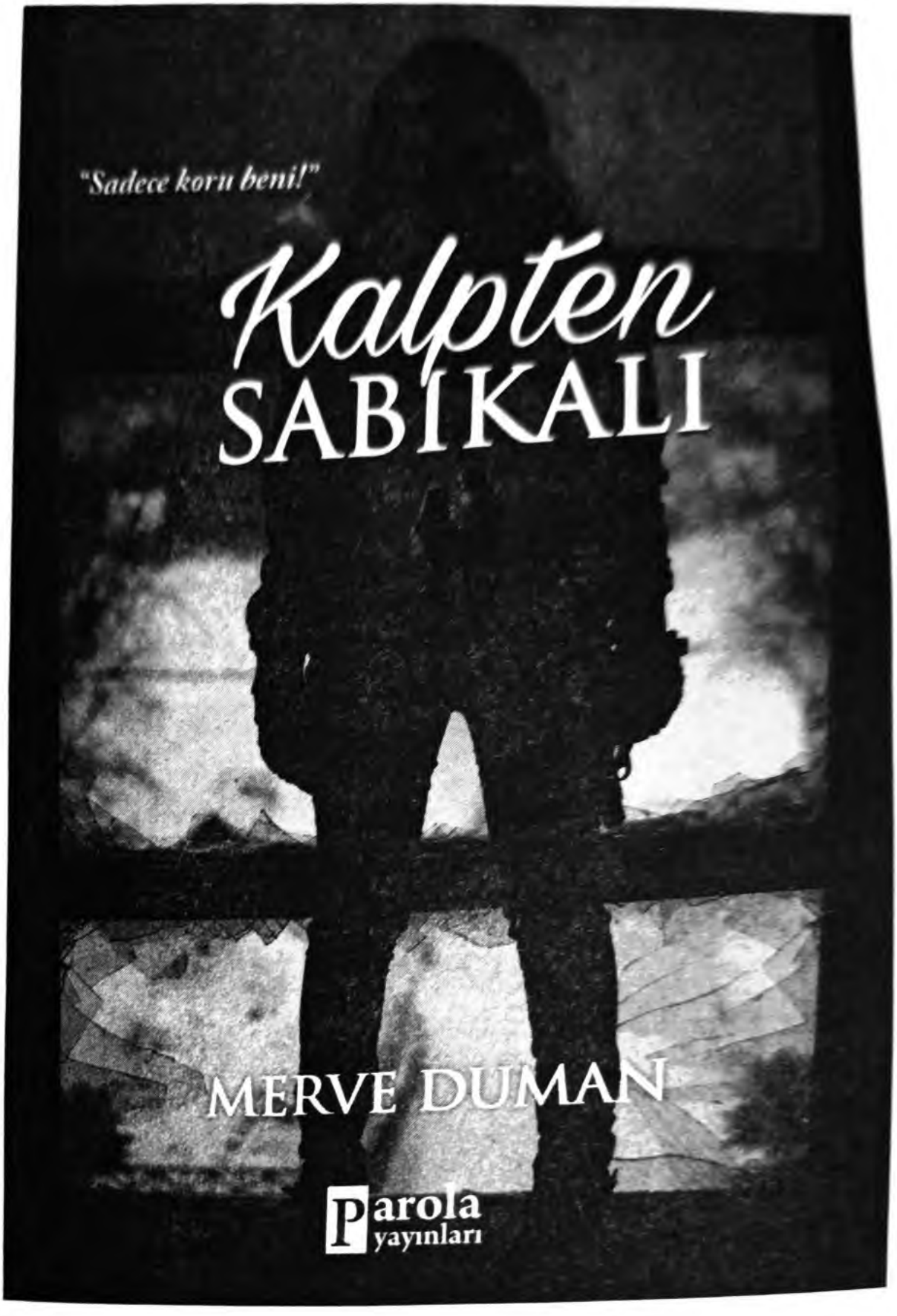
"Sadece koru beni!"
Kalpten
SABIKALI
MERVE DUMAN
Parola
yayınları

Aşktan SABIKALI

"Bir insan seviyorsa kalır Savaş.
Nasıl, niçin, neden soruları da bir o kadar
anlamsızdır sevgi karşısında."

Kalmak ve gitmek arasındaki o ince çizgide
eşeren bir aşk... Sırlarla dolu ortak geçmişin
araya getirdiği iki kişi ve masum bir çocuk...
Her kapı başka tehlikelere açılıyor!
Geçmişinin karanlığında boğulan Bihter'in
ek zaferi ölümdür. Hayata karşı buz tutmuş
albini ve etrafına ördüğü yüksek duvarları
aşabilen biri çıkana dek!
mrünü kızını korumaya adamış olan Savaş ise
larından kurtulmanın bir yolunu arayan
aşktan sabıkalı ruhtur...

karışan fısıltılar kadar gizemli bir aksiyon,
ulmaz bir aşk ve umulmadık bir son!

ISBN 978-605-7522-63-6
9 786057 522436
32,50 ₺
www.parolayayinlari.com

twitter.com/parolayayinlari
facebook.com/ParolaYayinevi
instagram.com/parolayayinlari